Am devenit asemenea lui Dumnezeu.
Privesc totul cu ochii unui Vultur.

John Brunner

ORBITĂ PERICULOASĂ

LUCMAN

John Brunner

ORBITĂ PERICULOASĂ

JAGGED ORBIT

Traducere de
CRISTIAN SÂNGEORZAN

Editura LUCMAN

Editor: Lucian BORLEANU
Redactare: Mihai GHERMAN
Tehnoredactarea: Angelica BOBOCEA
Coperta: Carmen LUCACI
Titlul original: JAGGED ORBIT

ISBN 973-8372-22-4

1

PUNEŢI-VĂ ÎN LOCUL MEU

I…

2

CONTINUAREA CAPITOLULUI 1

…zolaționism

3

„DEMASCATOR”

Deci cum se înfățișa omenirea în dimineața aceasta? Chiar mai searbădă decât ieri. În toate birourile din clădirea Etchmark Undertower temperatura aerului se afla la un plăcut nivel de 18°C, dar fruntea lui Matthew Flamen, cel din urmă... „DEMASCATOR” era acoperită de sudoare. Până-n prânz, ar fi trebuit mixată, procesată, înregistrată, avizată, îmbunătățită şi trimisă în regie o emisiune de cincisprezece minute şi încă nu era nimic gata care să înglobeze cele două minute şi patruzeci de secunde de publicitate. Unul după altul, elementele trecute pe listă, şi pe care urma să le „rumege” peste noapte, erau eliminate ca fiind inutilizabile, şi mai avea nouă luni de contract.

Era punctul culminant al unui coşmar început cu mult timp în urmă. Planeta se închisese în propria-i carapace asemenea unei moluşte neprietenoase, iar el, un peşte flămând, nu dispunea de forța necesară pentru a o deschide în forță. A deschide? În forță?

Cu un efort teribil reuşi să-şi deschidă pleoapele, iar prin tavanul din sticlă blindată, transparentă doar dinspre anterior, a dormitorului său, se putea vedea cerul albastru, strălucitor. Era singur în cameră. Era singur în toată casa, şi era extrem de bucuros de acest lucru. Inima bătea să-i spargă pieptul, asemenea unui nebun care cerea să fie eliberat de la Bedlam, şi gâfâia atât de violent încât i-ar fi fost

imposibil să rostească o propoziție coerentă, nici măcar un simplu „bună dimineața”. Deşi nimeni nu putea fi, în mod normal, acuzat de conținutul unui vis, el se simțea îngrozitor de jenat.

Îşi adună, treptat, fragmentele dispersate ale personalității sale, până ce avu destul control asupra trupului său pentru a se ridica din pat. Din subconştientul său se ivi un citat al lui Xavier Conroy, notat în mod superficial cu mult timp în urmă, şi considerat de el a fi un citat utilizabil, din cauză că avea o legătură directa cu munca lui: „*Cultura occidentală este într-un proces de tranziție, de la un sentiment de vinovăție conştientă, la unul de ruşine, însoțit de o frică morbidă de a fi descoperit.*” În ultima vreme, aceste cuvinte nu-i dăduseră pace, asemenea unui semn făcut cu fierul roşu, imposibil apoi de cauterizat şi sterilizat.

Se uită în jur, cu o privire încețoşată, la luxul, confortul şi siguranța locuinței lui, găsind acel loc respingător.

Se duse, împleticindu-se, până la baie şi luă un calmant, care îşi făcu efectul chiar în timp ce el îşi golea vezica, iar lumea păru mai puțin amenințătoare.

Reuşi să se autoliniştească, spunându-şi că deocamdată se ținea bine, că încă avea de lucru, şi continua să scoată la lumină nenumărate secrete menite a sta ascunse…

Cu toate acestea, înainte de a se gândi să facă un duş, să mănânce, şi să-şi vadă de alte tabieturi ale unei existențe civilizate, el îşi exorciză stafiile coşmarului care-l chinuise, ducându-se la sistemul de comunicații şi intrând pe o linie directă cu calculatoarele din biroul său. Privit fiind de fragmentul de înregistrare înfățişând-o pe Celia, care se derula necontenit în ungherul său special, de onoare, se aşeză dezbrăcat într-un fotoliu rotativ rece şi umed şi demontă, pe rând, toate motivele anxietății care-l chinuia. Era încă devreme, cel puțin în acea zonă, – oh, doar şapte şi zece, – dar mica şi sfrijita planetă plutea în acea perioadă în

atemporalitate.

Elementele pe care le „pusese la copt” în timp ce dormea dăduseră rezultate acceptabile. Unele erau deja potrivite pentru a fi folosite în acea zi, altele erau suculente, mirosind promițător.

Treptat își recăpătă încrederea. Întotdeauna, un leac mai bun decât calmantele era reprezentat de sentimentul că privirea lui pătrundea nu în lumea tridimensională, ci cvadridimensională, mai adânc decât a aproape oricui altcuiva. Făcea eforturi pentru a ignora demonul sarcastic al îndoielii, care îi aducea mereu aminte de acea observație a lui Conroy, şi îi accentua faptul că, dacă aceasta era adevărată, atunci, mai devreme sau mai târziu, întreaga lume occidentală avea să comploteze pentru a-şi ascunde manevrele subterane de el. Cu zece, opt, chiar cu şase ani în urmă toate posturile mari de ştiri avuseseră fiecare „demascatorii” lor. Unul câte unul, aceştia dispăruseră, unii din cauza unor acuzații nedovedite, alții pur şi simplu din cauza pierderii audienței, şi a incapacității lor de a mai irita, de a provoca, de a ține în suspans. Oare motivul să fi fost acela că lumea nu mai avea deloc admirație față de un om cinstit, ci mai degrabă pentru cei care reuşeau să scape basma curată? Şi cât de cinstit este un om care îşi câştigă traiul demascându-i pe cei care nu au reuşit să-şi acopere complet faptele necinstite? Ca şi cum întrebările i-ar fi fost puse de altcineva, Flamen privi stânjenit în jur. Dar singurul lucru pe care-l vedea mişcându-se era imaginea Celiei, derulându-se neîncetat. Se întoarse din nou spre ecranul de comunicații şi selectă prima şi cea mai importantă dintre cele aproximativ douăsprezece ştiri pe care le dăduse la compilat peste noapte.

Într-adevăr, Marcantonio Gottschalk fusese jignit de absența lui Vyacheslav Gottschalk şi a multor altor electori importanți de la cea de-a optzecea sa aniversare.

Aceasta nu putea fi decât cu greutate considerată o dovadă că în interiorul cartelului se dădea din nou o luptă pentru putere, dar până acum detaliile legate de împărțirea taberelor fuseseră în mod eficient ținute secret.

Oare îndrăznea să facă o presupunere legată de câte dintre convenționalele scuze oficiale bazate pe boală – membrii grupării Gottschalk erau ciudat de conservatori în foarte multe privințe – erau de fapt nişte minciuni? Calculatoarele îl avertizară să n-o facă. Cartelul era mult prea puternic pentru a fi atacat fără informații cu adevărat solide. Cu toate acestea, tânjea după un subiect important. Nu era în aşa mare măsură vorba despre faptul că mai avea nouă luni de contract, după cum fusese avertizat în vis, ci mai degrabă de faptul că mai avea *doar* nouă luni de contract, şi dacă nu prindea în plasă pe cineva cu adevărat important înainte de sezonul de vară, care avea o slabă audiență, avea să li se alăture lui Nineveh şi Tyre. Acordă articolului un coeficient mare de importanță şi îşi instrui calculatoarele, fără a nutri cu adevărat vreo speranță, să încerce din nou să cumpere o parolă necesără intrării în banca de date a familiei Gottschalk, de la Iron Mountain.

În aşteptarea evaluării, trecu la celelalte subiecte. Simpla idee de a ataca compania Gottschalk părea să-l fi ajutat să-şi revină complet, şi începu să analizeze fiecare subiect de emisiune cu încredere.

Lares and Penates Inc. este, aproape sigur, ceea ce se zvoneşte. O fațadă de persoane cu studii superioare, pentru Conjuh Man, exploatând lipsa oarbă de rațiune atât cu entuziasm, cât şi cu o ignoranță completă față de aceasta. De notat obținerea maximului de detalii, şi de folosit când sondajul atinge optzeci la sută în favoarea articolului. Până acum, este numai de şaptezeci şi doi. Refugiații care se îndreaptă spre Kuala Lumpur erau, pesemne, sacrificați în mod selectiv, conform unui plan prestabilit de reducere a

numărului lor cu cel puțin două treimi, şi nu cum sunau datele oficiale, adică prin împărțirea în loialişti şi rebeli. Sondajul indica optzeci şi opt la sută, deci putea fi folosit subiectul în acea zi. Dar merita oare să rişte provocarea unui incident internațional? Oare cui din lumea anglofonă i-ar fi păsat câtuşi de puțin de soarta unor oameni, indiferent de numărul lor, care aveau tenul cafeniu şi vorbeau o limbă străină?

În timp ce ezita dacă să folosească articolul sau să-l țină pentru altă dată, fu întrerupt. Calculatoarele îi indicau o probabilitate de şaizeci şi ceva la sută de a obține codul necesar intrării în banca de date a companiei Gottschalk de la Iron Mountain. Prețul estimat varia între unul şi două milioane, ceea ce îl făcea oricum inaccesibil lui Flamen – nu existau destui bani „gheață" în fondul informatorilor – dar imediat suspiciunile lui datorate deformării profesionale se întețiră. Până atunci, ori de câte ori ceruse o parolă, calculatoarele afişau imediat „NU ESTE DE VÂNZARE". Instinctul îi indică întrebarea ce trebuia pusă în continuare: oare membrii familiei Gottschalk aveau de gând să continue fără acea bază de date?

În acelaşi timp, continuă să analizeze articolele: în rândurile grupării „X-Patriots" [1] se punea la cale ceva important. Lectura de rutină îl duse direct înapoi la familia Gottschalk şi la verdictul superficial conform căruia ei provocau din nou disensiuni în rândul extremiştilor pentru a ajunge la vânzări ridicate a ultimului lor produs în rândurile grupurilor înspăimântate de albi.

Exista însă, la o distanță de numai cinci puncte mai jos pe scara probabilistică, o variantă care îl făcu să-şi pipăie, încruntat, barba cafenie, îngrijită.

---

[1] X-Patriots = joc de cuvinte cu referire la termenul de „expatriați" (n. Tr.)

Oare apăruse un element nou în cazul lui Morton Lenigo? Logica îi spunea că era absurd. Nici un calculator al serviciului de imigrări, nu i-ar fi acordat lui Lenigo o viză după câte făcuse acesta în oraşe britanice precum Manchester, Birmingham şi Cardiff. Nu era mai puțin adevărat că faptul că un subiect care lâncezise pe la cota 40 timp de trei ani sare brusc la 60, reprezenta în mod cert un semnal de alarmă. Şi avea să devină un reportaj pe cinste, dacă avea să devină reportaj! Îşi notă să îl evalueze cu multă atenție şi se întoarse la cazul familiei Gottschalk.

Da, spuseră calculatoarele lui, era foarte posibil ca familia Gottschalk să plănuiască să se lipsească de Iron Mountain. Cumpăraseră echipament de procesare a datelor în cantități prea mari pentru a putea fi explicate ca fiind nişte sisteme de detectare.

Concluzie logică: dacă aveau de gând să renunțe la Iron Mountain, atunci vânzarea unuia din codurile lor de acces reprezenta de fapt o manevră a lor auxiliară de rotunjire a veniturilor, iar ei aveau să râdă cu gura până la urechi, când naivul cumpărător avea să afle cum fusese înşelat.

Uneori urăsc concernul Gottschalk, îşi spuse Flamen, nu atât pentru ceea ce reprezintă ei, cât pentru cum îi văd ei pe alți oameni. Nimănui nu-i place să fie considerat un idiot miop.

După câteva clipe de gândire, le ordonă computerelor sale să caute trei lucruri: locul unde urma să fie adus tot acel echipament pentru compania Gottschalk, ceea ce avea să spună multe. Vreo informație privitoare la vreo descoperire tehnică recentă care putea duce la scoaterea pe piață a unui nou produs. Şi, în sfârşit, orice indice, oricât de nesemnificativ în aparență, referitor la noul conflict din cadrul cartelului. Cum nu era nici o speranță ca ceva să iasă la lumină şi să poată fi folosit astăzi, îşi notă să păstreze subiectul peste noapte şi se întoarse la materialul exploatabil.

Captarea zvonurilor, ca pe nişte fluturi vânați cu plasa, era una din principalele lui talente profesionale, şi acest fapt era dovedit de supraviețuirea emisiunii sale – e adevărat, mutilată, dar pierderea unui picior e preferabilă morții. Totuşi acest adevăr evident nu avea darul să-l liniştească, în timp ce examina selecția finală a celor şapte subiecte, trei din ele fiind păstrate în rezervă, din cauza riscului de a fi excluse de pe listă de conducerea postului. Contractul îl obliga ca, înainte de a face vreo acuzație împotriva cuiva, să permită propriilor computere ale companiei Holocosmic să reanalizeze datele fundamentale, iar acestea coborau uneori cota sub limita fixată de firma care îi asigura împotriva unor procese pierdute. În ultima vreme fusese respins aproximativ un subiect pe săptămână, mult prea multe, în opinia lui Flamen. Cu toate acestea, avea destule motive pentru a-şi înfrâna pornirea de a se plânge de acest lucru.

Recolta fusese firavă în acea zi. Totuşi, cel puțin ştia acum că îşi va realiza showul. Era mai bine să ia micul dejun. Însă mâncarea, pe care se forța s-o înghită, avea gust de cenuşă.

4

ÎNTREBARE: CINE ERA ŞRRPELE ACELA CU CARE TE-AM VĂZUT SEARA TRECUTĂ?
RĂSPUNS: NU ERA UN ŞARPE,
CI ERA AMANTA MEA DE ACUM,
CARE DIN ÎNTÂMPLARE ESTE O PITONEASĂ

Mecanismul patului gonflabil începea să dea semne de oboseală. Fusese cumpărat la mâna a doua, şi în orice caz, deşi era lat de un metru şi treizeci de centimetri, nu fusese proiectat pentru două persoane. Astfel, primul lucru pe care-l realiză Lyla Clay când se trezi, fu acela că, la fel ca de obicei, rămăsese rigidă în somn, pentru a se feri de colțul din stânga sus, unde patul era mai slab susținut, şi dormind pe brațul drept, îşi întrerupsese circulația. Simțea nişte furnicături puternice de la cot până în vârful degetelor, provocate de reluarea circulației sângelui.

Iritată, deschise ochii şi zări un bărbat necunoscut care-i zâmbea. Avea întipărit pe chip un rânjet tăcut, dar ea nu realiză de la început implicațiile acelui gest.

Era complet goală. Nu avea, totuşi, motive să-i fie ruşine de corpul ei, care era suplu, tânăr şi egal bronzat iar reflexul rămas din oarecum demodata ei copilărie, reflex care o îndemnă să tragă pe ea o pătură inexistentă – măcar sistemul de încălzire al patului funcționa corespunzător – fu blocat de amorțeala membrelor ei. Oricum, nu era prima oară în cei

douăzeci de ani ai ei când, trezindu-se, realiza că era admirată de un bărbat al cărui nume sau trăsături îi erau complet necunoscute.

Apoi străinul se dezintegră într-un şuvoi de fulgi de zăpadă roz sau purpurii, iar ea îşi aduse aminte de dispozitivul holografic pe care Dan şi prietenul său Berry îl căraseră pe coridor de la lift, cu o zi înainte, asudând de efort şi înjurând. Nu avuseseră până atunci un aparat holografic în apartament – ci doar un televizor străvechi non-holografie care nu le oferea nimic interesant, ci doar cele trei transmisiuni bidimensionale prin satelit, care mai rămăseseră şi pe care punea atât de mult accentul PCC-ul. Cum acestea erau direcţionate mai ales spre India, Africa şi America Latină, şi cum nici ea nici Dan nu vorbeau hindusa, dialectul swahili, ci doar câteva vorbe în spaniolă, foarte rar se oboseau să pună în funcţiune televizorul, şi numai dacă treceau în revistă toate sferele de interes. Atunci nu mai conta că emisiunile se refereau în principal la săparea latrinelor, la capcanele pentru peşte şi la identificarea simptomelor bolilor, contagioase – de fapt, aşa cum observase odată Dan, dacă ar fi avut o porţiune mare de pământ în care să sape latrine, atunci informaţiile acelea ar fi putut fi de folos cu următoarea ocazie când toaletele se înfundau.

Ea îl căută în jur cu privirea pe Dan şi îl găsi pe cealaltă parte a patului. Cu rozarul în mână, bâjbâia după un loc în perete unde ventuza magnetizată de la capătul cablului flexibil să se poată alimenta, în mare măsură asemenea unui avion care caută cu disperare o bucată de pământ pe care să aterizeze.

Găsi o porţiune unde firul de inducţie era încă intact, rozarul prinse viaţă cu un zbâmâit, iar el se apucă să repare defectele bărbii sale. Avea ghinionul de a avea mari zone spâne, circulare, pe ambii obraji.

Cu câteva clipe mai târziu, aparatul holografic reveni în

mod miraculos la o sincronizare bună. Zâmbind şi gesticulând, bărbatul din ecran îşi reluă discursul tăcut. Lyla se ridică în capul oaselor şi îşi acoperi sânii cu braţul cuprins de furnicături, masându-şi-l cu vârfurile degetelor de la cealaltă mână.

— De ce nu faci un semn pe perete, ca data viitoare să nu mai fie nevoie să bâjbâi? spuse ea, fără a se uita la Dan, dar rotindu-şi distrată privirea prin cameră.

Pe tava Benares din alamă, aflată în faţa altarului lui Lar, se găsea o grămadă fleşcăită de alimente pseudo-organice. Era limpede că cineva îşi adusese la ţanc aminte să arunce acolo şi cărţile care se apropiau de data expirării, şi cum ea nu îşi aducea aminte să fi făcut acest lucru, pesemne că Dan o făcuse. De pe colţul mesei, care fusese închisă, fără a fi ştearsă, se scurgea pe perete o dâră de vin roşu. Raftul pe care se găsea sfeşnicul lor autentic, din secolul douăzeci, cu şapte suporturi, era plin de cenuşă, pentru că ea ţinuse să ardă în el şapte feluri diferite de agarbati deodată – strâmbă din nas, aducându-şi aminte de acest lucru.

Pe scurt încăperea arăta groaznic.

Dan făcu o pauză cu aplicarea, fir cu fir, a părului artificial pe substanţa adezivă, întinsă pe obrajii săi.

— În sfârşit, te-ai trezit, hm? Eram pe cale să te zgâlţâi. Nu ştii cât e ceasul?

Gesticulă spre noua lui achiziţie, sistemul holografic, ca şi cum acesta ar fi fost un ceas.

Lyla îl privi absentă.

— Nu-l recunoşti pe Matthew Flamen? Ce naiba, câţi *demascatori* au mai rămas? Ăsta e showul lui de prânz şi e excelent! Ia ascultă!

Ridică un picior dezgolit şi îl împinse spre butonul de sonor de pe carcasa joasă din care se înălţa ca un catarg ecranul holografic gros de câţiva centimetri. Evaluând greşit distanţa, se aşeză greoi pe colţul patului. Şocul brusc fu prea

mult pentru uzatul pat gonflabil, şi Lyla se trezi aruncată pe podea, zgomot însoțit de şuieratul gazului exhalat de pat.

Se auzea glasul mieros al lui Flamen:

— În această lume, adesea înspăimântătoare, nu sunteți invidioşi cât de apărați se simt oamenii care îşi instalează capcane marca Guardian la uşi şi ferestre? Nu găsiți pe piață un produs mai bun, şi ați fi nişte fraieri să cumpărați ceva mai puțin bun.

Dispăru. Un *negru* înalt, încruntat, îi luă locul, şi înainte ca Lyla să aibă timp să reacționeze – încă nu se dezmeticise îndeajuns pentru a se convinge că imaginea color, tri-dimensională, nu avea să iasă din ecran – nişte benzi metalice, cu țepi, i se încleştaseră acestuia pe gât, pe mijloc şi la nivelul genunchilor. Din locurile în care pătrunseseră țepii nemiloşi din metal începu să curgă sânge. El păru o clipă şocat, apoi se prăbuşi inconştient.

— Guardian! recită o voce gâtuită, misterioasă. Guar-dii-ann!

— Cred că n-ar strica să ne luăm şi noi aşa ceva! spuse Dan.

— Crezi că o să ne mai rămână ceva ce merită furat, dacă continuăm astfel? întrebă Lyla iritată. Îți dai seama că tocmai ai rupt patul?

Ridicându-se sprintenă, apăsă pe butonul de închidere al ecranului holografic. Nu se întâmplă nimic.

— Am uitat să-ți spun, murmură Dan. Comutatorul nu funcționează. De aceea ni l-a dat Berry.

— Of, fir-ar...! Lyla căută din priviri cablul de alimentare şi după ce îl găsi, îl smulse din perete, iar imaginea lui Matthew Flamen care reapăruse între timp se dezintegra într-un amestec de impulsuri albastre-verzui. Vrei să dormi pe podea la noapte? Pentru că eu nu vreau!

— O să chem pe cineva să-l repare! oftă Dan. Dar acum ai treabă, nu? Ai uitat că suntem programați la Ginsberg în

după-amiaza aceasta?

Fără tragere de inimă, Lyla îşi culese hainele de care se lepădase seara trecută. Nişte pantaloni cenuşiu-măslinii şi o pereche de încălțări.

— Avem vreun apel telefonic, sau vreo scrisoare? întrebă ea, începând să se îmbrace.

— Du-te să verifici, dacă te interesează atât de tare.

Dan atinse cu delicatețe barba. Satisfăcut de faptul că era prezentabil, desprinse rozarul din perete şi îl puse la loc în cutia lui.

— Dar mai întâi trebuie să-ți îndeplineşti datoria față de Lar, nu?

— L-am luat pe o perioadă de probă de şapte zile, spuse Lyla indiferentă, potrivindu-şi pantalonii pe coapse. Dacă e atât de bine să stai într-o văgăună ca asta, lasă să facă el treaba! În plus, ce dracu' ai avut de ai îngrămădit atâtea cărți expirate pe tava aia? Te aştepți să-i placă să fie tratat ca o ladă de gunoi?

— A fost o urgență, murmură Dan. Iar s-au înfundat țevile de scurgere.

— O, nu!

Ținându-se în echilibru pe un picior pentru a şi-l introduce pe celălalt în primul pantof, Lyla se holbă la el îngrozită.

— Stai liniştită, toaletele funcționează încă. Dar nu era să risc să le înfund şi pe acestea, aruncând în ele o grămadă de cărți, nu-i aşa?

— Asta apropo de rigidizarea arterelor, oftă Lyla, amintindu-şi de o metaforă preferată de-a ei, din cartea lui Xavier Conroy *„Oraşul senil”*. Când nu e cazul cu canalele de scurgere, e vorba de străzi, şi când nu e vorba nici de ele, e vorba de rețeaua de comunicații… O să mă duc, oricum, să verific dacă avem vreun mesaj. Nu se ştie niciodată. Ar putea fi ceva interesant.

Se îndreptă spre uşă şi începu să facă eforturi pentru a răsuci mânerul vinciului, ridicând astfel zăvorul greu de o sută de kilograme care bloca intrarea oricărui intrus peste noapte.

— Pune-ți iaşmacul[2], spuse Dan, trăgând pe el o pereche de pantaloni verzi şi închizându-şi strâns cureaua în jurul mijlocului.

— Ce dracu', mă duc doar până la rețeaua de comunicații!

— Pune-l, am spus. Eşti asigurată pentru un sfert de milion, iar în contract scrie că aşa trebuie!

— Ție ți-e uşor să vorbeşti, se revoltă Lyla. Tu nu eşti obligat să porți chestia aia îngrozitoare.

Se întinse, însă, supusă, după iaşmacul care atârna pe cârligul de la uşă.

În timp ce şi-l punea pe cap, întrebă:

— Ia zi... doar n-o să fiu nevoită să-l port şi la spital, nu-i aşa? M-ar stânjeni cumplit în timp ce mă zbat ca o apucată.

— Nu, când *eşti la lucru,* nu e nevoie. Ia gândeşle-te, totuşi...

Dan îşi muşcă buzele, privind-o cu îndoială:

— Pacienții de la Ginsberg sunt ținuți la izolare, şi n-ar fi bine să te vadă aşa. Nu ai ceva mai puțin decoltat?

— Nu cred. Toate hainele mele pe februarie au expirat deja, iar cele pe martie au început să se ponosească. Şi desigur că în aprilie am trecut la cele transparente.

— Atunci, lasă, ridică Dan din umeri. Dacă insistă, poți să le ceri să-ți cumpere firma ceva, nu? Cum ar fi o rochie, de exemplu. De când n-ai mai avut o rochie, din noiembrie, parcă?

— Da, cea pe care am cumpărat-o să mă duc acasă, la părinți, de Ziua Recunoştinței. Dar era frig, iar acum este extrem de cald... Oh, cred că aş putea să fac un efort, pentru

[2] Iaşmac = basma purtată peste gură în special de femeile musulmane.

un scop bun. Cu condiția să mi-o plătească ei; rochiile sunt extrem de scumpe în sezonul acesta.

Îşi ascunse chipul în iaşmac şi deschise uşa. După ce se asigură, cu o privire prevăzătoare în fiecare direcție, că nu era nimeni pe coridor, adăugă:

— N-o închid, vin imediat.

5

CARE FACE DIN CITITOR[3] BĂRBAT ADEVĂRAT, NU DOAR UN MUNTE DE ȘUNCĂ

— Îl cheamă Harry Madison, nu Mad[4] Harrison!

— Poftim? spuse computerul asistent, cu inflexiunea interogativă perfectă.

Era unul din modelele ultramoderne ale IBM, cu comunicare vocală complet personalizată, şi era legat printr-un regulament, pe timpul vieții sale mecanice. Un punct al acelui regulament stipula că, atunci când un angajat al spitalului, aflat singur în cameră, rostea nişte cuvinte audibile, trebuia să i se răspundă. Nu era valabil şi pentru pacienți. Pentru ca asistenții computerizați şi alte aparate să facă distincția între cele două categorii, cei din urmă erau obligați să poarte nişte salopete cu un fir metalic țesut în zig-zag pe spate şi pe piept.

— Nu contează, spuse plictisit doctorul James Reedeth, şi îşi încleştă fălcile extrem de strâns. Apoi îşi spuse în sinea lui, fără a-şi mai da glas gândurilor, cu nesăbuință, ca înainte: a fost internat cu un motiv, fir-ar să fie, de către experți ale căror raționamente sunt cel puțin tot atât de logice ca şi ale mele! Nici măcar nu e un pacient de-al meu. Aşa că ce mă face oare pe mine să fiu atât de interesat de cazul lui – să fie

---

[3] Aluzie şi la personajul acestui capitol (Readeth-reader)

[4] Mad=dement

iritarea subconştientă faţă de prezenţa unui extremist *negru* într-un spital altminteri ocupat de *albi?* Nu cred. Dar nu are absolut nici un rost să încerc să găsesc răspunsul raţional.

Pentru a nu ştiu câtă oară, începu să se întrebe ce îl împinsese în acel labirint monstruos? Oare dorinţa de a deveni doctor, cu care oamenii să se poată consulta referitor la moarte?[5]

— Ariadna! Ariadna! Unde eşti acum, când am nevoie de firul tău călăuzitor?

Cedă impulsului de a rosti aceste cuvinte cu voce tare, şi o clipă mai târziu nu era sigur dacă nu fusese eronat voluntaria decizia, autoiluzionându-se. Computerul începu să scoată sunete specifice, în timp ce analiza asemănările parţiale, şi în cele din unnă ajunse la răspunsul pe care-l aşteptase el.

— Presupunând că referirea la Ariadna conţine o întrebare legată de doamna Spoelstra, ea se află în acest moment la etajul al nouălea, din aripa numărul patru, şi nu trebuie deranjată, printr-o interdicţie de gradul doi. Vă rog să explicaţi natura urgentă a cererilor dumneavoastră.

Reedeth râse forţat. Când, o jumătate de minut mai târziu, computerul-asistent nu mai auzi nici o altă replică, adăugă cu o nuanţă de îndoială artificială:

— Nu poate fi găsită nici o referire la vreun călăuzitor aflat în posesia ei, nici sub formă de fir, nici de altă natură. Am permisiunea de a adăuga acest lucru la banca de date referitoare la persoana ei?

— Absolut îl asigură Reedeth cordial. Poţi de asemenea să notezi că numai ea cunoaşte ieşirea din labirint. Mai mult, poţi înregistra şi faptul că pielea ei este mai fină decât mătasea sintetică, că are sâni superbi, cea mai senzuală gură cu care divinitatea a înzestrat vreodată o femeie, nişte coapse

5 De asemenea joc de cuvinte cu numele personajului (re death - Reedth)

care probabil corespund unei ecuații ce ți-ar da peste cap toate circuitele, şi…

Voia să adauge că avea o inimă de gheață, dar în acel moment un uruit neplăcut se auzi dinspre măruntaiele computerului-recepționer şi o lumină roşie, intermitentă, se puse în funcțiune, indicând faptul că era temporar defect. Furios, Reedeth se ridică, cu un salt, în picioare. Pentru Dumnezeu, ce rost avea ca sistemul computerizat al spitatulului Ginsberg să fie dat prin contract în grija unei firme care în acea perioadă angaja tot atâția neo-puritani ca şi IBM? Când cel puțin optzeci la sută dintre pacienții pe care încerca să-i trateze sufereau de probleme pe fond sexual, era foarte enervant ca aceste sisteme de cenzură să-şi pună mereu în aplicare reflexele mecanice grundiste.

Cu toate acestea se simțea intr-un fel uşurat să scape de compania computerului. Încercarea de a îmbina rețeaua de canale informaționale de care era înțesat mediul său de lucru cu principiile pe care le afişa formal era un paradox pe care nu îl rezolvase cu adevărat niciodată.

Se îndreptă spre peretele-oglindă al biroului şi privi afară la uriaşul „Spitalul de Stat Ginsberg pentru Persoanele cu Probleme Psihice". Asemănător unei fortărețe, cu nişte turnuri înalte de maximă securitate, distribuite de jur împrejur, şi legate între ele de ziduri înalte, ca şi cum o imagine a unui castel de basm dintr-o carte pentru copii fusese transpusă, cu răceală, în arhitectura de beton a epocii, reprezenta o corespondență structurală a acelei ocazii de „a te retrage şi a te reface", pe care o susținea Mogshack, ca pe un antidot perfect pentru orice problemă de neadaptare personală. Nu existau ferestre decât pe aripile joase, unde se aflau birourile administrative. Turnurile erau lipsite de orice elemente deosebite. Vederea lor – aşa se pretindea – oferea pacienților înspăimântați, recent internați, promisiunea unei imunități deosebite față de provocările intolerabile ale lumii

exterioare.

Însă aşa cum se prezenta priveliştea de aici, pe Reedeth îl ducea cu gândul la castelele medievale care au devenit inutile, după descoperirea prafului de puşcă. Iar într-o eră a armelor de buzunar…?

Oftă, aducându-şi aminte de întrebarea formulată de Xavier Conroy, al cărui subaltern fusese în perioada elaborării tezei de doctorat. Proiectul de construire a spitalului Ginsberg de abia fusese publicat, împreună cu o convingătoare sinteză a principiilor sale fundamentale, concepută de Mogshack: „Ce măsuri a prevăzut doctorul Mogshack pentru pacienții a căror refacere este probabil a se produce cu întârziere, din cauza incapacității lor de a găsi o cale de a ieşi din nou în lume?”.

Avusese nevoie de doi ani de muncă acolo pentru a aprecia cum se cuvine sensul acelei critici, şi tot atât de adevărat era că numai conştientizarea stării jalnice a lui Harry Madison îl ajutase să înțeleagă acest lucru. În acea vreme, gustase alături de toți ceilalți răspunsul înțepător al lui Mogshack.

— Îi sunt recunoscător doctorului Conroy pentru abilitatea de a spune „hop” înainte de a sări. Poate ar dori să ne încânte cu prezența dumnealui la spitalul Ginsberg, pentru a i se oferi o ocazie generoasă de a găsi soluția la problema pe care o are, şi care, din întâmplare, cred că nu e singura.

Reedeth clătină din cap.

— *Retragere şi refacere,* cită el cu voce tare, bucuros că avea ocazia de a vorbi fără ca o maşinărie să tragă cu urechea. Dacă aş fi ştiut până unde poate fi împins acest concept, jur că m-aş fi dus să lucrez oriunde în altă parte, numai aici nu, unde acea femeie abominabilă mă poate juca cum vrea ea, pentru că dragostea este ca un drog. Şi cum poate un psihiatru dominat de propriile emoții să-şi ajute pacienții să-şi recâştige detaşarea rațională?

Se încruntă în direcția computerului-asistent, simbol al ideilor impersonale ale lui Mogshack şi observă brusc că, deşi lumina roşie nu se stinsese, ea nu mai pâlpâia intermitent, ci strălucea constant.

Înjurând pe înfundate, îşi dădea seama că aceasta însemna că era pe cale de a se afla față în față chiar cu persoana de a cărei stare problematică era mai preocupat chiar decât de a sa proprie.

LOCUL ÎN CARE SE AFLĂ
ŞI DE CE TREBUIE SĂ FIE ACOLO

„Nu se poate spune cu tărie că natura problemelor psihice s-a schimbat, după cum ar putea deduce un profan, pe baza faptului, uşor de observat, că în zilele noastre un procent mai ridicat al populației este predispus a fi internat temporar într-un spital de boli nervoase decât – să zicem – ar fi fost predispus vreodată a fi internat într-un spital de tuberculoşi sau într-unul pentru afecțiuni febrile, în perioada în care bolile organice reprezentau motivul principal de îngrijorare al autorităților sanitare publice.

Nu, mai degrabă este vorba de faptul că normalitatea în zilele noastre nu este aceea cu care se obişnuiseră strămoşii noştri. Constituie aceasta o surpriză? De bună seamă că nu ne putem aştepta ca problemele sociale să rămână aceleaşi de la o generație la alta! Unele sunt rezolvate. Multe dintre ele – majoritatea, de fapt – se dezvoltă ca parte a societății. Nu prea am de ce să citez exemple aici, căci multe asemenea exemple pot fi găsite în ştirile de fiecare zi.

Un lucru adesea neglijat, totuşi, este aspectul pozitiv al acestui fenomen. Din nou, pentru a nu ştiu câta oară, omenirea ca specie a adus în fața membrilor ei o provocare care – asemenea unei limite matematice – nu poate niciodată fi complet rezolvată, ci poate fi oricând abordată cu mai multă atenție. În erele trecute, provocările erau de natură filosofică sau religioasă: renunțarea la dorință; sfidarea lumii; trupul şi

diavolul: fii perfect, asemenea Tatălui tău din ceruri, şi aşa mai departe. De data aceasta, însă, cuvântul de ordine este de domeniul psihologiei: fii un individ!”

Elias Mogshack, passim[6]

„Ceea ce vor oamenii în primul rând este ca o autoritate credibilă să le spună că ceea ce fac este bine. Nu ştiu dacă există vreo cale mai rapidă de a deveni nepopular decât aceea de a-i dezaproba pe oameni”.

Xavier Conroy

[6]Sau cum ar spune unii, ad nauseam

7

ÎNAINTEA CĂRUIA AR TREBUI SĂ INTRE PUBLICITATE

Închizând uşa cu călcâiul, azvârlindu-şi iaşmacul, Lyla se strâmbă Ia vederea mulțimii de plicuri pe care le adunase.

— Efectiv; numai scrisori publicitare, aceleaşi dintotdeauna. Urăsc corespondența asta în exces! Blochează rețeaua de comunicații tot la fel cum gunoiul înfundă țevile de scurgere, şi jur că nouăzeci la sută din ea se duce direct pe țevi în jos, fără a fi citită... A, uite, asta e diferită! E de la *Lairs and Pen-eights Inc. Pese*mne că e notificarea referitoare la datorii mai vechi!

Înclină capul spre impasibilul Lar.

— *Laireez şi Penaiteez,* o corectă Dan. Trebuie să pronunți corect chestii de-astea.

Ezită.

— E în franceză, cred, concluzionă el, nesigur, întinzând mâna după scrisoare.

Răsfoindu-le pe celelalte, Lyla murmură:

— Aceleaşi nume de fiecare dată, oare ăştia nu înțeleg deloc o aluzie?

Încercă să le rupă pe din două, dar erau prevăzute cu măsuri de siguranță pentru această eventualitate. Nu puteau fi rupte decât de-a lungul liniei care avea să declanşeze chimicalele şi implicit, boxele încorporate. Campaniile

publicitare prin poştă erau prea scumpe pentru a nu se adresa şi analfabeţilor.

— Bagă-le în teancul de cărţi folosite, îi sugeră Dan. Uneori reactivii durează destul de mult pentru a ataca şi hârtia în plus.

— Bună idee, se conformă Lyla, îngrămădind plicurile nedesfacute în materia lipicioasă de pe tava de alamă, asemenea unor felii de pâine prăjită aşezate pe suportul special destinat. Două sau trei dintre ele nu se lăsară aşteptate şi începură să se descompună pe loc.

În timpul acesta, Dan rupsese plicul de la *Lares & Penates Inc.* de-a lungul firului de sigiliu, şi instantaneu încăperea răsună de o voce ascuţită, familiară.

— Nu vă puteţi permite să nu aveţi un obiect de cult adaptat nevoilor dumneavoastră, în această eră a individului. Consultaţi firma *Lares & Penates Inc.* pentru cel mai bune şi personalizate…

Numai atât îi fu necesar pentru a găsi capsula de alimentare care pusese în funcţiune boxa şi a o zdrobi între degetul mare şi arătător. O aruncă imediat, tresărind şi scuturând din mână.

— M-a ars! Asta e una nou apărută! Pesemne că s-au prins că oamenii sparg capsulele.

— E ceva grav? Ţi-a lăsat semn? întrebă imediat Lyla, îngrijorată.

Dan îşi examină degetul arătător, şi-l linse, şi în cele din urmă ridica din umeri:

— Nu e cine ştie ce. Au fost doar câtiva volţi care m-au „înţepat" prin hârtie, aşa cred. Dar de acum încolo o să le deschid plicurile încălţat, ca să le pot zdrobi sub călcâi!

Examină scrisoarea scoasă din plic.

— Şi nu e decât ceea ce ai bănuit şi tu, adică o notificare să plătim sau să trimitem înapoi Lar-ul.

— Şi ce facem?

— Cred că mai bine luăm o decizie mai târziu, nu? La urma urmelor, cu ajutorul său am obținut această programare la Ginsberg, iar asta e un început, să știi. M-am interesat, şi se pare că aceasta este prima oară când angajează o pitoneasă. Ar putea avea mare însemnătate. De fapt, eu…

Se auzi un ciocănit puternic la uşă. Lyla se întoarse. Dându-şi seama că uitase să pună din nou în funcțiune zăvorul de o sută de kilograme, se repezi să-şi pună iaşmacul. Era bun. Fusese extrem de scump, dar, aşa cum spusese Dan pe bună dreptate, cei care o asiguraseră insistau să-l poarte. Deşi era greu şi îi stânjenea mişcările, era garantat împotriva loviturilor de maximum 120 de grame, a razelor laser de maximum 250 de W şi în mod teoretic, cel puțin, împotriva oricărui tip de acid.

— Cine draeu' o fi? murmură Dan, şi se duse să fixeze dispozitivul autodeclanşator pe bariera care bloca uşa. După ce făcu acest lucru, strigă:

— Da, cine este?

— 'Neața! răspunse vizitatorul nevăzut. Sau, mai degrabă, bună ziua! Mă numesc Bill şi sunt noul vostru vecin din apartamentul 10 W. Mă scuzați de deranj, dar am înțeles că nu aveți un comitet cetățenesc de apărare, în această clădire! Ei bine, desigur că în zilele acestea – aici vocea coborî, solemn, cu o jumătate de octavă – într-un asemenea cartier nu se ştie niciodată când poți fi atacat de un extremist „knee". Aşa că m-am gândit să dau eu dovadă de spirit civic şi aşa mai departe şi să încerc să vă trezesc interesul în organizarea unui grup de apărare.

— Încă unul din grupul Gottshalk? îi şopti Lyla lui Dan, care confirmă, înclinând capul.

— Pariu pe cincizeci. Şi chiar unul destul de stângaci. Aş pune chiar pariu pe ce va spune în continuare.

Vocea de afară continuă:

— Vedeți voi, din întâmplare eu am nişte legături prin care pot face rost de tot ce ne trebuie, la prețuri foarte convenabile, ca de exemplu arme de foc pentru doar şaizeci şi trei de marafeți cu garanția fabricantului, gaz de diferite tipuri, la prețuri de numai trei virgulă cincizeci litrul…

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu… spuse Lyla plictisită, lăsând să-i cadă iaşmacul.

— Vrei să te invit înăuntru? strigă Dan, făcându-i Lylei cu ochiul.

— Păi, bineînțeles, dacă ați vrea să discutăm despre ce v-am propus…!

Vocea căpătă brusc o nuanță optimistă.

— Sigur! Intră, ce mai aştepți? Nu ai decât un dispozitiv capcană de o sută de kile în calea ta!

Se aşternu o perioadă de tăcere. Cu o voioşie evident forțată, Gottschalk-ul spuse:

— Ăăă… Cred că, dacă sunteți ocupați acum, ar fi mai bine să plec şi să vă las nişte pliante în rețeaua de comunicații: Pe curând, prieteni.

— Spune-i că nişte extremişti „knee” au preluat controlul asupra palierului, îi sugeră Lyla încet.

Dan clătină din cap.

— Nu are rost. O fi părând acesta idiot, dar cei din Gottschalk sunt mult prea inteligenți pentru a trimite un nou recrut fără a verifica, mai întâi terenul.

Aruncând o privire spre ceas, adăugă:

— Ar trebui să-i dăm bătaie! Nu-mi amintesc ca tu să fi mâncat ceva aseară, aşa că o să trebuiască să bag în tine un mic-dejun, în drum spre Spitalul Ginsberg. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să leşini când nu trebuie.

CE SE MAI ÎNTÂMPLĂ ÎN LUME?

Indicele de umiditate din New York a stabilit un nou record, fapt atribuit de către oficialități celor cinci milioane şi jumătate de sisteme de aer condiționat din oraş.

Indicele de probabilitate al unei rebeliuni se transformă treptat şi înainte de termen în ceea ce este supranumită „reducerea activității datorate sezonului înăbuşitor” (pentru care merită mulțumiri călduroase cei care începuseră să se teamă că nu vor avea parte de unul anul acesta). În cea mai mare parte a țărmului estic al Americii de Nord este o zi caldă de vară cu precipitații uşoare în zonele continentale, mai depărtate de ocean. Pe înălțimile din South Island, Noua Zeelandă a nins. Datorită unei informații transmise de computerele Biroului de Stat pentru relații Federale de la Departamentul de Imigrări, în dimineața aceasta ar fi trebuit ca voturile asupra proiectului Morton Lenigo să scadă sub cincizeci la sută, dar în acelaşi timp, şi din acelaşi motiv computerele de la ISM şi-au anulat compensațiile salariale din perioada de descreştere economică a sezonului cald. Noul guvern din Trinidad Tobago a rupt relațiile diplomatice cu: (în ordinea importanței) Africa de Sud, Australia, Noua Zeelandă, Rusia şi SUA. Consiliul municipal din Washington DC, format din activişti „knee” şi „blank”, nu a luat în seamă cea de-a treizeci şi treia cerere din partea DAR, ca vopseaua de pe fațada Casei Negre să fie înlăturată.

Una peste alta, o zi destul de normală.

9

UN PACIENT CARE SE ADAPTEAZĂ CU MULT SUCCES

La uşa biroului lui Reedeth se auzi soneria iar el spuse uşii să se deschidă. Într-adevăr era Harry Madison în salopeta lui verde deschis, de pacient, care semnifică un nivel minim al problemelor psihice şi, în general, o externare iminentă. Faptul că îl vedea prin spital la atât de mult timp după ce „trecuse la verde”, cum se spunea, nu fu primul lucru care-i atrăsese lui Reedeth atenția asupra lui, ci factorul care ducea la îngrijorătoarea descoperire că era captiv acolo, într-un hățiş birocratic.

Fusese internat acolo de către Armată, în urma efectuării serviciului militar într-un război minuscul din Noua Guinee, într-un moment în care subiectul recruților „kneeblank” era unul destul de sensibil şi, din punct de vedere politic, era mai potrivit să-l trimită la un spital civil în loc de unul militar. Desigur că în felul acesta el devenise responsabilitatea armatei, căci se părea că nu are nici o rudă în viață. Cu toate acestea, în momentul în care i se înmânase noul costum verde, Armata nu mai voia să ştie nimic de el. Renunțaseră a mai accepta în rândurile lor membri „knee”, chiar şi ca voluntari, şi în mod sigur nu ar fi fost dispuşi să-şi asume răspunderea pentru un fost recrut, care devenea din nou activ datorită externării.

Aceasta însemna că el trecea automat sub tutela statului New York, şi cum profilul personalității lui se potrivea exact cu cel ideal, pentru el, aşa cum fusese conceput de calculator,

el ar fi trebuit externat şi lăsat să-şi ducă liber existenţa, supus doar unor restricţii referitoare la rating-ul solvabilităţii, căsătorie şi libertatea de a se muta în alt stat.

Cu toate acestea, profilurile sale psihologice, deşi stabile, continuaseră să devieze de la nivelul optim predeterminat pentru un bărbat de rădăcinile, rasa şi aptitudinile lui, şi mai mult decât atât, o circulară foarte serioasă din partea Biroului de Stat pentru Relaţii Federale decreta că nici un pacient „negru” nu trebuie externat, dacă asupra, stării, sale pluteşte cea mai mică urmă de îndoială. Vestea unui asemenea caz de externare, răspândită de vreun propagandist viclean cum ar fi Pedro Diablo, ar fi putut fi extrem de uşor transformată într-un legitim casus insurrectionis şi ar fi adus asupra lor valuri de mânie.

Şi totuşi, lui Reedeth i se părea groaznic de nedrept ca Madison să fie ţinut acolo pe termen nedeterminat pentru ceea ce era doar o simplă dovadă de excentricitate.

Realiză că Madison făcuse o referire formală la faptul că computerul-asistent avea un blocaj mecanic şi că ceruse permisiunea de a-l repara. Înclină într-un târziu afirmativ din cap, iar Madison împinse obezul reparobot pe cele opt roţi moi ale sale şi îi conectă îndemânatec terminalele la aparatura defectă.

Urmărindu-l cu privirea, Reedeth se întreba ce ar fi spus conducerea IBM dacă ar fi ştiut că aparatura complexă, costisitoare, din spitalul Ginsberg era reparată de unul din pacienţi.

Lăsă să se scurgă o perioadă de tăcere, neavând chef de conversaţii formale, însă în cele din urmă făcu un efort să vorbească, indiferent ce. Desigur că pentru Madison nu era foarte plăcut să fie singurul negru în întregul spital. Merita să i se vorbească, atunci când apărea ocazia.

— Ăăăm… Harry!

Reedeth abordă singurul subiect care îi venea în minte.

— Maşinăria aceea blestemată, pe care o repari: ştii cumva de ce m-a lăsat în pană?

— Păi, aţi pus-o în faţa a ceva ce a dat-o gata, aşa cred.

Madison rămase cu ochii aţintiţi la ceea ce făcea.

Reedeth pufni ironic:

— I-o descriam pe doctoriţa Spoelstra şi pesemne că vreun blestemat de circuit a intervenit. E ridicol!

Îşi dădea seama de iritarea crescândă din glasul lui şi nu şi-o putea reţine.

— Cine ar trebui să fie şeful aici, eu sau un computer arogant, în ale cărui funcţii se regăsesc multe din prejudecăţile celui care l-a proiectat? Adică vreau să spun că nu spusesem despre doctoriţa Spoelstra altceva mai... detaliat decât ceea ce se vede când o priveşti!

Se stăpâni, zâmbi jenat, şi se întoarse spre fereastră. Oare Madison vorbea vreodată despre medicii lui cu ceilalţi pacienţi? Era puţin probabil, având în vedere în diviziunea rigidă asupra căreia insista Mogshack: nu numai delimitări rasiale, religioase, sexuale şi celelalte, obişnuite într-o societate, ci şi categorii ale problemelor psihice care reprezentau linii de demarcaţie în cadrul spitalului.

Şi chiar dacă vorbea despre medicii lui? Care era problema? N-ar fi făcut altceva decât să discute nişte experienţe comune ale pacienţilor. Chiar dacă reprezenta o încălcare a intimităţii – angajaţii spitalului reprezentau pentru pacienţi o parte a mediului înconjurător, asemenea mobilei sau felinarelor.

Mai trecuseră un minut sau două, timp în care el privi mohorât pe fereastră iar Madison se ocupă cu supervizarea reparobotului. În cele din urmă se auzi o tuse discretă, iar Reedeth se întoarse, pentru a-l vedea pe „kneeblank” stând lângă uşă, aşteptând să i se permită intrarea în coridorul de dincolo de aceasta. Sistemul automatizat permitea unui angajat al spitalului să părăsească un birou fără a aştepta acceptul celui care îl ocupa de drept – fapt pe care Reedeth îl

considera adesea un motiv de iritare, când Ariadne Spoelstra decidea să întrerupă una din mult prea desele lor certuri – dar un pacient trebuia să primească permisiunea de a ieşi, pentru a-l împiedica să se sustragă şedinţelor de terapie.

Oftând, Reedeth dădu ordinul necesar. Uşa glisă în lateral, iar bărbatul ieşi din încăpere, însoţit de maşinărie.

Cedând brusc unui impuls care era foarte probabil să provoace o ceartă nu numai cu Ariadne, ci chiar cu Mogshack însuşi, îi spuse asistentului său computerizat, care acum funcţiona normal:

— Fir-ar să fie, nu am terminat de vorbit despre doctoriţa Spoelstra când te-ai defectat! Acum stai acolo şi ascultă, pricepi?

Fără a-i lăsa timp să răspundă, descrise celelalte atribute anatomice ale colegei sale la care tânjea cu atâta disperare şi de care se bucura atât de rar în modul pe care şi l-ar fi dorit, până când, într-un târziu, i se tăie respiraţia, încheind cu un şuvoi de termeni anglo-saxoni cât se poate de grosolani.

În subconştient i se conturase ideea că putea pune din nou în funcţiune lumina roşie intermitentă, şi că, înarmat cu această dovadă indubitabilă, va putea transmite lui Mogshack o plângere oficială în legătură cu incapacitatea aparatelor de a face faţă limbajului obişnuit al unei şedinţe de terapie…

Însă lampa nu se aprinse, computerul se mulţumi să spună, pe un ton obişnuit:

— Bun, domnule doctor. Am reţinut toate aceste date. Sunt elemente a fi puse la dispoziţia întregului personal sau numai dumneavoastră?

— Numai mie!

Doamne, dacă lui Mogshack îi dădea prin cap să revadă fişierul Ariadnei şi găsea acolo acea ieşire necontrolată, semnată de doctorul Reedeth…!

Dar oare cum de aparatul acceptase acum spusele lui de o

obscenitate clară, pe când mai înainte se defectase din cauza unor biete complimente? Îşi simţi fruntea, ceafa şi palmele acoperite de broboane de sudoare. Reparobotul nu ar fi putut interveni. El era programat strict numai pentru a repune aparatele în starea lor standard de funcţionare. Deci nu ar fi putut fi decât…

Fu cuprins de emoţie. Se aşeză grăbit în spatele aparatului şi începu să verifice dacă aceea era singura îmbunătăţire efectuată de Madison.

Nu era.

Douăzeci de minute mai târziu, trăgându-se de barbă, cu un gest repetat, de furie neputincioasă, accepta, în sfârşit, din plin „confirmarea suspiciunii care nu-i dădea pace de luni de zile.

„Este o nedreptate groaznică faptul că Harry Madison este ţinut aici. Nu e nebun. Poate că nu a fost niciodată nebun. Noi, pur şi simplu, nu înţelegem felul lui propriu de a fi normal.”

10

CU CÂT E MAI NEGRU[7] PĂMÂNTUL, CU ATÂT MAI ACOPERITĂ MÂRŞĂVIA

În aşteptarea permisiunii de a trece frontiera, Fredrick Campbell îşi ținea servieta – simbol al unui statut oficial – în fața lui, ca pe un ridicol scut improvizat. Mâinile îi erau alunecoase de transpirație. Zborurile de survolare nu făceau parte aici din obligațiile municipalității. Fusese nevoit să aterizeze cu hidroavionul, la o sută de metri în urmă, pe pista străveche, cu betonul ei deteriorat, şi să se ducă pe jos în locul în care se afla acum, înconjurat de o puzderie de cabine acoperite din beton. Dinspre orificiile care se găseau pe marginile lor, de jur împrejur, se simțea fixat de priviri întunecate, bănuitoare, şi ştia că nişte mâini nevăzute erau gata în orice clipă să abată un atac distrugător asupra lui dacă făcea vreo mişcare necugetată.

Uitându-se drept înainte, reuşi să arunce o privire atât cât să-şi dea seama că unul din membrii Gottschalk se afla acolo încă din momentul vizitei sale anterioare, şi încă un reprezentant cu vechi state, poate chiar unul de frunte, ca Bapuji sau chiar Olayinka. Un altul mai neînsemnat nu ar fi putut avea parte de echipamentul pe care el îl examina cu ochiul său antrenat. Dar analiza armamentului nu făcea parte din raportul său oficial. Bustafedrel avea grijă să

[7] Black – Negru (nota trad.)

păstreze convingerea tradițională că armamentul era irelevant pentru negocierile cu contractorii municipali. Nu încăpea nicio îndoială, desigur, că în decursul următoarelor zile cineva de la ISM avea să treacă pe la el, aşa, ca din întâmplare, şi să aducă subiectul în discuție, ca parte a unei conversații banale, dar în sarcinile lui nu intra şi oferirea unor informații detaliate.

Era profund recunoscător. Se simți groaznic de despuiat acolo. Într-un cuvânt, se simțea persecutat. Iar acesta era pesemne chiar efectul pe care primarul Black îl dorise. Această întreagă tranzacție ar fi putut fi mult mai uşor şi rapid efectuată prin rețeaua de comunicații, dar altfel el n-ar mai fi avut ocazia să-şi frece palmele satisfăcut.

Cuprins de *însingurare, transpirând în lumina crudă* a soarelui de vară, privirea oprindu-i-se din nou asupra indicatoarelor fixate pe postul de pază principal. Pe acestea scria: BLACKBURY, fost BROWNBURY.

Pe. Unul din ele mai scria (însă aceasta nu făcea parte din inscripția originală, ci era doar o scrijelitură făcută în vopseaua strălucitoare): Albule, nu lăsa; soarele să-ți lumineze capul, devii o țintă uşoară.

11

CUM NU AJUNGI UNDEVA CÂND TE GRĂBEȘTI

— Vorbeam despre cursa închinată Reginei Roşii, spuse Matthew Flamen morocănos, dând pe gât un pahar de pe raftul cu băuturi din biroul său bine aprovizionat ca întotdeauna, aflat undeva adânc în clădirea Etchmark Undertower.

— Ce?

Chipul rotund al lui Lionel Prior, care îşi făcuse apariția cu o clipă mai devreme pe ecranul de mărime naturală, îl privea absent. Prior era managerul, impresarul, confidentul principal şi omul bun la toate al lui Flamen. Îi era de asemenea şi cumnat, dar aceasta era cel mai puțin important aspect al relației dintre ei.

— Lewis Caroll, spuse Flamen. Ca atunci când alergi cât te țin picioarele dar nu faci decât să stai pe loc.

— Vrei să spui că e dintr-o carte?

— Sigur că e dintr-o carte. Gata, ştiu, ştiu!

Flamen ridică, plictisit, mâna. Dându-şi seama că luase şi paharul de pe tavă, sorbi din el.

— Nu citeşti cărți pentru că ele îți contaminează puritatea modului tău de abordare a situațiilor. Într-o bună zi o să înțelegi că acest lucru te face, de asemenea, ignorant şi incult. Ce dracu'…?

În mijlocul ultimelor cuvinte, Prior se făcu nevăzut, iar

ecranul era acum invadat de un vârtej multicolor, însoțit de un urlet foarte slab, dar deranjant, ca al unui câine turbat pierdut undeva departe, în zona unei mlaştini bântuite, învăluite în ceață.

12
ÎN ACEST TIMP, ÎNAPOI LA DEZMĂŢ

Pe peretele luxoasei locuințe formate din două apartamente, a Michaelei Baxendale, o voluptoasă fată de nouăsprezece ani – încă; încă, dar nu pentru multă vreme, căci trecuse multă vreme de când avusese cincisprezece – se putea vedea un aparat mare, automat, cu un ac care pendula şi care dimineața aceasta pătrunsese în zona roşie a discului. Era timpul pentru încă puțină muncă.

Înjurând, merse dezbrăcată prin toate cele unsprezece camere în care se întinsese petrecerea, trezind, cu lovituri de picior, cât mai multe trupuri posibile, poruncindu-le să le tragă afară pe cele complet inerte. După ce le-a ordonat roboților să scoată mobila ruptă de acolo, ca şi covoarele murdare, pe care să le înlocuiască cu altele noi, începu să adune materialele care-i picau în mână. În nişa rețelei de comunicații se afla un filtru care direcționa pliantele publicitare direct spre canale, dar unul din acestea scăpase: încă o scrisoare-tip de la autoritățile sanitare ale oraşului, în care acestea se plângeau de lipsa toaletelor din apartament. Ea ordonase ca toaletele să fie scoase de acolo şi îi făcuse plăcere să le vadă prăbuşindu-se de la etajul patruzeci şi cinci până jos.

Îşi repetă răspunsul-standard:

— Doar am fost adunată de pe stradă, din şanț, nu-i aşa?

Doar n-o să-mi lepăd năravurile din acea vreme peste noapte.

Un argument decisiv în acest sens fusese, cu patruzeci de ani în urmă, când Dan Kazer o propulsase spre nivelul acelui apartament luxos. Se produsese o harababură în toată regulă, cu toate acele lucruri, dar şi ce dacă? Se găseau mereu alte lucruri. În plus, un oarecare individ, cu mari frământări psihice, din Omaha, scria o teză referitoare la semnificația canalelor de drenaj ale corpului în lucrările mai recente ale Michaelei Baxendale. Nu era corect să-i submineze acestuia munca.

Scrisoarea era însoțită de: o carte de telefon din Johannesburg, datând din 1979, o ediție din „Golden Bough” dinaintea apariției copiilor pseudo-organice, o lucrare de Krfft-Ebing care păstra încă pasajele originale în latină.

Aparatul de pe perete revenise, firesc, la zona verde.

13

ESTE PUŢIN PROBABILĂ REVENIREA LA FUNCȚIONAREA NORMALĂ

Imaginea lui Prior reveni, înfațişându-l pe acesta încruntat.

— Gata, până aici! se răsti el. Nu avem şi aşa destule belele? Asta ne mai lipsea, propriul nostru sistem de comunicații de aici, de la Etchmark, să o ia razna.

— Dragul meu, dacă vrei să nu fii întrerupt când vorbeşti, – spuse Flamen plictisit – e de ajuns să-ți mişti fundul până aici. Ce dracu', eşti doar de partea cealaltă a acestui perete!

Nu că acea invitație avea să fie primită prea bine, îşi spuse el. Prior avea o fire cu totul diferită față de a lui, cu o puternică educație neo-puritană, iar loialitatea lui față de principiul de a menține un show al unui „DEMASCATOR" în program părea a porni nu atât dintr-o antipatie abstractă față de ipocrizie – ceea ce lui Flamen îi plăcea să considere că reprezenta propriul său motiv – cât din dorința de a îmbunătăți masca comportamentului onest, un coşciug care ascundea de fapt corupția. Din acest motiv el se ținea departe, discuta cu oamenii prin intermediul unui ecran, având senzația că un contact direct cu o persoană îl făcea să irosească avantajele pe care i le adusese succesul financiar. Îl transforma într-un tampon perfect în negocierile dintre Matthew Flamen Inc. şi conducerea firmei Holocosmic, dar uneori acest lucm devenea ridicol.

Ca şi acum, de exemplu.

Exact cum se aşteptase, Prior spuse plin de țâfnă:

— Matthew, nimeni nu are de unde să ştie că va trebui să…

Brusc, Flamen îşi pierdu răbdarea.

— Din contră, trebuie să te aştepți că va trebui să! În afară de cazul în care faci ceva pentru a rezolva problema! Câte întreruperi am avut în timpul emisiunii de astăzi – vreo patru, cinci, nu?

— Păi…, înghiți Prior în sec. Da, mă tem că da. Iar cea mai lungă a ținut aproape cincizeci de secunde.

— Şi, cunoscând toate acestea, ți se pare surprinzător faptul că rețeaua noastră nu funcționează cum trebuie? Haide, Lionel, las-o încolo, nu eşti chiar atât de naiv! Sau, mă rog, poate că eşti, dacă ne gândim la felul în care te înjoseşti, ploconindu-te în fața acelei bucăți de plastic pe care o numeşti Lar!

— Matthew, alegerea religiei de către o persoană este…

— Când te-ai deranjat ultima oară să verifici propriile noastre computere? Avem o cotă de probabilitate de 70% în favoarea ipotezei că L&P este doar o fațadă cu pretenții intelectuale pentru aceeaşi firmă care-i deserveşte pe negri, Conjuh Man Inc. Ceea ce au adunat din enclavele negre se pare că nu le ajunge aşa că s-au decis să se extindă şi să stoarcă ceva şi de la nişte „albi” naivi. Eu cred că va avea un succes imens, la fel ca şi subiectul legat de Gottschalk!

Prior făcu ochii mari. Fără scrupule, Flamen se folosea de obişnuita lui rezervă de a-şi exprima emoțiile în public, chiar şi în prezența cuiva cu care lucrase ani de zile. Lăsă să se aştearnă o lungă perioadă de tăcere, după care, într-un târziu, aduse din nou vorba de subiectul cu adevărat important.

— De fapt, de ce m-ai sunat? Ai vreo idee genială pentru emisiunea de mâine, care să ridice audiența cu milioane de spectatori?

Făcând eforturi pentru a-şi reveni din şocul provocat de

Flamen, Prior bolborosi:

— Păi, audiența e destul de bună, încă. Iar asta e tot ce contează, nu?

— Păi, dacă e bună, de ce te înfurie atât de tare întreruperile? Dragule, ştii la fel de bine ca mine că, dacă cineva ar face un control efectiv asupra televizoarelor despre care se spune că sunt reglate pe emisiunea mea, ar descoperi că jumătate dintre ele sunt lăsate în modul „căutare”, şi a postului şi a culorii. Cine se mai uită azi la televiziunea tridimensională, în afară de cazul în care trec de la un program la altul? Ce dracu’, s-ar putea chiar ca telespectatorilor să le placă interferențele!

Părând cuprins de emoții, Prior dădu un răspuns mecanic:

— Matthew, eşti prea modest. Eşti unul din puținii oameni care încă pot menține o audiență ridicată pentru un talk-show. Nu trebuie să-ți subestimezi talentul.

— Nu e nevoie să fac eu acest lucru. Se întâmplă oricum.

Flamen dădu pe gât restul băuturii, înghițind îndelung. Când aceasta îi ajunse în stomac, se simți: puțin mai bine.

— Fă-mi o favoare, dragule, gândeşte şi tu puțin. Această interferență ciudată apare vreodată în timpul unui clip publicitar? Nu apare. Apare vreodată în momentul în care avem un reportaj exploziv de la scena vreunui scandal teribil? Nu. Ea apare atunci când sunt eu pe ecran, doar atunci. Adevărat, nu?

Lui Prior i-ar fi plăcut să contrazică acea afirmație, după expresia feței lui, dar faptele vorbeau de la sine. Clătină cu tristețe, afirmativ, din cap.

Flamen îşi pregăti paharul pentru a fi reumplut şi apăsă pe butonul de pe tastatură.

— Deci ce ai vrea să fac? spuse el. Să încerc să rezolv situația? Dragă, de ce m-aş obosi? Adu-ți aminte de ce s-a întâmplat până acum: ne-au scos din spațiul de maximă audiență, mituindu-ne cu acele cincisprezece minute pe zi, în

loc de zece, nu-i aşa? Apoi au redus acest bonus, introducând mai multă publicitate. Bun, ei au un argument convingător – şi anume că în această perioadă audienţa este maximă, iar tot mai mulţi sponsori vor să i se adreseze prin reclame – dar realitatea este că emisiunea noastră de cincisprezece minute s-a redus la douăsprezece şi jumătate şi s-ar putea să se reducă şi mai mult. În acest timp, numărul subiectelor pe care le-am adunat de la bursa zvonurilor de pe reţea creşte constant. Nu crezi că sunt puţin prea sensibili, pentru nişte oameni care vor să-şi menţină o audienţă ridicată?

Făcu o pauză, dar Prior nu spuse nimic.

— Eu deduc următorul lucru, începu el ideea. Nu-şi permit să-mi arate pur şi simplu uşa – m-aş alege cu un motiv de a-i da în judecată pentru încălcarea contractului. Aşa că ei speră pur şi simplu ca eu să mă înfurii îndeajuns încât să fac scandal, iar ei să mă poată ataca pentru pretexte cum ar fi jignirea Directorului de program, iar PCC-ul nu le-ar putea face nimic. Aşa că eu îţi sugerez să urmezi exemplul meu şi să rezişti cât de mult poţi. O sută de mii pe lună nu sunt de colo.

De la jumătatea ultimei propoziţii, Prior se opri, ascultând atent. Flamen deduse, după expresia lui, că ecranul său fie era acum ocupat de alta imagine, fie că se dereglase din nou complet. Fu tentat să întrerupă circuitul, dar se răzgândi. Era amuzant să-l privească pe altminteri imperturbabilul Prior înjurând, dar neputând fi auzit, căci în acelaşi timp, în care imaginea „căzuse” în exterior, se defectase şi sunetul în „interior”.

Însă distracţia lui nu dură mult. Zâmbetul îi pieri, iar el se concentră din nou asupra adevărului pe care Prior îl evita cu încăpăţânare, dintr-un motiv oarecum superficial, ca de exemplu ideea că directorii reţelei Holocosmic erau – ca şi Brutus – „oameni onorabili”.

— Un om poate fi un ticălos, oricât de mult ar zâmbi, murmură el, satisfăcut pentru scurtă vreme de remarca lui atât de potrivită, dar aproape pe loc îngrozit de imaginea celui care zâmbeşte, dar este înarmat cu un cuţit. Ce altă, explicaţie putea exista pentru interferenţa care apărea zilnic doar în timpul emisiunii sale, transmise din studiourile Holocosmic? Pur şi simplu, nu putea fi decât sabotaj.

Mai rău, pesemne că era pus la cale de conducerea lor. Dacă s-ar fi datorat unor agenţi externi, Holocosmic nu s-ar fi dat înapoi de la nimic pentru a-i elimina. Ca orice altă companie din lume, erau preocupaţi să menţină securitatea internă. În schimb, în nenumărate rânduri, inginerii îl duseseră cu vorba, spunându-i că nu reuşeau să dea de urma problemei.

Concluzia logică era aceea că doreau să-i dea la o parte emisiunea şi să facă loc pentru încă un segment exclusiv publicitar. Acest lucru încălca regulile impuse de Comisia Planetară a Comunicaţiilor, dacă durata reclamelor era de peste douăsprezece ore din douăzeci şi patru; şi dacă se descotoroseau de ultimul lor demascator, Holocosmicul urma să depăşească această limită. Însă Comisia nu era decât o glumă proastă, de ani de zile, un dulău fără dinţi.

Mai mult decât atât, nu era prima oară când încercau să se descotorosească de el. Încercaseră acest lucru în mod direct, în unna crizei Celiei, când angajaseră un psihiatru care să certifice faptul că ea recurgea la linguşeală din cauză că soţul ei îi ignora sistematic nevoile şi preferinţele, acest lucru constituind un act de sadism. O persoană capabilă de un asemenea comportament, susţinuseră ei, nu ere potrivită, pentru a ţine o emisiune destinată marelui public. (Ca să vezi! Păi dacă făceai săpături în viaţa privată a directorilor reţelei Holocosmic, puteai găsi material destul pentru încă „O sută douăzeci de zile”, fără a fi nevoit să plagiezi, iar cu mult timp în urmă Flamen îşi făcuse o promisiune, că dacă ei aveau să-l

preseze foarte tare, avea să se retragă în glorie, înlocuindu-şi ultimul show, aprobat de computerele televiziunii, cu un altul, în care să dea în vileag viciile directorilor.)

Ei puseseră însă, accent, în realitate, pe internarea ei la Ginsberg, care era un spital public, în loc de un sanatoriu privat, iar Prior explicase acest lucru prin afirmațiile indignate ale unui frate iubitor: exista cineva, în acel moment, cu o reputație mai mare decât a lui Elias Mogshack, directorul de la Ginsberg, un cercetător recunoscut pe plan mondial, în domeniul psihiatriei curative? Cine, dintre atâția profani autodeclarați, putea pune la îndoială inteligența cuiva însărcinat să aibă în grijă sănătatea mentală a atât de populatului New York? Astfel că s-a ajuns la un compromis rapid pe baza căruia el s-a angajat să achite cheltuielile internării ei, în loc de a o lăsa în grija bugetului public, după care a urmat inevitabilul dezastru.

Pe atunci, Flamen se mirase că directoratul companiei cedase atât de repede. Nedumerirea i se risipi în momentul în care sosi prima notă de plată lunară, alături de extrem de solidul contract cu statul, la care el se angajase cu atâta nesăbuință. Nu era nevoie să consulte un computer pentru a realiza că era încolțit. Şi nici nu îşi putea diminua cheltuielile, mutându-se, de exemplu, într-o casă mai ieftină. Era obligat să mențină acel standard de viață care era „corespunzător” pentru o persoană căreia Holocosmic îi acorda cinci emisiuni pe săptămână. Avea nişte contabili de prima mână iar impozitele pe care le plătea erau foarte mari, dar nu se putea eschiva de la cheltuielile obligatorii.

Era învins încă înainte de a începe de rețeaua de computere de la Holocosmic. Ale lui erau bune, iar pentru nişte dotări ca ale lor trebuiau închiriate astfel de computere pentru a scrie programe – nici o ființă umană n-ar fi putut face acest lucru.

Deci, ştiindu-se amenințat, ce era de făcut? Să-şi ofere

serviciile altei rețele TV? Sinucidere curată - pe lângă adevărul evident că atunci când un singur demascator reuşise să se mențină în domeniu, nici o rețea nu avea, probabil, să fie interesată de angajarea unui nou-venit, avea să fie atacat imediat pe baza unei acuzații ipocrite dar solide, ca de exemplu lipsa de loialitate față de angajatorul său. De asemenea, n-ar mai fi putut să plătească spitalizarea Celiei, iar amenda pentru externarea prematură era uriaşă. Deşi ultimul raport al lui Mogshack era destul de optimist, era clar că Celia nu era în nici un caz complet vindecată. Aşa că nu îi rămânea decât o soluție: să-şi mențină audiența, indiferent cum. Singurul lui argument îl reprezenta ratingul computerului, care indică o preferință mai mare pentru el, Matthew Flamen, decât pentru un segment exclusiv publicitar.

Iar într-o epocă în care oamenii erau mult prea preocupați de propriile treburi pentru ca atenția să le fie atrasă chiar şi de cel mai picant scandal sau bârfă…

— În mod cert, o cursă ca a Reginei Roşii îşi spuse el. Şi am început să gâfâi zdravăn.

14

UN OBIECT FOLOSITOR UNUI FOARTE IMPORTANT SUBIECT

Eugene Voigt nu merse atât de departe încât să închidă şi monitorul, dar deconectă căştile după numai un minut de critică a „castorului furios”. Avea un sistem excelent conceput, de departe cel mai bun şi îi plăcea în special comutatorul de sunet şi locul în care era plasat; ascuns la marginea mustăţii; putea fi acţionat cu o simplă atingere, a limbii. În plus, aceasta era dotarea standard a aparatului. Merita să păstreze acest model, cel puţin până avea să fie depăşit de concurenţă. Şi era greu de apreciat ce alte îmbunătăţiri mai erau posibile, în afară de implantarea direct sub piele.

„Castorul furios” (numele era nerelevant, dar a avut răsunet în eşaloanele inferioare ale PCC), vorbea de un sfert de oră, dar Voigt îşi dădu scama ce avea să spună în primele câteva secunde şi nimic din ce înţelesese citindu-i pe buze nu contrazise presupunerea lui. Când tirada se termină, răspunse:

— Renunţă, nu va avea efect.

— Dar Holocosmic intenţionează să...

— Nu vei reuşi să o susţii, îi spuse Voigt ferm. Nu vei reuşi să susţii nimic. Subiectul „comunicaţii”, pe planeta noastră, e mort.

15

ESTE O PLATITUDINE SĂ SPUNEM CĂ ȘTIINȚA ESTE NEUTRĂ, DAR DIN CÂND ÎN CÂND N-AR FI RĂU DACĂ AR FI ȘI DE PARTEA NOASTRĂ, ȘI NU NUMAI A LOR

Era foarte cald afară. Înăuntru era mult mai cald din cauză că sistemul de iluminat era demodat şi în acelaşi timp era nevoie de el, în foarte mare măsură. Pielea neagră a lui Pedro Diablo lucea de transpirație. Se simțea excelent.

— Încă o dată şi gata! insistă el. Jur că se vor da în vânt după asta la Conakry şi Lumumbaville!

Actrița care interpreta rolul Regelui Leopold al Belgiei oftă şi îşi puse la loc masca ei lividă, efeminată, lipsită de barbă, ce îi acoperea întreg capul, apoi traversă supusă podeaua studioului, reluându-şi locul în scenă, unduindu-şi fundul.

Până la brâu purta o uniformă militară, cu pieptul strălucind de ordine şi decorații, dar fesele ei nu erau ascunse decât de un fel de pampon scurt, din iarbă. Era o imagine superbă, mai ales în zonele cu puternice influențe musulmane, în care părerea generală era aceea că femeile nu au suflet.

— Ai pregătit legăturile acelea? îi strigă Diablo responsabilului cu recuzita. Ține minte că de data asta vreau să apară mai repede decât data trecută! Dacă durează mai mult de cinci secunde, se produc asociații neplăcute, se

ajunge la desincronizări cu restul spectacolului! Ce dracu'?

Încremeni chiar unde se afla, la jumătatea drumului spre punctul de comandă şi îşi dădu seama că în faţa lui se aflau doi gealaţi înarmaţi.

— Primaru vrea să vă vadă, spuse cel din dreapta.

Masca lui înaltă, din plastic, cu fond negru şi cu dungi roşii, galbene şi maronii pe obraji, îi făcea vocea să sune straniu.

— Spune-i să aştepte! se răsti Diablo.

Foarte puţini oameni din Blackburry puteau spune aşa ceva unui soldat, dar el făcea acest luciu de ani de zile.

— Sunt în toiul unui spectacol, nu vezi?

Cel de-al doilea soldat trase, calm, o dungă fumegândă pe podea, cu o rază de mică putere din arma lui laser.

— A spus acum, măi gunoi alb! Vii de bună voie, sau sub formă de carne tocată?

— Cum mi-ai spus?

Furios, Diablo făcu o jumătate de pas în faţă, apoi îşi întrerupse mişcarea, în momentul în care ţeava armei se înălţă semnificativ. Aceste arme erau rezultatul ultimei vizite a lui Anthony Gattschalk. Făcuse de curând un show despre ele – în cadrul căruia, din motive de propagandă evidente, se spunea că ele fuseseră prelucrate chiar acolo în oraş —şi nu îşi făcea nicio iluzie despre efectul concentrării a două sute cincizeci de waţi într-un spaţiu la fel de mic ca vârful unui ac de cusut.

Se aşternu o tăcere nesfârşită. În cele din urmă spuse:

— Bine, bine. Dar sper să nu mă ţină prea mult.

Apoi adăugă, în direcţia actorilor şi tehnicienilor săi, în timp ce se ducea spre uşă:

— Ne vedem cu toţii aici după prânz!

La intrarea în studio îl aştepta un Voortrekker decapotabil negru, oficial, automobilul suspendat construit în Capetown

care era cel mai scump mijloc de transport privat. Primarul Black deținea şase astfel de maşini, o chestiune în legătură cu care Diablo nu fusese niciodată prea încântat, în ciuda argumentului că, la o analiză finală, negrii sud africani şi cei americani erau de aceeaşi parte a baricadei, cel puțin teoretic – un argument care aducea mult prea mult cu altul similar care justificase acceptarea negrilor musulmani la întâlnirile Ku Klux Klan-ului, în secolul trecut.

Mânia lui crescu în timp ce era băgat cu forța pe scaunul din spate al Voortrekker-ului, de către gealați, care i se alăturaseră, fiecare de câte o parte.

Vehiculul se îndreptă zbârnâind spre palatul Primarului, drumul din fața lor fiind eliberat printr-o simplă atingere a butonului de la bord, care bloca semafoarele pe culoarea roşie la toate intersecțiile.

În ciuda tuturor acestor lucruri, Diablo nu scotea nici un cuvânt. Nu avea idee ce cauzase acest lucru, dar avea impresia că Primarul Black se trezise cu fața la cearşaf în dimineața aceea. Când era într-o asemenea stare de spirit, îi plăcea să-şi, reafirme cu multă satisfacție autoritatea asupra oricui contribuia la economia oraşului Blackbury, iar Diablo intra cu certitudine în acea categorie. Spectacolele sale tradiționale se numărau printre sursele majore de schimburi cu străinii ale oraşului, în afară de valoarea lor propagandistică şi revoluționaseră relațiile cu autoritățile federale americane când începuseră să-şi poată plăti cheltuielile de energie şi apă în monedă forte precum cedi şi riyals.

Îşi notă în minte să-l rețină pe soldatul care îl insulatse în public şi să aibă grijă ca viitorul acestuia să fie mai negru decât ceafa lui. Avea să fie dificil, din cauza măştii sale, dar într-o comunitate mică precum aceea, nu era imposibil.

În afară de asta, îşi tot spunea el, un om cu statutul lui Pedro Diablo nu avea de ce să se teamă de o dispoziție mai

proastă a primarului.

Continuă să se îmbărbăteze astfel până ce fu condus la primar – dacă a fi înghiontit într-o cameră, sub ameninţarea unei arme se poate numi „a fi condus”.

Primarul Black nu era singur. Lângă biroul său enorm era aşezat un alb. Un bărbat slab, cu ceva ce aducea foarte puţin a barbă, cu părul blond deschis, pieptănat cu grijă peste craniul chel şi roz, cu genunchii strânşi cu multă afectare, şi cu mâinile încrucişate în poală.

Apoi Diablo îşi simţi inima cufundându-se într-un hău nesfârşit. Cunoştea chipul acela ascuţit, cu buze subţiri. Trăsăturile lui Herman Uys, expertul de primă mărime din Africa de Sud, pe probleme rasiale, erau probabil extrem de bine cunoscute în lumea modernă.

Făcea încă eforturi să; înţeleagă de ce prezenţa lui Uys în Blackbury îi fusese ascunsă lui, lui Pedro Diablo, când primarul rosti singura propoziţie a discuţiei.

— Afară din oraş cu tine, corcitură. Ai trei ore.

16

MOMENTUL ÎN CARE CHELTUIELILE CAUZATE DE REPARAŢII ÎNCEP SĂ DEPĂŞEASCĂ COSTURILE UNEI ÎNLOCUIRI

Fără nici un avertisment, circuitul sistemului de comunicații al lui Flamen reveni la normal şi se trezi din nou pus în contact cu Prior. În clipa în care îşi dădu seama de acest lucru, pe chipul celui din urmă se aşternu o expresie şmecherească, pe care Flamen o recunoscu imediat, urmare a atâtor ani de colaborare între ei. Era expresia care indica faptul că era pe cale de a face o şmecherie teribilă, pe baza presupunerii – aproape întotdeauna justificată – că persoana cu care avea de-a face scăpase de o capcană foarte subtilă. Poate că era naiv în unele privințe, ca de exemplu tendința de a accepta Lar-ul, ca fiind exact ceea ce se pretindea în reclame, dar când era vorba să încheie un târg favorabil lui, era extrem de viclean. Acesta era motivul principal pentru care Flamen îl suporta. Nu îndrăznise niciodată să-şi păteze imaginea pe care o avea despre el însuşi, învățând dedesubturile murdare necesare pentru a te ține pe linia de plutire în acea junglă a afacerilor moderne, dar în acelaşi timp nici nu îndrăznea să le ignore complet.

Prior era un compromis perfect, quintesența onoarei amăgite care îi putea elibera conştiința de cele mai evidente înşelătorii, pe baza faptului că *el* se gândise la ele şi *el* nu putea fi un om necinstit.

Flamen deveni încordat. Dacă era chiar el pe cale să devină ținta talentului lui Prior…

— Matthew, din ce îmi dau eu seama, începu Prior, tocmai ai lansat o acuzație foarte gravă împotriva conducerii postului Holocosmic.

— Nu-mi aduc aminte să fi făcut vreo acuzație împotriva cuiva, spuse Flamen grăbit. Dar dacă ai să-mi spui ceva urgent şi important, de ce nu…?

Căută febril în minte o cale de a vorbi între patru ochi. Tot ce se spunea pe canalele de comunicații, în acele birouri, ca şi în birourile oricărei firme ce avea contact cu Holocosmic, era monitorizat, analizat şi, dacă era necesar, era transmis conducerii companiei. A, da!

— Ce-ar fi să mergem la Ginsberg şi să-i facem o vizită Celiei?

— Nu în după-amiaza aceasta! spuse Prior.

— Ei, haide! E sora ta în aceeaşi măsură în care e şi soția mea, ai uitat?

O încercare stângace de a adăuga ceva compromițător discuției înregistrate. Eşuă.

— Am programate nişte exerciții cu grupul meu cetățenesc, spuse Prior, acelaşi membru responsabil, demn de încredere, al societății. În plus, ştii că doctorul Mogshack nu e de acord cu interferențe ale fostului mediu al pacienților asupra acestora din urmă, şi nu vreau să-i încalc deciziile.

— Eu consider contactul dintre soț şi soție ceva foarte pozitiv pentru starea pacientului, chiar dacă el nu e de aceeaşi părere.

„Impotentul ăla bătrân”, adăugă Flamen în gând. Nu era bine să rostească acest comentariu cu voce tare, nu în împrejurarea aceea, când era vorba de un subiect atât de sensibil pentru Holocosmic, precum reputația lui Mogshack.

— Poate că aşa e, ridică Prior din umeri. Cu toate acestea, ideea la care vreau să ajung eu e următoarea.

Ezită, dând impresia că vrea să-şi cântărească spusele.

— Matthew, ca să mă exprim fără ocolişuri, cred că devii puţin cam paranoic în legătură cu problemele pe care le avem cu emisiunea. Eu admit – îşi luă un ton calm, de om dispus la concesii – că e discutabil dacă se poate spune că Holocosmic ne-a oferit cooperarea lor maximă în încercările noastre de a elimina interferenţele care ne deranjează emisiunile, dar e o exagerare să asociem acest lucru cu problemele produse de reţeaua noastră *internă de* aici, de la Etchmark.

O manieră părintească de a vorbi, deşi nu era decât cu trei ani mai mare decât Flamen. Rolul obişnuit al managerului experimentat care îşi protejează vedeta realizatoare de emisiuni, atât de admirabil de naivă, de lipsa propriului cinism.

— Aşa că eu zic – încheie el – să mă autorizezi să chem aici un expert care să-ţi verifice bănuielile. Sunt mult prea grave pentru a fi ignorate.

Flamen îl privi stupefiat. Un expert din afară? Oare Prior îşi pierduse minţile? Ce „expert din afară" putea fi mai subtil decât computerele companiei Holocosmic, ce tribunal putea fi convins să creadă că un post de mare importanţă îşi sabotează propriile transmisiuni? Nu găsi decât o singură explicaţie pentru comportamentul ciudat al lui Prior, şi înainte de a avea timp să se gândească mai bine, furia îl făcu să izbucnească:

— Ce te-a apucat de ai trecut brusc de partea celor de la Holocosmic? Te-a luat unul din şefii cei mari deoparte, scoţându-te din raza de acţiune a microfoanelor, şi ţi-a făcut o propunere? Indiferent în ce câmp minat ajung să fiu împins, nu pot face ce vreau! Există echipamente care supraveghează echipamentele care mă supraveghează pe mine!

Îşi dădu vag seama că expresia de pe chipul lui Prior se schimbase din aroganţă în groază pură, dar nu se opri:

— Şi dacă mi-aş permite echipamente de supraveghere de un asemenea nivel, tu eşti primul asupra căruia le-aş asmuți! Auzi, să nu vrei să te duci să-ți vezi sora când e internată în spital!

Întrerupse legătura cu o mână tremurândă, înainte de a mai spune altceva dăunător lui însuşi. Dacă dialogul acesta ajungea vreodată într-un tribunal, reflectă cu amărăciune, era recomandabil să spună cu tărie că grija lui pentru Celia l-a făcut să-şi piardă temporar controlul.

Sugestia de a o vizita în după-amiaza aceea nu fusese decât o improvizație de moment pentru a putea discuta cu Prior la adăpost de urechi curioase.

Dar acum trebuia să se ducă, desigur. Încruntat, se îndreptă spre uşă.

Aproape imediat, spre propria-i spaimă, realiză cât de necontrolată fusese reacția lui față de Prior, dar amână cât mai mult suportarea consecințelor.

17

DACĂ „MEDIA[8]” ESTE PLURALUL DE LA „MEDIUM[9]”, SE NAŞTE ÎNTREBAREA: CÂTE DIN ELE SUNT BAZATE PE NECINSTE?

— Dacă am văzut vreodată un spectacol dat de o „pitoneasă”? repetă Xavier Conroy, îndreptându-se spre granița cu Canada.

Era un colegiu din acela afectat de sărăcie, dar de unde plecase de atât de mult timp, încât să nu le pese că acesta era un fel de dric pentru cariera lui.

— Nu, nu am văzut. Dar este un fenomen interesant şi care merită discutat. Ce părere ai despre acest lucru?

Băiatul care pusese întrebarea începu să se bâlbâie:

— Eu… eu… nu prea ştiu.

— Ar fi trebuit totuşi să-ți formezi măcar o părere aproximativă. Este un subiect cu ramificații stimulante şi provocatoare. Ia gândeşte-te, la un moment dat, se leagă direct de ceea ce spuneam eu în ultimul timp, despre rezerva crescândă a oamenilor de a se angaja la un lucru fără un contract extrem de solid, preferabil computerizat. Deci n-ar fi o idee rea ca aceasta să devină tema de curs a săptămânii. O

---

[8] Aici cu sens de mijloace de comunicare.

[9] Idem.

să-ți dau mai întâi nişte idei de pornire.

Conroy îşi trecu degetele prin barba lui încărunțită şi se încruntă puternic.

— S-ar putea începe foarte bine de la cultul pentru spiritualitate în secolul nouăsprezece, de la bătăile în masă şi răsucirea meselor în timpul şedințelor de spiritism, tentativele de a comunica cu morții precum şi de la disponibilitatea oamenilor de a continua să creadă în tot felul de mediumuri evident şarlatane. Acest lucru era de fapt determinat de caracteristicile rigidei societăți victoriene. Ceea ce la început a fost o cercetare ştiințifică foarte potrivită a unor fenomene foarte improbabile, s-a transformat într-o epocă a corsetelor strâmte şi a unei etichete sociale stricte într-o nevoie imperativă pentru contactul direct dintre indivizi. Da?

O fată din primul rând, pe care ştia că o cheamă Alice Clover, pentru că numele ei era scris pe tabelul iluminat din fața lui, dar al cărui chip îi era complet necunoscut deoarece la fiecare curs, de la începutul anului, îşi ținuse iaşmacul pe față, ridicase mâna.

— Vreți să spuneți că e lipsit de logică să dăm vreo atenție pitoneselor?

Conroy ezită, rotindu-şi privirea peste grupul de studenți şi observându-le cu mare atenție pe fete. Aproximativ un sfert din ele purtau iaşmacuri, precum Alice, care tocmai i se adresase. Celelalte purtau o imensă varietate de costume, de la combinezoane cu pieptul şi fesele bombate până la peruci portocalii lungi până la brâu şi o pereche de nădragi ponosiți.

— Cine sunt eu ca să decid ce e logic? spuse el pe un ton blazat. Nu vreau să spun decât ceea ce auziți. Voi înțelegeți ce vreți.

18

NEAJUNSURILE UNEI INVENŢII DESTINATE UNEI SPECII RAŢIONALE

Văzându-l pe Reedeth că o aştepta la capătul coridorului, Ariadnei Spoelstra i-ar fi plăcut să facă cale întoarsă. În acel moment, programul planificat de ea pentru relația lor se afla în punctul în care contactul fizic nu era încurajat – şi acesta era, desigur, motivul pentru care el găsise de cuviință să o pândească. „Ambuscadă" era termenul care îi veni ei cel mai iute în minte: bastioanele spitalului Ginsberg te duceau cu gândul la imagini de capcane, curse, şi aşa mai departe.

Însă ea folosea un „flux de decizie" şi – asemenea atâtor invenții ale secolului douăzeci şi unu – acesta părea a fi fost destinat unei specii mult mai raționale decât cea căreia îi aparținea ea. Nu permitea, cuiva să se răzgândească. Odată adaptat de cineva, era obligat să-l urmeze până când atingea zona de repaus de la o intersecție şi nivelul fluxului monomolecular de la extrema superioară ajungea, echivalent cu repaosul. Nu exista cale de întoarcere, ci doar alegerea unei rute diferite.

De-a lungul celor zece ani de când erau folosite, câte situații fuseseră determinate de direcția pe care „fluxul de decizie" se întâmpla să o aleagă, după ce se ieşea din biroul sau apartamentul cuiva? Câte persoane se cunoscuseră astfel, câte căsătorii realizate...? Oare câți parteneri perfecți pentru

o căsnicie definitivă fuseseră direcționări de „flux” în alte puncte?

Făcând un efort aproape fizic, pentru a-şi stăpâni acel şuvoi de gânduri, ea îşi pregăti atentă salutul scurt din cap şi inconfundabilul zâmbet oficial care erau potrivite pentru acea perioadă mai puțin bună a relației intime dintre ei. Cu toate acestea, Reedeth nu avea chef, în mod evident, să respecte regulile altora. Trebui să-i suporte sărutul, deşi reuşi să-şi ferească gura.

— În sfârşit! exclamă el. De când vreau să discut cu tine şi…

— Am fost ocupată toată dimineața, răspunse ea cu răceală.

— Îmi pare rău, dar nu e adevărat. Ai instituit o interdicție de gradul doi la ora zece şi zece, după cum spune „asistentul” meu, şi nu a fost ridicată decât acum câteva minute. Ce zici?

Ridică o sprânceană şi o privi plin de reproş părintesc.

Ticălosul! Dar încercarea ei dăduse greş. Ea sperase ca dialogul să continue cu replica:

— Da, dar am vrut să spun asta personal!

În acest caz, ea ar fi replicat:

— Ce rost are să ai un sistem de comunicații dacă nu-l foloseşti?

Şi s-ar fi dus mai departe, după ce ar fi câştigat acel punct important.

În schimb, fusese prinsă cu o minciună sfruntată. Căuta cea mai sigură cale de scăpare, asemenea unui şahist care încearcă să pună la punct un atac pentru a-i oferi regelui o protecție urgentă.

— Păi, dacă era chiar aşa important trebuia să treci peste interdicție, iar dacă nu era, de ce vii să mă deranjezi acum?

— Tocmai asta e, ridică din umeri Reedeth. Nu ştiu dacă e sau nu important, asta voiam să te întreb. Pitoneasa aceea pe care ai angajat-o pentru, după-amiaza aceasta: cine e, la

urma urmei, şi ce ți-a venit?

Era o buna ocazie de contraatac:

— Ar fi trebuit să-ți întrebi „asistentul”. Informațiile au fost trimise tuturor angajaților cu trei zile în urmă.

— Ca un *„fait accompli”.* La fel de secretos ca de obicei, Mogshack nu a pus la dispoziția noastră, a angajaților, discuția purtată cu tine.

— Probabil că nu a considerat că era necesar. De fapt ce ai vrea să ți se spună. Ce este o pitoneasă, cu ce se ocupă, cum face ceea ce face?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Ariadne!

Amabilitatea lui Reedeth se topi instantaneu.

— Nu ai altceva mai bun de făcut în viață decât să te joci cu bărbații ca şi cu nişte jucării? Dacă eşti chiar atât de obsedată de propria-ți dependență emoțională, ar fi mai bine să-ți iei un concediu şi să îți depăşeşti problemele, înainte de a le destăinui pacienților!

Ea îl privea absentă, nevenindu-i să creadă că acele cuvinte fuseseră rostite de Jim Reedeth. Ele i s-ar fi potrivit mai bine lui Mogshack, a cărui loialitate, față de propriile principii era uneori înspăimântătoare, deşi în, timpul discuțiilor în contradictoriu, ea o comparase adesea cu atitudinea unui Buddha care renunță de bună voie la fericirea dată de nirvana, pentru a-şi putea împărtăşi iluminarea cu ființe mai puțin norocoase.

Nu era nevoie de ochiul format al unui psiholog pentru a deduce că ceva se petrecuse, ceva care îl schimbase mult pe Reedeth.

Răspunzând, fără tragere de inimă, la întrebarea, lui dinainte, înainte ca el să aibă ocazia de a mai spune ceva la fel de crud ca şi ultima frază, ea spuse:

19

UN GÂND CARE I-A TRECUT DE MAI MULTE ORI PRIN MINTE LUI MORTON LENIGO, UN REPREZENTANT AL UNEI FAMILII EXPATRIATE DE INDIENI DIN VEST, DIN URMĂ CU CINCI GENERAŢII, SUPUS AL REGINEI ANGLIEI DE PATRU GENERAŢII, MULATRU DE 3 GENERAŢII, ÎN TIMP CE TRAVERSA ATLANTICUL DUPĂ CE ÎŞI LUASE VIZA PENTRU STATELE UNITE, TRĂGÂND SFORILE CARE AU FĂCUT CA GUVERNUL ORAŞULUI MIXT (ALBI ŞI NEGRI) DETROIT SĂ AMENINŢE CU RETRAGEREA TAXELOR PE APĂ ŞI CU INSTALAREA UNEI UZINE DE CONDENSARE ATMOSFERICĂ:

— *Festung Amerika*, monstruos buncăr arian ce eşti! A sosit vremea apusului băştinaşilor!

20

CE SPUNEAI?

— Bine, atunci. Părerea generală este că indiferent ce fac de fapt aceste pitonese, se pare că ele obțin anumite rezultate. Dovezile sunt copleşitoare. Şi se presupune că singura explicație pentru succesul pe care se pare că-l au este aceea că sunt dăruite cu o empatie excepțională cu oameni străini lor. Vreau să aflu dacă ele pot lucra şi cu oameni „mai străini” decât ceilalți:, adică cei cu probleme psihice. Şi cum am primit asigurări că fata aceasta, Lyla Glay este una dintre cele mai talentate dintre ele, e logic că a fost aleasă pentru experiment.

Reedelh îşi răsuci un fir din barbă între degete.

— Aparent, este o idee excelentă. Ar putea duce la o tehnică de diagnosticare complet nouă, dacă merită. Dar trei zile nu înseamnă cam puțin pentru a pune la punct o operațiune, teoretic cel puțin, importantă?

— L-am contactat pe impresarul ei şi aceasta a fost singura dată pe care mi-ă putut-o oferi în următoarele şapte săptămâni. Se pare că are foarte multe cereri.

Adăugă, ironică:

— Sunt flatată că eşti de acord cu această idee, trebuie să recunosc!

— Hai, mai termină! se răsti Reedeth. Poate că tu ai renunțat să mai încerci să-ți separi problemele emoționale de munca ta, dar eu măcar fac încă acest efort.

Continuă, fără a-i da timp să contraatace:

— Mogshack ce părere are? E evident că şi-a dat acordul, altfel nu ai fi putut pune totul la punct, dar sunt surprins că nu a avut nimic de obiectat la ideea de a înghesui un număr de pacienți la un loc în condiții... cum le-ar fi numit el? A, da! în condiții care nu sunt doar neigienice din punct de vedere medical dar şi foarte periculoase din punct de vedere psihologic, încât le pot prejudicia multora dintre ei şansele de vindecare!

— Ticălosule! Ai verificat discuția aceea pe care am avut-o cu el!

— Nu, ți-am spus, nu apare pe calculatoare. Doar că... mă rog, am încercat să aleg acele cuvinte pe care ar fi fost cel mai probabil ca el să le folosească.

Se priviră reciproc, un răstimp îndelungat, stând față în față, la mai puțin de o lungime de braț distanță. Brusc, împotriva voinței ei, Ariadne îşi simți colțurile gurii ridicându-se. Se împotrivi o clipă, apoi cedă. „*Il faut reculer pour mieux sauter*”, îşi spuse ea, citând unul din aforismele preferate ale lui Mogshack. Pentru a face un salt mai lung, trebuie să faci câțiva paşi înapoi. Iar data viitoare când avea să sară, se angajă ea, avea s-o facă departe de Reedeth.

— Eu tot cred că eşti un ticălos, Jim. Dar nu încape nici o îndoială că eşti un ticălos inteligent. „Periculos din punct de vedere psihologic” au fost exact cuvintele lui... Mogshack poate fi destul de previzibil uneori, nu-i aşa? Deşi presupun că oricine urmăreşte un țel atât de hotărât, poate fi acuzat de aşa ceva.

Dezmințindu-i încă o dată aşteptările, în loc de a răspunde zâmbetului ei tot cu un zâmbet, Reedeth se încruntă.

— Da, dar uneori chiar mă întreb care este punctul în care hotărârea alunecă în fanatism... Nu contează, oricum. Cel puțin a dovedit flexibilitate în această problemă. Cum am spus, cred că e o idee foarte promițătoare. Orice poate reface

punțile rupte dintre o personalitate şi alta se bucură de sprijinul meu.

Iritată de faptul că el nu receptase gestul ei de capitulare, ea spuse tăios:

— Aceasta este o remarcă foarte asemănătoare cu ale lui Conroy, Jim. Şi oricum, nu acesta este scopul proiectului.

— Încep tot mai mult să cred că singura cale prin care nişte oameni pot fi făcuți să înțeleagă…

Însă fraza care începuse în trombă, se stinse.

Reedeth zâmbi.

— Ei, ce dracu' ! Prefer să îți fac un compliment pentru o idee strălucită decât să mă cert cu tine. Poate continuăm conversația noastră deseară, ce zici? Cred că ar fi timpul ca „răceala" ta să ia sfârşit.

— Păi…

— Bun, aşa rămâne atunci. Şi te deranjează dacă vin şi eu să văd demonstrația de după-amiază? Presupun că Mogshack va fi prezent.

— Nu, nu va fi. O va urmări şi el, desigur, dar din biroul său. Şi cred că ar fi mai bine să faci şi tu la fel.

— Dar vreau să-i pun personal o întrebare pitonesei, din moment ce mi-o recomanzi cu atâta căldură. Şi am înțeles că pitonesele nu pot intra în empatie cu cineva decât dacă e în aceeaşi cameră.

— O întrebare? Despre ce?

Iar privirea ei exprima mai clar decât orice cuvinte: „Nu, nu despre noi – să nu îndrăzneşti!"

— Vai, Ariadne! spuse Reedeth pe un ton ironic. Ai roşit. Nu te-am mai văzut niciodată roşind! Şi îți stă extrem de bine!

În timp ce ea încerca încă să-i dea o replică, dinspre interfonul prins cu o curea de mâna ei stângă se auzi un țârâit ascuțit. Ea îl ridică cu un gest reflex, aruncând priviri ucigătoare şi murmură:

— Da?

— A sosit un vizitator pentru un pacient aflat în grija dumneavoastră, doamnă doctor Spoelstra. Tocmai a aterizat pe acoperiş, cu un aeromobil particular. Nu e deloc cooperant. Cere o schimbare de clasa A a programului stabilit.

— La dracu'! Exact asta îmi trebuia acum!

Reedeth lăsă să se audă un chicotit, nu tocmai lipsit de răutate.

— Oh…!. Bine, vin să văd ce se întâmplă, într-o clipă!

Închise microfonul şi îi aruncă o privire incendiară lui Reedeth.

— Nu, nu voi fi de acord să participi la întâlnirea de după-amiază! Dacă vrei să consulţi o pitonească, să te duci să-ţi angajezi personal una. Şi ar fi bine să găseşti una foarte capabilă. Empatia este irosită dacă nu funcţionează în ambele direcţii şi nu ştiu pe nimeni care ar putea să pătrundă platoşa aceasta a ta.

— Încearcă, spuse Reedeth domol. Doar asta îţi cer, să ştii. Dacă ţi-e frică să păşeşti pe o uşă larg deschisă fiindcă te temi că îţi va cădea ceva în cap imediat ce-i treci pragul, atunci înseamnă că ai probleme, dragă!

Făcu stânga împrejur, păşind astfel peste limita răscrucii în care se afla. Într-o clipă, „fluxul de, decizie" îl îndepărtase din raza auditivă.

Nu că ar fi avut cea mai vagă intenţie de a-l striga – îşi jură Ariadne, ferindu-se să nu se împiedice. Nu, de fapt, nici nu avea de gând să mai vorbească vreodată cu el.

21

CHIAR DACĂ ÎNCHIDEȚI UȘILE, EI INTRĂ PE FEREASTRĂ

Paranoia veselă a cântecului datând din secolul trecut îi păruse întâi normală Celiei Prior Flamen, după ce fusese internată; Poate că încă era. Dar în ultimul timp ea fredona această melodie ca pentru ea însăşi. Nu avea rost s-o cânte cu voce, tare. Indiferent cât şi-ar fi ridicat vocea ei înaltă, limpede, sunetul era absorbit de numeroasele straturi izolatoare fonic de pe zidurile luxosului ei salon.

Aşa erau numite celulele, la spitalul Ginsberg: saloane. Avea treizeci şi cinci de ani, cu un an mai puțin decât soțul ei şi cu patru ani mai puțin decât fratele ei, deşi Lionel arăta, se purta şi, aparent, se şi simțea cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât ea. Ea era frumoasă, cu un păr lins, castaniu, pe care nu şi-l vopsise sau coafase niciodată, în ciuda regulilor modei, care încadra un chip oval, cu o gură cam prea mare, dar încântător de mobilă, şi un trup suplu, ferm, care într-un moment putea sugera o langoare senzuală, iar în clipa următoare – tensiune nervoasă cu greu ținută în frâu, cu un efort de voință.

Însă mintea ei, asemenea unui bisturiu menit a vindeca şi folosit pentru a ucide, se afundase mult prea adânc într-un loc unde nu fusese menită să ajungă.

Privind-o gânditor prin camera de luat vederi, conectată la

rețeaua de comunicații, şi ascunsă în spatele oglinzii de pe măsuța de toaletă la care ea îşi petrecea mare parte din timp în această perioadă, schimbându-şi mereu machiajul, Elias Mogshack îşi pipăia barba. Era într-o dilemă. Nu era prima de acest gen, şi în mod sigur nu avea să fie nici ultima. Dar ca să se depărteze chiar şi pentru o clipă de la siguranța pe care opinia publică o lega de numele lui reprezenta un afront la adresa acelei aure de autoritate care îi asigurase influența de care se bucura în prezent.

Paradox: pe de o parte, ordinul mai important decât orice altceva, de a fi un individ, pe care el, personal, îl introdusese în vorbirea curentă ca pe o zicală bine înrădăcinată, cu efectul secundar că un schizofrenic, de exemplu, urma să respecte acel îndemn cu sfințenie, pe de cealaltă parte, adevărul mult prea evident că cineva care era atât de individualizat era a) non-viabil, pentru că putea uita să mănânce, sau să se apuce de droguri, sau să facă unul din numeroasele alte lucruri cu rezultate fatale în cele din urmă, sau b) era excesiv de pretențios cu alți indivizi, insistând de exemplu ca ei să asculte ore şi zile întregi introspecții universale care, reduse la esență, reprezenta ceva ce majoritatea adulților rezolvaseră deja singuri în anii adolescenței.

Avea chiar acum de-a face cu o astfel de situație. Erau o duzină de alți pacienți pe care îi considera mult mai demni de atenție, dacă nu ar fi fost pus în încurcătură de cazul Celiei Prior Flamen.

În principiu, metodele care atrăseseră atât de puternic atenția şi imaginația publicului, încât fusese propulsat spre funcția de director al spitalului Ginsberg, cu voia lui, în mare măsură, desigur, deoarece voia să vadă cât mai mulți alții, mai puțin norocoşi, beneficiind de pe urma învățăturilor lui, erau foarte simple. În fiecare salon se găseau dispozitive ce adunau date, monitorizau canalizarea, suprafața patului şi a

scaunelor, chiar şi aerul pe care-l expira pacientul – parametrii pentru realizarea unui grafic computerizat, mulat pe exemplele-standard ale tuturor problemelor mentale cunoscute. Anxietate fără motiv, stres autointrodus, orice tip posibil de deviație de la normal era măsurată şi proiectată în viitor şi interpretată în funcție de terapia necesară: droguri, hipnoză, psihanaliză, orice se putea face. Scopul era şi el la fel de simplu. Putea fi definit drept modelarea unei personalități capabile de a funcționa viabil în ciuda presiunii din partea celorlalți membri ai speciei. Pentru fiecare pacient era realizat un profil de personalitate ideală, un grafic perfect, iar când profilul respectiv se potrivea cu comportamentul pacientului, acesta era eliberat. Foarte simplu.

Doar că în practică nu era deloc atât de simplu.

Să luăm acest caz, de exemplu. Teoretic ar fi trebuit să fie absolut facil. Celia Prior Flamen – asemenea majorității pacienților de aici şi din toate celelalte spitale de boli mintale din occident – începuse să apeleze la droguri ca o cale de evadare din realitatea intolerantă, începând cu cele relativ uşoare, precum peiotă naturală şi mescal şi continuând gradat până la cea mai tare substanță sintetică - Ladromid. Zdrobită efectiv, făcând pe ea ca un copil, din pura plăcere pe care i-o dădea senzația de umezeală caldă între picioare, fusese adusă aici într-o stare de ruptură totală față de realitate.

Şi răspundea bine la tratament.

Mogshack se încruntă. Se uită din nou la graficele efectuate de calculator: cel verde, ideal, şi cel roşu, care reprezenta comportamentul observat. La cel din urmă se putea vedea o porțiune mai zimțată, şi nu se cunoştea nicio metodă terapeutică care să poată anula acel punct. Circulau însă zvonuri conform cărora era posibil ca soțul ei să nu mai poată să-şi plătească facturile lunare prea mult timp, şi era

neplăcut pentru imaginea lor ca un pacient să fie externat din motive, financiare iar apoi să fie re-intemat pe cheltuiala statului, din cauză că boala lui nu fusese vindecată complet.

Acel punct zimțat îi aduse aminte de o altă problemă similară – cea a lui Madison – dar preferă să nu se gândească la acel lucru. Ridicând din umeri, se văzu nevoit să cedeze şi să dea ordin ca Celia să primească o salopetă verde în loc de cea dinainte, albastru-deschis, şi îşi dădu seama că avea să se potrivească mai bine cu părul ei castaniu închis.

22

POVESTEA LUI MORTON LENIGO. PARTEA A ZECEA (CU APROXIMAŢIE)

Cruiser-ul Boering care coordona în dimineața aceasta zborul PAN AM 1201 Londra – New York, după ce traversase oceanul, rămase suspendat şi începu sa coboare pe jeturile de aer, la sol. Şase sute două din cele şapte sute cinci locuri erau ocupate de data aceasta, iar unul dintre pasageri găsise că semnul vopsit deasupra uşii de la intrare – Prieteni ai companiei Soniceipper – era extrem de amuzant.

Era ocupat cu desfacerea cusăturilor de-a lungul mânerului genții sale de voiaj. Avea să-i scutească de efort pe vameşii americani.

23

TREI CATEGORII DE OAMENI

Ridicându-şi privirea spre înaltele turnuri de maximă securitate, Matthew Flamen se gândea că a ateriza în spaţiul de la Ginsberg special destinat aeromobilelor era asemănător cu a ateriza cu paraşuta printre stâlpii unui gard uriaş. Ca să-ţi imaginezi că în spatele acelor gigantice coloane albe trăiau fiinţe umane, însemna a le reduce pe acestea la stadiul de nematode care se adăpostesc sub copaci, într-o ignoranţă totală faţă de lumea mai mare din exterior.

Fu surprins de violenţa repulsiei pe care i-o provocaseră. La vizitele lui anterioare – deşi foarte puţine, iar ultima datând cu mai multe luni în urmă – fusese tentat să-l viziteze pe doctorul Mogshack, întrebându-se cum te simţi atunci când concepi un principiu abstract şi îl vezi transformat într-un mod atât de splendid într-o clădire.

Întinzând mâna prin geamul lateral al aeromobilului său, atinse uşor butonul de medicamente situat pe partea de dedesubt a panoului de comandă. O pastilă mică, albă, cu efect calmant, îi căzu în palma întinsă, iar el o înghiţi. În timpul zborului spre spital, în mintea lui se dezvoltase un sentiment neplăcut, alunecos, de suspiciune. Îl atacase dur pe Prior, acuzându-l de trădare – ca de exemplu în clipa în care afirmase că unul dintre directori îl scosese pe acesta din raza de acţiune a sistemelor de ascultare şi îi făcuse o propunere iar ideea pur şi simplu nu stătea în picioare. Prior

avea cel puțin tot atâta de pierdut prin anularea emisiunii lor, ca şi el. Într-un fel, poate că avea mai mult de pierdut chiar, căci el avea copii, spre deosebire de Flamen.

Aşa că ideea de a chema un expert-parte care să analizeze problemele pe care le aveau cu rețeaua lor de comunicații internă, de la ETCHMARK TOWER, era de fapt una a dracului de bună. Poate că investigația putea fi direcționată spre sistemul de computere de la Holocosmic. Oricât de puțin conta, sprijinul Comisiei Comunicațiilor putea fi obținut, şi…

Era însă o speranță deşartă, îşi spuse Flamen. Presupunând că se putea realiza acest lucru – ceea ce era discutabil, căci ce „expert-parte putea fi găsit” care să facă față computerelor de la Holocosmic? — presupunând că îşi putea dovedi teoria, că i se plăteau daune, că rezista ultimelor nouă luni de contract… şi ce dacă? Unde se putea duce un „demascator”? Aparținea unei specii muribunde. Oamenii erau prea ocupați cu propriile lor treburi pentru a le mai păsa de ale altora. Se orientau spre ei înşişi, spre cea mai modernă formă de distracție privată, cea a experienței halucinatorii. Fiecare îşi construia un turn de maximă securitate, fără geamuri, fără căi de acces.

Poate că Prior nu greşise chiar atât de grav apelând la LARES &PENATES INC. Pus în fața acelei lumi, incredibilă în complexitatea ei modernă, unde forțele economiei şi macroplanificării conduceau totul, de o manieră absolut impersoanlă, poate că era mult mai bine pentru un individ să se autoiluzioneze că putea rezista. A te preface încrezător în tine era de preferat decât să te resemnezi pur şi simplu cu propria-ți inadaptabilitate.

Oare ce fel de cult or fi pregătit LARES & PENATES INC. pentru el? Unul ca al lui Prior, care implica un ceremonial elaborat? Flamen scutură din cap. Indiferent dacă L & P era, într-adevăr, o filială orientată spre albi, a CONJUH MAN, nu încăpea nici o îndoială că erau nişte psihologi excelenți,

pragmatici. De aceea era mai probabil ca pentru el să sugereze ceva complet opus: ceva mai degrabă neplăcut, cerându-i-se să taie capul vreunei găini şi să se ungă pe faţă cu sângele acesteia. Acela care se închina unui Lar trebuia să exteriorizeze trăsăturile interioare, – iar pentru cineva care îşi făcuse la început un nume în carieră prin distrugerea sistematică a reputaţiei altor oameni, trebuia să existe un element de sacrificiu.

Calmantul începu să-şi facă efectul. Starea psihică i se mai amelioră, dar iritarea nu îi dispăru complet. Cât timp mai avea să fie ţinut acolo afară, în căldura umedă a miezului verii? Nu încăpea nici o îndoială că înăuntru era destul de răcoare, dar acolo suferea urmările sistemului de aer condiţionat de sub parcarea pentru aeromobile, şi aerul putea fi aproape luat în mâini şi stors ca o cârpă de spălat.

A intra la Ginsberg era, aparent, la fel de greu cu a ieşi de acolo. Nu exista decât o cale de acces spre interior din acea parcare, iar aceasta era păzită de nişte dezgustătoare aparate dotate cu logică. Scurtul şi enervantul dialog pe care îl purtă cu ele îl convinsese că aceste calculatoare împărţeau, pesemne, rasa umană în trei categorii: personal medical, pacienţi şi potenţiali pacienţi.

Aflat pe punctul de a ceda nervos, nu văzu altă alternativă decât aceea de a avea răbdare până ce acel doctor terapeut – cum o chema? A, da, doctoriţa Spoelstra – sosea la reţeaua de comunicaţii şi i se adresa. Morocănos, îşi continuă aşteptarea.

24

ÎNAINTAREA UNEI FETE PRIN REŢEAUA SUBTERANĂ DE TRRANSPORT

Sosirea la terminalul Ginsberg al trenului de mare viteză se asemăna cu a fi o doză de droguri administrată pe cale bucală, sub formă de pastilă. Trenurile de mare viteză erau segmentate, în formă de vierme de tenie, în compartimente pentru o singură persoană. Puteau fi separate, combinate, conectate şi deconectate pentru a urma – conform reclamei conducerii lor – aproape zece mii de trasee diferite, dictate de tichetele activate electronic, pe care călătorii trebuiau să le introducă într-o nişă din braţul fiecărui scaun. Odată lansate în tunele, erau propulsate de forţe la fel de certe ca şi gravitaţia.

Nu existau ferestre prin care să vezi dacă în faţă sau în spate mai exista vreun compartiment, căci la vitezele cu care se deplasau aceste maşinării, unii oameni sufereau de orizontigo – acelaşi lucru ca şi vertigo, dar la unghiuri drepte – iar greaţa instantanee murdărea cumplit scaunele.

Tichetele pentru trenul rapid făceau parte din avansul pentru contractul pe care Dan îl semnase cu conducerea spitalului Ginsberg. Fără îndoială că voiau să se asigure că preţul închirierii aeromobilului – care era foarte ridicat în perioada aceea – nu era adăugat pe nota de plată pentru cheltuieli incidentale. Însă după penultima staţie, călătoria Lylei păru să nu se mai sfârşească.

Alinându-şi plictiseala cu ajutorul aparatului de

înregistrat pe care îl foloseau pentru a păstra previziunile criptice pe care le rostea în transă, se întrebă dacă se afunda, într-adevăr, singură, în „nicăieri”.

25

UN CETĂŢEAN-MODEL ŞI UN CLIENT FOARTE PREŢUIT DE CĂTRE AGENTUL GOTTSCHALK DIN ZONA SA

Cantitate	1	Salopetă tip XIX, izolată, cu cizme şi mănuşi incluse.
Cantitate	1	Mască-caschetă cu sistem inclus pentru respiraţie şi aerisire.
Cantitate	1	Armă laser de 350 de waţi cu un acumulator de 50 de încărcături, reîncărcabil de la orice sursă de curent din casă.
Cantitate	1	Armă-tip-baionetă cu proiectile, calibrul 9 mm, automată.
Cantitate	3	Seturi de cartuşe pentru articolul de mai sus.
Cantitate	6	Grenade cu gaz ermetice, din sticlă, cu auto fragmentare, neamorsate.
Cantitate	1	Bandulieră pentru grenade, cu buzunare auxiliare pentru încărcătoare etc.
Cantitate	1	Cuţit cu teacă, cu o lamă de 18 cm.
Cantitate	1	Trusă de prim-ajutor.

Copiii erau plecaţi la cămin, iar Nora era în vizită la un vecin, aşa că Lionel Prior îşi adună echipamentul şi se duse să se alăture grupului cetăţenesc de apărare, pentru antrenamentul de după-amiază.

ASASINAREA LUI MARAT/DE SADE DE CĂTRE PACIENŢII AZILULUI LA 2014

Într-un târziu, dinspre boxa alăturată ieşirii din parcarea pentru aeromobile se auzi o voce umană.

Compatibilitatea vocilor automate era cea mai bună din câte auzise Flamen, dar sensibilitatea lui nervoasă la subtilități de acest gen era unul din talentele care îl ținuseră pe linia de plutire, chiar dacă cu greutate, în lumea transmisiunilor holografice mult timp după ce rivalii lui clacaseră. De fapt, dăduse cândva la iveală un imens scandal de mită, după ce îşi dăduse seama că un aparat personalizat răspundea la telefon, în locul unui om care, în mod normal, nu şi-ar fi permis un asemenea echipament.

— Aici doctorița Spoelstra, domnule Flamen. Cu ce vă pot ajuta?

— M-ați putea lăsa să-mi văd soția, se răsti Flamen.

Oarecum surprins, realiză, rostind acele cuvinte, că dorea într-adevăr s-o vadă pe Celia, chiar foarte tare. Căsătoria lor se destrămase cu mult înainte de această cădere psihică a ei, dar deşi nu o mai iubea, continuase să o placă, ca persoană. Ea nu ar fi putut, de exemplu, să devină niciodată plicticoasă, deşi spre sfârşit ea nu îl mai stimula decât într-un singur mod: avea un dar de a-l enerva.

Era mai bine aşa, îşi spuse el, faţă de acel gen de faţadă de respectabilitate pe care o menţineau Lionel Prior şi soţia lui. Şi - mai cinic decât atât – dacă reieşea ca îl jignise, într-adevăr, de moarte, pe Prior în dimineaţa aceea, nu voia să rămână fără nici un aliat şi confident.

— Ar fi trebuit să ne anunţaţi că sosiţi astăzi, răspunse la fel de tăios doctoriţa Spoelstra. Vi s-a trimis acasă un mesaj prin reţea, în care eraţi informat că soţia dumneavoastră a trecut la uniforma verde – fapt pozitiv sau, cum spunem noi, a fost promovată la acel statut care o apropie de momentul externării temporare – şi în consecinţă a fost invitată să participe ca spectator la şedinţa din după-amiaza aceasta cu binecunoscuta pitonească Lyla Clay. Îmi…

— Şi asta e mai important decât să-şi vadă soţul?

I se răspunse pe un ton înţepat:

— Nu e absolut obligatoriu, domnule Flamen! Voiam doar să spun că ar fi, desigur, dezamăgită dacă ar rata o asemenea ocazie unică. Totuşi, dacă insistaţi…

— Nu, sigur că nu insist, se grăbi Flamen s-o asigure.

Pe lângă alte raţiuni, nici nu-şi permitea să insiste; Celia se afla la Ginsberg în baza unui contract lunar, prin care dreptul lui legal de tutelă era cedat doctorului Mogshack, iar clauza de penalitate pentru o externare prematură era echivalentă cu o clauză de penalitate pentru o reclamare prematură a dreptului de tutelă asupra ei.

Ceva însă se declanşase în subconştientul său, la auzul acelor veşti, şi în secundele următoare avu o idee care îl făcu să tremure de entuziasm. O pitonească care îşi făcea numărul într-un spital? Existase acel film clasic, al secolului trecut, despre asasinarea Marchizului de Sade ca fiind făcută de… Nu, nu se putea! Dar, oricum, „de către pacienţii spitalului din Charentown”.

Hmm…!

Îi fu de ajuns o fracţiune de secundă pentru a cântări

posibilitatea de a trimite nişte camere de luat vederi în plus. Materialul pe care îl putea aduna cu ajutorul aparaturii pe care o ținea întotdeauna în aeromobil putea fi de ajuns.

Începu din nou să vorbească, repede şi convingător, punând un enorm accent pe gradul de intuiție inspirată care stătea pesemne la baza realizării unui asemenea proiect important.

27

GÂND CARE I-A TRECUT ÎN MOD REPETAT PRIN MINTE LUI ARTHUR I. HODDINOTT, OFIŢER AL SERVICIULUI DE IMIGRĂRI AL STATELOR UNITE, AFLAT DE SERVICIU LA AEROPORTUL INTERNAŢIONAL KENNEDY, LA SOSIREA LUI MORTON LENIGO

„Bine, computerele or fi spus că e în regulă, dar oare computerele nu o pot lua şi ele razna, uneori?”

28

O DOVADĂ ÎN FAVOAREA AFIRMAŢIEI CĂ NU E IMPOSIBIL CA UN ŞANŢ SĂ SE RIDICE LA NIVELUL UNUI APARTAMENT LUXOS

Lyla Clay ieşi pe peron, tremurând; Tunelurile erau ele însele sub presiune scăzută – trebuiau să fie, altminteri acele viteze cu care se deplasau trenurile prin ele ar fi fost imposibile, din cauza rezistenței aerului. Nu exista deci, decât acea uşă de acces, iar spațiul de dincolo de ea era contractat, dându-i impresia că acoperişul o presa pe cap. Văzuse poze cu spitalul Ginsberg, şi ştia că între ea şi cerul liber se puteau afla nu mai puțin de două sute de metri de beton şi oțel. Îşi muşcă buzele. Talentul care o transformase într-o pitonească cu o faimă crescândă avea şi unele inconveniente, iar o imaginație exagerată era unul dintre acestea. Pentru o clipă ce păru nesfârşită, se şi închipui prinsă acolo. Nu putea intra la loc în compartiment şi lăsa în urmă acel loc, iar tichetele pentru drumul de întoarcere se aflau în buzunarul lui Dan. Tot acolo se afla şi autorizația care le permitea să treacă de bariera care bloca accesul spre liftul ce urca la etajele superioare.

Dacă compartimentul lui fusese direcționat din greşeală pe altă rută? Acest lucru chiar se întâmpla, o dată la un milion, în ciuda asigurărilor primite de la autorități. Ar fi putut fi trimis lâ Far Rockaway sau altundeva, iar ea ar trebui în

acest caz să stea acolo ore întregi şi…

Dar uşa se deschise cu un şuierat şi iată-l şi pe el, la doar câteva secunde în urma ei. Se îndreptă extrem de hotărât spre ascensor. Bucuroasă că iaşmacul îi ascundea expresia de uşurare, Lyla îl urmă, întrebându-se cum ar fi fost să aibă treizeci de ani în loc de douăzeci. Oare ar fi căpătat şi ea acel plus de încredere în sine, după cincizeci la sută mai multă existenţă conştientă?

Aşteptând ca scannerele să le analizeze permisul de trecere, ea simţea o nevoie disperată de a vorbi, şi profită de primele cuvinte care îi veniră în minte.

— Nu-mi place atmosfera de aici, spuse ea.

Dan îi aruncă o privire.

— Nu mă surprinde. Probabil că aerul e inhibat de secreţiile subcutanate ale schizofrenicilor. Urăsc duhoarea spitalelor de boli psihice, şi nu sunt ceea ce s-ar numi un tip sensibil. Încearcă, totuşi, să suporţi o vreme, dragă. Din chestia asta pot ieşi tot felul de lucruri. Conform spuselor doctoriţei Spoelstra, noi instaurăm în după-amiaza aceasta un foarte important precedent.

Chicoti.

— N-am mai văzut pe cineva aşa de insistent. Mai avea puţin şi venea prin reţeaua de comunicaţii ca să fie sigură că vii azi aici. Nici nu vreau să mă gândesc la toate celelalte solicitări pe care vei fi nevoită să le amâni, pentru a face faţă comenzilor ei repetate!

Alte solicitări? Ce alte…? Oh, desigur. O şarlatanie tipică pentru Dan Kazer, care implica fără îndoială, falsificarea unor contracte care conţineau clauze de penalitate şi oferirea de mită unor cunoştinţe cooperante pe care le convinsese să inventeze solicitări pentru ea doar pentru a le anula apoi. Se puteau adăuga cu uşurinţă cincizeci la sută la o tranzacţie, de la un contract, dacă era încheiată în acel fel.

Ridică din umeri. Treaba funcţiona, şi nu era mai

necinstită decât jumătate din afacerile „respectabile” efectuate în cursul unei perioade medii de un an. Să nu uităm ce mult o ajutase pe Mikki Baxendale, de exemplu, cu patru ani în urmă, când Dan se ocupa încă de poeți boschetari în loc de pitonese.

Spuse, cedând impulsului:

— Dan, nu mi-ai povestit niciodată ce te-a făcut să te desparți de Michaela?

Şi, recunoscând expresia care i se întipărea pe chip, una de mânie rece ca gheața, adăugă în grabă:

— Asta a fost bafta mea, desigur, dar… ei bine, aş vrea să ştiu cum de m-am ales cu această baftă.

Urmă o pauză, în timpul căreia aparatele confirmară autenticitatea semnăturii doctoriței Spoelstra de pe permisele lor, iar bariera din fața ascensorului glisă în lateral.

Fără a se îndrepta spre lift, Dan rămase pe gânduri câteva clipe, apoi, în cele din urmă, întinse mâinile larg.

— Bine, îți spun. A fost o şmecherie, pe care n-o s-o mai încerce nimeni cu mine. Se mai afla un „mackero” pe urmele ei, un „jepcar”. A cumpărat câteva microfoane, le-a plantat, a cules dovezile, a venit într-o bună zi şi mi-a spus că dacă nu anulez contractul cu Mikki mă bagă la răcoare pe motiv că ea avea doar cincisprezece ani.

Barba lui întunecată fu străbătută de riduri, datorate încordării mânioase a fălcilor, în momentul amarelor aduceri aminte. Firele artificiale imitau foarte bine mişcarea părului natural.

— Pe el nu-l interesa să se culce cu ea. Nu îi plăceau fetele.

— Şi…, înghiți Lyla în sec, ar fi putut să-şi pună în practică amenințarea?

— Sigur că da. Dar eu nu mă scuz. La cincisprezece ani ai ei, Mikki ştia mai multe despre acel aspect al vieții decât majoritatea oamenilor la cincizeci de ani! Ticălosul se foloseşte încă de o parte din reclamele concepute de mine

pentru ea. Pesemne că le-ai văzut – fratele ei la nouă ani, unchiul ei la doisprezece ani? Totul e adevărat.

— Iar asta era în regulă, nu? Dar tu, la cincisprezece ani... nu era în regulă?

Dan trase adânc aer în piept, pe chip întipăriridu-i-se o expresie ironică, la fel de limpede ca şi urmele lăsate de un camion greu pe un teren moale.

— Draga mea, dacă nu poți da un răspuns la această întrebare, nu vei percepe niciodată pe deplin realitatea de pe această planetă a noastră. Haide, suntem aşteptați la etaj.

— Bănuiesc că am dat dovadă de naivitate, recunoscu ea sfioasă, şi se conformă îndemnului lui.

29

UNA E SĂ VORBEŞTI CU MULTĂ SIGURANŢĂ DESPRE DETERMINISMUL ISTORIEI ŞI ALTCEVA ESTE SĂ TE TREZEŞTI PRIZONIER AL UNOR FORŢE ISTORICE, ASEMENEA UNEI FRUNZE USCATE ÎN VOIA VÂNTULUI

La fel ca şi soarele care se îndepărta de zenit, tot astfel mânia constantă îl părăsea pe Pedro Diablo, şi fu brusc pus faţă în faţă cu un adevăr şocant.

„Nu e ură, e teroare."

Îşi privi mâna neagră şi o văzu tremurând, parcă nefiind a lui, căci nu putea să admită cu adevărat că un tremurat datorat spaimei îşi putea avea originile în mintea lui. El *producea* spaimă, nu era o victimă a acesteia.

„Iată-mă. Cum aşa? De ce?"

Motivele erau dispuse pe atâtea straturi, asemenea unei construcţii din plastic industrial, asemănătoare unui sandviş. În mod superficial, s-ar putea spune că – dar ce rost aveau considerentele superficiale – reputaţia lui Diablo era bazată pe abilitatea de a pătrunde cu privirea mai adânc în orice situaţie decât ar fi fost în stare majoritatea oamenilor, în lipsa unui computer pe care să-l consulte. Un talent înnăscut, echivalent cu acela de a înmulţi în gând numere cu şase cifre, din cauză că era prea mare efortul de a merge şi de a căuta tabelele, dar într-un context precum cel din Blackbury – un lucru extrem de util.

Acolo, afară...?

Scutură din cap. Nu avea nici un rost să încerce să-şi

intuiască viitorul personal. Putea efectua unele analogii cu oameni aflați în încurcături similare în trecut – mai cu seamă în trecutul îndepărtat – dar nimic mai mult. Se putea compara, de exemplu, cu un fizician evreu dat afară din Germania nazistă, sau cu unul dintre intelectualii sud-africani deportați în timpul unor crize mai recente de către AFRIKANI, dar nu-l ajuta cu nimic.

Până în dimineața aceea fusese un reprezentant loial, cooperant şi chiar admirat şi respectat, al idealurilor promovate de Blackbury. Faptul că era azvârlit afară pe baza spuselor nu ale vreunui rezident genetician negru, ci pe ale unui „decolorat” împuțit venit din altă parte, era prea mult pentru înțelegerea lui.

Îşi încleştă pumnii atât de brusc, încât se auzi uni plescăit slab. Preț de o clipă, mintea lui fusese dominată de setea de răzbunare. Era un maestru în propagandă. Munca depusă de el la nesemnificativul post de emisiuni din Blackbury avusese repercusiuni mult în afara razei de acțiune a acestuia, fiind retransmisă de zece relee satelit deținute şi finanțate de negri. Cu ajutorul îndelungatelor şi intimelor sale informații legate de viața primarului Black şi altor oficiali din alte părți, putea transforma întreagă acea noțiune a enclavelor de negri într-o glumă proastă. O săptămână i-ar fi fost de ajuns.

Dar acea dorință se stingea, la fel de repede cum apăruse. A trece în tabăra cealaltă îi depăşea capacitatea de adaptare. În clipa aceea aproape că îi părea rău că se arătase atât de rigid față de reprezentantul Federației, care fusese nevoit să-l scoată în afara zonei negrilor. Era, de bună seamă, mai bine să cugete o vreme asupra situației, poate chiar să-şi caute de lucru în afara Americii de Nord…

Totuşi, iată în ce situație era! Insistase ca respectarea contractului dintre Washington şi Blackbury să fie înregistrată oficial, deşi chiar termenul în sine arăta clar faptul că, pesemne, contractul era un anacronism. Aceasta

era încă o țară a albilor, a „decoloraților”, dar Washington-ul era un oraş cu o populație majoritar neagră de câteva decenii, iar identificarea lui, acum, cu guvernul federal, era doar ceva simbolic – adevăratele jilțuri ale puterii puteau fi găsite în centrele dispersate, amplasate în timpul anilor ’90, dominați de spaima unui război, mai ales în Sudul Extrem, unde se putea avea încredere că armata avea să vină în fugă cu armele în mâini, la cel mai mic semn al vreunei revolte a negrilor. Cine putea şti acest lucru mai bine decât un om care îi exploatase de atâtea ori în programele lui?

Mintea lui vuia de atâtea noi posibilități. Nu avea să se oprească această revărsare de idei, şi cum să se oprească, de altfel? Timp de ani de zile el îşi exploatase talentul. Acesta nu putea fi scos din funcțiune, asemenea unui vuset. Poate că cel mai crud lucru pe care i-l făcuse primarul Black, pe lângă că se bazase pe spusele unui „decolorat” pentru a-l deporta, era acela că îl lipsise de un mijloc de a-şi exprima ideile. Ca şi cum era un călător în timp, care irosise ani de zile pentru a-şi perfecționa latina, doar pentru a descoperi că locul de destinație fusese cucerit de goți săptămâna trecută…

Pe de cealaltă parte – şi realizarea acestui fapt îl făcu să se lumineze puțin – fusese scutit de ceea ce s-ar fi întâmplat în situația inversă. Presupunând că vreun neadaptat cu pielea neagră ar fi fost expulzat din Blackbury, imediat s-ar fi primit directive, ordonându-se postului local să-l filmeze imediat, să-l convingă să-şi denunțe cu virulență foştii camarazi, înainte ca furia lui să se stingă. Se temuse de acest risc, ca şi de modul în care putea fi tratat, şi de aceea insistase asupra respectării depline a contractului Blackbury – Washington.

Dar fusese cruțat de avalanşa de camere, de microfoane, de reporteri şi agenți politici la care se aşteptase. În prima lui izbucnire de furie, ar fi putut spune lucruri cu care nu s-ar fi împăcat apoi niciodată. Şi la urma urmelor, Uys, africanul alb, se aflase la originea întregii tărăşenii. Uşor de înțeles, datorită

setei lui de putere, a obsesiilor sale sexuale şi a altor defecte pe care probabil că le avea, de bună seamă că primarul Black era prea inteligent pentru a continua să-şi submineze poziția! Mai devreme sau mai târziu, avea în mod sigur să realizeze că, descotorosindu-se de faimosul său realizator de programe, celebru pe plan internațional, Pedro Diablo, irosea de fapt una din cele mai prețioase arme ale sale, şi pesemne că Uys exact acest lucru îl urmărise!

Se auzi un zumzet ascuțit. Tresări, apoi făcu corecția automată în minte. Era sunetul făcut de un releu al rețelei de comunicații când se conecta cineva. În Blackbury semnalul de apel era o bătaie de tobă în surdină, ceea ce în signalectica Yoruba ar fi însemnat „luați aminte”. Avea să fie nevoit să se lepede de o mulțime de reflexe bine înrădăcinate, asemenea unui dactilograf care începea să lucreze la o maşină nouă de scris, cu tastatura dispusă diferit. Trebuia însă să accepte situația.

Oftând, confirmă primirea apelului.

30

AM DEVENIT ASEMENEA LUI DUMNEZEU. PRIVESC TOTUL CU OCHII UNUI VULTUR

Era aproape surprinzător faptul că în designul spitalului fusese inclusă o cameră destul de mare pentru a adăposti 40 de spectatori care să poată vedea o pitoneasă. Mogshack punea un accent atât de mare pe intimitatea absolută, încât nu existau săli de şedinţă, saloane comune sau măcar o sală de gimnastică. Mogshack însuşi prefera să nu vorbească cu subordonaţii săi faţă în faţă.

Se „retrăgea şi se refăcea” atât de des încât puteau trece săptămâni întregi fără ca măcar adjuncţii săi principali să-l vadă în came şi oase.

Cu toate acestea, îngrijorat ca planurile lui să nu trebuiască mai târziu modificate, conform experienţei pe care o avea, arhitectul insistase ca unele zone ale spitalului să fie prevăzute cu pereţi demontabili, şi după ce şase astfel de pereţi fuseseră daţi la o parte, într-un sector temporar neocupat de pacienţi, fusese creat un spaţiu potrivit pentru reprezentaţie.

Publicul începuse deja să se adune când Reedeth îşi puse în funcţiune monitorul de la reţea pentru a urmări toată procedura. Nu avusese niciodată nici cea mai vagă intenţie de a insista să fie prezent acolo şi fizic, dar nu putuse rezista ocaziei de a o face pe Ariadne să roşească. Chicoti scrutând cu privirea pacienţii în salopete verzi, care intrau în cameră,

dar amuzamentul îi dispăru în clipa în care realiză că printre primii intrați era şi Harry Madison.

Trebuie să existe o cale de a-l scoate de acolo pe acel om! Mogshack ar fi trebuit s-o facă cu luni de zile în urmă. De ce n-o făcuse era greu de înțeles… doar dacă nu cumva (şi ideea îi era indusă de un demon binecunoscut) îşi păstra pacienții asemenea unui avar care îşi economiseşte gologanii. Poate că cineva putea vorbi deschis cu el, explicându-i că a avea internat un negru solitar, reprezenta o potențială sursă de tulburări pentru ceilalți pacienți.

Reedeth oftă. Dacă s-ar fi urmărit implicațiile cazului Madison până la concluzia finală, s-ar fi putut decide cu multă uşurință că cineva care este atât de imprevizibil, trebuie să fie, prin definiție, neadaptat societății obişnuite.

De exemplu, modificările făcute calculatorului personal al lui Reedeth. Le-ar fi putut face atât de lejer şi rapid o persoană normală? Fără a fi un expert, Reedeth se pricepea mai bine la cibernetică decât un profan oarecare – şi era obligat să se priceapă, din moment ce o parte atât de însemnată a psihoterapiei moderne se baza pe analizele computerelor - şi putea jura că cel ce proiectase calculatorul-asistent nu prevăzuse posibilitatea acelor schimbări.

În plus, dacă l-ar fi întrebat cineva dacă Madison ar fi interesat să vadă o pitonească „la lucru”, ar fi răspuns fără ezitare că nu. Toate profilurile psihologice efectuate pentru Madison indicaseră o opoziție puternică față de orice avea vreo nuanță de paranormal. Cu toate acestea, iată-l sosind acolo chiar înainte de începerea spectacolului, fiind parcă nerăbdător.

Deci ce îl făcuse să accepte invitația, pura plictiseală? Foarte probabil. Atitudinea impasibilă a lui Madison – observă Reedeth – se afla într-un contrast total cu cea a celorlalți pacienți îmbrăcați în verde. Aceştia, fără excepție, erau vizibil nervoşi. Era limpede că erau mulțumiți de această

excepție de la starea lor de izolare obişnuită, dar în acelaşi timp erau emoționați din cauză că se aflau în compania atâtor oameni, după săptămâni, luni şi în unele cazuri chiar ani în care unica formă de contact era aceea a monitoarelor de la rețeaua de comunicații.

Dacă se gândea mai bine – şi Reedeth îşi plesni fruntea, când realiză acest lucru – aceasta însemna că era martor la un eveniment fără precedent de la ridicarea spitalului Ginsberg. Şi dintre toți cei de acolo, Ariadne fusese cea care-l cauzase.

— Fata asta pesemne că este o adeptă a lui Conroy, în adâncul sufletului, spuse el, vorbind de unul singur, ținând minte să adauge o remarcă intercalată şi să îşi instruiască calculatorul-asistent să nu păstreze în memorie observația lui.

Deci cine era fata aceasta, Lyla Clay, de a cărei reputație se folosise Ariadne în timpul unei discuții în contradictoriu, pesemne lungă şi dificilă, pe care o purtase ea cu Mogshack? Avea o idee foarte vagă despre ce făceau, pare-se, aceste pitonese şi de ce le plăcea oamenilor să le privească făcând acest lucru. Dacă trăiai în America secolului douăzeci şi unu, era imposibil să nu ai printre cunoştințe şi câțiva fani ai pitoneselor, ca să nu mai vorbim de fani hi-psi. Închinători la LAR şi chiar oameni şi mai depărtați de orbita occidentală tradițională. Însă el nu văzuse niciodată o pitoneasă la lucru, iar numele acestei fete îi era complet străin, deşi Ariadne îl asigurase că era printre cele mai talentate dintre ele.

Abandonând încăperea care era pregătită să-şi facă numărul, comută de la una la cealaltă, cele peste trei mii de camere de luat vederi pe care şi le putea conecta la monitor, întrebându-se dacă o putea zări în timp ce urca.

Zări în scurt timp imaginea unui bărbat brunet care era îndreptat de către un „flux de decizie” în direcția potrivită, însoțit de o fată ce purta un iaşmac anti-glonț. Probabil, pitoneasa şi „mackero-ul” ei, căci Ariadne însăşi le ieşi în

întâmpinare la următoarea „răscruce”, în conformitate cu codul bunelor maniere stabilit de Mogshack. Acesta prevedea o atitudine politicoasă din partea celor destul de bogaţi pentru a-şi permite intimitatea faţă de cei care nu erau atât de bogaţi, politeţe reflectată şi în întâmpinarea personală a vizitatorilor care trăiau sub limita de sărăcie.

În ciuda iaşmacului care o acoperea, îţi puteai da seama că pitoneasa era tânără, cu nişte mişcări graţioase. Reedeth spera să nu fie obligată să-şi ţină iaşmacul pe chip şi în faţa pacienţilor.

31

EXTRAS DINTR-UN DICŢIONAR DEMN DE ÎNCREDERE FOLOSIT ÎN SECOLUL 21

MACKERO (*mak-uh-roh*) (fr. *maquereau,* – macrou, colocvial „peşte”; abr, „mack”) = impresar pentru tinere fete liber-profesioniste (fotomodele, cântărețe liber-profesioniste, pitonese, de exemplu); specific masculin; fără derivați, doar abreviere.

FLUIERĂTURI
EI, ŞI MAI CUI?

— Sunteți mulțumit de toate detaliile, domnule Kazer? spuse Ariadne, neputându-se abține să arunce din când în când priviri nervoase spre omniprezentele camere de luat vederi. La fel ca şi Reedeth şi Mogshack, ea bănuia că era foarte probabil ca toți angajații să urmărească spectacolul. Trebuia deci neapărat să iasă bine.

Dan se aplecă şi pipăi salteaua lată, groasă, care fusese amplasată acolo, pentru ca Lyla să nu se rănească în timpul agitației ei convulsive.

— Pare în regulă, spuse el. Unde îmi pot conecta aparatul de înregistrat?

— Vom face şi noi o înregistrare, vă dați seama, spuse Ariadne. Şi avem aparatură de primă clasă.

Dan îi aruncă un zâmbet profesional.

— Sunt sigur de asta. Totuşi, vreau să înregistrez şi eu o casetă proprie. Ştiți, drepturile de autor…

— A, da, da… desigur. Bine, păi atunci, în orice loc de pe perete.

Privirea Ariadnei scrută din nou încăperea, de jur împrejur. Reedeth, care urmărea scena, avea impresia certă că trăgea de timp, încercând să întârzie începerea procedurilor. Oare ezita?

Brusc se relaxă, iar el, nedumerit, schimbă pe o cameră care îi oferea un plan mai amplu. Chiar în uşă, care tocmai se

închidea, glisând la loc, stătea un nou-venit care părea să aibă trei capete. Pe umeri purta o pereche de camere de luat vederi, ghidabile de privirea umană, în sistem „stereovision”, asemenea unor cranii dintr-un metal lustruit. Iar chipul dintre ele, pe jumătate ascuns, traversat de un comutator acționabil cu vârful limbii, îi aparținea lui… Matthew Flamen! Reedeth tresări cu putere în scaunul său. Deşi foarte rar reuşea să urmărească emisiunea lui Flamen, dat fiind că lucra în toate cele cinci zile când aceasta era transmisă la prânz, îl întâlnise personal pe cunoscutul realizator, de două ori, după ce soția acestuia fusese internată.

Era ea aici? Reedeth scrută publicul şi zări imediat cascada ei de păr castaniu închis, departe în spate, pe unul din ultimele scaune. Văzu cum Flamen îi făcu cu mâna, dar ea îl privi inexpresiv, şi după o clipă de ezitare combinată cu uluială, acesta se îndreptă spre partea din față a încăperii: Acolo, Ariadne îl prezentă pitonesei şi mackero-ului acesteia şi fură rostite nişte cuvinte, pe care aparatele nu le putură capta, fapt iritant.

Îndepărtându-se de cei doi, Flamen începu să scoată la iveală nişte microfoane autopurtante, ca pe nişte baloane pentru copii, reglându-l pe fiecare după indexul de plutire din aer, astfel încât să se mențină la o înălțime constantă sub tavan. Oare sosirea lui fusese întâmplătoare sau era premeditată? Şi oare ce părere avea Mogshack de faptul că un „demascator” apăruse acolo complet pregătit cu toată aparatura pentru o transmisiune în exterior?

Reedeth fu cuprins brusc de un chicotit cinic şi puse ambele întrebări calculatorului său. Răspunsurile – mai ales acela referitor la motivele care, îl făcuseră pe Mogshack să caute acea formă de publicitate – dovedea dincolo de orice urmă de îndoială că Madison eliminase toate circuitele de cenzură, în timp ce îl reparase.

Continua să râdă pe înfundate, când prin minte îi trecu

înspăimântătorul gând că poate nu era singura persoană dintre angajați al cărei calculator-asistent fusese, în mod neaşteptat, modificat de Madison. Puse şi această întrebare şi i se răspunse că, până în acel moment, acela era un caz izolat.

Extrem de uşurat, îşi îndreptă din nou atenția asupra Ariadnei.

— Cred că nici nu mai e nevoie să vă fac cunoştință cu domnul Matthew Flamen, spunea ea cu voce tare.

Pesemne că iarăşi comutase microfoanele la maximum.

— Vă sunt cunoscute probabil chipul şi vocea dumnealui din emisiunea lui provocatoare, difuzată de cinci ori pe săptămână de postul Holocosmic. A cerut permisiunea de a înregistra spectacolul Lylei Clay din după-amiaza aceasta, pentru o eventuală transmisiune în cadrul emisiunii dumnealui, dar bineînțeles că eu trebuie să întreb dacă se opune cineva de aici…

Sunetul se întrerupse brusc şi calculatorul-asistent spuse:

— Domnul doctor Mogshack vrea şi dânsul să ştie dacă vreun angajat al spitalului are vreo obiecție? Dumneavoastră aveți vreuna, domnule doctor Reedeth?

Reedeth ezită:

— Nici o obiecție, spuse el, în cele din urmă.

Era mai înțelept aşa. Dacă Mogshack consimțise deja, nu avea nici un rost să stârnească o ceartă.

Desigur că nimeni altcineva nu avu de obiectat, căci în clipa următoare Lyla Clay îi şopti ceva Ariadnei, pipăindu-şi iaşmacul, iar Ariadne aruncă o privire spre doi-trei dintre pacienți, păru puțin nehotărâtă, şi în cele din unnă ridică din umeri.

Lyla îşi aruncă iaşmacul la o parte, cu o mişcare care lui Reedeth i se păru a exprima dezgustul, şi rămase fără nimic pe ea, în afară de o pereche de pantaloni scurți.

— Hmmm…! murmură Reedeth. Mackero-ul ăsta al ei e un tip tare norocos!

O bună parte dintre pacienţii bărbaţi, ca şi cele două lesbiene, se agitară în scaunele lor într-un mod care sugera faptul că erau cu toţii impresionaţi.

Totuşi, în continuare, Lyla nu făcu decât să înceapă să se plimbe prin încăpere într-o linişte totală, studiindu-i sumar pe fiecare dintre cei prezenţi, inclusiv, spre vădita iritare a acestuia, pe Flamen. Părea nervoasă, se gândi Reedeth, şi făcea totul foarte pe îndelete.

Gândurile începuseră să îi fugă în altă parte, în momentul în care ea ajunse la Madison. Poate că soluţia era să se ducă să ia legătura cu cineva din conducerea IBM şi să le spună că era cineva la Ginsberg cu un talent incredibil pentru repararea circuitelor computerizate complexe?

Nu, nici aşa nu rezolva nimic. Pe lângă faptul că angajaseră mult prea mulţi neo-puritani, cei de la Inorganic Brain Manufacturers Inc. erau notorii pentru faptul că se descotorosiseră de toţi angajaţii lor negri, până la ultimii agenţi de vânzări.

Oare putea să fie angajat de Gottschalk? Comercianţii de armament se numărau printre cei mai importanţi consumatori de aparatură de înalt nivel din ţară, şi nu încăpea nici o îndoială că ei ar fi considerat nişte reparatori negri foarte utili, în relaţiile lor de afaceri cu enclavele negre.

Gândindu-se, totuşi, mai bine, Reedeth se îndoia de faptul că aceasta era cea mai potrivită muncă pentru Madison.

Experienţele trăite de acesta, şi care îl chinuiseră, fuseseră cu succes aduse sub control, dar era bine cunoscut faptul că acea perioadă de război îl făcuse să-şi piardă minţile, şi cine putea fi sigur că expunerea lui la un contact apropiat cu armamentul modern nu avea să-i declanşeze din nou problemele psihice?

Ce convenabil ar fi fost, se gândi el, ca Flamen să se ocupe în emisiunea lui de cazul Madison, făcând un mare scandal pe faptul că un negru era ţinut într-un spital la mult timp

după ce îndeplinise condițiile pentru externare. Dacă se gândea mai bine, poate că era chiar posibil să „strecoare” povestea unuia din omologii negri ai lui Flamen, care se bucurau de o audiență mult mai mare şi mai ales, funcționau în străinătate.

Reedeth se mai lumină şi îşi notă să încerce să găsească un indiciu care să-l ducă la, de exemplu, Pedro Diablo. Trebuia făcut în mod discret, dar dacă se proceda cum trebuia, se putea ajunge ca cineva să se ofere voluntar să-l ia sub tutelă, sub formă legală, şi să-l ajute astfel să fie în cele din urmă externat.

Însă deocamdată nu avea timp să pună acele idei în practică. Lyla îşi încheiase trecerea în revistă a publicului şi se întorsese la marginea saltelei pe care o întinseseră pentru ea. Îi făcu un semn cu capul lui Dan, care stătea pregătit cu aparatul gata de înregistrare, şi duse mâna la buzunarul de la şortul ei. Scoțând de acolo un recipient plat, pe care Reedeth nu îl zări decât foarte sumar, extrase din el o mică pastilă roşie.

Flamen dădu o comandă camerelor sale de luat vederi, apăsând cu vârful limbii pe tija de control, de a trece la un cadru mărit şi de a „prinde” momentul în care ea înghițea pastila. Indiferent ce era aceasta.

Reedeth nu îşi dăduse până atunci seama că pitonesele înghit ceva care să le ajute să între în transă: Era oare un produs comercial, sau era o misterioasă rețetă de casă? Îşi consultă din nou computerul-asistent, şi de data aceasta, ceea ce află îl făcu să se uite, parcă nevenindu-i să creadă, la trupul suplu al Lylei.

Pentru câteva clipe ea rămase în picioare, rigidă, cu ochii închişi. O fracțiune de secundă se prăbuşi pe saltea, contorsionându-se. Spatele i se arcui, ca în momentul orgasmului. De la colțurile gurii începu să i se scurgă salivă, iar ea începu să icnească şi să gâfâie. Mâinile i se convulsionau ca nişte

gheare şi se zbătea, încercând parcă să se lupte cu un atacator invizibil.

Spectatorii, inclusiv Reedeth, care fusese pregătit pentru aşa ceva, căci computerul îi spusese despre pastilele profetice, se încordară, alarmați. Muşchii fetei, care se contractau mai violent decât cei ai unui epileptic, păreau gata să îi sfâşie încheieturile. Sânii i se zbăteau pe tors ca nişte geamanduri pe o mare agitată. Flamen continua să înregistreze, dar după expresia lui era clar că nu se aştepta să-şi poată transmite reportajul. Dacă ar fi încercat, aproape sigur s-ar fi lovit de protestele neo-puritanilor.

Numai Dan Kazer rămase calm, în aşteptare, aruncând la fiecare câteva secunde câte o privire la ceasul său de la mâna stângă, cu cealaltă mână ținând apăsat pe comanda de „pauză” a aparatului său video.

Flamen îndreptă camerele de luat vederi spre el, la timp pentru a-i vedea expresia de nerăbdare, în timp ce luă degetul de pe butonul de pauză, şi aproape instantaneu, ochii Lylei se deschiseră larg, asemenea a două fântâni adânci săpate în colțurile cele mai îndepărtate ale subconştientului ei. Din gâtul ei izbucni o voce puternică, înspăimântătoare, gravă şi masculină:

— *Ghnothe Safton!* tună ea.

— Asta nu e în engleză! se răsti Reedeth la computerul său. Ce e – ebraică?

— Greacă veche cu un accent popular, spuse calculatorul pe un ton puțin superior.

Adesea Reedeth îşi dorise să pună mâna pe arogantul nenorocit care programase secțiunea lingvistică a băncilor de date.

— Este motto-ul de pe frontispiciul Oracolului din Delphi şi înseamnă „cunoaşte-te pe tine însuți”.

În acest timp, după ce acele mişcări frenetice luaseră sfârşit, Lyla se aşezase, fără a-şi folosi mâinile, cu ochii încă

larg deschişi şi privirea fixă, absentă. Îşi încrucişă picioarele şi se răsuci, treptat, fără a se ridica, cu fața la public. Îşi aşeză palmele împreună în fața ochilor, ca în atitudinea indiană namasthi.

Urmă o pauză. În cele din urmă Ariadne, vorbindu-i în şoaptă lui Dan, dar stând îndeajuns de aproape de un microfon din perete pentru ca Reedeth să audă, spuse:

— Acum trebuie să punem întrebări?

— Unora dintre pitonese, da! răspunse Dan încet. Dar nu şi Lylei. V-am spus când ați angajat-o, fata e a dracului de pricepută.

Indiferent ce putea ea spune acum, Reedeth era sigur de un lucru: Lyla Clay era, pesemne, unul din cei mai uluitori oameni din lume, capabilă de a face ceva la care el nici nu visase. Dacă se adeverea ceea ce spusese computerul său despre pilulele profetice, atunci ea ar fi trebuit acum să poată chiar sta drept, în capul oaselor. Trebuia să se afle într-un delir halucinatoriu.

Tensiunea creştea. Înainte de a deveni de nesuportat, Lyla spuse, cu o voce subțire, limpede, ca a unui copil:

— Maica Superioară e extrem de tristă! Viața este tristă, singuratică şi supusă! Micuța domnişoară Celia o invidiază pe Ofelia – Hamlet a ignorat-o şi apoi un, doi, trei, stai la o parte – Viața nu e cum scrie în carte! Poate vă credeți înțelepți, dar nu sunteți nici pe departe atât de deştepți! Nu puteți scoate pe „come[10]" din „cometă". În timp ce mă afundam prin canale, am întâlnit un om cu şapte creiere! Fiecare creier avea şapte vieți, fiecare viață avea şapte neveste, fiecare nevastă spunea şapte minciuni, cine va lua premiul pentru minciuni?

Ezită. Profitând de ocazia de a se uita la public, Reedeth

---

[10] Aici cu sensul „a se apropia", inexorabil

observă că în afară de Dan, care părea destul de mulțumit, toți ceilalți aveau o expresie încruntată, nedumerită.

— În vreme ce... continuă Lyla, şi se corectă. Nu. Înapoi la... Nu. În vreme ce mă rostogoleam odată cu sfera am dat peste un om care nu era aici. În vreme ce coboram scările am întâlnit un om care e pretutindeni. Hrrr-hum... înapoi la...

Din nou se întrerupse, şi chipul lui Dan fu străbătut de o umbră de îndoială. Vocea ei deveni mai puternică, înfricoşătoare.

— Stând pe podea, am întâlnit un om care mult mai mult însemna! Pe când eram întinsă pe pat, am sărutat un om care era viu şi nevătămat! În timp ce strigam în gura mare am cunoscut un om care voie nu are! În timp ce... în timp ce...

Gura i se convulsionă, mâinile i se îndoiră, cuprinsă parcă de o teroare cumplită, iar ea încercă să sară pe saltea ca o broască, rotindu-şi disperată ochii, în căutarea unei căi de scăpare din fața unui pericol inimaginabil. Reedeth se ridicase pe jumătate de pe scaun. Trebuia făcut ceva, imaginea tinerei fete cuprinse de panică era insuportabilă!

Însă înainte de a putea face ceva, Dan îşi scoase din funcțiune camera de luat vederi cu un gest furios, se apropie cu un pas mare de Lyla şi o pălmui pe ambii obraji. Întoarsă parcă în mod miraculos, de la milioane de kilometri depărtare, ea îşi reveni şi ridică spre el o privire docilă.

— A mers bine? spuse ea cu vocea ei obişnuită. Ce am spus?

33

A SE NOTA PENTRU VIITOR

La ora treisprezece şi şaptesprezece minute, computerul pe care se baza serviciul lui Flamen de monitorizare non-stop a ştirilor mereu atent la orice indicii de cazuri de corupţie, proastă administrare, cedare la şantaj sau alte scandaluri picante, afişă un anunţ conform căruia un mare grup de „ex-patrioţi” [11] manifestă la Aeroportul Kennedy împotriva întârzierii de 95 de minute suferite de Morton Lenigo în trecerea sa pe la controlul vamal şi cel de imigrare. Poliţia se află în stare de alertă, înarmată cu arme speciale pentru asemenea ocazii, cu gaze lacrimogene şi aruncătoare de flăcări, iar zborurile 1205, 1219 şi 1300 se încearcă să fie deviate peste graniţa canadiană.

La ora paisprezece şi jumătate se înregistră un mesaj generalizat de la Broederbond-ul Sud-African, care recomanda ca Lenigo să fie împuşcat imediat iar oraşul Detroit – distrus cu o bombă de mărime adecvată, ca preliminarii necesare la punerea sub acuzare a preşedintelui Gaylord.

[11] Ex-patrioţi (X-Patriots” în original) = joc de cuvinte prin aluzia la „expatriaţi" (n. Tr.)

34

NU E NIMIC RĂU ÎN A FI UN MEMBRU RESPONSABIL AL SOCIETĂŢII; CU CONDIŢIA SĂ ŞTII PENTRU CE VA TREBUI SĂ ÎŢI ASUMI RESPONSABILITATEA

Clocotind de furie, Lionel Prior trecu de elaboratele sisteme care păzeau intrarea locuinței sale. Ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi conformat sugestiei lui Flamen de a se duce la Ginsberg în această după-amiază, îşi spuse el, indiferent cât de mult îl necăjise acea nedreaptă şi amară supoziție că el ar fi trecut de partea conducerii Holocosmic. Ar fi fost scutit în felul acesta de unul din cele mai penibile episoade ale vieții sale.

Atrasă fiind de zgomotul pe care îl făcea el, punându-şi echipamentul de luptă la loc, soția sa Nora îşi făcu apariția pe monitorul rețelei interne, aflat pe hol.

Se părea că stătea la soare, în spatele casei, dar după o privire scurtă, el se întoarse cu spatele la camera de luat vederi.

— Ai avut parte de un antrenament bun, dragă? întrebă ea pe tonul acela plin de o politețe formală, cu care se obişnuise în ultimii ani.

— Un antrenament bun? repetă Prior pe un ton ascuțit. Nu, a fost un antrenament de tot rahatul!

Schimbându-şi imediat atitudinea, Nora spuse:

— Bine, bine, dar nu trebuie să-ți verşi nervii pe mine!

— M-am gândit că nu strică să-ți dau un indiciu despre ce o să urmeze, îi răspunse Prior la fel de răstit. O să fim tratați

ca nişte paria în următoarele săptămâni, să fii sigură de asta. Vecinii ăştia „drăguţi” ai noştri!

— Ce tot spui?

— Stai să-mi iau ceva de băut.

Atîrnă şi ultima piesă a echipamentului în cuier şi se îndreptă spre salon. Eă comută pe altă cameră de luat vederi, pentru a-l urmări cu privirea, părând alarmată.

— Uite ce s-a întâmplat, începu el, după ce luă o primă înghiţitură lacomă dintr-un cocktail tare cu vodcă. Şi toate din cauză că eu îmi iau în serios responsabilităţile legate de comitetul cetăţenesc de apărare, în comparaţie cu anumite persoane! Astăzi preiei tu rolul de negru – îmi spune Phil Gasby când apar – eşti bun, spune el, ne vei pune puţin la încercare isteţimea. Eu am fost de acord. Dacă m-a luat aşa, cum puteam să-l refuz, când toţi se uitau la mine? Şi apoi mi-a făcut bucata! E un tip de la SMSI, te aşteaptă la intersecţia dintre străzile Green şi Willow, spuse el. Căpitanul Lorimer îl cheamă: El o să-ţi dea planurile de atac.

Dădu furios pe gât restul de băutură.

— Nu înţeleg, spuse Nora după o scurtă pauză.

— Nu înţelegi? Ştii unde te afli acum pe monitorul de simulare? Eşti îngropată sub o grămadă de pietriş fumegând! Planul de apărare cu care Phil s-a tot lăudat s-a spart ca un balon! Am fost nevoit să-l elimin la trei minute după începere. Exact cum îţi spun, a trebuit! Am tras de timp cât mai mult posibil, dar idiotul era acolo, în văzul tuturor, şi orice „decolorat” sau negru îşi dădea seama că el e conducătorul, după felul în care urla şi gesticula. Aşa că după aceea Tom Mesner a preluat comanda şi a stabilit o linie de rezistenţă de-a lungul străzii Willow, iar Lorimer mi-a spus să ne strecurăm prin strada Orange, şi asta a fost! Şaizeci şi opt la sută pierderi umane în mai puţin de o oră, şi douăzeci şi două de case incendiate, inclusiv a noastră. Aşa că a anulat antrenamentul şi ne-a adunat pe toţi şi ne-a mustrat, ca pe

nişte copii neascultători! Tom şi Phil au primit ce-au meritat, desigur, deoarece într-o asemenea situaţie sunt vieţi în joc şi nu exista scuză pentru neglijenţă. Dar ştii cine va fi învinuit pentru faptul că au fost făcuţi cu ou şi cu oţet în public? Eu!

— Dar eu am crezut că avem o cotă SMSI bună aici! spuse Nora. Acesta a fost unul din motivele pentru care ne-am hotărât să ne mutăm în cartierul acesta!

— Nu ştiu dacă au avut o cotă bună înainte ca ticălosul ăsta de Phil Gasby să preia comanda! mârâi Prior. Dar în mod cert acum nu avem o cotă bună. Ascultă aici!

Scoase din buzunar o hârtie împăturită şi o desfăcu.

— Serviciul de Menţinere a Securităţii Interne, raport de antrenament numărul cutare, comitetul cetăţenesc de apărare districtuală numărul cutare… A, uite aici! Cota pentru Lionel Prior – Clasa 4, cota pentru întregul grup – Clasa 6, nu sunt consideraţi competenţi pentru a menţine ordinea în zona respectivă în cazul unei tulburări de tip civil. Observaţii: grupul — nu, nu o să citesc asta cu voce tare! E ceva de-a dreptul defăimător!

— Măcar cota ta e mai bună decât media grupului, încercă Nora să-l consoleze.

— Clasa 4!? E ridicol! Dacă nu aş fi încercat să-i fac lui Phil o favoare, aş fi primit cel puţin Clasa 2, dar Lorimer m-a certat şi pe mine că nu l-am împuşcat pe Phil la prima ocazie. Crezi totuşi că îmi va fi recunoscut acest merit? Nici într-un milion de ani!

Se prăbuşi pe un fotoliu gonflabil şi se uită furios la marea fereastră-tablou. Era reglată pe imaginea unei întinderi aride de stepă, cu o turmă de antilope păscând în depărtare.

— Oare Phil are ferestre-tablou? conluziona furios. Are pe dracu'! Bieţii lui copii ar putea fi făcuţi carne tocată de către cioburile de sticlă care zboară de colo-colo!

Urmă o clipă de tăcere. Apoi Nora spuse pe tonul sigur al cuiva care a ieşit învingător dintr-o ceartă, prin neglijenţa

interlocutorului, care, fără să vrea, şi-a recunoscut o greşeală:

— Şi tu ai dat o sută cincizeci de mii pe Lar-ul acela al tău?

O clipă, Prior fu cât pe ce să izbucnească. Nu făcu, însă, decât să suspine:

— Bun, am fost escrocat. Astăzi, tot ce ar fi putut merge rău, a mers rău. Dacă te-ai uitat cumva la emisiunea lui Matthew…

— Am avut de gând, dar s-a dereglat imaginea şi a trebuit să dau pe alt program, spuse Nora.

— Tocmai asta e! Am încercat să-l fac să aibă o reacție în privința asta! Dar se pare că nu-i mai pasă! Ştii ce a făcut idiotul? A venit cu acuzația că Holocosmic încearcă să scape de el, iar cînd am încercat să calmez lucrurile, sugerându-i să chemăm un expert-parte pentru a examina problema, şi-a ieşit de tot din pepeni şi mi-a spus că l-am trădat! La dracu', sigur că suntem sabotați, dar aşa ceva nu se spune în raza de acțiune a unui microfon, fără a avea nişte dovezi solide pregătite! Dacă astea sunt efectele deținerii unui LAR, o să le spun chiar acum ce părere am despre serviciile lor!

Îşi goli paharul şi se duse la rețea. Imaginea Norei dispăru de pe ecran, ea nedorind, în mod limpede, să continue conversația, după ce îşi demonstrase punctul de vedere. Prior se uită încruntat la ecranul gol, pe care se aflase cu o clipă în urmă chipul ei.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut-o duce la un azil! Sau în altă parte, unde să n-audă!

Întinzând mâna pentru a forma pe taste codul lui Lares & Penates Inc., verifică şi văzu că deasupra locului pentru mesaje apăruse un stegulet. Vârî mâna înăuntru, pentru a scoate hârtia cu faxul şi se îngrozi!

Eugene Voigt de la Comisia Planetară a Comunicațiilor voia să ia legătura cu el cât mai repede posibil! Tâmpitul ăla bătrân! Deocamdată, însă, în situația lui, atât de delicată, nu putea risca să jignească pe cineva care mai târziu îi putea fi

util. Oftând, făcu legătura.

Aşteptând să i se răspundă, îşi roti privirea de jur împrejurul acelei locuințe frumoase, costisitoare, pentru care muncise ani de zile: splendid mobilată, cu picturi reale pe pereți, cu covoare țesute manual pe podea, protejate de un strat invizibil de plastic împotriva copiilor care îşi târşâiau picioarele, ornamente de anticariat, vechi de treizeci-patruzeci, poate chiar cincizeci de ani…

— Oare Matthew nu îşi dă seama ce risc eu să pierd dacă el îşi reziliază contractul? spuse el, vorbind de unul singur.

35

UN FIASCO ESTE O STICLĂ ÎN CARE ESTE VÎNDUT VINUL ITALIAN

— Ei bine, a fost un fiasco, şi nu există scuze! îi şopti Dan Lylei, imediat ce avu ocazia de a-şi abandona bunele lui maniere de profesionist şi de a-i vorbi fără să fie auzit de altcineva.

Ea îl privi şocată. Pacienţii erau conduşi afară din cameră sub supravegherea Ariadnei. Matthew Flamen, după ce filmase mai mulţi dintre ei de aproape, de lângă uşă, pentru a-şi folosi întreaga bandă, îşi scosese echipamentul de filmare şi discuta acum cu unul dintre ultimii pacienţi rămaşi, o fată extrem de frumoasă, cu buzele strânse într-o expresie de îmbufnare. Conversaţia părea a fi de fapt un monolog.

— Dar… dar… de ce? şopti Lyla.

— Cea mai mare şansă pe care o s-o ai probabil în viaţă. Flamen vine să facă un reportaj cu tine şi cât durează spectacolul tău? Unsprezece minute, atâta durează! Crezi că vor fi mulţumiţi cu un spectacol atât de scurt? M-ai dezamăgit, draga mea, şi cu asta basta!

Ea continuă să-l privească nedumerită, preţ de câteva clipe. Brusc, ca şi cum impulsurile nervoase tocmai îi ajunseseră la creier, îşi atinse obrajii.

— Dan, m-ai pălmuit cumva ca să mă trezesc?

— A trebuit!

— Dar ştii cât de periculos e acest lucru! Ai fi putut să…

— Dar n-am făcut-o!

— Ai…

Lyla înghiţi în sec, cu putere, şi clătină din cap.

— Ai dreptate. Mă simt ca întotdeauna după o şedinţă. Dar de ce?

— Vei afla când vei asculta caseta.

Făcu un semn cu ochiul, undeva în spatele ei.

— Taci şi arată-te mulţumită – vine Flamen.

Fata cu care vorbise acesta pleca acum cu restul pacienţilor, asemenea uneia dintre celelalte numeroase oi cu doua picioare şi Flamen în persoană se apropia de ei, cu chipul încruntat.

— Domnule Flamen! exclamă Dan. Sper din tot sufletul că nu sunteţi dezamăgit! Vă asigur, este prima oară când a trebuit s-o întrerup pe Lyla în faţa publicului!

— A trebuit? izbucni Lyla. Nu „a trebuit” să faci nimic! Nu mai vorbi de parcă ar fi vina mea, căci vei rămâne cu o pitonească mai puţin! Nu glumesc!

— Ştiam ce fac, murmură Dan. Nu eşti prima pitonească de care mă ocup.

— Nu, sunt doar prima care nu a fost nevoită să-şi rotunjească veniturile, culcându-se cu străini! îi răspunse Lyla.

— Domnule Flamen, Lyla este puţin surescitată, mă tem, se scuză Dan. Poate am putea să…

— Şi nu e normal să fiu surescitată? Aş fi putut să-mi pierd minţile în momentul trezirii, nu îţi dai seama de acest lucru?

— A, domnişoara Clay, domnul Kazer! îi întrerupse vocea Ariadnei care se apropia de ei. A fost foarte interesant! Sunt de-a dreptul impresionată! Oare aveţi ceva timp să discutaţi pe marginea oracolelor rostite şi să vedeţi dacă le puteţi repartiza vreunuia din…

Cuvintele i se stinseră. Uitându-se nesigură de la unul la

celălalt, întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

— Eu nu-mi comentez niciodată oracolele, spuse Lyla pe un ton ferm. Depinde de dumneavoastră să le acceptați sau nu. Vreau să mă duc acasă. Nu-mi place locul acesta şi nu suport efectul pe care îl are asupra oamenilor. Dă-mi biletele de tren, Dan!

Întinse mâna, dar el nu dădu nici un semn că s-ar conforma cererii ei.

— Foarte interesant, murmură Flamen. Nici mie nu-mi place efectul pe care acest loc îl are asupra oamenilor.

Se întoarse spre Ariadne:

— Mi-ați spus că la această „şedință” au fost invitați doar pacienții a căror recuperare merge bine. Dar adineauri, când am vrut să vorbesc cu Celia, nici măcar nu m-a salutat. Aceasta este vindecarea de care tot vorbeşte faimosul dumitale şef?

— Noi încercăm doar să-i ajutăm pe pacienții noştri să-şi refacă personalitatea, nimic mai mult, spuse Ariadne cu răceală. Dacă reiese că o parte din relațiile lor sentimentale anterioare erau manifestări ale unei lipse de maturitate subconştientă, sau ale altor disfuncționalități, acest lucru nu poate fi remediat.

Flamen se albi la față şi toți muşchii i se încordară asemenea arcului unui ceas, care fusese forțat. Ariadne făcu un mic pas înapoi, împinsă parcă de vehemența extremă a privirii sale.

— Am spus că nu-mi place ce i-ați făcut Celiei, doamnă doctor! Din câte văd Eu, dacă mai rămâne mult aici, nici nu va mai avea o minte care să poată fi însănătoşită – e pur şi simplu secătuită de toate resursele!

— Dacă nu aprobați metodele doctorului Mogshack, puteți oricând să o transferați în grija altcuiva, se răsti Ariadne, părând să nu-şi dea seama cu cine vorbea.

La fiecare câteva secunde, arunca câte o privire spre Lyla, dar şi-o muta imediat, temându-se parcă să nu i se reproşeze impolitețea de a o privi prea insistent.

— O voi lua ca pe o invitație! spuse Flamen cu răceală. Bună ziua! Apropo, domnişoară Clay, eu mă întorc înapoi în oraş cu aeromobilul, poate vă pot lăsa undeva?

— Cu cât plec de aici mai repede, cu atât mai bine, spuse Lyla. Da. Vă rog.

— Dar, Lyla…!

Dan întinse mâna pentru a o prinde de braț. În acelaşi moment, Ariadne spuse îngrijorată:

— Domnişoară Clay, oare e înțelept să…

— Nici un „dar”! îi întrerupse Lyla. Mi-ai reproşat că şedința mea a fost prea scurtă, apoi ai recunoscut că m-ai trezit, pălmuindu-mă prematur. Dacă mai vii acasă, să vii în genunchi! Ai înțeles?

36

O OBLIGAŢIE ESTE ASEMENEA UNUI MUŞCHI: CÂND ESTE CONTRACTATĂ SE MĂREȘTE ȘI SE ÎNTĂREȘTE

Pe ecranul de rețea al lui Prior, divizat în trei secțiuni, una mai mare, două mai mici, apărură nu un chip, ci trei. Voigt ocupa, desigur, porțiunea mai mare. Prior observase că îşi cumpărase nişte căşti noi. El şi cu „decoloratul” care ocupa porțiunea mică de pe partea cealaltă îşi puseseră în funcțiune semnalul audio-video, dar cel de-al treilea apelant, un negru încruntat, nu părea să fi fost încă introdus în circuit.

— Domnule Prior! spuse Voigt pe un ton plin de cordialitate profesională. N-am mai vorbit de foarte mult timp. Cu toate acestea, trebuie să-mi cer scuze că v-am deranjat acasă.

Prior dădu o replică convențională.

— Să vă fac cunoştință cu domnul Frederick Campbell, de la Biroul de Stat pentru Relații Federale, continuă Voigt. Mi-a cerut ajutorul şi cred că cel mai bun lucru pe care îl pot face este să îi fac legătura cu dumneata. Domnule Campbell, presupun că îl veți informa personal pe domnul Prior despre ce este vorba.

— Cu mare plăcere, spuse Campbell, pe un ton care exprima tocmai contrariul. Păi, cred că ar trebui să încep prin a vă explica că în sarcinile mele cade negocierea contractelor pentru taxele orăşeneşti, şi în dimineața aceasta a trebuit să mă duc până în Blackbury ca să discut despre cantitățile de

apă şi energie cumpărate de ei pentru anul viitor. Şi tocmai când plecam… ăăă… ei, bine, mi s-a pus în brațe o problemă destul de delicată.

— M-am prins, spuse Prior acru. E vorba de „căzătura” aceea de acolo.

Arătă cu degetul spre colțul ecranului.

— Ei, bine, deocamdată am şi eu problemele mele, şi ultimul lucru…

— Ştiu că aveți, domnule Prior, îl întrerupse Voigt. Trebuie să vă reamintesc că Comisia monitorizează toate transmisiunile posturilor deținătoare de licență? Am reținut faptul că frecvența defecțiunilor care afectează emisiunea lui Matthew Flamen a atins un grad suspect de ridicat. Tocmai de aceea ne-am gândit să supunem atenției dumneavoastră pe… ăăă… vizitatorul nostru inopinant. Numele acestei „căzături”, după cum l-ați numit, este, din întâmplare, Pedro Diablo.

— Ce?! tresări Prior, ca un peşte în cârlig. Şi-au pierdut mințile, de s-au descotorosit de un asemenea om? Păi, numai el singur valorează cât două corpuri de armată!

— Da, din câte am înțeles, asta e şi părerea lui, murmură Campbell. Mi s-a prezentat toată povestea în detaliu, după ce în dimineața aceasta fusese urcat, sub amenințarea armei, în aeromobilul meu.

— Dar ce i-a apucat?

— E vorba de o vizită a lui Herman Uys, spuse Campbell.

— Uys? în Blackbury? N-aş fi crezut că va mai fi văzut vreodată…

Vocea lui Prior se stinse, cuprinsă de uluială. După o pauză, adăugă, nesigur:

— Oricum, nu ştiam că e în țară.

— Nici Diablo nu ştia, spuse Campbell mohorât. Şi nici – ceea ce este şi mai grav – Serviciul Imigrări.

Se şterse pe față cu o batistă mare, galbenă.

— Pesemne că Afrikanii au pus la punct o tehnică complet nouă pentru a ne păcăli computerele. Însă acest lucru este nerelevant. Data viitoare vom fi la post, pentru că s-au trădat. Să rămânem la subiectul discuției.

Îşi puse la loc batista şi se aplecă mai aproape de camera de luat vederi.

— Se pare că Uys a efectuat verificări din punct de vedere genealogic asupra tuturor angajaților municipali. Primarul Black a făcut promisiunea fermă să reducă originea non-melanistă a populației oraşului la douăzeci şi cinci la sută la generația următoare, şi cred că nu mai e nevoie să vă spun rigiditatea atitudinii sale a început să dea destule rateuri, spre satisfacția noastră. Am trimis deja agenți sub acoperire pentru a cerceta escortele care se plănuieşte a fi alocate grupurilor de populație în exces, mai ales tineri necăsătoriți, în drumul acestora spre alte oraşe, pentru a mări aria genetică, dar pot spune, cu multă satisfacție, că vom putea interzice tentativa, conform Legii Mann[12]. Cu toate acestea…

Ezită. Brusc, imaginea lui de oficialitate urbană alunecă, asemenea unei măşti de carnaval:

— Să vă spun sincer, domnule Prior, suntem angajați în atât de multe manevre delicate în acest moment, cu nişte estimări computerizate atât de mici în favoarea noastră, încât expulzarea lui Pedro Diablo nu este nici pe departe atât de binevenită pentru noi pe cât s-ar părea. Nu ştiu dacă sunteți la curent cu contractul dintre guvernul federal şi consiliul municipal din Blackbury însă nu ştiu cum se face că este unul din cele mai proaste contracte posibile. Este unul dintre cele mai vechi, şi nu permite generației de computere pe care le folosim astăzi să scape de „portițele” periculoase. Un tâmpit a crezut că îi putem mitui pe negri să părăsească enclavele,

---

[12] Din nou joc de cuvinte: MANN se pronunță la fel ca şi MAN = OM (n. tr.)

cu mult timp în urmă, şi încă există în contract o clauză care ne obligă să le garantăm un loc de muncă, un salariu şi un nivel de trai echivalente sau chiar mai bune, celor care pleacă din oraş, de bună voie sau deportaţi. Iar Diablo cunoaşte toate astea. Mi-a citat clauza, paragraful şi alineatul exact, pe când îl duceam afară din oraş în dimineaţa aceasta. Şi fierbe de nervi.

— Aşa că m-am gândit – interveni Voigt – că nu ar fi deloc rău dacă serviciile unuia din cele mai mari talente din lumea presei vizuale ar fi folosite de cel mai apropiat omolog al său în viaţă, de pe canalele conduse de populaţia albă ale programelor pe care a fost obişnuit să le realizeze în fostul său… ăăă… mediu. Mai ales că analizele noastre computerizate, domnule Prior, ne indică faptul că nu peste foarte mult timp s-ar putea ca temperamentul realizatorului dumneavoastră să-l vâre în necazuri serioase cu conducerea Holocosmic.

Vulpoi bătrân! Prior clătină din cap cu admiraţie reţinută. Comisia Planetară poate că era doar de domeniul istoriei, dar în mod sigur nu şi Eugene Voigt. Propunerea care tocmai i se făcuse conţinea atâtea posibilităţi inerente încât îi vâjâia capul. Dacă lucrurile se agravau şi Flamen intra, prosteşte, într-un conflict cu Holocosmic, o asociere cu Diablo ar fi reprezentat o miraculoasă şansă de salvare. Un talent ca al lui ar avea un succes permanent. Practic, însă, era puţin probabil ca lucrurile să se desfăşoare în acel mod. Presupunând că Diablo era într-adevăr atât de furios pe fostul lui şef pe cât credea Campbell, oare n-ar fi putut o emisiune comună Flamen – Diablo să devină singura care să se poată ocupa atât de scandalurile albilor cât şi de cele ale negrilor? Acest lucru avea să le readucă înapoi zeci de milioane de spectatori – oameni ca Nora, de exemplu, şi vecinii lui, pe jumătate uluiţi, pe jumătate dezgustaţi de străinii împotriva distrugerilor cărora trebuiau să se păzească

zi şi noapte…

Şi cu un asemenea proiect în faţă, conducerea Holocosmic s-ar răzgândi imediat şi ar renunţa la a-l mai forţa pe Flamen să tragă obloanele.

Însă Prior nu îşi pierdu atitudinea profesionistă. Spuse:

— Ei bine, desigur, domnule Voigt, că este oricând un privilegiu pentru mine să satisfac o cerere venită chiar din partea unei agenţii guvernamentale. Cu toate acestea, sper să înţelegeţi că nu mă pot angaja la nimic fără a mă consulta cu colaboratorul meu, şi voi avea, de bună seamă, nevoie de o analiză a situaţiei legale înainte de a…

— Dacă aveţi nevoie să ne folosiţi computerele, e de ajuns să spuneţi, îl întrerupse Campbell. Sincer vorbind, domnule Prior, noi vrem să scăpăm cît mai repede de Diablo, adică vreau să spun că vrem să-l vedem plasat într-un loc în care nici un tribunal din lume n-ar putea nega faptul că i s-a oferit şansa să-şi urmeze profesia la care era îndrituit să spere, prin contractul cu Blackbury. Salariul nu este o problemă. Dacă am fi nevoiţi, am putea pensiona fără probleme întreaga populaţie a enclavelor la nivelul de venit pe care îl pot obţine în prezent. Dar cum v-am mai spus, nu este doar problema salariului în discuţie.

Prior înghiţi greu. Era cuprins de o vagă senzaţie de visare, ca şi cum inspirase, din greşeală, o foarte mică doză de substanţe halucinogene.

Lăsă la o parte orice prudenţă şi scoase pe tapet miezul problemei care îl frământa.

— Domnule Voigt, Matthew crede că Holocosmic… se află la originea acestor interferenţe din emisiunea noastră, din cauză că ei ar dori să o înlocuiască cu un calup publicitar, şi s-ar bucura să găsească o ocazie de a rezilia contractul pe care îl au cu noi. Oare această ofertă a dumneavoastră, de a ne pune la dispoziţie computerele federale, ar putea fi însoţită şi de un ajutor din partea dumneavoastră în încercarea

noastră de a evalua situația noastră reală?

— Păi, bineînțeles, domnule Prior, spuse Voigt cu amabilitate. Dacă își depășesc programul de publicitate pe care îl au fixat în acest moment, ar însemna să încalce prevederile Comisiei Planetare a comunicațiilor, și noi nu putem permite așa ceva.

Entuziasmat, Prior își spuse că îi va cumpăra lui Voigt următoarea pereche de căști.

— S-a făcut, spuse el cu voce tare. Da, domnule, s-a făcut, ce să mai!

37

TEXT STILIZAT GĂSIT PE O STICLĂ

Ingredient activ:

R 250 mg, pe capsulă, un complex de di-psiho-coca – 3,2 parabufotenină tratată, cu hexitul, într-un mediu anhidric, cu efect de soluție-tampon şi în carcase neutre din gelatină.

DACA V-AŢI ALES CU UN FIASCO, N-AR FI RĂU SĂ VĂ FACEŢI ŞI DE RÂS, CA SĂ BEŢI MĂCAR CU POFTĂ CONŢINUTUL

După ce Lyla şi Flamen plecară, se aşternu o linişte apăsătoare. Într-un târziu, Dan, cu aerul disperat al cuiva care încearcă să salveze ce se mai poate, spuse:

— Ei bine, doamnă doctor Spoelstra, cred că atitudinea neobişnuită a Lylei se datorează situației speciale, aceea de a lucra într-un spital de boli nervoase. Sper că nu vă veți…

— Hei, ce este cu fețele acestea supărate? Eu zic că show-ul a fost un succes imens!

Se întoarseră cu toții să vadă cine rostise aceste cuvinte. Reedeth îşi făcuse apariția în cadrul uşii şi înainta, aruncîndu-i din mers un sărut Ariadnei, cu vârful degetelor.

— Ce îi puteți cere unei pitonese mai mult decât nişte oracole atât de clare încât nu trebuie să vă stoarceți creierii pentru a le înțelege? Dumneata trebuie să fii Dan Kazer, probabil mackero-ul? Încântat de cunoştință. Mă numesc James Reedeth şi lucrez aici. Se pare că tânăra dumitale prietenă a avut un succes enorm în fața lui Matthew Flamen, nu? Văzându-i că pleacă împreună, prevăd deja că va fi prezentă într-o emisiune în rețeaua holografică, la scară internațională, şi drept urmare…

— Jim, eşti nebun! exclamă Ariadne. Ce dracu' te-a apucat? încetează! N-am chef de aşa ceva!

— Greşit. Tu crezi că nu ai chef, dar de fapt ai. Ar fi trebuit

să-mi dau seama singur, dar a fost nevoie de o pitoneasă care să-mi deschidă ochii. Nu ştiu dacă Ariadne va mai lua legătura cu dumneata, domnule Kazer, dar eu în mod sigur o voi face.

— Jim, taci! strigă Ariadne.

— Nu tac. E vina ta. Mi-ai interzis să particip la şedinţă, nu? Dacă mi-ai fi dat voie să vin şi eu, poate că ai fi aflat despre mine ceva la fel de revelator ca şi ceea ce am aflat eu despre tine. Spune-mi, totuşi, domnule Kazer, de ce aţi pălmuit-o, trezind-o astfel din transa în care se afla?

Extrem de stânjenit, căci pe chipul Ariadnei se citea limpede supărarea acesteia cauzată de comportamentul lui Reedeth, Dan spuse, pe un ton ezitant:

— Păi, ăăăh… păi, aţi observat că după primele două oracole, a căzut într-un cerc vicios. Repeta mereu: „În timp ce făceam cutare lucru, am întâlnit un om care a făcut cutare lucru, etc.”. Chestia asta se numeşte „capcana ecoului”. Nu trebuie lăsată să continue. Am auzit cazuri de pitonese care au rămas prinse în această fază şi nu şi-au mai revenit niciodată.

— Înţeleg, îl aprobă Reedeth. Ce ciudat, până acum nu m-am gândit niciodată că pitonesele pot fi supuse unor riscuri ale meseriei. Dar se pare că nu prea le-am luat în serios. Totuşi, de azi înainte, vă asigur că nu le voi mai subestima.

Dan zâmbi şters, apreciativ. Urmă o perioadă de tăcere. Când era limpede că nu se va mai spune nimic, îşi strînse aparatura de înregistrare şi i se adresă Ariadnei.

— Înţeleg că onorariul pentru…

— Vă va fi achitat după cum ne-am înţeles, îl întrerupse tăios Ariadne.

— Ei bine… păi, atunci, asta e tot, bănuiesc. Bună ziua.

Imediat ce se făcu nevăzut, Ariadne se întoarse cu faţa la Reedeth.

— Ce te-a apucat? izbucni ea. Crezi că nu am şi aşa

destule probleme fără să faci tu pe nebunul? Flamen tocmai a amenințat că își externează soția!

— Şi de ce te frământă treaba asta? Ea se află aici în baza unui contract privat, nu? Aşa că noi ne-am alege cu un progit gras din chestia asta. În plus, orice bărbat care şi-a iubit cu adevărat soția ar avea aceeaşi părere, după ce ea ar sta câteva luni internată aici.

— Jim! Îngrozită, se albi complet la față. Doctorul Mogshack s-ar putea să ne asculte discuția!

— Nu, nu ne aude. L-am pus pe Harry Madison să-mi repare computerul-asistent azi dimineață, şi el a adăugat nişte „şmecherii” noi, tare interesante. Haide, spune tot ce ai pe suflet, fără nici o grijă. Numai eu te pot auzi.

Ea se holbă la el vreme îndelungată, cu gura întredeschisă. Când el vru să o ia de mână şi să o ducă de acolo, ea îl urmă, ca un copil ascultător.

39

UN GÂND CARE NU-I DĂDEA PACE CĂPITANULUI GORDON K. LORIMER, AFLAT ÎN DRUM SPRE CASĂ, DUPĂ CE SUPERVIZASE ANTRENAMENTUL DE DUPĂ-AMIAZĂ AL GRUPULUI CETĂŢENESC DE APĂRARE DE CARE APARŢINE LIONEL PRIOR

— Ce dracu’ rost are să încerci să menții securitatea internă dacă cei de la Imigrări fac o prostie ca aceea de a-l lăsa pe Morton Lenigo să intre în țară? Şi când mai dai şi peste o gaşcă de incompetenți, cum am pățit eu în după-amiaza aceasta…

Eu sunt cel care şi-a ieşit din minți, se gândi Flamen, conectându-şi aeromobilul la computerele de trafic public şi aşteptând ca acestea să-i găsească şi lui un loc. Care era penalizarea pentru încălcarea unui contract lunar pentru spitalizarea Celiei – parcă un sfert de milion?

— De parcă nu aveam şi aşa destule belele, murmură el. Lângă el, prăbuşită în colțul scaunului, ca o pasăre speriată, Lyla se juca cu tivul iaşmacului ei şi fie nu-l auzi, fie nu îl băgă în seamă.

Când aeromobilul ieşi dintre turnurile care îl înconjurau, oftă totuşi, relaxată, fără reținere. Flamen îi aruncă o privire.

— Ce te-a făcut să aminteşti despre soția mea? a întrebat el.

— Când? Adică, atunci când rosteam profețiile, nu? Aşa am făcut?

Flamen oftă.

— Aş vrea să ştiu ce să înțeleg din toate astea! Eşti doar o actriță pricepută? E totul doar o escrocherie de primă mână? Ştiam că auzisem undeva numele de Dan Kazer, şi mi-am amintit în timp ce plecam. El a fost şi impresarul Michaelei Baxendale, nu?

— Da.

— El a ajutat-o să câştige o avere, dar ea a rămas tot o ipocrită. Şi aşa va fi mereu. Se pare că nici măcar nu a avut bunul simț să împartă o mică parte din profiturile ei cu tipul

care a lansat-o. Ai întâlnit-o vreodată?

— Nu. Lui Dan nici nu prea îi place să vorbească despre ea.

— Nici nu mă miră. Pe mine mă dezgustă, pur şi simplu.

Pentru a nu ştiu câta oară, luă în calcul şi apoi renunţă la ideea de a include un reportaj despre ea în emisiunea lui. Publicul avea deja o impresie atât de proastă despre ea, încât el nici nu mai avea ce să dezvăluie, oricât de dezgustător.

Oricum, dacă lucrurile continuau în acelaşi mod, nici nu mai avea să existe prea mult timp o emisiune a lui Matthew Flamen. Mai trebuia să se descurce cu Prior în dimineaţa următoare, când, după cearta din acea zi, acesta avea să descopere *că exista material programat* asupra căruia el nu fusese consultat, şi care nu fusese nici măcar evaluat, pentru a se vedea dacă putea fi dat pe post. Nici nu mai voia să se gândească la toate acestea.

Însă era hotărât să folosească totuşi reportajul. Avea material excelent şi merita să umple cu el patru minute.

În plus, poate că reuşea să folosească acest tip de publicitate pentru a-i mai îmbuna pe Mogshack şi pe colegii acestuia, dacă fuseseră jigniţi de ieşirea lui legată de Celia. Şi totuşi, Celia… Clătină din cap. Nu avea nici un rost să încerce să se prefacă distrus de despărţirea lor, şi nici să pretindă că fusese surprins în momentul în care se dovedise necesar să o interneze. Luni de zile, păruse să nu se trezească la viaţă decât atunci când izbucnea o ceartă între ei, iar acest lucru nu era considerat normal de nimeni, indiferent de scara de valori folosită. În plus, descoperirea faptului că era la fel de rece faţă de el, care îi era încă soţ, ca şi faţă de un străin oarecare care ar fi încercat s-o agaţe, reprezentase un şoc teribil.

Lângă el, Lyla îşi făcea de lucru cu ceva. Cu coada ochiului, o văzu scoţând din buzunarul şortului micuţul recipient plat pe care îl zărise mai devreme, şi vârându-l în buzunarul iaşmacului.

— Ce e în chestiile alea? întrebă el.
— Adică în sibile?
— Sibile?
— Prescurtare de la pilule sibilinice[13]. Poftim, uită-te!
Îi dădu sticluța. Avea o etichetă galbenă, ordinară, pe care era tipărit numele unei celebre companii farmaceutice.
Flamen citi încet ce stătea scris acolo.
— Doamne! Dacă e ceea ce cred eu…! Adică vrei să spui că ai luat două sute cincizeci de miligrame din chestia asta, cu mai puțin de o oră în urmă, şi ai plecat totuşi de acolo pe propriile-ți picioare?
— Se pare că este arsă în timpul transei, sau cam aşa ceva. Dar e destul de tare pentru cineva care nu e obişnuit. Dan a luat una odată şi a intrat într-un asemenea delir încât n-am crezut că-şi mai revine vreodată. Poate că nici nu şi-a revenit. Auzi, să mă trezească din transă, tâmpitul!
— Şi chestia asta se poate cumpăra de la farmacie?
— Păi, nici nu aş vrea să prepar asta pe soba din bucătărie! spuse Lyla în zeflemea. Se spune că se bazează pe formula Dianei Spitz, prima dintre marile pitonese, demult, înainte de începutul acestui secol, aşa mi-a spus cineva.
Sincer uluit, Flamen îi dădu sticluța înapoi.
— Bine, te cred. Nu ştii ce spui când eşti în transă, aşa e. Nimeni nu ar putea rămâne conştient după o asemenea doză.
— Ia spuneți-mi, ce credeți că am spus despre soția dumneavoastră. Şi, de fapt, de ce-aş fi amintit de ea?
— Era şi ea în public.
— Adică doctorița care…? O, nu!
Lyla făcu ochii mari de tot.
— O, doamne! Îmi pare rău, să ştiți! Domnule Flamen, am fost cu gândul în altă parte, nu mi-am dat seama, pur şi simplu. E ceva grav?

---

[13] Sibilinic = profetic (n. tr.)

— Când am internat-o, m-au asigurat că nu e grav. Dar… dar, la dracu'! Îmi cunosc soția mai bine decât orice doctor, şi chiar dacă nu sunt un expert, ca ei, eu spun că nu e mai bine de când s-a internat la Ginsberg, ci din contră, starea ei s-a agravat. Păi, ia gândeşte-te…

Ce se întâmpla dacă se dovedea că starea unuia din pacienții lui Mogshack se agravase, ca urmare a tratamentului aplicat de acesta? Flamen fu cuprins de entuziasm. Nu abordase un subiect tabu de asemenea mărime de când… ei bine, probabil de la ultima „afacere”, care îl propulsase de la un post local la o mare rețea, cu cinci ani în urmă.

— Da, spuse el cu voce tare. Da, aşa voi face! E timpul ca cineva să-l tragă zdravăn de barbă pe doctorul Mogshack!

— Atunci puteți începe prin a le spune oamenilor că la Ginsberg există un om mai rațional decât directorul.

— Ce? Cine?

Flamen întoarse brusc capul.

Lyla îşi dusese mâinile la tâmple şi se legăna amețitor.

— Nu… nu ştiu. Cred că de data aceasta pastila nu a fost „arsă” complet, ştiți, din cauză că Dan m-a pălmuit, trezindu-mă. M-am auzit şi eu spunând ce am spus adineauri, dar nu ştiu de ce am spus-o şi la cine m-am referit.

— Unul dintre pacienți?

— Nu… Ba da.

Lyla încerca să-şi maseze fruntea, prin obstacolul reprezentat de iaşmac, îşi dădu seama că nu poate şi într-o izbucnire de furie îşi smulse veşmântul greoi.

— Of, la dracu' cu chestia asta! Dan spune că trebuie să-l port tot timpul, căci altminteri asigurarea pe care mi-am făcut-o nu mai e valabilă, dar el nu e nevoit să umble mereu pe jumătate sufocat. Iisuse, sunt atât de speriată, deodată! N-am avut aşa o stare de mahmureală după o transă, până acum. Aveți aici un calmant?

— Sigur.

Flamen apăsă pe butonul farmaceutic. Ea luă pastila şi o înghiţi.

— Gata, spuse ea în cele din urmă. Mă scuzaţi, mi-ar fi plăcut să vă spun mai multe, dar nu am putut suporta presiunea.

Flamen ezită:

— Nu ţi-a plăcut la Ginsberg, e evident, spuse el în cele din urmă.

— Îmi întoarce stomacul pe dos.

— De ce?

— Nu ştiu.

Vocea Lylei era din nou calmă, iar ea analiză întrebarea la fel de calm.

— Nu mi-a plăcut atmosfera, când am ajuns acolo. Dan spunea că e ceva legat de secreţiile pielii pacienţilor, dar nu prea era vorba de un miros, ci mai mult de... Nu ştiu, nu-l pot defini.

— Pitonesele sunt sensibile la unele lucruri pe care nu le observă alte persoane, chiar dacă nu sunt în transă?

Se aşternu tăcerea. În acest răstimp, Flamen se gândea la diferite căi de a-l „scutura” puţin pe Mogshack, şi ajunse la deprimanta concluzie că, dacă dorea într-adevăr să dovedească că tratamentul care îi era administrat Celiei îi înrăutăţise starea acesteia, trebuia, probabil, să îi evalueze starea psihică. Iar analizele computerizate de personalitate erau îngrozitor de scumpe, de obicei fiind rezervate unor persoane precum oficialităţi guvernamentale sau directori ai marilor corporaţii, de a căror minte limpede depindea soarta a milioane de oameni.

Poate că totuşi propriile lui computere puteau reprezenta o alternativă. Nu erau ele cele mai bune din lume, dar în mod cert aveau nişte baze de date extrem de bine puse la punct. Şi mai era şi acea aluzie, interesantă, care-i scăpase Lylei, cum

că la spitalul Ginsberg se afla un om mai normal decât directorul acestuia. De aici se putea pleca.

— Îți poți da vreodată seama la ce se referă profețiile tale? o întrebă el.

— Păi, uneori cunosc destul de bine codul pe care îl foloseşte subconştientul meu.

— Crezi că ai putea să identifici persoana de care ai amintit adineauri, omul care are o minte mai limpede ca a lui Mogshack?

Lyla cântări întrebarea cu o expresie nesigură întipărită pe chip.

— N-am mai întâlnit niciodată pe vreunul dintre spectatorii de astăzi, spuse ea într-un târziu. Dar cred că s-ar putea totuşi să dibuiesc un indiciu util. Sigur, trebuie să ascult şi eu caseta... Chiar aşa, oare n-aş putea-o asculta chiar pe a dumneavoastră? Numai Dumnezeu ştie când ajunge acasă Dan cu înregistrarea făcută de el.

— Sigur că da. Şi acum, dacă vrei. Cred că e cât se poate de corect să te las să o asculți, înainte de a o da pe post, în caz că sunt unele porți pe care ai vrea să le evit. Bine, asta doar dacă nu te deranjează să vii la mine neînsoțită...?

— Credeți că sunt o neo-puritană? E un lux pe care nu mi-l pot permite.

— Da, asta cam aşa e, o aprobă Flamen. Nu e vorba de atitudine, ci de costurile unei asemenea atitudini. Hm! Până acum nu privisem lucrurile din acest unghi, dar e evident: cheltui pe mai multe haine, care conțin mai mult material, nefiind atât de transparente, mai multe monitoare de rețea de comunicații, astfel încât să nu trebuiască niciodată să fii cu cineva singură în cameră, ci să discuți cu oricine de la distanță...

— Eu nu m-am referit la acest lucru, îl întrerupse Lyla. Am vrut doar să spun că nu găseşti nici o pitonească puritană. Subconştientul este complet imoral, nu-i aşa? El exprimă

adevărul şi… ei bine, ştiţi cum se spune, „adevărul este ca o femeie goală”. Dacă aş avea voie, aş interpreta-o literal şi nu aş mai purta altceva decât bijuterii, nici măcar şorturi, ca acesta. E uimitor ce mult te ajută… Vă voi spune ceva foarte ciudat, în sprijinul afirmaţiei mele. Am fost dată la o şcoală foarte strictă, cu uniforme şi tot tacâmul – într-un incredibil stil victorian – şi nu am avut nici cea mai mică bănuială că aş fi o pitoneasă, până ce n-am fugit de acolo. Am venit la New York. Nu aveam nici un sfanţ, dormeam pe podea, pe unde apucam, purtam practic nişte zdrenţe, din cauză că hainele se uzaseră, şi dintr-odată, pe când aveam pe mine mai mult noroi decât haine, pac! Mi-am descoperit talentul. La început m-am speriat, dar m-am obişnuit. Şi la un moment dat, după ce l-am cunoscut pe Dan, am început să-mi dau seama cum îmi puteam dezvolta talentul.

— Ca de exemplu?

Chipul ei drăguţ se strâmbă, căpătând o expresie acră.

— Nu sunteţi un copil, domnule Flamen. Cum naiba credeţi că învaţă cineva să se identifice cu un număr maxim de oameni străini? Făcând ceea ce fac şi ei! Flămânzind împreună cu ei, mâncând şi bând cu ei, culcându-te cu ei, lăsându-i să-ţi facă ce vor, fără să-i judeci în vreun fel. Dar presupun că nu apreciaţi un asemenea punct de vedere.

— De ce nu?

— Îmi cer scuze. N-am vrut să vă jignesc. Dar am înţeles că… La dracu’! Recunosc, eu nu vă urmăresc niciodată emisiunea. Până ieri nici nu aveam un holo-set în apartament, însă un prieten de-ai lui Dan ne-a dat unul de-al său, mai vechi. Însă dumneavoastră sunteţi un „demascator”, şi, din câte ştiu, „demascatorii” îşi câştigă traiul arătând, şocaţi, cu degetul spre alţii, astfel încât publicul îngust la minte, puritan şi ipocrit, să se prefacă îngrozit.

— Da, este adevărat, eu îi judec pe alţii, spuse Flamen după o pauză. Dar cel puţin îmi place să cred că victimele

mele primesc ceea ce merită. Mincinoşi, escroci, corupți, rechini setoşi de putere… Urăsc ipocriții. Şi cred că şi dumneata.

— Sper că e adevărat, spuse ea. Aş vrea să-mi puteți fi simpatic. Întotdeauna vreau să-i pot place pe oameni.

— Şi mie îmi place să fiu simpatic altora. Problema e că în meseria mea, oricât de atent sunt când îmi aleg țintele, cei aflați pe margine sunt totdeauna pasibili de a fi loviți de schije, ceea ce îi face pe toți cam… rezervați…

Flamen se aplecă în față şi privi la casele modeme, bine proporționate, care se derulau sub ei.

— Aproape am ajuns. Mai avem un minut şi aterizăm.

41

EU VORBESC PE LIMBA OAMENILOR ȘI A ÎNGERILOR ȘI NU CUNOSC MILA

Predicatoml radio [14] ..'tună din toate puterile pe postul britanic „pirat”, în 1966:

— Vă cunoaşteți străzile din cartier, acelea pe care nu îndrăzniți să mergeți singuri după lăsarea serii! Cunoaşteți, acele străzi pe care nu ați dori ca şi copiii voştri să meargă, atunci când vin de la şcoală!

— Despre ce o fi tot vorbind? spuse cel care îl asculta, şi închise radioul.

---

[14] Era american (nota autorului)

— Îmi placi mult mai mult atunci când laşi deoparte răceala, spuse Reedeth, mângâindu-i părul Ariadnei.

În replică, ea îşi înfipse dinții în partea superioară a brațului său, iar el îşi retrase mâna, țipând.

— Întotdeauna când te eliberezi de tensiune pe socoteala mea, eşti aşa de arogant! se răsti ea. Nu mai avea impresia că sunt chiar atât de lipsită de apărare, chiar şi în această împrejurare!

Reedeth oftă, masându-şi urmele lăsate de muşcătura ei. Ea se ridică în capul oaselor şi îşi trecu picioarele peste marginea canapalei pentru consultarea pacienților. Nu era la fel de confortabilă ca un pat, dar le fusese destul de folositoare.

— Eşti absolut sigur că nu e în funcțiune chestia aia? întrebă ea pentru a cincea sau a şasea oară, făcând un semn în direcția computerului-asistent.

— Da, da, a mia oară da, murmură Reedeth. Ți-am spus: când l-a reparat Harry, l-a reglat altfel decât în mod standard. Trebuie să-l scoatem pe omul acela din acest mediu sufocant! E înzestrat cu un talent care... Ei, dar nu contează asta acum. De fapt voiam să mai vorbim despre tine. Nu te poți gândi la altceva în afară de a te apăra?

— E normal să nu-mi placă să fiu vulnerabilă!

— Dar nu e normal să te bazezi pe supoziția paranoică,

conform căreia toată lumea urmăreşte să-ți facă rău. Şi atunci când pătrunzi până în traumele ascunse ale unui pacient, nu se cheamă tot că profiți de vulnerabilitatea lui?

— Spui absurdități, răspunse Ariadne morocănoasă. Înainte de a opera o hernie, sau un ulcer, trebuie să faci o incizie, nu? Dar asta nu înseamnă să te plimbi, cu trupul plin de răni deschise, în baza supoziției că poate cineva va fi nevoit să ajungă la organele tale interne.

— Dar nici nu e nonnal să porți mereu o armură protectoare. Deşi te asigur că unii îşi văd propriile haine ca pe nişte armuri şi îți dau impresia că se păzesc tot timpul să nu fie loviți de o săgeată. Dar care este arhetipul acestui individ perfect protejat? Este tipul catatonic.

— Asta seamănă cu unul din argumentele lui Conroy.

— Bravo! spuse Reedeth batjocoritor. Chiar şi este. Întotdeauna am fost de părere că este o teorie pertinentă. Şi nu mi-am schimbat deloc părerea. Dar ia spune-mi… nu, stai puțin.

Ridică mâna pentru a bloca întreruperea din partea ei.

— Serios, Ariadne, ce te-a făcut să te închizi, aşa, brusc? Tu vorbeşti mereu de detaşarea individului față de propriile emoții, iar eu sunt de acord că nu e bine să te laşi pradă acestora. Ți-ai deschis carapacea, şi a fost minunat, şi aş vrea să-ți pot spune cât de bine a fost… dar, ia spune-mi, ce crezi că a cauzat acest lucru? Eu joc cinstit. Cred că ştiu cum a reuşit acest lucru, şi îți dau şi ție ocazia de a înțelege, astfel încât, dacă vrei, să te poți apăra data viitoare.

Ea îşi pipăi gânditoare buza inferioară. Dându-şi seama de acest lucru, îşi retrase mâna, iritată.

— Păi… cred că a fost vorba de siguranța ta. Eu eram destul de tulburată şi, pusă fiind în fața acestei siguranțe a ta, ideea de a mă certa cu tine, după câte alte probleme aveam, mi s-a părut prea mult.

— Da, la aceeaşi concluzie am ajuns şi eu. Dar mai vreau

să ştiu ceva.

Reedeth se ridică în capul oaselor, cu brațele în jurul genunchilor.

— Ce te-a făcut să bănuieşti că şedința cu pitoneasa nu a mers bine? Eu unul, am fost de părere că a fost un succes remarcabil, pentru o probă inițială, şi că ar trebui reluată cât mai repede cu putință.

— Nu ar fi trebuit să se încheie în acest fel, cu mackero-ul ei pălmuind-o. Trebuia să țină o jumătate de oră. Iar pentru o clipă am fost înspăimîntată. Ştii ce pastile folosesc fetele acestea pentru a intra în transă?

— Da. „pastilele profetice”. Mi-am întrebat computerul. Fata aceea trebuie să aibă un metabolism fantastic, ca să-şi revină aproape perfect după aceea. Dar se pare că este un fenomen tratat pe larg, în multe cărți. Tu nu ai studiat subiectul?

— Ba da, sigur! Dar…

Ariadnc îşi muşcă buza.

— Una e să ți se povestească, alta e să vezi cu ochii tăi. Cred că treaba asta m-a şocat foarte tare, iar atunci când Flamen s-a plâns de starea soției sale, nu i-am răspuns tocmai civilizat, după care el a amenințat că o va lua de aici. Parcă mi-l şi imaginez pe Mogshack cum mă face cu ou şi cu oțet şi pentru asta. Şi tu m-ai prins chiar în acel moment, când eram complet descoperită. Aşa cum ştii de altfel, nu?

— Da. Dar nu am de gând să-mi cer scuze.

— Nici nu mă aşteptam.

Ridicându-se de pe canapea, cu o clătinare a capului, se întinse după hainele ei şi începu să se îmbrace.

43

UN REMARCABIL EXEMPLU AL IMPACTULUI LA SCARĂ PUBLICĂ AVUT DE PUNEREA ÎN PRACTICĂ A TEORIEI LUI XAVIER CONROY DESPRE INDIVIDUL PERFECT PROTEJAT

În urma declarației de independență a Paraguayului față de Spania, doctoral Francia, dictatorul supranumit „El Supremo”, a adoptat o politică externă cât se poate de simplă: nimeni nu avea voie să între sau să iasă din țară, iar comerțul era absolut interzis.

O DECIZIE FERMĂ DE A INTRA ÎN FORŢĂ ÎN DOMENIUL (P)REPARAŢIILOR DE TOT FELUL

— A, deci ea este soția dumitale! exclamă Lyla, lăsându-şi iaşmacul să măture podeaua în urma ei, în timp ce traversa salonul lui Flamen, îndreptându-se spre colțul de onoare, în care se derula încontinuu o porțiune de bandă pe care era înregistrată imaginea Celiei. Acum o recunosc. Ce păcat… este adorabilă!

— Mulțumesc, murmură Flamen. Mă tem, totuşi, că nu e chiar atât de adorabilă şi la fire, pe cât pare… dar desigur că mare parte din vină pesemne că a avut-o şi boala ei. În fine, nu mai contează. Ia loc! Comandă-ți o băutură, orice vrei.

Îşi adusese rolele de bandă din camerele de luat vederi pe care le ținea în aeromobil. Le introduse în aparatul de redare, aşteptă bâzâitul slab care anunța faptul că erau sincronizate.

— Materialul este în ordine cronologică, desigur, o avertiză el. Voi sări peste partea de început şi voi derula până la momentul în care tu începi să faci profețiile. Voi…

Rețeaua scoase un zbâmâit.

— La dracu'! Nu sunt aici! se răsti el la sistemul automat de conectare.

— Parola Baker ignoră comanda, îl contră vocea lui Prior, iar pe ecranul acum luminat apăru chipul acestuia.

Era cât pe ce să adauge ceva, când, văzând că Flamen nu era singur, îi pieri cheful imediat.

— Matthew, te-ai țăcănit de tot astăzi? Putea să te sune cineva de la conducerea Holocosmic sau altcineva care deține parola Baker, pentru telefonul tău. Şi eşti căsătorit, fir-ar să fie… cu sora mea!

— Ca şi toți neo-puritanii, ai o minte ca o gură de canal, spuse Flamen plictisit. Dar dacă tot te-ai conectat, poți să rămâi şi tu pe rețea. Aceasta este Lyla Clay, pitoneasa. A susținut o reprezentație la Ginsberg, iar eu am înregistrat-o pe bandă. Voiam doar să vedem caseta ca să mă lămuresc dacă pot folosi ceva pentru emisiunea de mâine.

Prior păru brusc alarmat.

— Dar etica medicală?

— Eşti cumva o practicantă autorizată de medicină? o întrebă Flamen pe Lyla, care scutură indiferentă din cap. Bun atunci, nu vom avea probleme. Şi am permisiunea înregistrată a tuturor pacienților şi autorizație din partea personalului medical. Nu-ți mai face griji. Dar dacă tot eşti aici, aş vrea să discut câte ceva cu tine. În primul rând îți datorez nişte scuze pentru azi-dimineață. Nu m-am prins la ce te refereai. N-ar fi trebuit să izbucnesc aşa…

În loc de a părea mulțumit de scuze, Prior dădea impresia că e şi mai tulburat.

— Păi… crezi că e bine să discutăm probleme particulare de față cu…

— De față cu un străin? Lionel, am urmărit-o pe domnişoara Clay la lucru în după-amiaza aceasta. Îți spun sincer, când e ea în preajmă, nu mai există secrete. Şi oricum, nu-mi pasă. De ani de zile îmi câştig existența scoțând rufele murdare ale altora în public, şi ar fi o ipocrizie din partea mea să încerc să pretind că nu am şi eu rufele mele murdare. În regulă?

— Tocmai de aceea te-am sunat. Şi-am rezolvat problema.

Chipul lui Prior fu străbătut de o nuanță de aroganță.

— Dar nu voi vorbi despre acest lucru în public, dacă nu te

superi.

— Uitați, dacă vă stânjenesc... spuse Lyla, ridicându-se repede în picioare.

— Stai acolo, te rog, spuse Flamen. Vreau să vorbesc ceva despre Ginsberg. Lionel, ştii ceva despre metodele lui Mogshack sau te-ai încrezut mereu pe deplin în reputația lui, ca în acel LAR al tău?

Prior se făcu roşu ca sfecla.

— Matthew, dacă ai de gând să te cobori la glume din astea ieftine...!

— Lionel, vreau să ştiu. Am văzut-o pe Celia în după-amiaza aceasta şi este transformată treptat într-o legumă. Ai vreo idee ce le fac oamenilor acolo?

— Sigur că ştiu. Am făcut verificări amănunțite, şi se pare că ar fi trebuit să faci şi tu. Mogshack îşi tratează pacienții în conformitate cu cele mai avansate tehnici terapeutice. Pentru fiecare pacient, el concepe un profil psihologic computerizat, după care computerele stabilesc un grafic de normalitate înspre care comportamentul deviat este direcționat cu blândețe prin variate metode precum... ei, bine, eu sunt profan în materie, desigur, dar cred că se folosesc droguri şi...

Făcu un gest cuprinzător.

— Oricum, încearcă să-i facă, din nou pe pacienți să se bazeze pe ei înşişi.

— Mai degrabă sună ca şi cum ar face un tipar de cămaşă de forță şi i-ar ajusta pe bieții nenorociți cu foarfeca, pentru a le veni bine cămaşa, spuse Lyla, şi îşi duse mâna la gură. Oh! Scuzați-mă, nu am vrut să mă bag în vorbă.

Flamen o privi gânditor.

— Da, cu cât mă gândesc mâi mult la asta, cu atât mai mult cred că ai dreptate. Lionel, cât de repede o pot scoate pe Celia de acolo?

— La sfârşitul lunii, desigur, atunci când se reînnoieşte contractul. Asta dacă nu cumva ai un sfert de milion de

aruncat, aşa cum scrie în clauza de penalitate.

— Dar mă poate opri ceva de la a face în aşa fel încât cazul ei să fie analizat în altă parte?

— În momentul acesta, poți da la analizat absolut orice vrei, spuse Prior, iar Flamen realiză deabia atunci că acesta ardea de nerăbdare să-i dea veştile.

— Hai, scuipă tot! spuse el repede. Garantez eu pentru domnişoara Clay.

— Păi… of, bine. Ce zici de utilizarea gratuită a computerelor federale?

Se lăsă pe spate, rânjind triumfător la vederea expresiei de pe chipul lui Flamen.

— Vorbeşti serios?

— Sigur. Mai sunt nişte condiții, dar ți le explic eu mai târziu. Afacerea merită, totuşi, încheiată.

— Doamne, păi cred şi eu! Cât timp ni se dă acces la computere?

— Oricât avem nevoie pentru a pune la punct problema cu sabotajul. Nelimitat.

— În cazul acesta, sabotajul nu e singurul lucru pe care îl voi studia. Ci şi posibilitatea de a bea ceva, spuse Flamen, extrem de satisfăcut

45

SUNETUL PRODUS DE SPARGEREA UNUI COD ESTE DE OBICEI ACELAŞI CU CEL PRODUS DE CINEVA CARE POCNEŞTE DIN DEGETE

— Iar treaba aceasta despre care vorbea mackero-ul ei, spuse Ariadne… Capcana de ecou?

Se înfioră.

— Din ce am înțeles eu, mintea poate rămâne blocată asupra unui subiect, în mod obsesiv, ca o bandă care rulează acelaşi clişeu… Jim, tu ai înțeles spusele ei, nu-i aşa?

— Şi tu le-ai înțeles, dar nu vrei să recunoşti. Ceea ce te-a şocat nu a fost doar faptul că ai văzut-o că şi-a revenit, când ea de fapt nici n-ar fi trebuit să se poată mişca. Totul a început mai devreme, când te-a avertizat că nu poți scoate pe „come” din „cometă”! Acesta este un diagnostic exact al problemei tale. Eşti o femeie cu o sexualitate puternică, şi nu poți nega acest fapt încercând pur şi simplu să urmezi orbita unei comete, şi să-ți petreci cea mai mare parte a vieții departe de soare

— Soare! râse Ariadne zgomotos. Detest să te am pe tine drept „lumină călăuzitoare”!

Reedeth continuă, imperturbabil.

— Soare sau fiu[15] [16], un joc de cuvinte subtil. Încerci să-ți

[15] Soare = sun (nota trad.)

[16] Fiu = son; joc de cuvinte bazat pe asemănarea de pronunție dintre sun şi son (nota trad.)

înăbuşi un puternic instinct matern, ceea ce îți va crea probleme dacă nu…

— Ei, ăsta e un joc copilăros!

— Scuze.

O privi fix.

— Pui la îndoială o analiză computerizată a propriului tău dosar?

— Ai avut obrăznicia să-ți bagi nasul în dosarul meu?

— Sigur că nu. Dar, imediat după ce ea şi-a terminat profețiile, am cerut calculatorului să găsească cea mai apropiată potrivire pentru fiecare parte a oracolelor ei, iar acesta te-a indicat imediat pe tine. Celelalte… Nu, ia gândeşte-te, ar trebui să poți să descifrezi cel puțin unul din celelalte două. Mie mi se spunea întotdeauna că pitonesele vorbesc în ghicitori, dar eu am identificat două din persoanele la care s-a referit ea înainte de a primi confirmarea computerului.

— Cred că mai bine mă aşez, murmură Ariadne, şi se îndreptă spre un scaun. Înghițind în sec, continuă:

— Ei bine, presupun că una dintre ele era Celia Prior Flamen?

— Desigur. Maica Supremă stareța[17]!

— Dar ce e atât de nemaipomenit aici? Flamen e o figură publică şi, deşi nu cred că se făleşte cu prezența soției lui aici, de bună seamă că ea nu a rămas un secret.

— Şi ai avut grijă să facă parte din public? De abia în dimineața aceasta a trecut la culoarea verde.

— Da, dar…

— Eu nu te contrazic; o întrerupse Reedeth. Vreau doar să spun că oracolul este un bun diagnostic. Ea detestă loialitatea soțului ei față de propria carieră, nu-i aşa?

---

[17] Joc de cuvinte; prioress = Stareță; numele de familie al Celiei este Prior (nota trad.)

— Hmm… Da, înţeleg: „Hamlet o ignora”, adică soţul ei e întotdeauna în centrul atenţiei. Se potriveşte, asta e sigur. Cum suna restul… ceva legat de invidia faţă de Ofelia?

— Exact. Ca să nu mai vorbim de: „apoi a fost dusă”[18] – e vorba de o măicuţă de mănăstire. Este foarte retrasă, despre asta e vorba. Chiar şi celulele de aici evocă existenţa retrasă, izolată, mulţumită lui Mogshack. Deci, în esenţă, ceea ce a spus pitoneasa, şi care a fost se pare şi confirmat de computere, este că nu ar fi trebuit adusă aici de la bun început, deoarece, faptul că a fost redusă la tăcere o face să recurgă la autocompătimire. Te face asta mai fericită faţă de ameninţarea lui Flamen de a o lua de aici?

— Ei bine, evident, dacă computerele spun că ei i-ar fi mai bine afară… Dar cum ar putea-o ajuta dacă ar fi trimisă înapoi la soţul ei? Ea nu mai putea suporta prezenţa lui, înainte de a ajunge aici.

— Atunci caută o alternativă. Eu unul, nu ştiu de ce are ea nevoie, dar trebuie să fie ceva care să-i stârnească cele mai violente emoţii care o macină. Nu poţi evita tensiunea autogenerată, retrăgându-te din calea stresului extern. În cazul ei, e nevoie de presiuni exterioare, ca sursă de distragere a atenţiei.

— Voi vedea ce se poate face, murmură Ariadne. Dar să mă bazez pe cuvântul unei pitonese… Ce va spune Mogshack?

— Va deplânge pierderea unui pacient, ca întotdeauna. Dar tu nu te bazezi pe spusele ei, fără un temei. El nu poate pune la îndoială analizele dragilor sale computere. Lyla Clay nu a făcut altceva decât să ne îndrepte atenţia în locuri pe care noi le ignorasem. Ai avut o idee extraordinară. Poate că n-ar strica să existe pitonese angajate la fiecare spital de boli nervoase.

Ea zâmbi uşor.

---

[18] A fost dusă = There was none (în orig.); none se pronunţă ca şi nun = călugăriţă

— Care era cea de-a treia persoană? spuse ea după o pauză. Nu-mi dau seama.
— Să fiu sincer, cred că nici eu nu mi-aş fi dat seama. Deşi mă gândesc tot timpul la el. Harry Madison.
— Ce? Cred că ar fi mai bine să-mi pui şi mie caseta. Nu înțeleg deloc de ce te referi la el.
Reedeth îi ceru ealculatorului-asistent să se conformeze, şi după ce ascultară încă o dată vocea subțire, limpede a Lylei, care urcă spre un inexplicabil punct culminant plin de groază, Ariadne clătină nedumerită din cap.
— Premiul unui mincinos! Un om care nu e mort! Ce legătură ar putea avea cu Harry?
— Am întrebat şi iată ce mi s-a răspuns.
Reedeth inspiră adânc.
— Singura concluzie la care pot ajunge este că… ei bine, poate că el le-a spus computerelor mai mult decât nouă.
— Ce vrei să spui?
— Păi, toată lumea ştie că Harry Madison îndeplineşte de câteva luni condițiile pentru externare, dar e prizonierul unei coțcării legale. Nu poate fi dat în tutelă, conform legii, căci Armata nu vrea să audă de el. Nu-l pot externa pe tutela mea, căci nu e legal – licența mea este valabilă doar pentru lucrul în spital. Şi e singurul „colorat" de aici, ceea ce înseamnă că este evitat de majoritatea celorlalți pacienți. Vezi ce lucru uimitor, petrecându-şi atât de mult timp cu aparatele lui, şi le-a transformat în confidenți.
— Serios?
— Computerele l-au identificat imediat ca fiind cea de-a treia persoană la care se referea pitoneasa. E evident că ele ştiu mai multe decât mine despre el. Poate că ştiu despre el chiar mai multe decât el însuşi. N-ar fi pentru prima oară. Şi dacă stăm să ne gândim….
Vocea i se stinse şi începu să-şi frământe gânditor barba.
— Da.

— Tocmai mi-am adus aminte de ceva!

Reedeth se încordă, cuprins de o agitație vizibilă.

— Ascultă, în timp ce tu pregăteai show-ul pitonesei, eu mi-am întrebat calculatorul ce părere are Mogshack despre faptul că Flamen a apărut acolo cu tot echipamentul de înregistrări, şi am primit un răspuns care... Ei bine, să fiu sincer, în acel moment am crezut că a fost un fel de replică şmecheră, şi a intervenit ceva ce mi-a distras atenția, aşa că de-abia acum mi-am adus aminte. Ariadne, ai văzut vreodată ca un calculator să facă o glumă?

— Să facă o glumă? repetă ea, neîncrezătoare. Nu, sigur că nu.

— În cazul acesta, aparatele nu cunosc mai multe decât mine doar despre Madison, ci şi despre Mogshack. Doamne! E îngrozitor!

Privindu-l şocată, Ariadne spuse:

— Jim... ce s-a întâmplat? Pari obosit, îmbătrânit dintr-o dată!

— Nici nu mă surprinde, răspunse el mohorât. Ia să văd dacă pot regăsi înregistrarea.

Îşi privi ceasul.

— Trebuie să fi fost, cu aproximație... între două şi jumătate şi trei după-amiaza.

Întorcându-se spre asistentul său computerizat, îi ordonă să treacă în revistă înregistrările pe care le făcuse în timpul perioadei menționate.

— Găseşte pasajul în care se face referire la motivele doctorului Mogshack de a accepta prezența lui Matthew Flamen, încheie el.

Urmă o pauză. Supusă, maşinăria derulă din nou dialogul, cronometrul ticăind pe fundal.

„Reedeth: Ce părere are Mogshack despre posibilitatea ca Flamen să înregistreze show-ul, în vederea transmiterii pe post?

Calculatorul: Orice fel de publicitate susceptibilă de a împrăştia concepţiile greşite, împărtăşite de multe persoane, referitoare la condiţiile din acest spital, în care atât de mulţi cetăţeni ai New York-ului este probabil să-şi petreacă restul…

Reedeth: Uite ce e, eu nu vreau să-mi vorbeşti ca un purtător de cuvânt! E greu de crezut ca Mogshack să fie bucuros de publicitatea în cadrul unei emisiuni de scandal, ca aceea a lui Flamen. Oamenii îl asociază pe acesta mai ales cu dezvăluiri şi scandaluri. Aşa că de ce şi-ar da Mogshack acordul pentru această înregistrare?

Calculatorul: Doctorul Mogshack este de acord cu orice l-ar apropia mai mult de ţelul său personal.

Reedeth: Care este…?

Calculatorul: Acela de a face ca cel puţin populaţia New York-ului, şi preferabil cea a Statelor Unite, să fie internată în grija lui.”

Cu un declic, sunetul se întrerupse tocmai la porţiunea unde Reedeth începuse să chicotească, dar de data aceasta nu păru absolut deloc amuzant.

— Chiar şi având avantajul unui anumit grad de perspectivă istorică, aşa cum putem spera să obținem şi câteva decenii mai târziu, privind din acel punct în timp, nu este în nici un caz uşor să determin motivele pentru care societatea de la sfârşitul secolului douăzeci a suferit un proces atât de violent de fragmentare, după o perioadă relativ lungă de consolidare şi omogenizare. Sunt doi factori care fac ca această analiză să fie foarte dificilă: mai întâi, mintea umană nu este adaptată îndeajuns cu îmbinarea informațiilor provenite din surse disparate (de exemplu, experiența personală îmbinată cu conținutul unei lecții de istorie de la şcoală, date aflate tipărite pe o pagină, ca acelea preluate de pe monitor), iar linearitatea aşa-zis simplistă a erei Gutenberg – dacă aceasta a existat cu adevărat – a luat sfârşit, înainte de a avea efect asupra unui procent din populație; iar în al doilea rând, procesul acesta nu numai că se derulează în continuare, ci chiar a început să se accelereze.

Cu toate acestea, se poate, încerca identificarea a trei cauze majore, care, asemenea mişcărilor tectonice din straturile adânci ale scoarței Pământului, nu numai că provoacă reverberații pe zone enorme, dar creează chiar discontinuități destul de întinse pentru a putea fi denumite „alunecări de pământ în plan psihologic”.

Cel mai important dintre aceşti trei factori este, de departe, nemaivăzuta tendinţă de respingere a unei atitudini raţionale, tendinţă care a pus stăpânire pe noi. S-ar putea, probabil, argumenta că ea se putea ghici în cadrul unor fenomene precum adoptarea de către acea subcultură strălucită din punct de vedere tehnic, reprezentată de nazişti, a Rassenwissenshaft-ului sau Welteislehre-ului pre-ştiinţific al lui Hoerbiger, şi alte dogme la fel de tulburi. Cu toate acestea, de abia cu două generaţii mai târziu, principiul a apărut în forma lui finală, şi a devenit limpede că cea mai mare ambiţie a majorităţii componenţilor speciei noastre era de a renunţa complet la forţa raţiunii: de a duce, în mod ideal, aceeaşi viaţă ca şi a unui cobai, cu electrozi implantaţi în centrii plăcerii de pe creier, şi de a muri de inaniţie, având totuşi hrană şi apă la dispoziţie.

Cu aproximaţie, şaizeci la sută dintre pacienţii internaţi în prezent în spitalele de boli nervoase de pe întreg cuprinsul Americii de Nord se află acolo deoarece au făcut tot posibilul să-şi atingă acest ţel, cu ajutorul drogurilor psihedelice.

Dar efectele acestui proces nu sunt detectabile doar la acest nivel. Este de notorietate faptul că una din afacerile de mare succes ale secolului douăzeci şi unu este cea bazată pe vânzarea de idoli artificiali, condusă în principal de compania Conjuh Man Inc., care menţine un control atât de puternic asupra tuturor enclavelor negre şi a majorităţii fostelor ţări coloniale, o afacere care a început să se extindă rapid în zone, zice-se, mai sofisticate, datorită unor firme precum Lares & Penates Inc.

Devine extrem de limpede cauza acestui succes rapid şi răsunător avut de ele. Societatea noastră nu mai e condusă de indivizi, ci de funcţionari. A devenit atât de complexă, încât situaţia omului de rând se aseamănă cu cea a unui sălbatic, cu nişte orizonturi extrem de limitate, pentru care cunoaşterea ciclului anotimpurilor reprezintă un câştig

intelectual greu obținut şi a cărui singură reacție posibilă, atunci când este confruntat cu dezastre naturale, este de a deduce existența unor spirite malefice, pe care trebuie să le îmbuneze prin sacrificiu şi pocăință. Nu există programe de previziuni economice, asemenea buletinelor meteo. Datele care ar fi necesare pentru realizarea lor pe posturile de comunicații sunt păzite cu străşnicie de către preoți care slujesc zeilor-corporații, iar intruşii sunt nevoiți să suporte consecințele palpabile ale unor perioade ciudat de încifrate. Dacă îți iei o vacanță, la întoarcere ai surpriza să descoperi că o firmă a dispărut fulgerător, la fel cum un munte este doborât de un cutremur...

În strânsă legătură cu acest factor este cel de-al doilea, care poate fi denumit – „socializarea paranoiei". În decursul unei singure generații, anxietatea individuală provocată de incapacitatea noastră de a face față resurselor conglomerate ale corporațiilor computerizate, agențiilor guvernamentale şi ale altor instituții publice a dus la dezvoltarea intensă a legislației contractelor, a căror industrie a depăşit-o pe cea a publicității. O simplă achiziție se poate transforma într-o tevatură de o săptămână de zile, implicând supunerea contractării atenției a trei, patru sau mai multe corporații de consultanță computerizate. Se încheie contracte pentru absolut orice - pentru a-şi trata un dinte, cineva trebuie să facă evaluări, negocieri, amendamente şi, în cele din urmă să semneze un document care va cuprinde până la cinci-şase mii de cuvinte. Părinții încheie contracte cu şcolile pentru educația copiilor lor. Doctorii le fac cu pacienții, iar dacă pacienții sunt prea bolnavi sau au probleme psihice prea mari pentru a trece de examinarea computerizată, atunci doctorii refuză să înceapă tratamentul, până când cineva care are statutul legal de *compos mentis* poate acționa ca garant. În cadrul celei mai bogate societăți din istorie, noi ne purtăm ca nişte cerşetori, îngroziți la ideea de a scăpa printre degete

până şi un umil bănuț.

Dacă acceptăm faptul că în spatele chipului zâmbitor al agenților de vânzări, în spatele compasiunii pline de gravitate a doctorilor, în spatele autorității formale a birocraților, se găseşte fenomenala putere a unui computer superperformant, ajungem, desigur, să ne arogăm propriile simboluri de putere, iar cele mai ieftine – şi s-ar putea spune, cele mai sugestive – astfel de simboluri sunt armele.

De două ori în viața mea mi-am văzut țara amenințată să se destrame fulgerător: mai întâi, în timpul revoltei negrilor de la începutul anilor ’80, şi a doua oară în timpul unei panici provocate de iminența unui război, din anii ’90. Primul dintre aceste evenimente a adăugat limbii noastre un nou cuvânt, iar cel de-al doilea l-a înrădăcinat definitiv în mintea noastră. Cartelul fondat de Marcantonio Gottschalk este în mod deliberat structurat ca o familie – acea celulă de bază a societății pe care simțim că o apărăm atunci când instalăm ferestre blindate, cu imagini artificiale pe interior, în locul geamurilor tradiționale, când plantăm mine la fel de grijuliu ca pe nişte flori, în curtea din fața casei. Iar tehnica s-a dovedit aptă din punct de vedere psihologic.

În ziua de astăzi o familie obişnuită îşi schimbă armele de foc la fel cum bunicii noştri îşi schimbau maşinile. Îşi duc grenadele la reparat ca pe nişte banale extinctoare. Soț, soție şi adolescent se duc la exerciții de tir aşa cum oamenii obişnuiau altădată să se ducă la bowling. Toată lumea consideră un fapt normal că la noapte, său mâine, sau în altă zi, va fi nevoit să ucidă un om.

Alături de lepădarea de rațiune şi de socializarea paranoiei, există un al treilea factor care este strâns legat de cele două menționate. Unde ne îndreptăm, atunci când sursele tradiționale de siguranță personală nu mai există? Omul are nevoie de un fel de ancoră psihologică. Întotdeauna a avut nevoie de ea. În unele țări; s-a dovedit posibilă menținerea

unei imagini publice a unui guvern, care să vină în întâmpinarea acestei nevoi, dar aici, la noi, nici nu s-a pus problema. În primul rând că majoritatea americanilor au fost dintotdeauna sceptici față de intervenția guvernului. Guvernul se află undeva, departe, în această țară întinsă, iar rădăcinile noastre mentale coboară mult mai adânc în istorie decât apariția comunicațiilor rapide, modeme. În al doilea rând, monstruoasa complexitate a societății noastre împiedică pe oricine, oricât ar fi de bine-intenționat, să obțină reforme majore pe perioada cât este în funcție – întâlneşte o mult prea mare inerție administrativă. (În plus, oamenii bine-intenționați nu mai candidează la funcția de conducere! Sunt prea inteligenți pentru a se expune asasinatelor, şi numai idioții idealişti, ca şeful nostru de guvern de acum pot fi convinşi să accepte funcții de prim rang. Băieții de treabă nu sunt setoşi de putere.)

Ceea ce a năruit însă definitiv acea speranță, a fost totuşi rebeliunea negrilor din anii '80, care a demonstrat că autoritățile federale nu erau capabile de a controla porțiuni mari ale propriilor oraşe, inclusiv Washington D.C.

Religia organizată a dat şi ea greş, în mod spectaculos, concomitent cu guvernul şi, în mare, din aceleaşi motive, atunci când a devenit limpede faptul că aşa-zişii inamici „fără Dumnezeu", ai modului nostru de viață, nu doar că se bucurau de mai multă loialitate dar îşi valorificau mai bine resursele, cel puțin teoretic, relativ limitate.

Oamenii s-au trezit că nu le mai rămânea decât idolul lor, computerul, în care cei lipsiți de imaginație au tendința de a-şi investi surplusul de credință, altminteri lipsită de valoare, şi cu o mână de „guru", cum ar fi denumiți – doctori, psihologi, sociologi, adică toți cei care vorbesc ca şi cum pot înțelege şi controla forțele incipiente care sunt simțite şi temute de toată lumea.

Iată o ilustrare a absurdității procesului: există un număr

de oameni care se autodenumesc „Conroyeni”, după numele meu. Vreau să accentuez faptul că ei fac acest lucru fără permisiunea mea, şi, de asemenea, fără complicitatea mea, atât cât pot influența eu acest lucru. Nu sunt de acord ca numele meu, sau al altcuiva, să fie luat în deşert.

Un preambul la cursul predat de Xavier Conroy studenților săi de la clasa de Studii Americane Contemporane.

47

PE MOTIV DE NEBUNIE

În cele din urmă, Ariadne izbucni într-un râs aspru:

— Jim, doar nu iei toate acestea în serios! Nu cumva uiți că Harry Madison este, la urmei urmei, un pacient al nostru? Nu prea sunt la curent cu cazul său, şi ştiu că spui mereu că ar fi trebuit externat de mult, dar cred că îți dai şi tu seama că vor fi existând motive care au împiedicat acest lucru! Şi în mod sigur – tonul ei căpătă mai multă fermitate – dacă aparatura noastră îi devine atât de familiară, încât o poate programa să spună asemenea bazaconii, acesta nu este un indiciu al sănătății mintale, ci din contră!

Reedeth se prăbuşi înapoi în fotoliu, ca şi cum picioarele l-ar fi trădat brusc.

— Madison nu poate interveni în principalele baze de date, spuse el. El nu poate decât să adauge unele retuşuri sistemelor teleghidate, cum ar fi eliminarea circuitelor de senzori – ceea ce se pare că a şi făcut cu calculatorul meu asistent. Pentru a intra în băncile de date e nevoie de un cod secret IBM şi, oricât de inteligent ar fi Harry, eu refuz să cred că el îl poate deduce, din simpla studiere a sistemelor auxiliare! Am dreptate?

— Păi, da… adică… aşa cred.

— Îți spun eu că aşa e. Ai încredere în aparatura computerizată de aici?

— Ei bine…

— Da sau nu?

— Trebuie să avem încredere! se răsti Ariadne.

Reedeth se apleacă în faţă.

— În regulă, atunci: tocmai ai avut un diagnostic clar de megalomanie din partea acestor computere „demne de încredere”. Acum câteva minute ai fost dispusă să accepţi ceea ce ţi-au spus ele despre oracolele pitonesei, nu-i aşa? Ce diferă acum? Numai persoana la care se referă.

— Jim, te amăgeşti, spuse Ariadne cu fermitate. Aproape că se putea auzi sunetul zăvoarelor cu care ea îşi închidea mintea faţă de ideile din exterior. Transformată din nou în doctoriţa rece, sigură pe sine, cu care erau obişnuiţi pacienţii ei, un stâlp de nădejde al autorităţii, într-un univers haotic – strângând vizibil buzele, după senzuala lor partidă de amor – se îndreptă spre uşă.

— Dacă eşti aşa de dispus să crezi tot ce îţi spune calculatorul tău, după ce unul din pacienţi a umblat la el – încheie ea – îţi sugerez să-i ceri să-ţi analizeze puţin gelozia pe care o nutreşti faţă de doctorul Mogshack!

Apoi ieşi din încăpere.

48

UN ANUNŢ TRANSMIS DE SMSI PE TOATE POSTURILE

Aceasta este o „alarmă roz” pentru zonele estice şi nordice ale New York-ului, „alarmă galbenă” pe restul teritoriului. Repetăm – alarmă „roz” pentru zona de est şi cea de nord. Se anticipa că demonstrațiile „X-Patrioților” adunați la Kennedy se vor împrăştia în mod paşnic, în urma anunțului conform căruia Morton Lenigo a trecut de vamă şi de biroul de imigrări, dar din păcate lucrurile nu au stat chiar aşa. Au fost ținute discursuri provocatoare, susținându-se că primirea lui în țară este preambulul unei victorii majore a negrilor. Grupuri de „X-Patrioți”, ca şi alte grupări extremiste se apropie de New York cu aeromobilele, cu vehicole terestre şi posibil, cu trenurile de mare viteză. Majoritatea sunt înarmați, foarte mulți sunt drogați şi cu toții sunt potențial violenți. Grupurile cetățeneşti de apărare – fiți în alertă… fiți în alertă… fiți în alertă. Aşteptați ordine de la ofițerii SMSI. Repetăm – alertă „roz” în partea de nord şi de est a New York-ului. Terminat… Terminat… Terminat. Fiți pe recepție pentru alte anunțuri.

49

DACĂ TE TEMI DE ÎNTUNERIC, ÎŢI POŢI LUA O LANTERNĂ, DAR ÎMPOTRIVA SINGURĂTĂŢII NU EXISTĂ NICI UN MIJLOC IEFTIN, PROBABIL, DE APĂRARE

Ieşind din ascensor, Lyla verifică rețeaua de comunicații de la capătul coridorului. Ca majoritatea punctelor de rețea instalate în aceste blocuri noi, ieftine, şi acesta era mare, urât şi blindat, şi ar fi fost nevoie de o bombă pentru a-l scoate din funcțiune. Când pipăi nişa pentru corespondență, nu găsi totuşi decât o pată uscată de fluid activator – conducerea uitase din nou să aducă hârtie de fax. Nu avea rost să pună aparatul la punct, dacă nu avea pe ce să imprime.

Era însă prea deprimată pentru a se lăsa pradă nervilor. Deprimarea o cuprinsese înainte de a părăsi locuința lui Flamen, şi fusese accentuată de faptul că îl văzuse atât de mulțumit de un lucru pe care ea nu îl înțelegea, în urma conversației sale cifrate cu bărbatul cel gras pe nume Lionel. Brusc, vedea lumea în cenuşiu. Poate că acest lucru se datora efectului secundar al „pilulei profetice”, dar nu putea să-şi dea seama exact, căci nu i se mai întâmplase. Nu mai fusese niciodată trezită forțat din transă. Mai mult, ea nu l-ar crezut pe Dan pe cuvânt, dar după ce văzuse înregistrarea făcută de Flamen nu mai putea contesta necesitatea acelor palme date de Dan. „Capcana de ecou” ucisese – cel puțin

mental, dacă nu fizic, deci chiar mai grav – cel puțin trei pitonese, din câte auzise ea.

Avea deci multe motive de îngrijorare: căderea într-o „capcană de ecou” (oare din ce motiv?) consecințele necunoscute ale încercării de a absorbi rămăşițele drogului, în starea de non-transă, şi acea mahmureală ciudată care o făcuse să rostească, efectiv, un oracol, în timpul zborului cu aeromobilul spre locuința lui Flamen.

Lipindu-şi cheia Punch, cu matricea ei magnetică unică, pe încuietoarea uşii de la apartament, se chinuia să-şi dea seama dacă persoana la care se făcuse referire era aceeaşi care o făcuse să între în „capcana de ecou”.

Conform teoriilor în vigoare – deşi talentul de pitoneasă cu greu poate fi supus unei analize de laborator – pesemne că existase în rândul publicului cineva cu o personalitate extrem de puternică, cineva a cărui aură de autoritate făcea inutile eforturile ei de a se îndepărta şi de a aborda alt subiect. Poate chiar Flamen? Puțin probabil. Petrecuseră aproximativ o jumătate de oră analizând cele trei oracole pe care reuşise să le rostească complet, şi ajunseseră la concluzia că nici unul nu i se potrivea acestuia. Flamen fusese uşurat, în mod evident.

Se strecură rapid pe sub zăvorul-capcană, care era dezactivat atunci când era folosită cheia potrivită şi rămânea astfel până ce uşa era închisă la loc, iar ea o trânti cu putere.

Azvârlindu-şi iaşmacul în cuier – nu nimeri, şi fu nevoită să-l ridice şi să încerce din nou. Strigă:

— Dan?

Nu primi nici un răspuns.

Ducându-se la lada frigorifică, găsi o felie parțial mâncată, acoperită de mucegai şi puțin unt de alune, atât de vechi încât uleiul ieşise din el. Nu îi era, însă, foame. În congelator se afla o varietate de fiole albastre, verzi şi maronii, care trebuiau ținute la rece, pentru a le prelungi termenul de

valabilitate. În interiorul uneia din cele maronii, cu o etichetă completată de Dan, de mână, găsi nişte euforizante şi le înghiți.

Nu prea avură efect. Erau expirate, probabil. Se duse la bufetul din bucătărie şi scrise „euforizante” pe lista de cumpărături, la sfârşitul acesteia. Şi nu avea la îndemână nici măcar mescal preparat, şi în acel moment i se părea ceva cumplit de greu să şi-l prepare singură. Nici băutură, nici droguri, nu avea nimic în casă. Se gândi la Mikkie Baxendale, în apartamentul ei luxos, şi se simți oarecum cuprinsă de milă față de Dan, care se aflase la un pas de a face avere.

Sentimentul de milă fu însă înlocuit de cel de mânie, căci patul nu fusese reparat. Prăbuşindu-se ca o păpuşă prost fabricată, într-un fotoliu gonflabil, plin de petece, se lăsă pe spate şi îşi ridică, încruntată, privirea spre tavan.

Nu se mai simțise niciodată astfel, după o „şedință”. De obicei, era entuziasmată, satisfăcută de indiciile relevante care se puteau ghici printre oracolele ei încifrafe, dornică de a detecta aceste indicii într-o încrengătură de asociații de idei subconştiente, iar la căderea nopții – sau şi înainte de aceasta – foarte sexy.

Se pipăi, curioasă. Avea senzația că atingea un cadavru. Aşa că se întoarse la întrebările care nu-i dădeau pace, mulțumită că euforizantele îi îndepărtaseră deprimarea măcar atât cât să poată face un efort de concentrare.

Dacă unul dintre spectatori o obsedase până într-acolo încât să-i cauzeze o „capcana de ecou”, era cel mai probabil ca aceasta să fie persoana la care se referise atunci când spusese că exista cineva în acel spital, mai rațional decât directorul. Dar cine? Oare ce pacient putea fi internat la Ginsberg nu din cauză că era nebun, ci pentru că avea o minte prea sănătoasă?

În cele din urmă hotărî că nu avea rost să-şi mai bată capul. Nu reuşise niciodată să-şi analizeze propriile profeții,

fără ajutorul cuiva. Ar fi vrut ca Dan să fie acolo, pentru a vorbi cu el, ar fi vrut să poată vedea înregistrarea de mai multe ori, astfel încât cuvintele să i se întipărească adânc în minte. Unde dracu' plecase mackero-ul acela tâmpit, la urma urmelor?

Pentru a-şi face de lucru, se ridică sprintenă şi începu să facă curat în tot apartamentul, cu poli-aspiratorul.

Corespondența de dimineață se dizolvase, în rămăşițele fleşcăite ale cărților, aliate în fața LAR-ului, şi ea culese toate acele resturi şi le aruncă la toaletă. Când încercă, pentru a patra oară, să tragă apa, aceasta nu apăru, şi ultimele resturi cenuşii zăceau în continuare acolo, sfidând-o.

Fu brusc cuprinsă de furie. Se repezi înapoi la altarul LAR-ului şi îl apucă pe acesta de urechile proeminente. Era un model YJK, cel mai potrivit din gama celor ce nu erau produse în serie, pentru o pitonească sau altcineva cu un talent similar… cel puțin aşa scria pe pliantul care îl însoțea. Ca formă, se asemăna cu o vulpe a deşertului cu urechile mari, ghemuită.

— Noroc şi avere! spuse ea printre dinți. Mincinoşilor, mincinoşi împuțiți!

Cu fiecare cuvânt, răsucea figurina cu furie, sperând să se rupă, dar plasticul dur şi flexibil din care era făcută aceasta îşi relua doar forma inițială. Numai coada se asemăna cu un semn de întrebare.

— În cazul acesta… spuse ea, şi se îndreptă spre una din ferestrele lor ce puteau fi deschise.

Ridicând figurina, fu cât pe ce să o arunce jos, în stradă, aflată la cel puțin treizeci de metri dedesubt, şi în aceeaşi clipă, întunericul fu sfâşiat de o rază care sfărâmă pervazul, împroşcând-o cu praf şi bucăți de beton.

Icnind, strânse LAR-ul în brațe, ca pe un copil, şi se aruncă la podea. Vreme îndelungată, nu fu conştientă decât de încordarea muşchilor ei şi de gustul grețos al terorii care o

cuprinsese, ca şi de bătăile inimii, gata să-i spargă pieptul. Avea în fața ochilor imaginea trupului ei zăcând pe pervaz – aşa cum s-ar fi întâmplat dacă raza laser ar fi fost bine țintită – cu pieptul traversat de o dâră încinsă.

În cele din urmă, îşi recăpătă stăpânirea de sine într-atât încât să-şi dea seama că trebuia să stingă lumina, să închidă fereastra – cu multă prudență, din lateral, cu mâna întinsă – şi să pună LAR-ul la loc în firida lui, realizând, vag, că, dacă l-ar fi aruncat chiar, ar fi avut parte de o ceartă cumplită cu Dan. Perioada de probă se încheia în ziua următoare, şi dacă nu-l puteau returna, aveau să plătească destul de mult.

Apoi, ridicându-se în picioare dar rămânând la adăpostul umbrei, mult în spate, se uită pe fereastră pentru a vedea ce se petrecea. Unul dintre efectele secundare ale euforizantelor era slăbirea auzului. Trebui să facă eforturi serioase de a penetra un fel de cortină fonică mentală, pentru a percepe sunetele exterioare, dar ceea ce auzi acum se înscria într-o schemă familiară, care în mod normal ar fi alarmat-o instantaneu. Un sunet abia perceptibil, ca de cântece şi bătăi de tobă, ca şi cum brusc devenea evidentă pulsația aproape umană a monstruosului oraş, un copil țipând, probabil prins în stradă, între blocajele poliției, părinții fiind prea înspăimântați pentru a ieşi să-l caute. Cândva, cu mult timp în urmă, când avea înjur de paisprezece ani, auzise un cuplu serios, din clasa de mijloc, prieteni ai mamei ei, discutând încet în timpul unei revolte, în care fusese prins şi fiul lor, discutând deci, dacă era bine să mai facă un copil, în caz că acela ar fi fost găsit mort, sau dacă, fiind prea bătrâni, nu era mai bine să adopte unul…

Vocea tânărului agent de vânzări de la Gottschalk îi răsuna în minte, oferindu-le – ce spunea? — a, da, „arme de foc pentru doar şaizeci şi trei, cu garanția producătorului”. Îşi încleştă pumnii, plină de o frustrare oarbă. Încă una din promoțiile lor blestemate, probabil! Era procedura clasică a

concernului Gottschalk: selectau o zonă în care vânzările erau sub medie, răspândeau acolo zvonuri până când cineva ceda nervos şi se petrecea inevitabila diviziune între „negtotei” şi „decoloraţi” – după care, în ziua următoare, profitau de încordarea maximă a oamenilor pentru a vinde arme, grenade şi mine.

Gândurile însă îi fură întrerupte de un zgomot care venea de deasupra, şi se lăsă în jos, sub pervaz, pentru a vedea ce era. Zări un elicopter al poliţiei suspendat în, aer, şi realiză că aceasta nu era doar o altă promoţie Gottschalk. Acesta era un elicopter din acela mare, capabil să distrugă cvartale întregi. Văzuse aşa ceva la buletinele de ştiri…

Ştiri! Doar îşi luaseră un holoset, nu? Furioasă acum pe festele propriei memorii, se îndreptă înspre acesta, se întoarse, pentru a masca ferestrele – lunetistului îi tremura prea tare degetul pe trăgaci, de nerăbdare, pentru a putea fi liniştită, şi nu era exclus să tragă ghidându-se după hologramă, chiar dacă ea îl întorcea pe acesta cu spatele la fereastră – şi pipăi cablul, pe podea, până ce găsi ştecherul. Când făcu contactul cu priza, aparatul prinse viaţă, cu un zumzet. Pe canalul Holocosmic – publicitate. Se intrase, deja, în ora de maximă audienţă, desigur. Pe Global – publicitate, pe NY7NJ, la fel, ca şi pe Pan-Can…

Ce era asta? Un program nesetat, între Pan-Can uriaşul releu fix, canadian, suspendat la douăzeci de mii de metri, nu pe orbită, ci pe un cablu monomolecular şi canalul alăturat, alocat programelor de limbă franceză din Quebec. Acolo, între ele, pe ecran, se afla ceva neobişnuit.

Ea răsuci din nou, delicat, butonul, pe poziţia intermediară şi îşi făcu apariţia un „negrotei” gras, rânjind, în nişte haine tipice pentru Africa de Vest, pe un fundal ceţos, ca şi cum limita dintre zonele deschise la culoare şi cele mai întunecate era înconjurată de un foarte subţire strat de petrol cu apă. Captase, probabil, unul din sateliţii-pirat, nigerian

sau ghanez, care erau lansate în număr de două sau trei pe an, şi orbitau deasupra unor zone de minorităţi negre ostile, până ce Comisia Planetară reuşea să tragă sforile necesare pentru a obţine fonduri, cu care să plătească un avion de vânătoare care să le doboare. Ţările asiatice şi africane ieşiseră din cadrul Comisiei Planetare a Comunicaţiilor aproape imediat ce aceasta fusese fondată, şi refuzau să-i recunoască autoritatea.

Imitând perfect accentul aspru-dulceag bazat pe combinaţia de dialecte Gullah, creol şi jamaican, caracteristic multor membri ai enclavelor negre din America, bărbatul de pe ecran spuse:

— Noi dezvăluim propaganda mincinoasă a guvernului alb, fraţi şi surori! Noi ştim adevărul, iar minciunile lor vor păli în faţa furiei negrilor! Ei fug să se ascundă în New York… luaţi armele, luaţi armele, fraţi şi surori!

Apoi apăru o imagine prin satelit a New Yorlc-ului, şi deveni brusc limpede că ceva nu era în regulă. Pe distanţe de cvartale întregi, felinarele erau stinse, şi întunericul era străpuns de dâre argintii: jeturi de rachete.

— Oh, Dumnezeule! şopti Lyla, muşcându-şi degetele, asemenea unui copil înspăimântat.

— Aceia sunt „X-Patrioţii”, fraţi şi surori, se auzi vocea revoltată de aroganţă. Morton Lenigo, cel ce poartă torţa revoltei, tocmai a câştigat luptele cu guvernul britanic. Cardiff, Blackmanchester, Birmingham!

Şi secvenţe de reportaje corespunzătoare spuselor sale îşi făcură apariţia: Castelul Cardiff în ruine, ultimul primar alb, lord de Manchester – scos afară în picioarele goale, înlănţuit, la un aeromobil guvernamental care-l aştepta, Lenigo însuşi, în celebrul Bull Ring din Birmingham, înconjurat de negri rânjind.

— A venit să vă pună în mişcare fundurile acelea leneşe, negrilor, spuse vocea cu asprime. Când aveţi de gând să-i

scoateți pe „decolorați” din New York? În noaptea asta? Probabil! Făceți-o, frați şi surori! Fiecare metru şi centimetru al acestor blocuri-turn, al acestor subsoluri adânci, a fost udat de sânge negru…

Lyla smulse scârbită ştecherul din priză şi aparatul se stinse.

L-au lăsat să intre pe Morton Lenigo? L-au lăsat să intre în țară pe Morton Lenigo? L-au lăsat să intre pe MORTON LENIGO?!!

Imposibil. Incredibil. Nu, nu se poate. Se privi, în lumina palidă, cenuşie, care pătrundea prin ferestrele aflate pe lateral, la distanță de stradă, văzându-şi abdomenul bronzat acum palid, gândindu-se: „albule, nu lăsa soarele să-ți lumineze creştetul, devii o țintă uşoară”.

— Dan, spuse ea pe un ton tremurător, de fetiță. Dan?

El însă nu era acolo. Doar beznă, şi linişte, în afară de zgomotul îndepărtat al luptei care ba creştea, ba se îndepărta, în mod imprevizibil. Aşteptă, pasivă, ca LAR-ul, sau cineva, ori ceva, să o salveze de cumplita realitate.

ȘI GRAFICUL ESTE MAI „BOGAT” ACOLO UNDE DEŞERTUL ÎNFLOREŞTE CA UN TRANDAFIR

Conservatorul – din cauza vârstei, probabil – Marcantonio Gottschalk, bunicul clanului stabilit în/pe tradiționalele zone mafiote de pe țărmul din New Jersey. Diferit de Anthony sau de Vyacheslav sau de oricare din reprezentanții tranzistorizați / computerizați / dinamizați ai generației tinere. Pentru ei, tărâmul cel mai important de apărat era deşertul Nevada. Retraşi, asemenea unei anemone marine care se închide, aşteptând iminentul moment când să izbucnească.

Şi iată, izbucnirea care nu a întârziat! Anthony Gottschalk a cărui fotografie nu ajunsese, în decurs de cinci ani, pe nici un dosar oficial, al cărui prenume plurisilabic nu era un lucru banal, cunoscut de toată lumea ca cel al lui Marcantonio, dar care se gândea deja la posibile derivații ale amintitului prenume, care să se potrivească apropiatei poziții de lider (prima preferință: Antonioni; cea de-a doua: Antoniescue, nu dintr-un motiv anume, doar pentru că îi plăcea cum sună) în fortăreața lui din Nevada, de la subsolul căreia se puteau auzi zgomote indicând munca intensă desfăşurată la proiectul Robert Gottschalk – nume ales special pentru a induce în eroare, căci era imposibil să

ascundă complet proiectul de verificările computerelor federale, capabile de interpretări asemenea unui proaspăt recrut, foarte dotat, vulnerabil la o armă de foc sau la o grenadă…

Dar *Robot* Gottschalk nu era, teoretic, vulnerabil la absolut nimic. La fortăreața aşa-zisului său tată Anthony, el creştea ca un embrion, la şaptezeci de metri dedesubtul celui mai adânc subsol al clădirii, adânc, între rocile Pământului. Zgomotul care indica munca depusă acolo era canalizat prin intermediul unor tunele care mai târziu aveau să fie închise cu uşi blindate: cine dorea să distrugă acel sistem extrem de solid, trebuia să rişte să contamineze chimic său să pârjolească întreaga jumătate vestică a continentului.

Solid, brunet, dar foarte palid, cu nişte ochi spălăciți, Anthony Gottschalk stătea în picioare, inhalând briza curată a deşertului care bătea dinspre proprietatea lui, aromată cu miros de portocale, lămâi, ca şi o varietate de alte nenumărate plante şi pomi încântători. Treptat, mintea îi era cuprinsă de imagini atrăgătoare: vânzări către Blackbury, a unor arme pe care bătrânul şi conservatorul Marcantonio nu risca să le efectueze, de frica unei intervenții din partea guvernului federal (şi care din acea gaşcă de clovni risca să acționeze, dacă ar fi aflat? se întreba Anthony Gottschalk). Se gândea, de asemenea, să le sugereze celor din Detroit cum să rezolve problema reprezentată de Morton Lenigo – plan deja pus în aplicare, şi derulat foarte bine, cu revolta ajungând aproape în pragul lui Marcantonio, Doamne, minunat – şi să pună pe picioare cea mai mare şi cea mai profitabilă dintre toate, dintre toate, dintre toate…

Imaginația i se calmă oarecum. Trăia efectul unui drog extrem de puternic, acela al conştiinței propriului succes iminent. Marcantonio avea optzeci de ani. Optzeci! Ar fi trebuit să se retragă cu ani în urmă. Fusese foarte potrivit şi priceput în a conduce cartelul în trecut, acum, în epoca

modernă, era însă inutil, lipsit de imaginație, exagerat de precaut. Raportul pentru „Robert” era pregătit, instalarea aproape încheiată, evaluările parțiale – deja accesibile, printr-o apăsare pe tastă şi formarea codului corect…

Întorcându-se, se aplecă deasupra consolei şi verifică ultimele date. Cifra probabilă de vânzări, mâine, în New York: 12 000 000 de dolari, cu o aproximație de plus sau minus 1 500 000 de dolari. Indicele de vânzări pentru întreaga țară – 35%. Fezabilitatea pentru Proiectul Măreț crescuse cu trei puncte în ultima oră!

Anthony Gottschalk bătu, încântat, cu degetele în masă. Rebeliunea condusă de Lenigo era în toi. Dacă s-ar putea face în aşa fel încât Marcantonio să se aleagă cu un glonț rătăcit…

Dar nu. În nici un caz. Acolo, în statul New Jersey, era cel puțin la fel de protejat ca şi Anthony acolo, ca şi Vyacheslav la granița statală, sau oricare alt acolit. Avea să fie necesar ca Robert să găsească o breşă în sistemul de apărare. Şi avea să reuşească. Nu exista nicăieri în lume ceva comparabil cu *Robot* Gottschalk: Guvernul Federal cheltuia enorm – râse cu poftă – cu cantitățile masive de achiziții de la cartelul Gottschalk, pe măsură ce amenințarea insurecției izbucnea, asemenea unui foc latent, odată într-un loc, altădată în alt loc, peste câtva timp – în cincizeci de oraşe concomitent, guvernul federal, deci, nu şi-ar fi putut permite construirea a ceva asemănător. Cel mai apropiat era Oom Paul, de la Capetown, computerul care timp de mai mult de o generație, permisese la cinci milioane de albi să-i sfideze pe „negroteii” care îi urau. Evident, aceasta avea să fie cea de-a doua zonă de desfacere pentru Proiectul Măreț: se gândise la Marea Britanie, dar, de la distrugerea Whitehall-ului, Marea Britanie nu mai merita luată în calcul. Acolo, oamenii de abia dacă îşi permiteau să cumpere pistoale. Şi odată ce Marcantonio era înmormântat – în fruntea unui cortegiu lung de nouă kilometri, desigur, căci, cu mult timp în urmă, fusese un

bărbat de toată isprava – aproape că nu existau limite pentru posibilităţile cartelului Gottschalk. Bapuji puteau vinde în Asia, iar Olayinka în Africa, cu foarte mult succes, chiar mai mult decât produceau. Asemenea cuţitului unui măcelar, tăioasele linii de demarcaţie între un om şi altul, între o femeie şi alta, între bărbat şi femeie… Hmm! Poate că nu era vorba de aşa ceva. Era necesar de a întreţine nivelul ridicat al consumatorilor… O rată încă ridicată a natalităţii în America Latină… Izbucni în râs. Ce rost mai avea să se bazeze doar pe propria-i intuiţie? În acest fel îl realizase pe „Robert", iar acesta, chiar înainte de a fi gata, dusese la sosirea în ţară a lui Morton Lenigo, lucru pe care melaniştii de aici nu îl reuşiseră de mai mult de doi ani, şi la doar câteva ore de la sosirea lui, graficul probabilităţii vânzărilor crescuse vertiginos, efectiv vertiginos! Din acel moment – Anthony Gottschalk mimă, în mod zeflemitor, scoaterea unei pălării. Robert / Robot Gottschalk era adevăratul şef al cartelului, indiferent cine era „naşul".

Desigur, era puţin probabil ca Lenigo să reuşească aici ceea ce reuşise în Anglia: patrulele de „negrotei", prezente la colţul străzilor, înarmaţi, cu chipurile lor întunecate, încruntate la vederea „decoloraţilor" care se târau umili spre corvoada lor zilnică, prost plătită, economisind cu disperare, chiar dacă aceasta însemna privarea de hrană a propriilor copii; pentru a-şi cumpăra arme de la punctele unde acestea erau paraşutate de Gottschalk, în zone izolate din munţii Ţării Galilor, din zonele de est ale Angliei, din mlaştinile din Devon şi Yorkshire, aduse ilegal de comandouri de albi în oraş, pentru a fi revândute la suprapreţ.

La fel de adevărat era că, dacă simpla lui prezenţă putea provoca brusc asemenea panică – „e de ajuns să ne gândim la Lenigo" – atunci „Robert" avea să-şi merite investiţia în ziua imediat următoare finisării lui.

Cine îşi putea dori mai mult?

51

DACĂ ŢI-A VENIT RÂNDUL, ASTA ESTE, ȘI GATA, AȘA CĂ CE ROST ARE SĂ-ŢI MAI FACI GRIJI, ASTA ESTE PĂREREA MEA

Într-un târziu, în jurul orei unu, când Oraşul cel încrâncenat se mai liniştise, iar elicopterele de luptă se retrăseseră, fără a fi fost nevoite să radă de pe fața pământului mai mult de două-trei cvartale, Lyla realiză că adormise pe podea, sub masa pliantă care, cu picioarele aşezate corespunzător, putea servi drept mijloc de protecție față de cioburile de sticlă sau bucățile de tavan care puteau cădea asupra ei. Se simțea țeapănă şi îi era frig, iar ceea ce o trezise era sunetul tânguitor al punctului de rețea „care indica faptul că era apelată de cineva, sau că Dan se afla la capătul coridorului.

Deschiderea uşilor în asemenea clădiri, în timpul revoltelor, era un truc obişnuit. Ignoră semnalul, iritată de persistența acestuia, şi dorindu-şi să înceteze.

Când, într-un târziu, acest lucru se petrecu, se gândi din nou la sunet, fiind obişnuită să verifice dacă era cineva în imobil, şi se furişă în bucătărie, unde îşi țineau arma, pe care se adunase praful, în spatele unui dulap. Era foarte rece – Dan spusese că fusese folosită în timpul revoltei din Blackbury din anii optzeci – dar pe vremea aceea, lucrurile

erau durabile, şi funcționa încă, atunci când Dan o verificase, chiar înainte de Paşti.

Încordându-şi auzul, realizând că efectul euforizantelor se atenuase şi că acum auzea din nou fără probleme, detectă paşi afară, urmați de un mormăit şi de ceva neinteligibil, o voce, care nu spunea nimic coerent, după care se auzi o bătaie în uşă şi o voce pe care o recunoscu:

— Domnişoară Clay!

Ea îndreptă arma într-acolo, asigurându-se, dintr-o privire că zăvorul-capcană era activat.

— Domnişoară Clay! Eu sunt… Bill! am vorbit cu dumneavoastră azi-dimineâță, vă amintiți? L-am adus pe domnul Kazer, e rănit!

— Ce?

Înaintând încet, ca printr-o apă adâncă, ea dezactivă zăvorul, fixă lanțul la uşă şi se uită printr-o crăpătură de pe partea dreaptă a acesteia, cu arma pregătită şi văzu un bărbat tânăr, suplu, cu o expresie gravă pe chip, într-o salopetă neagră ținându-l cu amândouă mâinile, pe Dan, din abdomenul căruia şiroia sânge, scurgându-i-se în jos pe picioare, picurând, pătând podeaua, umplând aerul fierbinte al nopții cu un miros greu.

El întinse vlăguit mâna pentru a ajunge la glaf, iar ea nu reuşi să închidă uşa îndeajuns pentru a scoate lanțul. Agentul Gottschalk fu nevoit să-l tragă, târâş, înapoi, iar el scoase un strigăt slab, iar atunci când Lyla reuşi, într-un târziu, să deschidă uşa, el se prăbuşi aproape înăuntru. Împreună cu Bill, ea îl duse la patul rupt şi îl întinse pe acesta. La început nu se putu întinde, pentru ca ei să-i poată examina rana din stomac dar, când, în cele din urmă, îşi stăpâni durerea îndeajuns încât să se culce pe spate, cu puțin ajutor, văzură că avea o rană oribilă, prin care aproape că se puteau zări organele, gata să iasă. Ținea ochii închişi, era livid, iar o clipă mai târziu respirația i se stinse.

— Cheamă un doctor! spuse Lyla, făcând un efort teribil să nu vomite.

— Nici un doctor nu iese în noaptea aceasta, spuse Bill. Este stare de urgență pe străzi.

— Dar nu-l putem lăsa să moară, pur şi simplu!

Lyla se răsuci pe călcâie, fugi la baie, căută dezinfectant, pansamente, orice îi putea fi de folos, se întoarse cu mâinile goale, plângând, lacrimile şiroindu-i pe obraji, dar părând, în mod ciudat, a se usca aproape instantaneu, asemănându-se cu nişte muşte care îi roiau pe față.

— Mă tem că este deja mort, spuse reprezentantul Gottschalk, şi dădu drumul încheieturii căreia îi verificase pulsul.

— Ce?

— Îmi pare foarte rău.

Cu chipul la fel de livid, individul îi evită privirea, uitându-se în jos la sângele care îi împroşcase salopeta neagră.

— Pesemne că a fost lovit cu un topor, sau un cuțit mare. E un miracol că a reuşit să ajungă în lift şi să strige destul de tare ca să-l pot auzi, când a ajuns la acest etaj.

Lyla era ca o statuetă de ceară, înregistrând cele spuse, dar nereacționând în nici un fel.

— Oh, ce bine ar fi dacă oamenii ar lua aminte la avertismentele noastre! continuă angajatul Gottschalk, plin de tristețe, clătinând din cap. Ar fi trebuit să fie înarmat, ar fi trebuit să se poată apăra! Nu e nevoie de o pregătire specială pentru a folosi chestii cum sunt blazerele, şi nimeni cu un topor sau o sabie nu se poate apropia de cineva dotat cu o asemenea armă.

— Ce ai spus? rosti Lyla foarte rar.

— Spun că dacă ar fi fost înarmat, capabil de a se apăra…

Expresia Lylei îl făcu să se oprească, alarmat.

— Ieşi afară! Eşti un monstru, eşti dezgustător! Nu ai nimic uman în tine!

— Uitați ce e, domnişoară…!

— Eşti un diavol!

Furia de care era cuprinsă o făcea să se înece în propriile-i suspine şi nu găsea cuvinte pentru a-şi exprima mânia. Lăsase arma pe masa din bucătărie, atunci când îl sprijinise pe Dan, altminteri l-ar fi împuşcat pe agentul Gottschalk pe loc. Neavând arma la îndemână, o înlocui cu figurina LAR, care îi era la îndemână. O înşfăcă şi i-o aruncă în frunte. El scoase un strigăt şi ridică inutil mâinile.

— Afară! îi strigă Lyla, şi ridică marea tavă din aluminiu cu ambele mâini, repezindu-se la el. El pară cu pumnul, producând un sunet ca al unui gong spart, iar ea strigă, ascuțit, plină de dezgust:

— Gottschalk! Gottschalk! Gottschalk!

Ea se răsuci şi fugi în bucătărie, pentru a-şi lua arma, iar el o urmări, o prinse de braț, dezechilibrând-o, trecând pe lângă ea, spre uşă, încercând s-o deschidă. Făcu un salt înapoi atunci când zăvorul alunecă în jos pe canelurile sale care nu mai fuseseră unse de mult, cu un pocnet care răsună în întreaga clădire.

— Păcat că nu te-a strivit, spuse Lyla, ridicându-se de pe podea. Ar trebui să fii strivit, ca un gândac.

Încercă din nou să apuce arma, însă el era mai rapid – el nu era sub şocul provocat de moartea persoanei iubite. Din contră, speranța şi țelul său era acela de a provoca cât mai multe decese, îşi alesese singur meseria de negustor de armament, care nu-şi pierdea cumpătul şi care era chiar oarecum mulțumit să vadă că produsele lui aveau o asemenea căutare, fiind în stare să încerce să facă o vânzare lângă un cadavru proaspăt.

În timp ce ea se întinsese după armă, el îi puse piedică, luă arma şi o răsuci îndemânatec în palmă. Ea îl privi, de pe podea, plină de ură.

Gâfâind, el se duse şi ridică zăvorul cu o mână, fixă

siguranța, cu arma pregătită, cu privirea ațintită asupra Lylei. Deschise uşa, aruncă o privire pentru a se asigura că nu era nimeni pe coridor, şi o închise cu putere în urmă-i.

— Oh, Doamne, spuse Lyla.

Apoi, dându-şi seama că stătea într-o mică baltă de sânge de la Dan, care i se lipea de coapsele goale, spuse din nou:

— Oh, Doamne!

Nu primi nici un răspuns.

35

FRAGMENT COPIAT DIN NUMĂRUL DIN 11 IANUARIE 1968 AL ZIARULUI „MANCHESTER GUARDIAN”

Pericol de izbucnire
al unui război de gherilă în Statele Unite

New York, 10 ianuarie

Un fost ofițer al Serviciului de Informații al Statelor Unite a sugerat că agitațiile sociale din orașele americane ar putea conduce la un război de gherilă pe scară largă, implicând mari corpuri de armată, care ar putea fi la fel de dificil de înăbușit ca și luptele de gherilă din Asia de Sud-Est. În numărul pe ianuarie al revistei *Army Magazine*, colonelul Robert B. Rigg scrie:

„Până acum, cauzele violenței urbane au fost naționale și sociale. Forma organizată a mișcărilor poate totuși transforma aceste probleme în unele politice, foarte grave, și poate rezulta în violențe sau chiar războaie de lungă durată.

Omul a construit, din oțel și beton, o junglă mult superioară celei create de natură în Vietnam. Aceste jungle din ciment și cărămidă pot oferi mai multă

siguranță lunetiştilor şi gherilelor urbane decât are Vietcongul în jungla sa luxuriantă”.

Războiul urban de gherilă ar putea fi ațâțat de China sau Cuba, spune el. În anumite cercuri de spionaj din America se ştia că cei mai periculoşi conspiratori din ghetouri erau sprijiniți de membri ai aripii pro-chineze a Partidului Comunist American.

Împotriva gherilelor urbane, era puțin probabil ca o reacție în forță, pe de o parte, sau negocieri politice, pe de altă parte, să aibă efect.

„Există unele metode care pot reprezenta o soluție mai bună, dacă vrem să împiedicăm transformarea oraşelor noastre în câmpuri de luptă. Infiltrarea poliției în rândul teroriştilor şi încrederea în metodele tradiționale ale FBI-ului. Aceste eforturi trebuie inițiate acum, pentru a împiedica grupările organizate de gherilă să progreseze.

Trebuie scris un manual complet nou al operațiunilor tacticilor şi tehnicilor militare cu privire la acest gen de război urban. Corpurile de armată trebuie pregătite să cunoască perfect jungla din ciment şi asfalt din fiecare oraş american.”

Colonelul Rigg spune că manevrele efectuate în oraşe mari s-ar putea dovedi o bună metodă de descurajare a insurecțiilor urbane.

Agenția Reuter

53

PRESUPUNERE REFERITOARE LA CAPITOLUL ANTERIOR, FĂCUTĂ ÎN SPRIJINUL ACESTEI POVESTIRI

Fie că nu s-a procedat astfel, fie că nu a avut efect.

Lyla Clay posedă un talent paranormal	Lyla Clay este de meserie pitonească.
Dan Kazer este iubitul ei de doi-trei ani de zile	Dan Kazer s-a folosit de ea ca de un produs de succes.
Matthew Flamen este îngrozit de ceea ce s-a făcut cu soția lui, Celia	Matthew Flamen a lăsat să treacă luni întregi fără a-şi vizita soția la spital.
Celia Prior Flamen s-a apucat de droguri pentru că se simțea ignorată.	Celia Prior Flamen a primit încântată internarea ei, deoarece astfel i s-a dat şansa să devină o călugăriță.
Lionel Prior îl coordonează pe cel din urmă realizator, specializat în dezvăluiri.	Lui Lionel Prior îi place să mențină aparențele, cu orice preț.
Pedro Diablo este celebru în toată lumea pentru propaganda lui împotriva albilor.	Pedro Diablo are mai multe origini albe decât negre.
Harry Madison este un pacient al unui spital de boli nervoase	Harry Madison are un talent unic în repararea circuitelor complexe.

James Reedeth este îngrijorat de ținerea lui Madison în spital fără nicio justificare.

James Reedeth nu a încercat niciodată cu adevărat să obțină externarea lui Madison.

Ariadne Spoelstra îl iubeşte pe Reedeth.

Ariadne Spoelstra susține că „dragostea este o stare de dependență” şi că este periculoasă pentru un psihiatru.

Elias Mogshack este dedicat idealului sănătății mentale.

Elias Mogshack ține cu dinții de pacienții lui.

Herman Uys este un sud-african alb, expert în domeniul raselor.

Herman Uys se află în fanaticul oraş negru, Blackbury.

Morton Lenigo este decis să răstoarne guvernul alb al Statelor Unite.

Morton Lenigo a aşteptat aproape trei ani pentru a primi un permis oficial de intrare în Statele Unite.

Xavier Conroy a scris odată că Strada Contradicțiilor, de pe Planeta Pământ se întinde exact prin mijlocul oamenilor.

Xavier Conroy, incapabil de compromisiuri, a fost forțat să predea într-un colegiu canadian obscur.

Omul este un animal gregar: el construieşte oraşe.

Omul nu este un animal social: el poartă războaie.

Cei de mai sus sunt ființe umane.

Cei de mai sus sunt ființe umane.

55

AFACERI, CA DE OBICEI, NIMIC NOU

Nervos, cu un gust acru în gură şi cu stomacul deranjat, din cauza lipsei de somn, Matthew Flamen se aşeză încruntat în aeromobilul său şi numără minutele scurse, pe măsură ce computerul de trafic de la Ninge transmitea necontenit devieri de trafic panoului de bord al acestuia. Era o zi senină, foarte călduroasă, şi de la nivelul de cinci sute de metri vedea până departe. Dintre cele trei zone în care fusese necesară recurgerea la atacul în forță împotriva unor cvartale întregi – la Harlem şi East Village incendiile fuseseră stinse, dar în Bronx se ridica o coloană de fum, asemenea unui stâlp înalt din piatră. Motivul devierii de traseu, totuşi, era reprezentat de fluxul de aeromobile federale care circulau intens dinspre oraş spre taberele de prizonieri de la Westchester. Toate celelalte aerovehicule erau dirijate în aşa fel încât să ocolească culoarele de zbor ale celor guvernamentale.

La un moment dat, se trezi că se îndrepta în direcția diametral opusă.

Înjură în şoaptă, întrebându-se ce îl apucase cu o zi în urmă când îşi prelucra emisiunea. Obținuse o probabilitate foarte mare pentru cazul Lenigo, iar el o considerase ridicolă. La mai puțin de o jumătate de oră de la emisiunea lui de la prânz, posturile deținute de „negrotei” emiteau satisfăcute secvențe, iar „X-Patrioții” se adunau cu miile la Kennedy.

— Trebuie să descâlcesc situația asta! declară el cu voce tare. Adică, e adevărat că nimeni nu mai ia guvernul în serios în vremurile noastre, dar asta este nebunie curată!

Oarecum stânjenit că rostise o asemenea platitudine prăfuită, care nu mai putea fi nici măcar folosită drept replică de complezență, tăcu, pipăindu-şi barba. Întrebarea, însă, rămăsese aceeaşi: oare ce îi apucase pe cei de la Serviciul de Imigrări încât îi acordaseră viza lui Lenigo? Şantaj? Acesta trebuia să fie motivul, în sensul strict, contemporan, al uneia din enclavele negre ținând un cuțit la gâtul federal. Ce, cine, unde? Blackbury? Imposibil. Primarul Black devenea tot mai paranoic, dovadă stând expulzarea lui Pedro Diablo pe baza unor simple motive genetice, şi a afirmațiilor lui Uys…

Problema care îl frământase în timpul micului dejun începu din nou să-l sâcâie: având în vedere că Diablo urma să apară la birou astăzi, putea oare realiza un reportaj despre prezența în țară a lui Uys? Era oare Campbell deajuns de disperat încât să treacă cu vederea o încălcare a ceea ce, în mod evident, se dorise a fi ceva confidențial, conform raționamentului lui Prior, în schimbul cooperării totale în cazul lui Diablo?

Şi, la urma urmei, ce fel de om era acest Diablo? Ca personalitate publică, toți cei din domeniul comunicațiilor de orice fel aveau o părere preconcepută despre el – un propagandist strălucit, sălbatic, total destructiv, ale cărui programe erau receptate eu strigăte de încântare în Africa şi Asia. Dar acest lucru era de fapt nerelevant. În vremurile de pionerat în presă, aproape imediat după rudimentara şi primitiva eră a radioului dominată de Dr. Goebbels, acel geniu instinctual al perioadei intermediare Joe Mecarthy, se spune că la o petrecere şi-a întâmpinat o mai veche cunoştință, după ce cauzase concedierea acesteia, pierderea celor mai mulți prieteni şi formarea câtorva milioane de noi duşmani, cu exclamația: „Nu prea te-am mai văzut în ultimul timp… oare mă eviți?”

Flamen clătină afirmativ din cap. Da, acel om avusese talentul de a intui viitorul: diviziunile între public şi privat,

„negrotei” şi „decoloraţi”, bogaţi şi săraci, stânga şi dreapta, conformism şi nonconformism, toate acestea. Însă după o perioadă atât de lungă în care se identificase cu politica oficială din Blackbury, oare îşi menţinuse Diablo acea limpezime interioară obligatorie care să le permită să aibă o relaţie normală ca între doi profesionişti?

Ridică din umeri. Timpul va decide acest lucru, şi în ciuda tuturor întârzierilor la care era supus, se părea că în doar douăzeci de minute avea să ajungă la Etchmark Undertower.

Şi, vrând-nevrând, avea să-şi petreacă acel răstimp analizând misterul primirii lui Lenigo în ţară. În mod sigur era vorba de şantaj, dar scoţând Blackbury din discuţie, ce mai rămânea? O enclavă bogată, desigur, deci una din nord… Chicago? În nici un caz. Poate una cu o bună eminenţă cenuşie…

Pocni brusc din degete, privind indignat de propria-i obtuzitate – la sigla producătorului de pe bordul aeromobilului său. Detroit, desigur! Nu încăpea îndoială! Singura enclavă neagră care ţinea permanent un pistol la tâmpla guvernului federal, oraşul supranumit „Africa de Sud a negrilor”, aluzie la disponibilitatea lor de a face comerţ cu duşmanul, la fel cum Afrikanii făceau de decenii, adepţii fiind ai sloganului: „Noi *negociem* de pe poziţii de forţă!”

Ce ar fi putut folosi Detroitul ca obiect de şantaj? Ei bine, desigur că acest lucru va putea fi analizat de computere. Mulţumit pe moment, privi, zâmbind, spre oraşul care era tot mai aproape, dar zâmbetul îi pieri instantaneu, când realiză că aeromobilul era din nou împins pe o rută ocolită, de data aceasta pentru a face loc elicopterelor de luptă guvernamentale, care făceau o demonstraţie de forţă, lansând rachete în Râul Estic, unde acestea ridicau adevărate coloane de aburi. Iar luminile care indicau starea de necesitate pâlpâiau pe toate clădirile înalte, inclusiv pe ceea ce mai rămăsese din Empire State Buiding, care fusese scurtat cu

şaptesprezece etaje în timpul revoltei din 1988, dar care rămăsese un simbol semnificativ.

Urăsc zilele în care este în vigoare starea de urgență, gândi el. Le urăsc, efectiv. E mai rău decât să trăieşti într-o zonă afectată de uragane.

CONFERINŢĂ DE PRESĂ SUSŢINUTĂ DE SUCCESORUL ULTIMULUI ŞEF DE STAT CARE ERA CAPABIL DE A ACOPERI FISURA DE CREDIBILITATE, FĂRĂ MARI SFORŢĂRI

Preşedintele Gaylord: – ’Mneața, doamnelor şi domnilor!

Reporterii: – Pe cuvânt, chiar că e dimineață! Până acum sunteți la obiect, domnule preş’!

Preşedintele Gaylord: (chicoteşte)

Coordonatorul reporterilor[19] *:* —Mai întâi, domnu’ preş’, comentariile dumneavoastră referitoare la decizia de a-l primi în această țară pe Morton Lenigo, având în vedere cunoscuta lui participare la dinamitarea Castelului Cardiff, din Țara Galilor, izgonirea Lordului-Primar al Manchesterului, din Anglia, şi capturarea de către „negrotei” a oraşului Birmingham, Anglia, şi, de asemenea, având în vedere revolta inițiată în New York de X-Patrioți, peste noapte, şi de alte grupări extremiste care au considerat această decizie o mărturie a slăbiciunii în fața amenințărilor din partea Ghanei, Nigeriei, şi a altor puteri ale populației negre.

Preşedintele Gaylord: — A… da, cred că mi s-a prelucrat o declarație… numai puțin. (Răsfoieşte documentele de pe

[19] Martin Luther Spry, agenția Holobeam-Reuters (nota autorului).

birou.) Uitați aici: „Decizia de a-l primi pe Mortin Lenigo a fost luată în deplină cunoştinţă de cauză față de afirmațiile făcute împotriva lui de către oratori rasişti din Marea Britanie, şi în baza idealurilor Marii Societăți care este menită a menține un echilibru omo... ăăă.,. Omo... geniu?... ăăh...

Coordonatorul reporterilor: – Omogen, cumva, domnu' preş'?

Preşedintele Gaylord: — Da, cred că da... între cetățenii de culoare ai planetei, care aspiră în mod justificat la independență, şi concetățenii lor, care printr-un concurs de împrejurări au parte de un nivel de viață mult mai bun.

Reporterii: (râsete)

Un reporter neidentificat: – Ține-o tot aşa, dragă, asta ultima a fost (ultimul cuvânt inaudibil, râsete).

Myramay Welborne, de la Pan-Can: — S-au făcut recomandări, pe toate canalele de presă, de la Capetown, să bombardați enclavele negre, începând cu Detroit şi să-l împuşcați pe Lenigo, cât timp nu-i are cu el pe gealații lui care să-l răzbune.

Preşedintele Gaylord: —— *O,* Myramay! Mă bucur să te revăd! Te-ai descotorosit de târâtura aia cu care te însurasei?

Myramay Welborne: — Nu. A fost o lună de miere grozavă şi a durat puțin mai mult, asta e tot. Ce-ar fi să-mi răspundeți?

Preşedintele Gaylord: — Mda, cred că am aici ceva care se va potrivi... Mda. „Este bine cunoscut faptul că extremiştii albi din Africa de Sud nu se vor da în lături de la nimic pentru a discredita idealurile unei societăți multirasiale. Nu am nici un alt comentariu referitor la această recomandare josnică."

Coordonatorul reporterilor: — Pardon, am crezut că le-am epuizat pe toate.

Phyllis Logan Quality: — Păi, dată fiind cifra morților din timpul nopții, care se ridică la o mie două sute unsprezece...

Reporterii: (râsete)

*Phyllis Logan Quality:… Şi cel*e şaizeci de mii de arestări care urmează a fi făcute, lucrurile nu arată deloc bine, la dracu'!

Reporterii: Ooo! Ce limbaj vulgar! (râsete)

Phyllis Logan Quality: — Nu e nimic amuzant! Propriile noastre studiouri au fost…

Preşedintele Gaylord: — După ce îţi termini „clipul publicitar", Phyllis…

Reporterii: (râsete)

Un reporter. — Lăsaţi-o în pace, e nouă aici! Şi e chiar drăguţă!

Preşedintele Gaylord: — Mai bine spune-le calculatoarelor că vrei să fii creditat ca „reporter neidentificat" pentru cele spuse… Doar nu vrei ca oamenii să creadă că după atâţia ani ai devenit sensibil, nu-i aşa?

Reporter neidentificat. — Vă e uşor să vorbiţi, domnu' preş'! Fiul meu Tom a venit noaptea trecută acasă cu o arsură de gradul trei pe umăr. A fost nimerit de un lunetist.

Preşedintele Gaylord: — Am aici o declaraţie pregătită şi în această privinţă, pe aici, pe undeva… Mda: „Oricât de regretabile sunt distrugerile provocate de extremişti proprietăţilor noastre…"

Reporter neidentificat: — Las-o dracu' de proprietate! E vorba de fiul meu!

Preşedintele Gaylord: — Păi, oricum avem prea multă lume în ţara asta!

Coordonatorul reporterilor: — Putem să scriem ce aţi spus acum?

Preşedintele Gaylord: — Voi scrieţi numai despre declaraţiile prelucrate special pentru presă! Deci nu şi observaţiile neoficiale! Dacă vreţi să citaţi ceva, luaţi un teanc de declaraţii oficiale, aşa trebuie! Mai e ceva? Am o întâlnire la clubul de tir.

Coordonatorul reporterilor:— Sigur, dom' preş', nu vrem să

vă reținem de la un „contact” important.

57

ADUNÎND RĂMĂŞIŢELE

Procesul de sortare de la taberele de prizonieri de la Westchester începu în jurul orei cinci şi jumătate, iar la ora şapte, arestații cu dosare verificabile de probleme psihice erau deja transportați la Ginsberg iar calculatoarele bâzâiau necontenit, din cauza numărului mare de formulare de internare „în grija statului”. Mogshack nu era solicitat să asiste la operațiuni de rutină precum aceasta, dar Reedeth era adjunct şi trimiseră după el un aeromobil al poliției, la ora şapte şi zece. Aflată oficial în concediu de o lună, Ariadne auzi un buletin de ştiri matinal şi sosi la ora opt fără zece, şi cu ajutorul a trei psihiatri ai poliției rezolvară problema în două ore. De data aceasta nu erau decât în jur de şapte sute de suspecți de boli psihice. Guvernul statal nu mai voia să accepte o dovadă de internare ca echivalent al existenței unor tulburări psihice. Emiseseră o ordonanță, prin intermediul Curții Supreme, conform căreia era obligatorie atestarea de către un medic activ.

Străbătând aleile dintre arestați îngrămădiți, somnolenți din cauza gazelor inhalate, Reedeth verifică actele fiecăruia dintre ei: „Manfred Hal Cherky – trimiteți-l înapoi, Lulu Waterson Wall, pe ea ar fi mai bine s-o reținem, ca Harry Madison să nu mai fie şi la anul singurul negru de aici… Philip X ben Abdullah, şi pe el cred că îl reținem aici…

Aparatele calculară cifra totală a celor ce urmau să fie internați, iar când el se apropie prea mult de limita de locuri

a spitalului, calculatoarele coborâră nivelul anterior al unor analize pentru a compensa, eliminându-i pe cei cu cele mai vechi certificate de bolnav psihic şi trimiţându-i la Westchester, pentru a fi închişi laolaltă cu ceilalţi deţinuţi.

Brusc, încremeni, holbându-se la o figură lividă, nemişcată, deşi nu i se administraseră gaze, cu braţele în jurul genunchilor, cu ochii deschişi dar fără a vedea ceva, încremenită în acea poziţie ghemuită.

— Dumnezeule, spuse el. Ea ce caută aici?

58

LA MARE DISTANŢĂ, ÎN SPAŢIU ŞI TIMP, DE STRADA GOLFULUI, FAIMOSUL PUNCT DE INTERSECTARE ÎNTRE PERSOANE CU O CULOARE A PIELII DIFERITĂ

La doar câteva clipe după ce Flamen cobora în biroul său de la Etchmark Undertower – clădirea care instituise moda noului secol, aceea a clădirilor care penetrau scoarța terestră la fel cum celelalte care se ridicau în văzduh, pentru a atinge străfundurile Manhattan-ului, într-o zonă în care acesta era mai înclinat – monitorul rețelei de comunicații prinse viață, afişând chipul lui Prior.

— A, Matthew! spuse el cu o evidentă uşurare în glas. Ai fost reținut undeva?

— Sigur că am fost! se răsti Flamen. Toate traseele au fost deviate, în toate direcțiile. Am crezut că nu o să mai ajung aici vreodată. Diablo a apărut?

— Sigur că da. E chiar aici, în biroul meu. Îl voi aduce imediat la tine. L-am făcut să aştepte puțin, dar cred că e mai bine să te cunoască înainte să pornim… ăăă… să ne punem „pe bârfă”.

Flamen se mai înveseli, pe moment. Întotdeauna era amuzat atunci când, într-un moment de modestie, Prior folosea acea inflexiune uşor dezaprobatoare unei expresii pe care el o considera „de argou”. Cel puțin aceasta era folosită de unul sau două secole, în mod respectabil, dar pentru Prior

ea tot nu era în regulă.

— Bun, adu-l la mine, spuse el cu voce tare, aşezându-se în fotoliu.

Iată deci, clipa cea mare. Iată-l, ghidat de agitatul Prior, pe faimosul Pedro Diablo, ciudat de timid în gesturi (însă acest lucru se datora probabil şocului expulzării sale din mediul familiar, în care trăise o viață), aruncând priviri scurte în toate direcțiile. Un bărbat prezentabil, mai tânăr decât îşi imaginase Flamen, în mod sigur nu avea încă patruzeci de ani. Avea, însă, în spatele lui, un deceniu de celebritate, desigur. Acest lucru explica imaginea greşită pe care şi-o formase despre el. Suplu, musculos, cu părul şi barba marcate de nişte cârlionți spiralați, în stil asemănător celui african, îmbrăcat cu nişte haine la modă în New York, în loc de robele tipice purtate în Blackbury – un costum negru cu dungi verzi şi pantofi verzi… Flamen îl examină în detaliu, în timp ce îşi strângeau mâna, după care Diablo acceptă să se aşeze, rosti nişte fraze de complezență, afirmând că urmărise adesea emisiunea lui Flamen, etc.

În ciuda orelor de frământări, totuşi, din timpul nopții, pe care intenționase să o dedice acestei sosiri a lui Diablo, Flamen se trezi că nu avea nici un plan de acțiune. Formalitățile fură urmate de o lungă perioadă de tăcere, care îi provocă lui Prior o evidentă stare de nervozitate. Tocmai îşi dresese glasul şi părea a fi pe punctul să rostească nişte banalități, de dragul conversației, când Flamen se decise – spre propria-i surprindere, aproape – că nu avea să se chinuie să fie diplomatic.

— Ei bine! spuse el, privindu-l pe Diablo fix în față, presupun că se potriveşte cu impresia dumitale despre societatea albă, faptul de a te găsi aici ca rezultat al unei mituiri, nu-i aşa?

Prior rămase cu gura căscată. Flamen îi zâmbi dulce.

— Lasă-mă, Lionel, spuse el. Nu am chef să fac pe

politicianul astăzi. Am acceptat să iau mită, şi mi-e ruşine de acest lucru.

— Dar, cineva cu talentul binecunoscut al domnului Diablo în acest domeniu…

— O, desigur! Îi respect munca enorm. Îi respect de asemenea cunoscuta sa antipatie față de ipocrizie şi vorba pe ocolite. Aş vrea să fiu şi eu măcar pe jumătate la fel de consistent.

— Eu sper să învăț de la dumneata să nu mai fiu atât de consistent, murmură Diablo. Nu e nimic consistent în ceea ce mi s-a întâmplat mie în aceste ultime patruzeci şi opt de ore. Sigur, sunteți liber să mă considerați o formă de mituire… Cred că e un privilegiu, să fiu tratat drept momeală de schimb pentru un serviciu oferit de dumneata.

Cine ar fi crezut? Sunt pe drumul cel bun, îşi spuse Flamen, mulțumit.

— Atunci hai să lăsăm la o parte orice prefăcătorie! exclamă el. Vă voi dezvălui fără menajamente de ce v-am primit aici, da? Emisiunea noastră este bruiată iar inginerii de la Holocosmic spun că nu pot elimina aceste interferențe. Eu cred că există un motiv întemeiat al acestei neputințe – bruiajul nu afectează nici o altă emisiune transmisă din studiourile lor. Am nevoie de nişte date sigure, pentru a-i înfrunta, ceea ce înseamnă libertatea de a utiliza computerele, pe perioade lungi de timp, pe care altminteri nu mi le-aş putea permite. Aşa că am căzut, la o înțelegere – sau, mai degrabă Lionel a făcut-o, dar eu îl aprob total în această privință.

Diablo înclină capul gânditor.

— Înțeleg. Totul a picat la țanc, nu? Bustafedrel avea nevoie să-mi găsească repede o emisiune, ca să nu întreprind ceva pe cale judecătorească, dumneata aveai o problemă, pentru rezolvarea căreia îți trebuia ajutorul guvernului, aşa că am ajuns aici. Continuă, deci.

Flamen ezită.

— Nu că te-aş subestima…, începu el, dar Diablo îl întrerupse, ridicând mâna.

— Prietene, nu-mi pasă de ce spui, sau de ce spune oricine altcineva, în acest moment. Ieri am fost atât de subestimat… înțelegi ce vreau să spun?

— Sunt perfect de acord! spuse Prior repede. Adică, i-am spus şi eu lui Voigt; omul acesta valorează cât două corpuri de armată!

— Şi cât valorează două corpuri de armată în prezent? replică Diablo.

Urmă o pauză, stânjenitoare. În cele din urmă, Flamen zise:

— Este adevărat că sunt nepoliticos. Îmi cer scuze. În parte, e din cauza lipsei de somn, şi parțial din cauză că am analizat ieri cazul Morton Lenigo şi mi s-a părut absurd… Spune-mi, ce părere ai de faptul că l-au lăsat să între în țară?

— Şi-au pierdut mințile, ridică Diablo din umeri. Dar în privința aceasta nu au monopolul.

— Nu, e limpede că şi primarul Black şi-a pierdut mințile, replică Flamen. Faptul că te-a expulzat, mai ales pe baza spuselor unui Afrikan, e ca şi cum şi-ar tăia cineva venele pentru a vedea cum curge sângele.

— Sunt de acord. Nu sunt modest din fire. Cred, de asemenea, că sunt un mai bun melanist decât el, şi cum ai spus că nu aprobi ipocrizia, aş vrea să spun cât se poate de răspicat că nu am de gând să trec în tabăra adversă ca să mă răzbun. Dacă ai crezut că voi născoci nişte calomnii pentru a-l submina pe primarul Black sau pe Lenigo sau pe oricine altcineva, te-ai înşelat. Am spus doar că vreau să se respecte clauza din contractul cu Blackbury. S-a realizat acest lucru. E corect. Deci eu îți pot oferi oricare din acele materiale pe care le am la mine, şi pe care le-aş fi folosit în propria-mi emisiune, dacă nu eram alungat din Blackbury. Nu-mi plac

„decolorații” în general, aşa că ele sunt îndreptate în majoritate împotriva lor. Dacă este îndeajuns de cinstit încât să dai aceste materiale pe post, atunci voi colabora cu dumneata. Tot ce este cuprins în aceste materiale este, desigur, adevărat.

Flamen văzu cu coada ochiului că Prior se holba la ei, ca un peşte în undiță, evident îngrozit de felul în care decurgea discuția. Dar el unul, era mulțumit.

Era ceva în atitudinea agresivă a lui Diablo care îi aducea aminte de anii săi de tinerețe, şi care în acelaşi timp îi atrăgea atenția asupra schimbărilor survenite de atunci, care se derulaseră atât de lent şi gradat încât nu simțise niciodată vreo discontinuitate. Era ca şi cum... da, era ca şi cum se plimba confortabil cu un aeromobil, într-o zi însorită, privind alene norii şi bucurându-se de soare şi de adierea vântului, şi realizând brusc că avea o întâlnire de afaceri în urmă cu o oră, într-un oraş aflat la opt sute de kilometri distanță, în direcția opusă.

Se gândi la promisiunea făcută ieri, şi anume că avea să se răfuiască cu Mogshack. De ce spusese acest lucru? Din cauză că era sincer îngrijorat pentru Celia? Aşa fusese înclinat să creadă, dar personalitatea tăioasă a lui Diablo, călit într-o comunitate în care negrul era negru iar albul era alb, şi în care nu existau nuanțe cenuşii, dăduse la iveală acea prefăcătorie precum sarea pe o rană.

Nu. În adâncul sufletului, ştia că nu mai era interesat de Celia. Se resemnase, cu luni în urmă, cu ideea că o pierduse ca soție, şi imediat ce ea îşi pierduse această calitate, devenise, o persoană oarecare, o străină. Cu toate acestea, tot aşa cum în tinerețe obişnuia să vorbească în aceeaşi termeni tăioşi ca şi Diablo, tot astfel în tinerețe rostise în mod sincer legămintele oficiale ale căsătoriei.

Una era să recunoască faptul, dureros, că mai mult de jumătate din căsătoriile oficiate în America secolului douăzeci

şi unu se încheiaseră deja cu divorţuri, deşi nu trecuseră decât paisprezece ani din acest secol şi altceva era să atribui persoanei care, cândva, s-a aflat în centrul universului pentru tine, o simplă calitate de instrument folosit pentru subminarea lui Mogshack şi demonstrarea faptului că Matthew Flamen, „demascatorul”, reprezenta încă o forţă demnă de luat în seamă.

Toate acestea ieşiseră din sfera subconştientului său, fuseseră analizate în timpul nopţii şi era nevoie doar de nişte împrejurări care să umple paharul pentru a le transforma în ceva cert. Din întâmplare, Diablo era cel care „umpluse paharul”, şi o făcuse într-un moment în care raţiunea îl avertiza să nu reacţioneze, căci în mai puţin de două ore avea de montat, de finisat şi de transmis o emisiune.

— Matthew, s-a întâmplat ceva? îl auzi pe Prior spunând.

Făcu un efort uriaş pentru a reveni la realitate.

— Nu, nimic, minţi el, pe un ton calm. Mă gândeam numai cum să-l familiarizez pe domnul Diablo cu tehnicile noastre, dar nu cred că asta va fi o problemă, nu-i aşa? Pesemne că în Blackbury folosiţi echipamente mai mult sau mai puţin asemănătoare cu ale noastre.

Diablo măsură din ochi consolele computerizate care ocupau trei ziduri ale biroului, cu câte un monitor deasupra fiecăreia, şi scutură din cap.

— Nu. Mă îndoiesc că există asemenea dotări în vreuna din enclavele negre, exceptând poate Detroit, iar dacă există aşa ceva acolo, e probabil folosită pentru apărare şi calculul bugetar, nu pentru propagandă. Sincer să fiu, chiar mă întrebam la ce servesc toate acestea.

— Atunci, să-ţi arăt, spuse Flamen, ridicându-se. Nu avem prea mult timp ca să realizăm emisiunea de azi împreună, dar am montat odată o emisiune de zece minute în timp util, aşa că dacă trebuie să mă grăbesc, o pot face… Ia să vedem!

Traversă încăperea, îndreptându-se spre consola cea mai

apropiată de fereastră şi rămânând acolo în picioare. Aceasta era cea mai intens folosită, după cum se putea vedea după urmele adânci de unghii de pe suprafața tastelor.

— Vom începe cu începutul, spuse el, pe un ton parțial batjocoritor, parțial mânios. Afacerea Morton Lenigo. Mai întâi, informațiile de bază – formă pe tastatură un cod, cu gesturi experte. Acum, după ce au fost afişate, să vedem dacă putem pătrunde mai adânc. De exemplu, să întrebăm computerul ce a amenințat guvernul oraşului Detroit că va face, pentru a obține acceptul de intrare a lui Lenigo în țară.

Diablo se apropiase de el şi privea. Flamen îl auzi, mulțumit, cum trăgea încet aer în piept, în momentul în care el dădu glas ideii care îi venise în timp ce se afla în aeromobil.

— Detroit a fost, nu? Tu trebuie să ştii cel mai bine. Nu-ți face griji, nu voi încerca să storc informații de la tine. Echipamentul nostru nu e chiar cel mai bun din lume, dar e foarte bine aprovizionat cu informații, şi oricum, chestia asta nu am fost nevoit să o scot de la computer – am dedus-o, pur şi simplu.

În subconştient, îşi dădea seama că adoptase acel ton superior pentru a se răzbuna pe „negrotei", pentru acea tulburătoare criză de autoanaliză, pe care o suferise un minut mai devreme, şi nu se putea opri, iar acest lucru îl tulbura de asemenea.

Doamne, încep să mă întreb cum de mai am prieteni, dacă mă comport astfel, în ultimul timp. Chiar mai grav… oare mai am de fapt prieteni?

Cu voce tare, însă, reacționând la afişarea pe monitorul de deasupra tastaturii a unei scurte liste de subiecte-cheie, fiecare urmate de un procent de probabilitate, spuse:

— Vezi, se spune aici că cel mai sensibil punct unde se poate aplica o presiune este evaluarea anuală a impozitelor. Piața aeromobilelor, a vehiculelor de transport comercial şi a celorlalte produse principale ale lor a fost deja saturată, iar ei

nu şi-au pus la punct programul de înlocuire, din cauza învechirii, a acestora, aşa cum îşi propuseseră. Ne-am putea trezi cu un blocaj de cel puțin trei luni înainte de a ne epuiza proviziile proprii, şi dacă am fi nevoiți am putea să încălcăm contractul pe care guvernul federal l-a întocmit cu ei şi să ne producem propriile vehicule de rezervă. În acest timp ei ar avea parte de revolte din cauza foametei, în decurs de aproximativ o lună şi jumătate. Noi le menținem în mod deliberat proviziile de hrană la un nivel redus. Cu toate acestea, cantitatea de energie şi apă pe care o cumpără ei reprezintă o parte atât de însemnată a bugetului federal, în monedă forte africană sau orientală, încât a-i amenința cu… oh, poate o uzină de condensare… S-a întâmplat ceva?

Diablo înghiți în sec.

— Da, spuse el pe un ton sfidător. Cred că vrei să mă tragi pe sfoară. Face parte din înțelegerea cu guvernul federal, nu? Ca parte a prețului pe care l-ai plătit.

— Cu mâna pe inimă îți spun că nu e aşa, spuse Flamen, cu un zâmbet vag. Dar presupun că e adevărat, nu?

— Ei bine… Of, în regulă. Te cred. Da, este adevărat, chiar şi partea cu uzina de condensare atmosferică. Urma să difuzăm această ştire în jurul sfârşitului de săptămână. Cred că nu e cazul să spun mai multe.

— Încă o dată „negroteii" îşi iau revanşa împotriva „decoloraților" pentru faptul că aceştia au denumit un act antisocial, dezgustător – „şantaj"?

— Noi le numim „gropari", spuse Diablo în cele din urmă. Ştii, de la expresia aceea, „cine sapă groapa altuia…". Îmi pare rău, nu am vrut să-ți irosesc timpul, când văd că te grăbeşti aşa. Însă nu înțeleg un lucru.

Îşi pipăi burta, fixând cu privirea monitorul.

— Când dispui de un asemenea sistem analitic, care poate scoate la iveală adevărul din afaceri atât de bine mascate cum este cazul „şantajului lui Lenigo", de ce mai e nevoie de o

emisiune anume realizată de un „demascator”? Normal ar fi ca buletinele obişnuite de ştiri să fie îndeajuns de detaliate şi fără aşa ceva.

— De ani de zile îmi câştig existenţa datorită faptului că aceste buletine de ştiri nu sunt aşa cum spui că ar trebui să fie, spuse Flamen pe un ton ferm.

Apoi, continuă, împăciuitor:

— Aici e altfel, Diablo. E o chestie psihologică majoră. Noi ne uităm la ce se poate vedea şi ne oprim la suprafaţă. Presupun că am prins acest obicei cândva, în secolul trecut, ca atunci când… ei bine, ca atunci când ne uităm la tine şi probabil că te etichetăm „negrotei” şi atât. Punct. Noi vedem ştirile ca pe o relatare detaşată a ceea ce s-a întâmplat, indiferent de cauze. Ieri a fost un cutremur, azi are loc o revoltă, mâine va fi o tornadă. Pricepi?

— Da, se leagă, spuse Diablo.’Continuă.

— Bun. Unde rămăsesem? A, da. Ei bine, voi da la evaluat toate subiectele pe care le-am lăsat peste noapte spre a fi disecate, şi voi verifica din nou pe monitor să văd ce s-a mai ivit de atunci…

Ecranul prinse viaţă, apoi se stinse, apoi din nou prinse viaţă, fiecare factor al fiecărei reportaj fiind pe rând evaluat şi prezentat.

— Ah, e în regulă. Astăzi, avem destule subiecte utilizabile.

— Cum ştii care sunt cele utilizabile?

— Mă bazez de obicei pe un procent de cel puţin optzeci la sută drept indice al probabilităţii ca faptele să fie reale. Funcţionează. Odată am folosit un material cotat cu şaptezeci şi opt la sută şi a trebuit să-mi cer scuze şi să plătesc daune, dar pe aparatura aceasta nu am avut niciodată probleme cu vreun material care avea un indice de cel puţin optzeci. Deşi prudenţa m-a făcut să ratez materialul cu Lenigo ieri. Era cu cinci puncte sub cea mai probabilă alternativă.

— Aceasta fiind…?

— Aceea că Gottschalk produc din nou panică în mod intenționat. Însă nu prea avea rost să dau acest material. Toată lumea știe, de ani de zile, că așa procedează pentru a-și crește nivelul vânzărilor. Sunt niște monștri, care profită de ura dintre oameni și de spaimele acestora, și cum specia umană este ceea ce este, e posibil să se îngrașe în continuare de pe urma defectelor noastre, până se vor prăbuși sub propria lor greutate.

— Noi nu avem parte de așa ceva în enclave, spuse Diablo. Mă refer la companiile de vânzări ale celor de la Gottschalk. Suntem o insulă de desfacere a produselor într-o mare de ostilitate.

— Mda.

Flamen urmărea cu atenție ecranul, pe care erau afișate subiectele pentru emisiune, pentru a fi analizate intens.

— Apropo, am ceva legat de Gottschalk. Iată. Nu cred că va însemna totuși prea mult pentru tine, pe moment.

Diablo privea fix monitorul.

— IBM, 375 000 de dolari, Honeywell 233 000 de dolari, Elliot… Nu, nu-mi spune cine știe ce.

— În ultimul timp am tot cumpărat echipament de procesare a datelor, de înalt nivel. În cantități mari. Acestea sunt facturile onorate ieri.

— Facturile pe o zi?! spuse Diablo neîncrezător.

— Uite, scrie aici. Ce zici… încerci o… explicație?

Diablo începu să-și frământe barba atât de tare, încât aceasta era în pericol să se rupă din rădăcini.

— Hmmm! Nu prea am dat niciodată multă atenție celor de la Gottschalk, mă tem. Nu e un lucru înțelept, într-un loc ca Blackbury, să riști să-i jignești pe cei care ne sprijină cum ne sprijină ei. Dar am crezut că folosesc una din băncile de date de la Iron Mountain.

— Așa și fac, spuse Flamen, ezitând.

Apoi, recunoscând în sfârșit în sinea lui că în timpul nopții

fusese înspăimântat de această întâlnire a lui cu un om a cărui reputație o întrecea pe a lui în ciuda tuturor obstacolelor – lipsa fondurilor, a resurselor şi a suportului masiv din partea albilor bogați – cedă impulsului de a-l impresiona din nou cu cunoştințele lui detaliate:

— Se pare însă că unul din codurile de securitate este de vânzare, pentru un preț ce depăşeşte cu puțin un milion. Dacă au ajuns în acest punct, e evident că se pregătesc să se retragă total de la Iron Mountain, nu-i aşa?

— În interesul propriului lor echipament?

— Eu zic că pare destul de probabil.

— Poate că ştiu ceva, spuse Diablo după o clipă de gândire. Ai verificat lista clienților curenți de la Iron Mountain pentru a vedea dacă se găseşte pe ea cineva care e pe lista neagră a celor de la Gottschalk?

— Ah…

Flamen îşi muşcă buzele.

— Fir-ar să fie, nu m-am gândit la asta. Mulțumesc. Voi vedea dacă apare ceva de aici, dar s-ar putea să-mi ia ceva timp până obțin lista clienților.

Apăsă din nou pe tastele de pe consola alăturată, gândindu-se la posibilitatea ca Iron Mountain să fie distrus în întregime de o bombă adusă din afară. Acest lucru ar zgudui din temelie organizarea a cel puțin o mie de corporații de prim rang.

Şi era o posibilitate pe care în mod cert ar fi trebuit s-o ia în considerare.

— Acum! continuă el. Avem deja un material înregistrat de la un eveniment deosebit, astfel că ne putem permite să facem astăzi mofturi. Vom începe, cred, cu un subiect care te interesează personal. Ce caută Herman Uys în Blackbury şi cum a reuşit să-l convingă pe primarul Black să-şi expulzeze omul de încredere în domeniul mass-media?

— Ia stai…! se încordă Diablo instantaneu.

Îşi înăbuşi imediat reacția sub privirea fixă a lui Flamen.

— Eşti de acord ca unui alb sud-african să-i fie permis să saboteze canalele de propagandă ale comunității negre din America, spuse Flamen pe un ton plin de subînțeles?

— Eu… ăăh…

Diablo trase adânc aer în piept şi în cele din urmă scutură din cap.

— Bine, atunci. Haide să aflăm ce date avem referitoare la Uys. Nu e nevoie să mă interesez de primarul Black. E foarte orgolios, şi avem o cantitate enormă de material despre el.

Flamen se duse lângă un calculator aflat pe peretele perpendicular pe primul.

— Cam aşa m-am gândit şi eu, murmură el când, drept răspuns la întrebarea lui, ecranul se umplu de nişte date! Nimic, practic! Material bidimensional, în alb-negru, şi atât! Ei bine, ne putem descurca şi cu atât. Aceasta e mai recentă, față de celelalte.

Ecranul se încețoşă, apoi imaginea se limpezi, prezentându-l pe Uys coborând scările de la uşa unui avion, probabil acasă, în Africa de Sud, fiind apoi întâmpinat de familia lui şi făcând semn către un grup de reporteri să plece de acolo.

— Haide să folosim ceva culoare, adâncime holografică… da, aşa e mai bine…bun… putem extrage de aici şi combina cu primarul Black şi haide să vedem cum… e pământ american şi… n-ar strica să aibă cu el nişte gorile… A, nu e rău pentru început, nu-i aşa?

Aceasta era partea, pur creativă a muncii sale, şi îi plăcea întotdeauna foarte mult: adaptarea celor mai slabe materiale, neprelucrate, astfel încât acestea să capete culoare, imagine tridimensională atât de convingătoare încât doar cineva care s-a aflat cu adevărat la locul evenimentelor ar putea indica inexactitățile.

— Doamne, parcă e magie! murmură Diablo, nefăcând nici

un efort de a părea blazat.

Imaginea de pe ecran evoluase, trecând printr-o perioadă de confuzie haotică, până la o reprezentare clară a lui Uys la o masă de laborator – în America, în mod cert, deşi aceasta era impresia de ansamblu, fără ca vreun detaliu anume să indice în mod limpede acest lucru – întorcându-se spre a i se adresa primarului Black, în momentul în care acesta intra, însoțit de două gărzi înarmate.

— Nu e nimic magic în asta, spuse Flamen, cu simplitate. Am avut, pur şi simplu, datele, potrivite pe care să le folosesc – designul tipic al unui laborator genetic, analizele de calculator corespunzătoare, materialul corespunzător aflat în recipientele din încăpere, chestii din astea. Scenele sunt în mod automat analizate din punct de vedere al condițiilor meteo, al îmbrăcăminții, a unghiului razelor solare, şi aşa mai departe, şi acum nu mai trebuie decât să adăugăm sunetul.

Lovi nişte taste, formând un cod.

— Voci – trebuie să avem ceva înregistrat pe bandă de la Uys, aşa cred, şi chiar dacă nu avem, computerul va imita accentul sud-african. Tărăgănarea specifică a frazelor… să o condimentăm puțin cu câteva expresii favorite ale Afrikanilor… şi, iată, e gata!

Imaginea fixă se puse în mişcare. Dinspre o boxă mascată se auziră voci. Primarul Black spuse:

— Cum te mai descurci cu activitatea de curățenie a locuinței noastre?

Uys tresări, se îmbujoră puțin, se controlă şi răspunse pe un ton sec, pe care oricine l-ar fi atribuit unui Afrikan.

— Dacă vreți să spuneți cum decurge campania de purificare a moştenirii genetice melaniste a acestui oraş, am localizat numeroase linii genetice impure care trebuie întrerupte. E vorba mai ales de o corcitură pe *nume* Pedro Diablo care…

Flamen apăsă pe un buton şi sonorul se stinse, deşi imaginile continuau să se deruleze.

— Cum ți se pare? întrebă el.

Diablo îşi trecu mâna peste frunte, părând uluit.

— E fantastic, recunoscu el. Mă refer la acuratețea detaliilor. Ca de exemplu reacția lui Uys la aluzia că fusese angajat ca un valet Bantu, să facă curat în casa unui negru… Personajele sunt bine conturate, pe toți dracii! Doamne, dacă mi s-ar fi dat acces la un asemenea echipament, în loc de studiouri de film şi actori!

— Acces?

— Adică, dacă bugetul ar fi permis acest lucru.

Diablo îşi stăpâni cu greu entuziasmul:

— Şi deci ce răspuns vei propune, la întrebarea cu care ai început – de ce se află Uys în Blackbury?

Flamen reveni lângă tastatura pe care o folosise la început.

— Încă se analizează acest lucru, spuse el, când ecranul se lumină. Săgeata aceea mică – o vezi? — indică faptul că indicele creşte încă, pe măsură ce sunt evaluate noi date. O să le las la „copt”, pentru o clipă şi mă voi ocupa de subiectul acela special. E vorba de o înregistrare pe care am facut-o ieri la Spitalul Ginsberg. O pitonească a ținut o şedință de oracole iar eu i-am înregistrat perioada de transă. Va reprezenta un bun prolog pentru ceva ce s-ar putea dovedi a fi de maximă importanță.

— Unul dintre subiectele care au apărut mai devreme pe ecran? întrebă Diablo.

— Nu, ceva nou, care se află doar în stadiu de proiect. Avem această ofertă, de a folosi gratuit calculatoarele federale, după cum ştii, şi unul din modurile în care vreau să folosesc această oportunitate este să… în fine, să mă „ocup” de cineva,… nu contează de cine…

Flamen uitase aproape că Prior se afla în încăpere. Îi aruncă o privire stânjenită.

— Vezi tu, eu bănuiesc că tratamentul care li se administrează pacienților de la Ginsberg, s-ar putea să le agraveze starea uneori, în loc să le-o amelioreze, dar directorul este Elias Mogshack, şi se bucură de o asemenea reputație pe plan mondial, încât am nevoie de date absolut certe, pentru a-l putea ataca. Întreabă-te, totuşi, ce s-ar întâmpla dacă suspiciunile mele ar fi întemeiate.

Întinse brațul şi introduse din nou un cod. Cifra care apăru pe ecran îi smulse un strigăt de satisfacție.

— Un indice de nouăzeci la sută! Nici nu-mi aduc aminte când am avut ultima dată un asemenea indice ridicat!

— În favoarea cărui subiect este? întrebă Diablo.

— În favoarea probabilității ca el să fie azvârlit la gunoi! Caz în care eu efectiv nu pot să nu introduc acel prolog… să alocăm înregistrării cu pitoneasa maximum de minute pe care le pot aloca unui simplu subiect, conform contractului cu Holocosmic, adică patru. Uite! E gata vreo altă evaluare? Încă nu? Ai ales o zi bună, Diablo, se pare că am dat de firul unor subiecte foarte profunde. Să lăsăm asta, mai vreau să capăt evaluarea pentru încă un material înainte de a începe să montez emisiunea, şi avem încă nouăzeci de minute la dispoziție. Haide să vedem ce şanse avem să scăpăm de problema aceea, de sabotaj, despre care ți-am povestit, putând folosi, gratuit şi nelimitat, calculatoarele guvernamentale. Comparând, desigur, şi cu ceea ce va da la iveală în mod sigur Holocosmic, nu peste mult timp, dar eu sunt adeptul unor verificări amănunțite, din mai multe surse.

Se aplecă peste tastatură şi scrise, atent, întrebarea. Lângă el, urmărindu-i fiecărei mişcare, Diablo spuse:

— Chestia asta cu sabotajul… oare angajații voştri au cedat la presiunile cuiva pe care l-ați jignit?

— Aş vrea eu ca oamenii să se simtă într-atât de ofensați încât să reacționeze astfel, murmură Flamen. Au trecut însă doi ani de când un agent publicitar a încercat să-mi anuleze

emisiunea, pentru că am spus ceva ce nu i-a plăcut. Aici, oamenilor nu pare să le mai pese prea mult. Cel mai probabil, chiar cei de la Holocosmic vor să mă dea la o parte pentru a face loc încă unui spațiu publicitar sută la sută.

Cuvintele i se stinseră. Pe monitor, ca răspuns la întrebarea formulată de el, codificat, se afla o singură cifră: un inexplicabil, incredibil zero.

59

COPIAT DIN NUMĂRUL DIN 2 MARTIE 1968 AL ZIARULUI „MANCHESTER GUARDIAN”

„Statele Unite trebuie să se aştepte la o vară lungă, plină de violenţe.”

Richard Scott, Washington.

Este acceptat în general drept inevitabil faptul ca revoltele rasiale din oraşele americane în vara aceasta să le întreacă în violență şi frecvență chiar şi pe cele de anul trecut.

Şi deoarece cauzele lor sunt – conforrn analizei din raportul Comitetului Național Consultativ – atât de adânc înrădăcinate, fiind în asemenea măsură un rezultat al modului de viață american, ele vor fi eradicate numai în urma unui imens efort național, extins pe o lungă perioadă de timp.

În acest timp, guvernul federal, forțele polițieneşti centrale şi locale, şi cetățenii obişnuiți, atât albi cât şi negri, se pregătesc deja pentru ceea ce ar putea foarte bine să fie cea mai agitată vară din istoria națiunii.

„Trupele sunt pregătite.”

Deşi trupe guvernamentale au fost folosite pentru reprimarea revoltelor civile în numai două rânduri din 1923, s-a anunțat desfăşurarea de către Pentagon a unui număr de 15 000 de oameni în acest scop, în cazul în care forțele locale sau statale s-ar dovedi insuficiente. Ei au fost împărțiți în

şapte unităţi de intervenţie şi amplasaţi în apropierea oraşelor cu probabilitatea cea mai mare de izbucnire a unor revolte majore. Guvernul a stocat de asemenea, echipament special în acest scop în punctele-cheie.

Însă menţinerea sub control a situaţiei revine în mare măsură autorităţilor statale şi pe întregul cuprins al ţării s-a anunţat că se fac eforturi considerabile pentru dezvoltarea şi modernizarea dotării acestora.

În unele oraşe, poliţia a fost echipată cu un nou tip de armă de mare putere, foarte controversată, cu muniţie având o parte din caracteristicile glonţului exploziv. Alţii au primit elicoptere militare sau maşini blindate din care se poate trage fie cu gaze lacrimogene sau mitraliere…

„Echipe de voluntari”

Autorităţile orăşeneşti fac deja planuri detaliate. În unele oraşe s-a anunţat că poliţia şi-a îmbunătăţit sistemul de culegere de informaţii, astfel încât să poată obţine date mai rapide şi mai corecte despre revoltele iminente. Într-un comitat din Chicago, şeriful încearcă să organizeze o echipă de o mie de voluntari care să vină cu propriul armament şi care vor trece printr-o perioadă de 40 până la 60 de ore de pregătire de luptă în situaţii de revoltă civilă. Acest lucru pare a aduce aminte în mod îngrijorător de grupurile de linşaj de tristă faimă, din trecut.

Pe de cealaltă parte, cetăţenii americani se pregătesc în particular pentru lunga şi încinsă vară care îi aşteaptă. Atât albii cât şi negrii se înarmează. S-a raportat recent o creştere bruscă a vânzărilor de arme de foc către populaţie, şi aproape că nu există familie în America care să nu aibă în casă un pistol sau o puşcă. Se pare că şi femeile casnice iau cursuri de tragere cu arma, sub organizarea poliţiei.

60

O PRESUPUNERE REFERITOARE LA CAPITOLUL ANTERIOR, FĂCUTĂ ÎN INTERESUL ACESTEI POVESTIRI

S-a procedat astfel, dar nu a avut efect.

61

O SITĂ ESTE UN FEL DE CIUR

Cu o expresie de oboseală şi iritare întipărită pe chip – lucraseră şi în timpul pauzei de prânz, selectând arestați cu probleme psihice, prinşi în timpul revoltei, având grijă ca cei aflați sub îngrijire obişnuită să fie deja trimişi înapoi la proprii lor medici terapeuți, revizuind planificările existente şi deschizând noi saloane pentru cei care nu urmau a pleca în altă parte – Ariadne apăru pe ecranul rețelei interne a lui Reedeth, în timp ce el vorbea pe un circuit exterior.

— O secundă, spuse el repede peste umăr, şi îşi încheie conversația avută până atunci, cu un ferm: Trebuie rezolvat, şi e treaba dumitale să găseşti o cale de rezolvare! Şi ai face mai bine să te grăbeşti!

Întrerupând acea legătură, se întoarse, în scaunul rotativ, cu fața la Ariadne.

— Da?

— Parcă ai spus că Lyla Clay a fost şi ea internată în dimineața aceasta. Ei bine, ar fi trebuit ca toate datele femeilor arestate, iar ale ei nu erau printre acestea. Ce s-a întâmplat?

— A, da, da.

Reedeth îşi trecu, obosit, mâna prin păr, apoi se lăsă pe spate şi scoase din sertar un pachet de țigări. Fumatul era,

teoretic, interzis în spital, dar în momente de stres deosebit, toți angajații personalului medical încălcau puțin regula. Spuse, în timp ce căuta ceva de aprins:

— Am reuşit să o scot din grupul principal. A fost doar o bănuială a mea, dar s-a dovedit că am avut dreptate.

— Cum adică?

— Nu avea ce să caute aici de la bun început.

— Dar parcă ai spus că era într-o stare groaznică. Ghemuită, în stare de şoc…

— Chiar mai mult decât atât. Tu cum te-ai simți dacă ți-ai vedea iubitul murind în fața ta?

Ariadne îşi duse, îngrozită, mâna la gură.

— A fost prins în focul luptei?

— Exact. Cineva i-a despicat burta cu un topor. A reuşit să ajungă acasă, cu ajutorul agentului Gottschalk din zona aceea… Îți dau voie să încerci de trei ori să ghiceşti ce a făcut nenorocitul.

Ariadne clătină, tăcută, din cap.

— A încercat să-i vândă o armă, lângă cadavrul mackeroului ei, care nici nu se răcise încă.

Urmă o perioadă de tăcere. În cele din urmă, Ariadne spuse:

— Nu e doar un ticălos, e un monstru! Dar la urma urmei, toți sunt aşa, nu? Altminteri nu şi-ar fi ales o asemenea meserie.

— Acesta este, totuşi, unul dintre cele mai dezgustătoare lucruri pe care am auzit că le-au făcut. Şi se pare că după ce domnişoara Clay l-a dat afară – ajutându-se de o armă pe care o țineau în apartament – el s-a dus la rețeaua de comunicații şi a făcut plângere împotriva ei, acuzând-o de tentativă de omor.

După căutări tenace, găsise în sfârşit o brichetă veche, care mai avea puțin combustibil, astfel că reuşi să-şi aprindă țigara.

Ariadne spuse:

— E adevărat, sau…

— Dacă e o invenție? Nu, e adevărat. În urmă cu o clipă chiar vorbeam cu un căpitan de poliție, spunându-i ce părere am despre polițiştii care se comportă precum subalternii lui. Vezi tu, ei erau prea ocupați pentru a răspunde imediat apelului, şi de abia în jurul orei şase, în dimineața aceasta, au ajuns acolo. Au spart uşa şi au dat năvală înăuntru. Până atunci ea zăcuse întreaga noapte lângă un cadavru, prea speriată pentru a ieşi din apartament, chiar şi până la punctul de rețea, căci agentul Gottschalk îi luase singura armă.

— Şi au internat-o?!

— Aveau de gând s-o aresteze, pentru numele lui Dumnezeu! O bănuiau de crimă! Până când unuia dintre tembeli i-a dat prin cap să caute o armă cu care ea ar fi putut să-l ucidă, şi a descoperit că dâra de sânge ducea pe coridor. Până atunci, totuşi, pesemne că ea şi-a ieşit din minți, aşa că au trimis-o aici. Tocmai i-am spus căpitanului că ar face mai bine să-l acuze pe reprezentantul Gottschalk pentru furtul armei ei, şi să retragă imediat mandatul de arestare pentru ea. Dar mă tem că mi-am răcit gura degeaba.

Ariadne confirmă, abătută, cu o mişcare a capului.

— Doar n-o să vezi vreun polițist în țara asta să-i aducă o ofensă unui Gottschalk, nu-i aşa? Sunt mult prea îngrijorați să nu rămână cu armament demodat… Şi ce-ai făcut cu ea?

— A, păi am dat ordin să nu fie internată, ci să primească doar tratament de urgență la dispensar şi să fie lăsată să se odihnească o vreme. Apoi am cerut să fie trimisă aici ca să stăm puțin de vorbă, înainte de a pleca… dacă va putea pleca. Încă nu sunt sigur dacă ordinul de internare nu a fost înregistrat, deşi era unul dintre cele sosite târziu azi-dimineață, şi dacă a fost înregistrat, desigur că va trebui să-i găsim un tutore.

— N-are încă douăzeci şi unu de ani?

— Mai are trei luni până îi împlineşte.

— Păi... o fi având şi ea părinți, sau vreo rudă?

— La vârsta aceasta, uneori copiii preferă să nu-şi târască familia într-o asemenea mizerie, explică Reedeth.

Îşi privi ceasul.

— Oricum, ar putea sosi în câteva minute, şi o voi întreba. Vrei să vii şi tu?

— Hmmm...

Ariadne aruncă o privire într-un punct care nu se vedea pe monitor.

Cred că ar trebui să vin, dar nu am timp. În dimineața asta avem probleme mari din cauza lipsei de locuri pentru noii-sosiți, iar doctorul Mogshack mi-a cerut să aleg cincizeci de pacienți trecuți deja la culoarea verde şi să-i externez, pentru a mai face puțin loc.

— Ei bine, nu credeam să apuc ziua în care el va externa pacienți prematur!..,..

Pe chipul Ariadnei se aşternu o expresie de gheață.

— Nu e deloc amuzant, Jim, spuse ea.

— Nu, nu e. Vorbesc şi eu prostii, fiind pe stomacul gol. Îmi cer scuze. Dar îl vei avea în vedere pe Harry Madison pentru acea listă de externări, nu-i aşa?

— Da, sigur, deja l-am trecut pe listă. Însă analizele computerizate sunt încă nefavorabile. Doamne, tare aş vrea să-l putem externa direct într-una din enclavele negre... de exemplu, Nework. Dar acela este alt stat şi...

Ridică din umeri.

— Oricum, adăugă ea, înveselindu-se puțin, această situație ne oferă o soluție convenabilă la problema Celiei Flamen.

— Chiar aşa?

Ea îl privi nedumerită.

— Păi, sigur că da!

— Penalități pentru externare prematură?
— Voi încerca să-l conving să facă abstracție de această problemă, desigur. La urma urmelor, doar el a spus ieri că vrea ca soția lui să fie externată de la noi cât mai repede.
— O, da, e foarte bine.
Reedeth înclină aprobator capul.
— Şi va fi de acord?
— Încă nu ştiu. I-am transmis mesaje acasă, la birou şi la Holocosmic, dar nu mi-a răspuns. Dacă mă gândesc mai bine, aş putea să mai încerc în timp ce este procesată lista de externări. Altceva?
— Doar… cum rămâne diseară?
— Voi fi mult prea obosită, oftă ea, şi întrerupse legătura pe circuitul interior.

62

CAUZA APROXIMATIVĂ A UNUI ORDIN GUVERNAMENTAL ÎN URMA CĂRUIA TREIZECI ȘI TREI DE AGENŢI AI SERVICIULUI DE SECURITATE INTERNĂ AU FOST DEGRADAŢI SAU CONCEDIAŢI ȘI DEZONORAŢI

La un moment dat, în timpul nopții, Morton Lenigo reuşi să scape de agenții Serviciului de Securitate Internă, desemnați să-l urmărească, iar atunci când lucrurile se liniştiseră îndeajuns pentru ca o asemenea problemă să ajungă în atenția biroului central, el îşi pierduse deja urma de cinci ore.

63

MAI MULTĂ MUNCĂ PE UN SALARIU MAI MIC

— Presupunând că Voigt şi-a respectat promisiunea, această linie ar trebui să intre direct în calculatorul guvernamental pe care l-a rezervat pentru ca noi să vedem ce este cu acele interferențe..., spuse Flamen, formând codul adecvat pe tastatura rețelei de comunicații, cu o serie de clic-uri. Da, iată, am intrat. Acum vom introduce emisiunea, aşa cum a fost ea montată şi vom lăsa calculatorul să o compare cu versiunea care ajunge la public şi să tragă... ăăh... concluzia logică. A fost ceva în neregulă cu indicele de probabilitate pe care l-am obținut mai devreme, asta e cert. E imposibil să fie zero.

Se întrebă dacă această convingere a lui nu părea oarecum forțată.

— Voi cere o verificare din partea IBM, să vadă dacă nu cumva selectorul numeric s-a defectat. Ar fi, trebuit, cred, să afişeze 100.

Prior îşi frământa buza inferioară.

— Da, cred că altă explicație nu există, murmură el.

— Cam asta e, spuse Flamen, împingându-şi la loc scaunul rotativ şi ridicându-se.

— Adică...? ezită Diablo. Vrei să spui că ai terminat pe ziua de azi?

— Păi… da, sigur. Facem doar o singură emisiune pe zi, de luni până vineri.

— Dar parcă nici nu ai făcut mare lucru, spuse Diablo. Vreau să spun… Ei bine, am senzația că mi-a scăpat ceva.

— Am încercat să explic totul „din mers”, spuse Flamen. Dar dacă am omis ceva…

— Nu, probabil că pur şi simplu nu sunt obişnuit să lucrez cu acest gen de aparatură.

Diablo clătină din cap, cu o expresie de nedumerire întipărită pe chipul său negru.

— Să văd dacă am înțeles bine. Nu ai avut nevoie decât să selectezi subiectele, nu-i aşa? Şi să faci reconstituirea, de pe înregistrările găsite în fişier, şi să faci comentariul, care apoi a fost înregistrat. Apoi, restul a fost doar o operațiune automatizată?

— Sigur.

Flamen părea puțin nedumerit.

— Întotdeauna avem exact cincisprezece minute la dispoziție, sau ca să fiu mai exact, paisprezece minute şi patruzeci şi cinci de secunde, pentru a permite identificarea postului, la încheierea acestui interval. Iar reclamele sunt desigur, montate dinainte; materialul nou este ajustat automat astfel încât să se încadreze în timpul acordat. Ultimul computer din acest şir împleteşte, într-un fel, diferitele părți şi, dacă propriile calculatoare ale companiei Holocosmic nu ridică nici o obiecție, avem caseta gata.

— Şi apar des obiecții?

— Oh… Păi, uneori mai trebuie să schimbăm câte ceva, cam odată pe săptămână, în medie. Ceea ce este foarte des.

Diablo căzu pe gânduri preț de câteva momente. Apoi izbucni brusc în râs:

— Probabil că par un țărănoi, spuse el. E totul destul de şocant, totuşi. Vezi tu, am fost obişnuit să lucrez de la ora nouă dimineața până la ora nouă seara, cinci, şi adesea chiar

şase zile pe săptămână, cu două pauze de masă de câte o jumătate de oră, dacă aveam noroc. Aici găsesc aparatură de lucru în direct, ultramodernă. Păi, numai secvenţa aceea cu Uys şi primarul Black – aş fi fost nevoit să o „meşteresc” cu o săptămână înainte, pentru a obţine asemenea detalii. Ca să nu mai spun de alegerea actorilor, şi de repetiţiile făcute cu aceştia.

Făcu o pauză, privindu-l ezitant pe Flamen.

— Aş putea pune o întrebare a dracului de personală?

— Depinde. Să vedem.

— Cât câştigi pentru aceste trei ore de muncă pe zi?

— Ah… Este totul în registre, dacă ştii unde să cauţi, şi nu e nici o ruşine, cred. O sută de mii pe lună, brut. Reţine că din aceşti bani trebuie să plătesc chiria şi întreţinerea calculatoarelor, cheltuielile pentru acest birou, salariul lui Lionel, trebuie să acopăr fondul de cheltuieli pentru informatorii mei, care de două sau de trei ori pe an îmi aduc nişte ponturi pe care nu le-aş fi putut deduce, fără a avea acces la surse confidenţiale, plus diverse cheltuieli precum achiziţionarea de coduri securizate pentru calculatoare, şi aşa mai departe.

— Şi… acum va trebui să-mi plăteşti şi mie salariul, nu?

— Nu cred că mi-aş permite!

Flamen chicoti, dar fără a fi cu adevărat amuzat.

— Nu, după cum am spus, ai cerut ca acea clauză din contractul cu Blackbury să fie respectată, aşa că vei fi plătit de stat. Aşa, din curiozitate, cu cât erai plătit în Blackbury?

— Două mii, spuse Diablo, după o scurtă ezitare.

— Două mii?!

Prior fu cât pe ce să cadă de pe scaun.

— Dar bănuiesc că e salariul net, nu-i aşa?

— Desigur. Nu trebuia să plătesc pe nimeni, sau să închiriez vreun aparat. Aveam un apartament sponsorizat de primărie, cu o chirie de numai o sută, fără cheltuieli legate de

birou sau de altceva.

— Se pare, luând totul în calcul, că nu e exclus să fi avut o situație mai bună decât a mea, spuse Flamen şi îşi privi ceasul. Ei bine, rămâne pe mâine, la aceeaşi oră?

— Ai un mesaj pe calculator, spuse Prior. Nu răspunzi?

— Fir-ar să fie. Aşa e!

Flamen se aşeză la loc şi extrase hârtia de fax din nişa ei.

— A, doctorița aceea de la Ginsberg vrea să ia legătura cu mine, cred că ar fi bine să accept.

— Mergem? sugeră Prior, intenționând să iasă din încăpere.

— Dragul meu, mai multe milioane de oameni sunt pe cale să o vadă pe Celia într-osalopetă de spital, nu-i aşa? De ce m-aş preface, față de tine şi de domnul Diablo?

— Dacă e ceva personal, nu vreau să deranjez, spuse Diablo, ridicându-se şi el pe jumătate de pe scaun.

— Nu, e doar o altă chestiune deja cunoscută şi nu mă deranjează.

— Cum doriți…

Diablo ezită din nou.

— Dacă mă gândesc, totuşi… Mă scuzați, dar oamenii se comportă diferit aici şi nu vreau să fac vreo gafă. Oare faptul că îmi spuneți mereu „domnul” are de-a face cu faptul că sunt negru?

— Ce?

Cu mâna: pe tastele calculatorului, pregătit să formeze codul de la Ginsberg, Flamen ridică privirea:

— Îmi cer scuze, n-am înțeles?

— Mă întrebam, spuse Diablo insistând, dacă mă numiți mereu „domnul Diablo” din cauză că sunt „negrotei”.

— Păi cum altfel să vă…? O, acum înțeleg. În enclave aveți acea concepție de fraternitate, nu? Toți îşi spun pe numele mic, nu?

— Păi… da, mai mult sau mai puțin. Cel puțin cei cu care lucram, explică Diablo. Şi credeam că societatea albilor este

la fel de neconvențională.

— Aşa şi era, cred. Cred că pe vremea tatălui meu şi noi procedam aşa.

Flamen se încruntă, retrăgându-şi mâna de pe tastatură.

— Da, îmi aduc aminte cât se amuza de faptul că trebuia să ajungi să cunoşti pe cineva foarte bine pentru a-i afla numele de familie, ca să-l cauți în cartea de telefon. Dar am citit odată ceva despre acest subiect… A, da, sigur! Era ceva scris de Xavier Conroy. Spunea ceva despre nevoia de individualizare şi de faptul că prenumele sunt mai numeroase decât numele de familie. Mi-a rămas în minte acest lucru, deoarece există în ziua de astăzi sute de mii de Matthew, dar pe tot teritoriul Statelor Unite, cu numele de Flamen, îmi sunt rude, mai mult sau mai puțin apropiate, – practic, o singură familie. Extrem de împrăştiată, desigur, dar dacă ne uităm în registre, putem face legătura între ei. Măcar nu am unul din acele prenume obişnuite: Michael, David, John, William…

— Şi atunci le spuneți tuturor „domnule”, automat?

— Preferabil. Lionel, după cât timp am început să-ți folosesc prenumele?

— După ce te-ai căsătorit cu Celia, cred, spuse Prior. Dar nu mă deranja să-mi spui „Prior”, când lucram împreună, înainte de aceasta.

— Vreți să ştiți cum să vă adresați nouă? spuse Flamen, întorcându-şi privirea spre Diablo. La dracu’, mie unul mi-e indiferent cum îmi spun oamenii – nu-mi trebuie nici o confirmare a statutului meu. Dar cred că e mai sigur, deocamdată cel puțin, să rămânem la adresarea oficială: Flamen, Prior. Fără „domnule” decât atunci când este o a treia persoană de față. În regulă?

— Mulțumesc, confirmă Diablo. Eu… ăă… Ei bine, nu realizasem că plecarea din Blackbury va reprezenta într-o asemenea măsură intrarea într-o țară străină.

Îşi roti privirea prin încăpere.

— Totul pare atât de ciudat, adăugă el, într-o criză de sinceritate. Probabil că am înghițit toată acea propagandă, cum că enclavele ar face încă parte din Statele Unite, bucurându-se de doar puțin mai multă autonomie decât înainte. Pot să vă cer o favoare?

— Să auzim.

— Ați putea să… ăăh… să izolați acel computer care face reconstituiri pe baza stocurilor de înregistrări? E tipul de dotare la care am visat toată viața, fără să o pot avea. Mă simt ca un băiat de la țară, dintr-un sătuc minuscul, cu un banjo făcut din piele de vacă, şi care aude pentru prima oară o chitară.

Flamen şi Prior schimbară o privire întrebătoare, acesta din urmă fiind decis să se abțină de la orice răspuns.

— Vreți să vedeți dacă vă descurcați şi dumneavoastră? spuse Flamen. Am putea rezolva acest lucru, dar mă îndoiesc că se va întâmpla astăzi. Trebuie sa cer cuiva de la IBM să vină şi să introducă codul adecvat – eu eram deja familiarizat cu un echipament similar, în momentul în care mi-a fost instalat acesta. Ați putea, totuşi, să vă instalați un model de încercare în apartament, pentru a vă obişnui şi a învăța codurile înainte de a începe lucrul la aparatura propriu-zisă.

— E o idee excelentă, confirmă Diablo. Aşa ar trebui, în mod sigur. Dar îmi cer scuze – vă rețin de la acea legătură pe care urma să o faceți, cu întrebările mele.

— Nici o problemă. Nu prea cred că e ceva urgent.

Flamen se reîntoarse la consola rețelei de comunicații.

Prior se foi puțin, aruncându-i în câteva rânduri priviri lui Diablo, evident nemulțumit de această dezvăluire a unei probleme personale cuiva care era un străin, un „negrotei” şi un rival din punct de vedere profesional. Gândurile lui puteau fi aproape auzite: dacă Diablo era reprimit în Blackbury şi se hotăra să se folosească de ceea ce aflase,

pentru a-l compromite pe Flamen...?

Uşurarea lui fu evidentă în momentul în care dinspre aparat se auzi:

— Doctorița Spoelstra a fost solicitată să ia parte la nişte internări urgente şi nu poate fi întreruptă decât pentru...

Însă o altă voce interveni:

— Doctorul Reedeth aici, domnule Flamen!

Ecranul se lumină, găzduind imaginea lui. Nu era singur. În spatele lui, arătând în ultimul hal, Lyla Clay era aşezată exact pe marginea scaunului, cu mâinile ținute strâns între genunchi. Dacă nu aveți nimic împotrivă să vorbiți cu mine în loc de dr. Spoelstra... continuă el. Ea m-a pus la curent în cele mai mici detalii. De fapt, e o chestiune destul de simplă. Poate că vă aduceți aminte că ieri, când ați fost aici, v-ați exprimat... o anumită opinie vizavi de tratamentul soției dumneavoastră. Făcu o pauză. În cele din urmă, Flamen înclină capul afirmativ, cu un gest ezitant.

— În urma comentariului dumneavoastră, am reanalizat astăzi psihoprofilul doamnei Flamen - Reedeth îşi alegea cu mare atenție cuvintele – şi am descoperit că, într-adevăr, graficul s-a îmbunătățit. În termeni accesibili, s-ar putea spune că de aici încolo spitalizarea nu o mai poate ajuta prea mult, şi este indicată o readaptare gradată la lumea exterioară. În principiu, luând aminte la remarcile dumneavoastră de ieri, ne gândeam că poate ați fi dispus să renunțați la penalitatea pentru externare înainte de termen, dacă v-am da o asigurare că acest lucru este în interesul ei...?

Flamen rămase tăcut o vreme. Apoi izbucni într-un hohot aspru de râs.

— Să înțeleg că până să vin eu acolo ieri, nu ați observat că starea ei se ameliorase?

— Sigur că nu, spuse Reedeth cu fermitate. Vă aduceți aminte că ea a trecut la culoarea verde ieri dimineață, în urma analizei săptămânale a stării ei. Ceea ce v-am spus

acum ar fi reieşit de-abia cu ocazia examinării complete lunare, cam peste două săptămâni, dar cum ați făcut acele afirmații cam… virulente – ridică din umeri –, am examinat-o în mod special, asta-i tot.

— Oare nu are de-a face cu numărul mare de rebeli care invocă nebunia, şi cu care pesemne că ați fost confruntați astăzi, mai devreme? sugeră Flamen.

— Dacă luăm în considerare faptul că a trebuit să facem față la şapte sute de internări, sau de cazuri de persoane pasibile de internare, eu cred că e de mirare că dr. Spoelstra a reuşit să-şi facă timp şi pentru examinarea soției dumneavoastră, contră Reedeth.

Era o eschivă, dar Flamen renunță.

— În principiu, atunci, răspunsul este da. Cu o singură condiție. Cum procedăm… vreți să vin eu şi s-o iau acasă?

Reedeth păru stânjenit.

— Nu tocmai. A fost întrebată dacă vrea să fie externată, a răspuns afirmativ, şi îndeplineşte condițiile, în cea mai mare parte, cu condiția să nu sufere vreo traumă în viitorul apropiat şi să ia în continuare medicamentele prescrise de noi, dar… Ei bine, sincer să fiu, a refuzat să fie dată în grija dumneavoastră.

— Ce?

— Mă tem că aşa stau lucrurile, şi nu ne putem împotrivi, datorită cauzelor căderii ei psihice. Însă a acceptat să fie dată în tutelă fratelui ei, aşa că, dacă dumneavoastră nu aveți nici o obiecție, şi nici dânsul…

— E chiar aici, spuse Flamen repede. Îl voi întreba.

Închise câteva clipe microfonul monitorului şi se uită la Prior.

— Ei bine?

— Eu… — Prior înghiți în sec. Păi, cred că da. Sunt fratele ei, la urma urmei! E o responsabilitate, nu?

Când rosti ultimul cuvânt, aruncă o privire rapidă în

direcția lui Diablo, ocolindu-l pe acesta, însă. Flamen se gândi, cinic, că dacă nu ar fi fost de față un străin, răspunsul ar fi putut fi diferit.

— A acceptat, îi transmise el lui Reedeth. Faceți, deci, toate formalitățile şi, în după-amiaza aceasta, Celia va fi, fără îndoială, luată de acolo de cumnatul meu. Dar v-am spus că renunț la amenda pentru externare prematură cu o singură condiție, nu-i aşa? Şi anume, ea va trebui să fie consultată în mod independent, dacă tratamentul urmat la Ginsberg i-a ameliorat sau i-a înrăutățit starea, de acord? Dacă în urma consultului se dovedeşte că starea ei nu s-a ameliorat, aşa cum susțineți dumneavoastră nu numai că mă voi prevala de clauza referitoare la externarea prematură, ci vă voi da în judecată.

Aşteptă. Într-un târziu, Reedeth spuse:

— Va trebui să analizăm această chestiune, desigur, dar… Da, eu zic că avem destulă încredere în metodele noastre pentru a accepta această condiție. În principiu, suntem de acord.

Pentru o clipă, siguranța lui Flamen păli. Încercarea de a strecura prin computerele federale un program de analiză psihică, sub masca unei tentative de a elimina bruiajul care îi afecta emisiunea avea să fie o întreprindere riscantă – oare nu ar fi fost mai bine să-şi economisească resursele ivite în mod neaşteptat, pentru alt obiectiv, de exemplu Gottschalk? Însă Mogshack era o victimă mult mai vulnerabilă şi mai obținuse şi acel indice de nouăzeci la sută.

Dar şi un indice zero, nu-i dădu pace, asemenea unui mic demon, amintirea acestui aspect.

Totuşi, aceea trebuie să fi fost o eroare! Un indice zero era efectiv imposibil! Cel mai scăzut indice pe care îl obținuse până atunci fusese trei. Trase concluzia că, era mai bine deocamdată să rămână la planul inițial. Cu un entuziasm exagerat, spuse:

— Este în regulă, dr. Reedeth! Faptul că sunteți gata să vă asumați răspunderea mă liniştește... în principiu. Voi avea grijă să îi fac o vizită Cehei, la locuința fratelui ei, ca s-o felicit pentru însănătoşire. Apropo, aceea din fundal nu e domnişoara Clay?

La auzul numelui ei, Lyla ridică privirea, fără a spune însă nimic.

Reedeth; îi aruncă o privire, apoi se uită din nou la camera de luat vederi.

— Da... păi... mă tem că s-a petrecut ceva îngrozitor.

— Un efect secundar al acelor pastile pe care le ia pentru a intra în transă? îl luă pe Flamen gura pe dinainte, şi imediat regretă cele spuse.

Înainte, însă, de a-şi cere scuze, Reedeth răspunse:

— Nu. Domnul Kazer a fost prins în mijlocul revoltelor din noaptea trecută şi... mă rog, a fost rănit mortal.

— Isuse, e îngrozitor, spuse Flamen încet!

— Aşa că domnişoara Clay se află aici pentru a fi vindecată de efectele şocului, în special. Dar s-a ivit o altă blestemată de încurcătură juridică, şi nu pot s-o externez aşa, pur şi simplu. Un polițist cretin, văzându-i starea de şoc, a crezut că e vorba de probleme psihice majore, şi până să aflu eu despre acest lucru, actele de internare intraseră deja în sistemul birocratic, iar acum nu mai pot face nimic.

— Oare în țara asta nu mai funcționează nimic cum trebuie? oftă Flamen.

Brusc, Lyla îşi îndreptă poziția, scoțându-şi mâinile dintre genunchi.

— Domnule Flamen, ştiu că de abia ieri ne-am cunoscut, dar oare nu m-ați putea scoate de aici?

Flamen clipi.

— Nu înțeleg.

— E o chestiune de tutelă, spuse Reedeth după o clipă de tăcere. Trebuie dată în grija unui adult, şi toate rudele ei se

află în alte state.

I se adresă Lylei pe un ton consolator:

— Nu e neapărat nevoie de acest lucru, domnişoară Clay. Rezolvăm problema până cel târziu în seara aceasta, chiar de-ar trebui să merg direct la guvernator în acest scop. Dar…

Se întrerupse brusc. Lovindu-se cu palma peste frunte, pentru a mima uluirea produsă de propria-i neatenție, continuă:

— Doamne, oare de ce nu m-am gândit la asta până acum? Domnule Flamen, v-ar fi cumva de folos un adevărat geniu în repararea şi întreținerea aparaturii electronice?

Prior deveni mai încordat.

— Vezi ce o fi vrând să spună, Matthew, zise el pe şoptite.

— Asta şi intenționez, îl asigură Flamen, nedumerit.

După care, cu voce tare, spuse:

— Mă tem că nu prea înțeleg, domnule doctor.

— Păi, avem aici un om care trebuia de mult externat dar, din motive care sunt mult prea complicate pentru a fi explicate acum, se află prins aici de câteva luni bune, deşi data externării a trecut. În acest răstimp, a avut grijă de aparatura noastră… cred că ştiți că avem unul din cele mai mari sisteme cibernetice din lume. Talentul său pentru electronică este… of, nu găsesc cuvântul potrivit.; Strălucitor!

— Matthew, doar ştii că ni s-a dat acel indice de zero! spuse Prior în şoaptă. Ne-ar putea fi extrem de folositoare o asemenea persoană!

Flamen ezită.

— Şi ce ați vrea să fac cu?

— Să acceptați tutela, asta-i tot. Nici măcar n-ați fi nevoit să-l plătiți cine ştie ce, dacă l-ați angaja… primeşte o pensie din partea annatei, care a acumulat destulă dobândă în perioada în care a fost internat. Cred că s-au adunat deja vreo două sute de mii.

— Unde şi-a făcut studiile?

— În armată, din câte ştiu. Dar vă asigur, aptitudinile lui sunt extraordinare. Chiar şi aici în biroul meu a făcut nişte lucruri pe care le credeam imposibile.

— Mă voi gândi în mod serios la acest aspect, spuse Flamen. Îmi puteți da nişte documente? Trebuie să ştiu câte ceva despre el, înainte de a-mi lua vreun angajament.

— Voi avea grijă să vă fie trimise într-o oră, spuse Reedeth entuziast. Nici nu vă pot spune ce recunoscător sunt, domnule Flamen! De mult încerc să găsesc o cale de a-l externa. Pur şi simplu nu e corect să...

Zâmbetul îi pieri.

— Cred că am uitat să menționez un lucru. E „negrotei”.

Urmă o lungă perioadă de tăcere, în timpul căreia Flamen simți privirea lui Diablo ațintită asupra lui.

— Nu are importanță, spuse el într-un târziu. Dacă accept propunerea dumneavoastră, două lucruri mă interesează: starea lui psihică şi cât ne-ar fi de folos nouă. Din întâmplare, chiar avem un post temporar pentru un electronist, şi cred că, dacă e atât de bun cum spuneți, avem nevoie de el. Aşa că trimiteți-mi acea documentație şi apoi vă contactez eu. Bine?

— Excelent, spuse Reedeth cu căldură şi întrerupse legătura.

Flamen se lăsă pe spate, încruntându-se în direcția lui Prior.

— Deci draga mea soție nu vrea să-mi fie dată în grijă! mormăi el.

Prior se foi nervos.

— Matthew, eu zic că îl pui într-o situație stânjenitoare pe... Diablo, discutând acum aceste chestiuni intime!

— Ieri a fost o pitonească, astăzi este un „demascator” – ce dracu’, Lionel, există unii oameni față de care nu trebuie să te chinui să păstrezi secrete, pentru că în nici una din aceste meserii nu poți supraviețui dacă nu-ți ții gura! Pun pariu că Diablo ştia oricum, despre situația Celiei, nu-i aşa? încheie el,

întorcându-se spre negru.

— Medicamentul Ladronid, spuse Diablo după o clipă de tăcere. Am vrut să fac un reportaj legat de el. Umblau zvonurile despre un apărător al adevărului absolut care îşi împinsese soţia în lumea halucinaţiilor. În timp ce mă gândeam dacă să fac sau nu materialul, v-am urmărit emisiunea timp de o săptămână, şi la sfârşit m-am hotărât că merită să vă aduc în atenţia opiniei publice, indiferent de problemele personale avute.

Păru stânjenit, ca şi cum nu era obişnuit să laude pe cineva.

Flamen râse.

— Am scăpat ca prin urechile acului, spuse el. Am văzut ce s-a întâmplat cu una sau două dintre ţintele emisiunii dumitale. La ce cifră aţi ajuns cu S.I.D.-urile?

— Cu... cu ce?!

— Cu S.I.D.-urile. Sinucideri în urma Investigaţiei unui Demascator.

— Oh. Noi le numim „calea cea mai uşoară de scăpare”, spuse Diablo gânditor. Cred că în jur de patruzeci. Nu ţin socoteala exactă, totuşi.

— Chiar aşa? spuse Prior impresionat. Cifra noastră e numai cu puţin peste jumătate.

Diablo îl privi, apoi se uită din nou la Flamen. Fixându-l pe acesta din urmă cu ochii lui întunecaţi, aspri, spuse:

— V-aş putea sugera o explicaţie. Este mai greu de făcut un alb să regrete ceva din adâncul sufletului.

— Nu-mi place tonul dumitale, spuse Prior cu răceală în glas.

— Nu prea cred că-mi place ca succesul unei emisiuni să fie măsurat în numărul de morţi pe care aceasta îl provoacă, răspunse Diablo. Deci suntem chit.

— Încetaţi, se răsti Flamen. Amândoi! Diablo este un străin, Lionel, şi în locuri precum Blackbury, ei văd unele lucruri în

mod diferit. De-abia aştept să lucrez cu noul meu coleg, căci a-l avea în preajmă îmi va ascuţi intuiţia. Am cam ruginit în ultimul timp. Poate că ar trebui să încerc şi eu, să lucrez într-o zi douăsprezece ore, să văd dacă îmi mai revine imaginaţia. Dar deocamdată trebuie să pun cap la cap nişte indicii, şi voi la fel. Ce-ar fi să faci în aşa fel încât Diablo să aibă porţiunea lui de birou – mai mutăm nişte pereţi, instalăm un punct de reţea, tot ce trebuie. Şi vezi de asemenea, să o iei pe Celia.

— Cum spui tu, murmură Prior, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

Ajuns în prag, gata să-l urmeze, Diablo ezită şi aruncă o privire în urmă.

— Spune-mi… Flamen! Nu vreau să par caraghios, dar când mă gândesc ce ne-ai putea face nouă, negrilor, cu o asemenea dotare… — clătină din cap – sunt cam surprins de libertatea mică de mişcare pe care o ai.

— A, desigur, spuse Flamen indiferent. L-aş putea înfăţişa pe primarul Black în pat cu trei fete albe, sau pe membrii consiliului municipal din Detroit trăgându-şi-o pe la spate, lângă biroul de lucru, cu o asemenea exactitate a detaliului, încât li s-ar vedea şi părul pubian. Dar aparatura nu este pentru aşa ceva, ci doar pentru subiecte al căror indice de probabilitate este de cel puţin optzeci la sută.

— Mda, spuse Diablo. O abordare diferită, cred.

Păru dornic, preţ de o clipă, să mai spună ceva, dar în cele din urmă ridică din umeri şi se întoarse, pentru a-l urma pe Prior, care aştepta nerăbdător.

Rămas singur, Flamen îşi frământă barba şi înjură în şoaptă. Luând în sfârşit o hotărâre, întinse mâna spre consola pentru informaţii şi apăsă nişte taste, în căutare de detalii referitoare la evaluări psihiatrice. Vorbea cu destulă uşurinţă despre acest lucru, fără a avea însă cu adevărat ideea cum se realiza. După cinci minute de concentrare, reuşi să extragă esenţialul din fişierul cu un text extrem de încâlcit.

Era exact ceea ce spusese Prior, atunci când încercase să descrie tratamentul aplicat pacienților de la Ginsberg, alcătuirea unui psiho-profil optim, spre care era direcționat profilul actual al pacientului, în mod gradat.

Selectarea parametrilor pentru graficul optim lăsa însă libertate de mişcare. Deşi din datele existente în fişier nu reieşea în mod limpede acest lucru, cine citea printre rânduri înțelegea cu uşurință că alegerea acestor parametrii era în mare măsură un proces arbitrar.

Flamen cântări o vreme în minte acest aspect, şi în cele din unnă îşi frecă mâinile mulțumit.

În ciuda faptului că nimeni nu se bucura de imensa reputație a lui Mogshack, care fusese supranumit odată „Dr. Spock al sănătății mintale”, trebuia să mai existe în acest domeniu cineva cu destulă autoritate, şi cu vederi diametral opuse, şi care, de asemenea, să fixeze un profil optim pentru personalitatea Celiei, profil care să aibă cele mai mari şanse de a contrazice teoriile lui Mogshack. Ceru lista unor posibili candidați, iar în cazul acesteia, dădu peste un nume care îl făcu aproape să se înfioare de emoție.

Cine ar fi crezut că avea să i se sugereze imediat numele lui Xavier Conroy?

ARTICOL PRELUAT DIN NUMĂRUL DIN 4 MARTIE 1968 AL ZIARULUI „MANCHESTER GUARDIAN”

Planează pericolul unui „apartheid în stare de necesitate”, asupra Statelor Unite.

de Alistair Cooke, New York

Țara noastră a avut la dispoziție trei zile în care să absoarbă şocul primei părți, sau mai degrabă a rezumatului oficial, al raportului Comisiei Naționale Consultative a Preşedintelui asupra Tulburărilor Civile, cunoscută pe scurt drept Comisia Kerner, după numele guvernatorului statului Illinois, Otto Kerner, care a prezidat ancheta ce a durat şapte luni.

Astăzi, cei care sperau ca amintita comisie să facă mai multă lumină, s-au trezit în fața întregului şi imensului raport: 1489 de pagini de anchetă completă, dar şi epuizantă, asupra revoltelor izbucnite în oraşe mai mari sau mai mici. Revolte care nu au avut alt rezultat decât zdruncinarea din temelii a vieții economice şi sociale a oraşelor.

Probabil că foarte puțini oameni din afară care urmăresc evenimentele vor citi acest fascinant şi deprimant document. Iar şi mai puțini oameni din interiorul guvernelor locale sau al celui federal îşi vor pierde timpul în încercarea de a decide

între „cele trei alternative” cu care societatea americană se confruntă, conform concluziilor Comisiei. Prima alternativă este cea a continuării politicii din prezent, a alocării aceloraşi sume de bani, cu aproximaţie, în vederea relansării oraşelor, şi a folosirii aceloraşi metode dure de reprimare a tulburărilor stradale. Acest lucru – susţine Comisia – nu va reuşi „să crească speranţele sau să absoarbă energiile” populaţiei, tot mai numeroase, formate din tineretul negru din oraşe. Va duce la mai multă violenţă şi ar putea duce la un apartheid urban şi la divizarea permanentă a societăţii în două...

Speranţe firave

Cea de-a doua alternativă ar fi aceea de a ne ocupa deîndată de „îmbogăţirea mahalalelor, şi de îmbunătăţirea substanţială” a vieţii oamenilor, prin creşterea sensibilă a fondurilor dedicate educaţiei, şomajului, a locuinţelor şi a serviciilor sociale. Comisia nu este de părere că această abordare va duce la o îmbunătăţire permanentă a situaţiei...

Cea de-a treia alternativă, şi singura, în viziunea comisiei care poate salva Statele Unite de existenţa a „două societăţi – divizate şi inegale” (menţinute probabil prin instituirea stării de necesitate) este evidenţiată în mod repetat, în capitolele raportului referitoare la; problemele urbane. Acestea din urmă includ atitudinea din ce în ce mai intolerantă a albilor, numărul tot mai mare al tinerilor negri condamnaţi să nu fie niciodată angajaţi undeva (o treime din numărul total al tinerilor negri apţi de angajare din cele mai mari 20 de oraşe sunt şomeri în acest moment), exodul albilor spre suburbii, de unde este puţin probabil ca ei să voteze pentru introducerea de noi impozite pentru oraşele reduse la nişte ghetouri mizere, ocupate doar de negri.

Această a treia alternativă nu necesită nici mai mult, nici mai puţin decât un „susţinut efort naţional” pentru integrarea vieţii sociale şi economice a celor două rase şi a reprezentanţilor legii...

65

O PRESUPUNERE REFERITOARE LA EFORTUL SUSŢINUT MENŢIONAT ÎN CAPITOLUL ANTERIOR, FĂCUTĂ ÎN SPRIJINUL ACESTEI POVESTIRI

Nu s-a întâmplat aşa, şi a avut un efect pozitiv.

MORILE ZEILOR MACINĂ ÎNCET, DAR MORILE OAMENILOR PAR FOARTE DES A NU MĂCINA DEFEL, INDIFERENT DE CÂTE ORI SE ROTESC

— Ariadne, pentru numele lui Dumnezeu, simt nevoia să mă droghez, să mă îmbăt, sau să fac altceva, şi nu vreau s-o fac singur, spuse Reedeth către, superba imagine de pe monitorul de rețea.

O clipă, crezu că avea să se răstească la el şi să întrerupă legătura. Cu toate acestea, ea suspină şi se lăsă pe spate în fotoliu.

— Se pare că toată dimineața te-ai plâns, şi cred că ar fi inutil să mă aştept să te opreşti, înainte să intri într-o criză maniaco-depresivă mai serioasă. Deci ce ar trebui să fac eu – să-ți ofer tratament neoficial?

Se aşternu o tăcere încordată, deprimantă. În cele din urmă, Reedeth spuse, pe un ton total schimbat:

— Uite, am pentru tine o problemă psihologică, interesantă, sau poate că e sociologică, pentru a fi mai exact. Oare când s-a demodat prietenia?

— Păi, dacă vrei doar să vorbim verzi şi uscate…

— Pe dracu' verzi şi uscate. Câți prieteni ai, Ariadne? Şi mă refer la prieteni adevărați, care, atunci când vrei să vorbeşti despre problemele tale, ştii că te vor asculta, şi care ar putea

chiar să-ți dea un sfat, sau să te împrumute cu bani, sau să te ajute în alt mod.

— Pe mine nu mă frământă astfel de probleme, ridică Ariadne din umeri. Eu sunt adepta teoriei că fiecare om e un individ şi că trebuie să se descurce singur. Dacă eu n-aş putea să-mi port singură de grijă, mă îndoiesc că aş putea da dovadă de atâta aroganță încât să încerc să ajut alți oameni să obțină aceleaşi succese în viață. Dar am mulți prieteni, atât de mulți încât nu am reuşit niciodată să-i adun pe toți la aceeaşi petrecere!

— Aceia nu sunt prieteni, se încăpățână Reedeth. Şi eu am astfel de amici: pot recunoaşte cinci sau şase sute de oameni, destul de bine pentru a le pune întrebările adecvate referitoare la familia şi slujba lor. Dar… ce dracu', haide să-ți dau un exemplu. Fata asta, Lyla Clay, pe care în sfârşit am reuşit s-o scot de aici, după o luptă aparent interminabilă cu birocrația…

În privirea Ariadnei se citi brusc o licărire de interes.

— A, ai scos-o la liman?

— Oarecum. Îți povestesc imediat. Stai să-mi termin ideea. Mackero-ul ei a fost ucis noaptea trecută. N-a mai apucat să spună cuiva cum s-a întâmplat acest lucru. Oricum nu mai conta: însă, aşa cum ți-am spus, el a murit; iar ea a intrat într-o stare de şoc. Noroc că are propriul ei doctor, cineva cunoscut mie, care are nişte onorarii mai rezonabile şi care îşi ia în serios pacienții mai săraci, aşa că… Fir-ar să fie, acum mi-am uitat chiar eu ideea!

Trase adânc aer în piept, iar în acest timp Ariadne spuse:

— De ce i se spune „birocrație"? Ce, are ceva de-a face cu birourile, sau de ce?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, femeie! Întreabă-ți calculatorul de birou! Nu ştiu şi nici nu-mi pasă! Important e ce vreau eu să-ți explic!

— Păi atunci treci mai repede la subiect, spuse ea iritată.

Sunt epuizată.

— Şi crezi că eu nu sunt? Răspunde-mi atunci fără ocolişuri: dintre sutele de oameni pe care îi cunoşti, la care ții destul de mult încât să faci un şoc serios, dacă l-ai pierde?

Se aşternu o tăcere de durată. În cele din unnă, Ariadne spuse, cu o expresie de încordare:

— Păi, la părinții mei, evident, şi la fratele meu Wilfred, şi…

— Am spus prieteni, nu rude. Oamenii pe care ți i-ai ales chiar tu însăți, din milioanele de oameni din jur, în momentul în care te-ai maturizat şi ai luat viața pe cont propriu.

— Păi… Ariadne clătină din capul ei frumos, expresia de pe chipul ei fiind elocventă pentru lupta dintre jenă şi sinceritate. Nu ştiu dacă există cineva. Ştii, nu cred că m-am gândit la acest lucru până acum.

— De ce nu?

Revenindu-şi: puțin, Ariadne spuse ironică:

— Amicul tău Conroy nu are o teorie şi despre aşa ceva?

— Te referi la argumentul că suma totală a implicării emoționale a individului modern este la fel de mare ca şi în cazul lui Romeo şi a Julietei, dar că această implicare, emoțională se răsfrânge asupra unui număr mult mai mare de oameni, astfel încât pare a fi mediocră? Oh, eu cred că are al dracului de mare dreptate. E aceeaşi diferență ca între un bec obişnuit şi o rază laser. Poți să ai tot atâția wați, dar, nefiind atât de concentrați, nu este atât de periculos. Şi cred că e extraordinar – poate că era normal să ai o experiență deosebită, în vremurile în care oamenii se aşteptau să trăiască până în juml vârstei de douăzeci de ani, înainte de a lua ciumă, dar în zilele noastre, când durata medie de viață se suprapune peste cea mai mare parte a unui secol, mi se pare ridicol să ne „consumăm”. Dar…

Se trase furios de barbă.

— La dracu’, o iau mult prea pe ocolite pentru a ajunge la

subiect! Eu mă refer de fapt la o pierdere, nu la un câştig. Oamenii au încă probleme, au încă nevoie de sfaturi şi aşa mai departe.

— Le primesc, spuse Ariadne. Acesta e unul din motivele pentru care ne aflăm aici, la Ginsberg, un spital de stat, cu cele mai avansate dotări din lume.

Încercă să dea spuselor ei o nuanță de compasiune profundă.

— Da, dar dacă, de exemplu, ai păți ceva, asemenea Lylei Clay, sau lui Harry Madison, chiar? Nu ai prefera să ceri ajutorul cuiva pe care l-ai ales chiar tu, un prieten apropiat, decât să rişti să ai de-a face cu imensa birocrație impersonală cu care m-am luptat eu întreaga zi? Fata asta, Lyla Clay, nu e bolnavă, decât că a trecut printr-o experiență prin care nu ar trebui să treacă nicio fată – de fapt nimeni nu ar trebui să treacă prin aşa ceva, vreodată – şi doar pentru că mai are trei luni până la vârsta de majorat recunoscută în acest stat, şi pentru că a fost arestată pe baza unor ipotetice probleme psihice, eu a trebuit să irosesc ore în şir în certuri inutile!

— Dar până la urmă, ai reuşit s-o scoți de aici, oftă Ariadne.

— Da, am reuşit, dar nu mulțumită iubitului tău Mogshack. Când am apelat la ajutorul lui, mi-a argumentat că nici măcar o persoană suspectă doar de a avea tulburări psihice nu trebuie lăsată în libertate, pentru că ar putea isca agitații stradale ca cele de noaptea trecută. Dacă aşa stau lucrurile, atunci… atunci, la dracu'! Tu nu ar trebui să ai voie să apari în public, pentru că eşti îndeajuns de drăguță pentru a exista riscul ca un negru să încerce să te agațe, şi să existe astfel pericolul ca, în momentul în care îl pălmuieşti pentru insistența lui, să declanşezi o revoltă!

Realizând că începuse să se încingă, Reedeth făcu eforturi pentru a adopta un ton mai calm.

— Dacă ai vrut să-mi faci un compliment, spuse Ariadne,

nu prea l-ai formulat grozav.

— Nu am chef de complimente în clipa asta! De fapt, ceea ce mă interesează acum este doar să găsesc o cale de a împiedica oameni precum Lyla Clay sau Harry Madison să fie închişi, doar pentru că li s-a petrecut ceva mai puţin obişnuit. Nu de ăsta mi-am ales această meserie, ca să fiu paznicul unei închisori pline de oameni cu o gândire mai originală.

— Am mai discutat acest lucru, spuse Ariadne. Mereu ajungem la diferenţa dintre ceea ce este original şi ceea ce este nebunesc.

— Aşa este. Credeam că ajung la altceva şi iată-mă întors la acelaşi subiect.

Reedeth îşi masă fruntea.

— Se pare că înainte de a începe să vorbesc, nu m-am gândit la consecinţe prea clar, dar cauza acestei stări de spirit a mea este destul de simplă. Am reuşit să mă descotorosesc de Harry Madison, cât şi de…

— Ce? Cum?

— Flamen a acceptat tutela lui. Firma la care lucrează Flamen are nevoie de un electronist, şi când i l-am sugerat pe Madison, a spus da. Aproape că nici nu a fost nevoie de muncă de convingere.

— Şi i-ai dat pur şi simplu drumul, unui „negrotei” în New York, într-o zi în care funcţionează starea de necesitate?

— Mai există încă negri în New York, fie că-ţi place sau nu! Şi au dreptul, legal, de a merge pe stradă! Iar domnişoara Clay se pare că l-a simpatizat, atunci când le-a făcut cunoştinţă şi s-a oferit să-l conducă…

— Ai externat un negru împreună cu o albă, ea în stare de şoc iar el, cu un dosar psihiatric lung cât braţul meu?

Ariadne se ridică aproape din scaun.

— Isuse, s-ar putea să izbucnească noi tulburări la noapte! Va fi o minune dacă vor ieşi vii de pe peroanele trenurilor de mare viteză!

— Păi…

— Pe ce lume trăieşti, Jim? Toată flecăreala aceea despre faptul că prietenia nu mai e la modă, tot acest idealism ipocrit, şi teoria aceea că ar trebui să avem pe cineva la care să apelăm la nevoie…! Mi-aş dori mai degrabă nişte duşmani sinceri, decât un prieten care să mă trateze aşa cum tocmai te-ai purtat cu aceşti bieți oameni!

— Dar…!

— Ştiu ce nu e în regulă cu tine, Jim, spuse Ariadne cu asprime apropiindu-se de camera de luat vederi din biroul ei, astfel încât capul ei amenința să pătrundă la Reedeth prin monitor… Te enervează atunci când ai în jur oameni care ți-au fost dați în grijă, fără să fii consultat, după ce au fost prinşi într-o revoltă, sau i-ai găsit aici când ai sosit. Tu de fapt nu vrei să-i pregăteşti pentru o întoarcere în siguranță la casele lor, ci să te descotoroseşti de ei, ca să nu mai ai grija lor! Atunci când vei afla că Madison a fost împuşcat în plină stradă, sau că Lyla Clay a fost violată de un grup de albi, pentru că au văzut-o în compania unui negru, şi s-au gândit că oricine avea un asemenea însoțitor este un potențial vânat, vei avea vreun şoc? Vei avea pe dracu'!

Întrerupse legătura cu o expresie de real dezgust, ca şi cum era cât pe-aci să vomite în birou, iar Reedeth spuse, în mod inutil, fără a fi auzit de cineva:

— Dar eu nu asta am…

Sesizând că legătura de pe rețea fusese întreruptă, calculatorul-asistenl spuse:

— Ce spuneați?

— Oh, luate-ar dracu'! tună Reedeth şi ieşi năvalnic din cameră.

67

O OPINIE LA CARE XAVIER CONROY ŢINE CU ÎNVERŞUNARE, ÎN CIUDA ATACURILOR REPETATE ÎMPOTRIVA ACESTUI PUNCT DE VEDERE, DIN PARTEA LUI ELIAS MOGSHAK (PRINTRE ALTE AUTORITĂŢI DE MARCĂ)

Omul nu este o ființă rațională, ci un animal rațional, iar pentru a pretinde că prin controlul gonadelor şi al altor glande, în vederea producerii unei marionete complet ascultătoare şi conformiste, se vindecă o boală psihică gravă, este acelaşi lucru cu a ne lăuda că eliminăm riscul apariției unei „*tinea pedis*” prin amputarea piciorului de la gleznă.

68

LINIA CARE DESPARTE NOAPTEA DE ZI, PE PĂMÂNT SAU ORICE ALTĂ PLANETĂ SAU SATELIT, ESTE CUNOSCUTĂ SUB NUMELE ŞTIINŢIFIC DE „TERMINATOR”

În acea seară, în casa lui Prior domnea o atmosferă încărcată, la care mai mulți factori contribuiau fiecare în mare măsură.

După ce, fără prea multă tragere de inimă, Prior îşi adusese acasă sora, de la Ginsberg, acesta îşi găsi soția Nora vorbind prin rețea cu soția lui Phil Gasby, care, în momentul în care li se făcuse cunoştință, spusese:

— AA, da, ea e cea care a petrecut atât de mult timp internată la azilul de nebuni, nu-i aşa? Sper că ştiu ce fac, dacă o externează. Hmm!

Sfârşitul conversației şi începutul unui scandal în tot cartierul.

Prezența Celiei o enerva pe Nora, care sparse o farfurie cu carne de Bourguignon, reîncălzită, în toiul mesei de prânz, cu puțin timp înainte de sosirea cumnatului ei, strigând că ea se căsătorise doar cu Lionel, nu şi cu toți membrii cu probleme psihice ai familiei lui Prior. Nervozitatea ei obişnuită se accentuase mai devreme, când el încercase să-i explice de ce

angajarea faimosului „negrotei” Pedro Diablo la aceeaşi firmă, Matthew Flamen Inc., le aducea nişte avantaje care cântăreau mai greu în balanță decât stigmatul social de a colabora de pe picior de egalitate cu un negru (fragmente relevante ale discuției: „Nu voi mai putea niciodată să scap de ruşine, în acest cartier, şi va trebui să ne mutăm!” sau „Dacă are nevoie de o slujbă, lasă-l să-şi caute una în Africa!”)

Amintirea proaspătă a rezultatului dezastruos al antrenamentului efectuat de grupul de apărare cetățenesc făcea ca, în loc de o seară normală, plină de apeluri pe rețea, generatoare ale unui sentiment de solidaritate, în casă să domnească o tăcere apăsătoare, ca şi realizarea dură a faptului că actul de trădare al lui Lionel Prior din timpul exercițiului era discutat în întregul cartier, cu o asemenea intensitate, încât conversațiile puteau fi aproape auzite.

La toate acestea se adăuga şi ideea general acceptată că era posibil ca Morton Lenigo să fi sosit cu intenția clară de a prelua puterea în întreaga țară, alături de ceilalți negri. În plus, în timpul zilei, Gottschalk anunțaseră scoaterea pe piață a unui armament foarte scump dar cu o forță de distrugere fără precedent, armament pe care nimeni în acel cartier select nu şi-l putea permite deocamdată, la atât de scurt timp după achiziționarea modelelor obişnuite de primăvară.

În tot acest timp, inclusiv în timpul crizei, Celia păstră o atitudine de un calm glacial, făcând o conversație de complezență, referitoare la serviciul fratelui ei, la evenimentele mondiale petrecute de la externarea ei, şi la diferitele antichități pe care le cumpăraseră în ultimul timp şi pe care şi le aşezaseră în sufragerie. Această stare imperturbabilă a ei se datora faptului că timp de cinci luni i se administraseră medicamente şi chiar dacă înceta imediat tratamentul prescris, aveau să treacă mai multe zile până ce efectul acestora avea să se atenueze.

În momentul în care sosi soțul ei, Matthew Flamen tocmai își termina desertul, şi după un salut distant şi un sărut pe obraz, spuse că era mai bine să se ducă direct la culcare, căci fusese avertizată să nu se extenueze imediat după revenirea la viața normală, şi își luă noapte-bună.

69

MOTIVUL PENTRU CARE TUNELUL TRENULUI DE MARE VITEZĂ DIN CENTRUL CARTIERULUI QUEENS NU A FUNCŢIONAT DIN ZORI PÂNĂ DUPĂ-AMIAZĂ

O studentă la chimie, pe nume Allilene Hooper, în vârstă de 19 ani, nu a reuşit să stabilizeze nitroglicerina preparată acasă, pe care o ducea prietenului ei, şi aceasta a explodat din cauza vibraților..

Fiind decretată în acea zi starea de necesitate, la terminalele trenurilor rapide, în tot oraşul, se găseau poliţişti înarmaţi, şi sub privirile inumane ale măştilor de gaze, Lyla urcă cu scările rulante de pe peron, realizând îngrozită că în spatele ei se afla acest „negrotei” străin, pentru care, într-o criză de furie faţă de atmosfera de la Ginsberg, ea acceptase să-şi asume răspunderea, nu din punct de vedere legal, căci era minoră, ci din punct de vedere moral, conform afirmaţiei lui Reedeth: „Nu a mai fost de ani de zile liber, în New York, şi au avut loc schimbări”.

Ce altceva ar fi putut spune decât: „Lângă apartamentul meu este un hotel, şi primesc şi negri acolo. Voi merge cu el în oraş şi i-l voi arăta”.

Şi numai după ce el spuse cu căldură: „E foarte frumos din partea dumitale, domnişoară Clay, căci, deşi a stat aici internat atât de mult timp, are o personalitate remarcabilă şi este un strălucit electronist, şi cred că se va descurca excelent...”, de-abia atunci îi trecu prin minte groaznicul gând: Personalitatea remarcabilă se afla între spectatori, când am ţinut acea „şedinţă” la spital, alaltăieri, şi când a trebuit să fiu trezită cu palme din „capcana de ecou”, şi apoi am resimţit acea mahmureală inexplicabilă. Oare să fi fost el?

Arunca, din când în când, câte o privire peste umăr, iar el era acolo, înaintând imperturbabil alături de ceilalţi, cu o

geantă grea pe umăr, care conținea, probabil, puținele obiecte personale pe care reuşise să şi le păstreze în timpul şederii lui în spital, îmbrăcat cu o salopetă simplă, cenuşie, care nu se mula prea bine pe silueta lui scundă şi îndesată, cu barba îngrijită, cu părul mult mai scurt decât era moda, conform unei reguli din spitale, pe care ea îşi aminti că o citise undeva, şi care avea ceva de a face cu apariția păduchilor printre pacienți, după ce aceştia au locuit singuri mult timp, în condiții dezgustătoare.

Ce fel de om era? Până în acel moment, în afară de prezentări, de faptul că merseseră amândoi prin terminal şi că aşteptaseră câteva clipe pentru compartimentele pe care le solicitaseră, nu avusese efectiv nici un contact cu el. Schimbaseră câteva cuvinte, din politețe, şi atât. Ea aflase câte ceva despre el de la Reedeth, mai ales faptul că, dacă nu s-ar fi înrolat în armată şi nu ar fi trăit o experiență groaznică în timpul luptei, nu ar fi avut niciodată acea cădere nervoasă pentru care fusese internat.

Iar cu ocazia acestei întoarceri la Ginsberg, în împrejurări total diferite de cele din ziua anterioară, ea realizase brusc de ce îi displăcuse atât de tare atmosfera existentă acolo, atunci când se dusese pentru prima dată. Nu avea de-a face în mod particular cu talentul ei de pitoneasă. Era doar vorba de conştientizarea faptului că, alegându-şi această vocație, ea se angajase la o viață întreagă trăită la limita nebuniei: practic gândea cu mintea altora… sau ceva asemănător, atunci când înghițea o „pastilă profetică” şi cădea în transă. Un singur pas greşit o putea duce la o internare permanentă în acel spital oribil.

— Câte ramificații poate avea gândirea cuiva, murmură ea, apropiindu-se de polițiştii atenți de la capătul scărilor rulante.

— Vorbeşti singură, hm? spuse unul din ei, cu un râs aspru. Ai grijă, scumpo, să nu te alegi cu un bilet-dus spre Ginsberg.

— Uite un negrotei, spuse unul din colegii lui. Haide să ne ocupăm de el, da? N-am înhățat pe nimeni astăzi, dar întotdeauna apare o oportunitate. Hei, tu, negroteiule!

Ajunsă pe trotuar, Lyla întoarse capul şi, într-adevăr, cel pe care puseseră ochii pentru a-l percheziționa era Harry Madison. Cinci polițişti înalți, dotați cu veste antiglonț, cu măşti, încât nici nu-ți puteai da seama dacă aveau pielea albă sau neagră, cu căşti, scuturi, pistoale, lasere şi grenade lacrimogene. Însă nu avea rost să încerce să le spună că ea şi Madison erau împreună, în felul acesta n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

Impasibil, el se conformă ordinului de a-şi prezenta actele, iar la vederea certificatului de externare, avură o reacție previzibilă:

— Păi şi de ce nu te-au trimis în Blackbury?

Nici un răspuns. Era foarte calm acest om, observă Lyla, foarte stăpânit, deloc tulburat de ceea ce vedea acum în jur, de schimbările majore petrecute de când fusese el ultima oară în oraş: scuturile blindate care protejau ferestrele, baricadele înalte de şaizeci de centimetri, ale politiei, care izolau zona violențelor, din mijlocul şoselei, punctele mascate ale trăgătorilor poliției, amplasate la intersecțiile din apropiere, zidurile masive din beton, rezistente la explozii, exact de lungimea unei maşini, aşezate din două în două cvartale şi menite a proteja vehiculele oficiale de distrugere, în cazul demolării unei clădiri.

Cu toate acestea, nu încăpea nicio îndoială că toate acestea fuseseră prezentate la ştiri. Chiar şi internat fiind la Ginsberg, nu era ca şi cum te-ai afla pe altă planetă.

Dezamăgiți probabil – căci merseseră până acolo încât îl făcuseră să scoată totul din geantă - polițiştii îi făcură în cele din urmă semn lui Madison că putea merge mai departe, iar unul dintre ei, care stătuse deoparte, mestecând alene o gumă, un bărbat tânăr, înalt, foarte suplu, dar totuşi greoi în

mişcări, întinse calm piciorul, cu intenția de a-i pune piedică. Şi într-adevăr, piciorul întins ajunse cumva – Lyla nu-şi dădu seama cum – exact în locul unde urma să calce Madison, iar, acesta îl călcă cu toată greutatea, fără a se opri din mers, iar în momentul în care polițistul țipă de durere, uluit şi furios, între ei erau deja o mulțime de persoane sosite din urmă.

— Îmi pare rău de întârziere, spuse Madison, prinzând-o din urmă pe Lyla. Nu era nevoie să mă aşteptați, pot găsi cu uşurință acel hotel pe care mi l-ați recomandat.

Bineînțeles, şi atunci de ce îl aşteptase? Doar pentru a fi în compania cuiva, hotărî ea brusc. Noaptea trecută zăcuse lângă patul în care murise Dan, unde se afla cadavrul lui, unde… aagh. În atât de curata şi moderna Americă, se vorbea de organe, de inimă, ficat, rinichi, căci erau termeni folosiți de doctori, atunci când era cineva bolnav, dar nu se făcea niciodată legătura cu alimentele congelate, sterilizate, împachetate în plastic, care erau cumpărate de toată lumea. Dar fusese spintecat, iar tăietura dovedea că şi oamenii aveau aceste organe sângerânde, palpitante…

Privi, buimacă, la mulțimea din jur. Acea mulțime care era nelipsită de pe orice stradă din orice oraş modem. Se gândi: sute şi sute de inimi, de ficați, şi de, rinichi, kilometri de organe, litri de sânge, atât de mulți încât ar putea înroşi trotuarul!

— Vă simțiți bine, domnişoară Clay? Sunteți foarte palidă!

Simți o atingere pe umăr, care avu darul s-o liniştească, şi pentru care fu recunoscătoare, căci lumea reală păruse să se îndepărteze de ea..

— Ia-ți mâinile jegoase de pe fata asta albă! strigă cineva şi toată lumea aflată pe o rază de zece metri întoarse capul instantaneu, dar din fericire cea care țipase era doar o femeie în vârstă, cu buze subțiri şi cu nişte ochi aspri, sub fruntea plină de riduri.

— Vrei să se ocupe de tine, mai bine, hoaşcă bătrână? îi

strigă Lyla. Se auziră râsete şi îşi văzură cu, toții de drum, în afară de bătrână, care arunca priviri ucigătoare. În acest secol, în mare parte datorită înaintaşilor noştri, chiar şi bătrânicile cele mai nevinovate pot urî de moarte pe cineva.

„Dacă am răscoli poşeta aceea pe care o ține atât de strâns, am găsi o armă la fel ca cea pe care a încercat să mi-o vândă nenorocitul de agent Gottschalk, lângă cadavrul lui Dan...” gândi Lyla.

Însă momentul de tensiune o lecuise de acea neaşteptată stare de buimăceală. Spuse, pe un ton normal:

— Probabil că ar fi trebuit să vă avertizez, domnule Madison, că deşi în acest cartier negrii sunt încă primiți în hoteluri şi restaurante, nu este totuşi o zonă chiar tolerantă.

— Nu e nici o problemă, domnişoară Clay. Era de aşteptat. În armată am învățat să-mi port singur de grijă, şi încă nu am uitat acest lucru.

Ea îl privi gânditoare, văzându-l pentru prima oară drept Harry Madison, ca persoană, şi nu Harry Madison – fostul-bolnav-psihic.

Îi răsunau încă în minte spusele lui, şi realiză că avea o voce foarte plăcută, baritonală, puțin demodată, ca aceea a unui cântăreț care punea intenționat accentul pe fiecare cuvânt, în loc de a le rosti pe toate într-un ritm rapid, monoton, cum vorbeau aproape toți oamenii în secolul douăzeci şi unu.

Îşi aminti, de asemenea, că era totuşi singură, Dan fiind mort. Dan avusese un prieten, Berry. Îşi aducea vag aminte că Berry avea şi el un prieten... sau poate Martha, fata cu care trăia, avea unul. Într-un astfel de oraş aveai nevoie de prieteni... dar de ce doar unul? Însă aşa stăteau lucrurile în majoritatea cazurilor, oamenii, fiindu-le atât de greu să-şi facă un prieten măcar, deveneau frustrați în această căutare a prieteniei.

Era un aspect mult prea profund, prea înspăimântător,

pentru a te gândi la el, într-o seară caldă de vară, la o oră înaintată, cu soarele pregătindu-se să apună, cu mulțimea aceea circulând fără nici un țel sub privirile mascate ale polițiștilor înarmați, pe jumătate doritori, pe jumătate temători de posibilitatea izbucnirii unor noi violențe la noapte, care duceau la distrugerea din temelii a clădirilor devenite adăposturi pentru trăgătorii izolați;

Spuse:

— Să merg cu dumneavoastră la hotel?

— Poate ar fi mai bine să vă însoțesc eu la dumneavoastră acasă, replică Madison. Domnul doctor Reedeth mi-a spus că vi s-a întâmplat ceva rău noaptea trecută, domnişoară Clay şi… îmi cer scuze, nu arătați prea bine, şi m-aş simți prost dacă nu m-aş revanşa pentru amabilitatea de a mă fi condus.

În tonul lui se ghicea ceva mai mult decât o simpla şi superficială îngrijorare politicoasă. Îi veni în minte noțiunea de unchi, şi gândul o duse la anii copilăriei, panica războiului iminent din anii nouăzeci, când fiecare negru era tratat de fiecare alb ca un potențial inamic sau sabotor, iar ea, la inocenta vârstă de cinci ani era îngrijorată, din cauză că se asemănau atât de mult cu nişte ursuleți de pluş, iar fetițele, cu rochiile lor clasice, în carouri, cu fundițe strâns împletite… şi era totul atât de absurd, şi nu era vorba de Unchiul Tom, ci de Unchiul Remus, da, cel de mai târziu, iar spaima pieri, şi numai traumele psihice nu puteau fi vindecate, însă clădirile puteau fi reparate, iar nou-apărutele aeromobile începeau să aglomereze, cu milioanele, cerul, ca nişte roiuri disciplinate, străbătând văzduhul ghidate de nişte computere performante, capabile de a dirija un miliard de trasee în mod simultan fără nici o coliziune şi… în fine, era vorba de Unchiul Remus, cel care avea siguranța de sine a unui om de succes şi care deținea ceva ce avea să fie râvnit la un moment dat şi de puținii bogați, ceva ce putea constitui o dovadă a faptului că şi el era moştenitorul unei tradiții, al unei ascuțimi a limbii,

interesantă şi picantă; adaptabilă la lumea modernă: la urma urmelor, oare, cu o clipă în urmă, pentru a se descotorosi de acea bătrână isterică, făcuse ea oare altceva decât să-l imite pe Rilă Iepurilă care se ruga să nu fie aruncat îri tufele de mărăcini?

— Domnişoară Clay, poate ar fi mai bine să vă duc mai întâi la medicul dumneavoastră, spuse Madison îngrijorat.

— Cine e şeful aici, eu sau dumneavoastră? replică Lyla, cu un râs ascuțit, forțat. Da, îmi cer scuze, mi s-a întâmplat, într-adevăr, ceva foarte rău şi trebuie să mă întorc într-un apartament unde voi fi singură, şi unde voi găsi doar petele de sânge pe podea, care-mi vor aminti că ieri se găsea cineva acolo, şi nu prea are rost să ne facem griji, nu? Se întâmplă ca oamenii să mai fie şi ucişi. Voi…

Mergea alături de el, reuşind să se îndrepte în direcția dorită, în loc de a fi luați de valul de oameni şi forțați să se dea mereu la o parte din calea acestora, cum se obişnuise. Se îndreptau spre locuința ei, nu spre hotel. Nu avea importanță.

— … fi pur şi simplu nevoită să accept realitatea, oricât de oribilă este. Ar fi trebuit, totuşi, să vă pun în gardă, după cum spuneam, căci nu port acum iaşmacul, care i-ar fi putut face pe oameni să creadă că sunt de culoare, ca dumneata, adică, vezi că merg cu dumneata şi nu am pe mine decât aceste veşminte sumare iar lumea se uită la noi, ați observat? cu expresia aceasta de ură, albii întrebându-se „ce caută negrul acela cu o fată albă, trădându-ne cauza?”

— Da, spuse Madison. Toți negrii cresc cu această concepție, domnişoară Clay. Nu trebuie neapărat să scoateți în evidență acest lucru.

— Încerc, într-un fel să arăt că apreciez acest lucru, spuse Lyla. Vreau să spun că eu sunt o pitoneasă, şi deci ar trebui, teoretic, să am o sensibilitate peste medie față de…

Recunoscu intrarea blocului ei, apoi se îndreptă spre lift.

— … alți, oameni, indiferent de culoarea pielii. Vezi,

dumneata, eu am fost crescut într-un mediu demodat, iar părinţii mei sunt nişte anti-Afrikani, convinşi, şi cred că e tare păcat, deşi e evident cum de am reuşit să scăpăm de felul în care au evoluat lucrurile în ultimul secol… oh, Doamne, cum voi intra înăuntru?

Se opri brusc, chiar înainte de a intra în lift.

— Poliţiştii ăia împuţiţi! Nu m-au lăsat nici să iau cu mine o cheie, când m-au scos afară în dimineaţa asta, nimic, am avut, din întâmplare, doar nişte mărunţiş în buzunar şi…

Îşi scotoci, exasperată, buzunarul, până la căptuşeală, şi nu găsi altceva decât recipientul cu „pastile profetice” şi banii, împreună cu o carte de identitate.

— O să vedem ce facem, când ajungem acolo, spuse Madison, conducând-o îndemânatec în lift.

Un gând îi străbătu Lylei subconştientul: probabil că la asta se refereau părinţii mei cei demodaţi, când spuneau că îmi trebuie o „escortă”, atunci când mă duc undeva, şi în starea mea actuală, chiar sunt bucuroasă că am un însoţitor, căci sunt groaznic de înspăimântată de ceea ce voi găsi când liftul va ajunge la etajul al zecelea, şi cu toate acestea, iată că nu-mi pierd minţile şi…

Stop.

În faţa liftului, aşteptându-i să coboare, stătea agentul Gottschalk, din apartamentul 10-W.

Gândurile i se puteau citi pe chip: Aseară ai încercat să mă ucizi, după ce te-am ajutat, iar acum preferi să accepţi ajutor din partea unui negru, în acest oraş sfâşiat de către X-Patrioţii negri care ţi-au ucis bărbatul.

Nu spuse, însă, nimic, mulţumindu-se doar să se dea la o parte pentru a le face loc să treacă. Aşteptă, apoi, fără a intra în lift.

Motivul deveni imediat limpede. Pe coridor erau împrăştiate lucrurile ei. Teancuri de cărţi. Patul pătat la un capăt, proptit de perete. Şi alte mărunţişuri, mai puţin

interesante, existente în acel cămin blestemat, inclusiv statueta LAR, pentru care nu încăpea nici o îndoială că se emisese un ordin de recuperare a datoriei. Iar uşa apartamentului era zăvorâtă.

Agentul Gottschalk spuse, zeflemitor:

— Păcat, Lyla!

Din motive de publicitate, angajații Gottschalk foloseau prenumele oamenilor, menținând iluzia că şi ei reprezentau o familie, la fel ca cea pe care încerca să o apere cineva care cumpăra armament de la ei.

— Nu au închis uşa, după tine, azi-dimineață, şi a fost tentant, pentru oricine a trecut pe aici, nu? Impresarul tău ți-a lăsat cumva dreptul de şedere cu chirie, aici, prin testament?

— Păi…

Mintea Lylei era complet paralizată.

— Nu cred că a lăsat vreun testament cuiva.

— Foarte rău, spuse din nou agentul Gottschalk, pe un ton răutăcios, şi intră în lift.

— Nu-mi place acest om, spuse Madison gânditor, clătinând din cap. Totuşi, asta nu are importanță. Acesta este apartamentul dumitale, cel în fața căruia au fost scoase toate lucrurile, toată mobila?

— Da, dar…

Lyla era nevoită să-şi înfigă unghiile în carne, să-şi încordeze fiecare muşchi, pentru a nu scoate un urlet.

— Dar s-a mutat cineva în el, a intrat cineva acolo! Când m-au scos copoii afară, astăzi, nu am încuiat uşa şi…, ce aş putea face? Contractul de închiriere nu era pe numele meu, ci pe al lui Dan, şi…

Se întoarse şi se sprijini orbeşte de perete.

— Şi nu am nici o cheie!

O perioadă, destul de lungă, nu se întâmplă nimic. În cele din urmă ea îşi reveni şi reuşi să-şi dezlipească fruntea de pe peretele coridorului, şi să-şi şteargă lacrimile.

Madison nu se mişcase din loc, cu geanta atârnată pe umăr, cu o mână neagră, butucănoasă, contrastând cu salopeta cenuşie, în locul în care ținea cureaua genții.

Se simțea extrem de stânjenită, după ce ani de zile fusese învățată să nu-şi exteriorizeze slăbiciunile, câte opt luni pe an, de la vârsta de zece ani, în şcoală, de unde fugise până la urmă.

Dar Madison nu spuse decât:

— O încuietoare tip Punch, nu?

— Ce…? A, da. O încuietoare marca Punch, desigur. Aproape nici un alt tip nu se potrivea la uşile de apartament moderne, orice încuietoare cu gaură pentru cheie era mult prea vulnerabilă.

— Mda, spuse Madison gânditor, după ce întoarse privirea spre usciorul din apropiere, care era proptit de patul rupt, pătat cu sângele lui Dan, care începuse să se usuce deja, formând o crustă maronie, urât mirositoare, ce atrăsese o muscă.

— Mda,… e un cod de tip unu-doi-opt, cred… Nu, domnişoară Clay?

Ea îl privi uluită.

— Adică conține aceste cifre, nu? Poate primele trei, sau poate următoarele trei, după prima?

— Păi…

Ea înghiți în sec, fără a înțelege ceva, dar dând pesemne cel mai logic răspuns:

— Da, cred că începe cu unu-doi-opt. Dar nu l-am ținut niciodată minte.

Ezită, fiind tentată să întrebe de unde ştia, dar era întors cu spatele, iar ea nu putea vedea ce face, căci trupul îi ascundea mişcările. Nu văzu decât uşa deschizându-se, şi o rază de lumină pătrunzând pe deasupra acesteia.

— Are un zăvor-capcană! țipă ea, şi în aceeaşi clipă cineva aflat înăuntru înjură… iar uşă se deschise cu atât de multă

forță încât mişcarea îi scăpă Lylei, iar Madison stătea în prag, cu mâna deasupra capului, pentru a prinde zăvorul-capcană de o sută de kilograme care nici nu alunecase încă în jos pe canelurile sale.

De partea cealaltă se afla un bărbat, cu chipul livid, care ieşea, privind uluit, din sufragerie, facându-şi scut dintr-un scaun, şi care rămase cu gura căscată atunci când îl văzu pe intrus cum ridica grijuliu zăvorul-capcană la locul lui, şi îi fixa la loc piedica.

— Îl cunoaşteți pe acest om, domnişoară Clay? spuse Madison pe un ton oarecum plictisit.

— Păi... da..., spuse Lyla în şoaptă, şi fu nevoită să inspire adânc pentru a-şi încheia fraza. E un prieten de-ai lui Dan... mackero-ul meu. Îl cheamă Berry.

— Eu...

Pe gâtul subțire al lui Berry, omulețul se mişca în sus şi în jos. Berry era înalt, ațos, şi îi aduse brusc aminte Lylei de polițistul de la terminal, care încercase să-i pună piedică lui Madison.

— Am venit să-mi iau înapoi holosetul, improviză el. M-am gândit că totuşi îmi trebuie. Iar când am văzut uşa deschisă am...

Cuvintele îi pieriră şi ridică din umeri.

— Ciudat, spuse Madison aruncându-i o privire Lylei. Nu văd nici un holoset aici pe coridor. Văd însă o grămadă de aite obiecte. Ale dumitale sunt?

— Ale mele şi ale lui Dan! izbucni Lyla, înainte ca Berry să poată răspunde.

— Aha.

Madison trecu pe lângă Berry, ignorându-l pe acesta complet, şi se uită în sufragerie.

— Foarte drăguț din partea amicului dumitale, domnişoară Clay! Văd că a înlocuit patul rupt cu unul bun, şi întreaga locuință e foarte curată şi îngrijită. Pesemne că este o mare

uşurare să ştii că ai asemenea prieteni, când de fapt te aşteptai ca, venind acasă, să vezi că toată locuința ți-a fost devastată de copii sau jefuită, din cauză că sticleții nu au încuiat în urma lor, când te-au luat la Ginsberg. Locuința arată tare bine!

— Lua-te-ar dracu' de…, începu Berry, ridicând scaunul pentru a-l transforma într-o armă. Dar Madison duse mâna cu care îşi ținea geanta fix pe umăr, la piedica zăvorului-capcană, pe care îl prinsese şi îl ridicase cu atâta dezinvoltură, în ciuda celor o sută de kilograme ale acestuia, iar mişcarea fu mai expresivă decât orice alte cuvinte. Berry lăsă foarte încet scaunul pe podea.

Cu nişte mişcări reținute, alb la față, se îndreptă spre uşa în dreptul căreia Lyla rămăsese ca o statuie de marmură. Când ajunse la un braț depărtare de ea, spuse ironic:

— Ce bine îmi pare să văd că zvonul acela, cum că ai fi fost internată la Ginsberg…

În acel moment, ea nu se mai putu controla şi îi dădu o palmă, care răsună ca o împuşcătură.

— Târfă! urlă el şi vru s-o lovească cu pumnul, dar nu reuşi, căci Madison îl lovi în acelaşi timp la baza coloanei vertebrale, azvârlindu-l pe lângă Lyla, prin uşă, şi făcându-l să se izbească, gemând, de peretele coridorului,

Madison închise grijuliu uşa şi se întoarse spre ea.

— Vrei să iei înapoi vreun obiect de pe hol? întreba el.

— Nu, n-am nevoie, oftă Lyla. Nu-mi… o, ba da. LAR-ul acela… mai am de plătit două mii pe el! Nu-l las să mă „prindă" cu chestia asta, pe nenorocit! Nenorocitul! Am crezut că e prieten cu Dan! A aflat, pesemne, că Dan e mort şi că eu am fost arestată şi s-a gândit să profite de ocazie şi să se mute aici… el locuieşte de luni de zile cu iubita lui, într-o cameră, iar locuința aceasta are măcar o bucătărie separată, deşi altminteri e destul de strâmtă… Ce faci?

Madison îşi lipise urechea de uşă. O clipă mai târziu, o

deschise fulgerător, cu mâna pregătită să acționeze cu mare precizie. Berry scoase un țipăt, în momentul în care fu prins de încheietură iar aceasta fu supusă unei presiuni în punctele nervoase, care-l făcură să desfacă pumnul, dând drumul unei chei Punch. Madison spuse ironic:

— Ce bine, că ai adus cheia înapoi… cred că domnişoara Clay va avea nevoie de ea.

Însă în cealaltă mână Berry ținea un cuțit, şi de data aceasta Madison acționă fără nici un fel de ironie şi instantaneu, lama de metal îndreptată spre stomacul său sfârşi prin a lovi suprafața metalică a uşii, apoi alunecă,: cu un scârțâit, şi se răsuci, intrând în posesia lui Madison. Pentru a doua oară în mai puțin de un minut, Berry rămase cu gura căscată de uluială.

Câteva clipe rămaseră față în față, apoi curajul îl părăsi şi o luă orbeşte la fugă spre lift.

Madison îşi strecură cuțitul în geantă şi spuse:

— Spune-mi ce să aduc înăuntru, Domnişoară Clay. Privindu-l fix, ea schiță un zâmbet. Nu avea nici un motiv de bucurie.

— Nu glumeați când ați spus că ştiți să vă purtați de grijă, spuse ea. În armată ați învățat toate acestea?

— N-am avut mare lucru de făcut la Ginsberg, spuse Madison ridicând din umeri. Am avut timp să mă pun la punct cu antrenamentul.

— Dar… dar ați intrat pe uşă fără nici o cheie! insistă Lyla. Şi doar era încuiată, nu?

— A… Păi, da, era încuiată.

Chipul întunecat al lui Madison rămase impasibil.

— Dar o încuietoare tip Punch nu se poate deschide fără cheia potrivită! Numai dacă arunci uşa în aer…

Madison nu spuse nimic.

— Bine, bănuiesc că totuşi se poate. Tocmai ați reuşit acest lucru. Ce ați folosit?

Tăcere.

— Bine, e secret profesional. Dar spuneți-mi, atunci…

Ezită, cu o expresie gânditoare întipărită pe chip, ascultându-şi parcă propriile gânduri şi îndoindu-se că aveau vreo logică.

— La Ginsberg se folosesc încuietori Punch?

Madison dădu din cap afirmativ.

— Şi le-ați fi putut deschide oricând? Ați fi putut pleca?

— Cam aşa ceva.

— Şi de ce dracu' nu ați făcut-o!? spuse ea, pe un ton strident, plin de iritare.

— Nu am vrut, domnişoară Clay, spuse Madison. Nu înainte de a obține certificatul legal de externare şi de a fi dat în tutela cuiva, în timpul primelor douăsprezece luni, înțelegeți?

Lyla bâjbâi după un scaun, fără a se uita într-acolo, şi se aşeză încet.

— Vorbiți serios? Da, desigur că vorbiți serios… am impresia că vorbiți mereu extrem de serios.

Din nou tăcere.

— Păi… ei bine, mulțumesc mult, oricum. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat dacă ticălosul acela de Berry ar fi fost aici şi aş fi sosit singură. Vreau să spun că, dacă aş fi găsit uşa încuiată şi nu mi-ar fi răspuns nimeni, m-aş fi dus să-l caut, pentru că am crezut că era cel mai bun prieten al lui Dan.

Îşi sprijini capul în palme şi începu să se legene.

— Tu ai prieteni, Harry? Pot să-ți spun Harry? Nu-mi place să le spun oamenilor „doamnă” şi „domnule” tot timpul.

— Sigur, spune-mi cum vrei, spuse Madison, aruncând o privire prin uşă, ca să se asigure că nu era nimeni pe coridor, şi ducându-se, sprinten, să aducă înăuntru lucrurile aruncate de Berry.

Cărând, grijuliu, patul prin uşa deschisă, spuse:

— Vreți să-l curăț şi să-l repar? Doar nu vreți să îi

rămâneți datoare, din cauză că a adus patul cel nou, nu?

— Nu! spuse Lyla, ridicând capul. Aruncă tot ce-a adus el aici,… să şi le care acasă, dacă mai are vreo „casă”!

— Păi să-mi spuneți care sunt ale lui şi care ale dumitale, propuse Madison, şi propti patul de peretele cel mai apropiat.

Terminară treaba în douăzeci de minute, închiseră uşa, fixară din nou zăvorul-capcană, în caz că Berry s-ar fi întors cu întăriri, spălară patul cu apă caldă – era destulă apă caldă în locuință, iar printre lucrurile aduse de Berry care nu fuseseră încă azvârlite pe culoar era şi nişte detergent – şi lipiră tăietura din pernă cu bandă adezivă din geanta lui Madison. Era ca sacul lui Moş Crăciun, se gândi Lyla, privindu-l cum muncea. Cu alte cuvinte, dacă ar fi deschis-o ea, ar fi găsit înăuntru doar lucruri banale: haine, obiecte de igienă personală, poate câteva cărți sau suveniruri. Dar, atunci când se ivea vreo problemă, dacă o deschidea Madison, găsea acolo obiectul care îi trebuia…

Testat, gonflat, patul se afla din nou la locul lui, LAR-ul stătea în colțul obişnuit, ca şi toate celelalte obiecte. Madison îşi puse geantă pe umăr şi se îndreptă spre uşă.

— Mă bucur că v-am fost de ajutor, domnişoară Clay, spuse el. Acum o să mă duc să caut acel hotel.

— Nu, aşteaptă! spuse Lyla ridicându-se. Te rog, nu pleca. Eu…

Era pe cale să-l prindă de braț, dar se abținu. Unii negri erau foarte sensibili când un alb îi atingea fără a le cere permisiunea, iar ea se simțea înspăimântată de acest om care descuia încuietori fără a folosi vreun explozibil şi care putea prinde un zăvor-capcană cu o singură mână. Pentru a acoperi gafa pe care reuşise s-o evite, începu să vorbească foarte repede şi dezlânat.

— Vezi, cum spuneam, dacă nu l-aş fi găsit pe Berry aici, m-aş fi gândit să apelez la ajutorul lui, pentru că am crezut că este prieten cu Dan, iar eu nu am stat în New York, nici

măcar în alt oraş din statul New York, aşa că nu prea am prieteni aici... Ai mulți prieteni, Harry?

— Nu.

— Nici unul? Absolut nici unul? Nici familie?

El clatină din cap.

— Din ce zonă vii?

— Nevada.

— Deci eşti cam departe de casă, nu? Eu vin din Virginia, dar oricum, nu e New York...

Îşi muşcă cu putere buza de jos, care tremura, anunțând lacrimile care unnau.

— Dacă Berry aşteaptă să mă prindă singură, spuse ea în cele din urmă.

— Dumneata îl cunoşti, spuse Madison. Ar putea încerca acest lucru?

— Nu ştiu! spuse ea pe un ton plângăcios. Nu m-am gândit niciodată la el ca la un duşman până acum! E ultima persoană de pe lume la care m-aş fi gândit ca la un duşman! Of, Doamne, de ce nu mai putem avea prieteni ca de odinioară?

— Nu cunosc răspunsul la această întrebare, spuse Madison. Am sperat ca doctorii de la Ginsberg să-l cunoască, dar nici ei nu-l ştiau.

— Da, cred că ar fi normal ca psihologii să poată da un răspuns, spuse Lyla, cu o senzație de plutire vagă, asemenea fazelor finale ale efectului produs de Ladromid. De ce te-au dus acolo, de fapt, dacă nu te superi că te întreb?

— Pentru punerea prea multor întrebări, spuse Madison. Ca cea pe care tocmai ai pus-o tu. Mi-au pus o armă în mână şi mi-au spus să mă duc să-l ucid pe „acel sălbatic gol” care ține în mână o suliță din piatră, căci „el e inamicul”, iar eu am întrebat de ce e el inamicul, iar ei mi-au spus că „din cauză că a luat legătura cu comuniştii”, iar eu am întrebat dacă în limba lui există măcar un termen pentru „comunism”;

ei au spus că dacă nu mă duc să-l ucid, voi fi arestat. Şi m-au arestat. Am continuat să le pun întrebări, şi nu am primit nici un, răspuns, şi nu am vrut să mă opresc cu întrebările până nu mi se dădea un răspuns. Aşa că m-au adus acasă şi m-au internat la Ginsberg…, de fapt, la început m-au dus la alt spital, dar când s-a deschis Ginsberg, m-au transferat acolo. Probabil din cauză că sunt negru. Pe acea vreme nu se cădea să internezi un negru într-un spital demodat, sărăcăcios.

Lyla vru să spună ceva, dar se răzgândi, apoi se hotărî totuşi:

— Harry, spune-mi sincer: crezi că au avut dreptate să te interneze acolo? Crezi că erai chiar nebun? Pentru că mie nu-mi pari deloc nebun.

— Am o adeverință de fost pacient, spuse Madison cu un zâmbet amar.

Era prima expresie pe care o văzuse pe chipul lui impasibil, chiar şi atunci când îl înfruntase pe Berry, dar şi aceasta dispăru într-o clipă.

— Da, aşa este.

Îşi căuta cuvintele.

— Ei, bine… uite, nu vreau să rămân singură. Sunt speriată. Nu mai am nici armă… mi-a furat-o acel Gottschalk, cel pe care l-ai văzut la lift. Va trebui să ies să cumpăr ceva de mâncare… Ei bine, nu poți rămâne să-mi ții companie măcar câteva ore? Doar atât cât trebuie, până mă simt mai…

Glasul îi pieri, coborî mâinile pe lângă corp şi înclină capul.

— Îmi cer scuze, murmură ea. Ai făcut deja mult mai mult decât aş avea dreptul să pretind.

— Chestia cu mâncarea e o idee bună, spuse Madison. Cred că mai târziu te vei simți mai bine, dar nu imediat. Cu o masă şi poate câteva pahare băute, sau o țigară, vei fi în stare să faci față. Lucrurile vor începe să pară mai normale.

— Exact asta vreau, spuse ea recunoscătoare. Ca lucrurile

să pară mai normale, măcar o vreme, chiar dacă ştiu că nu sunt aşa şi nici nu vor mai fi vreodată. Haide să mergem să mâncăm chiar acum, ca să nu te mai rețin. Mă duc să-mi iau iaşmacul şi să-mi pun nişte haine mai lungi, astfel încât să nu-şi dea nimeni seama că sunt albă, pe stradă, şi cunosc nişte restaurante care primesc clienți de orice culoare.

Întinse mâna după iaşmac, care se afla în cuier, ca de obicei. Berry nu apucase, se pare, să-l arunce. Aflată pe punctul de a-şi pune veşmântul ce avea darul de a-i ascunde chipul, ezită.

— Harry, tu ai fost? spuse ea brusc, şi vru să-i explice: „cel care m-a împins în acea capcană de ecou, şi care mi-a provocat mahmureala aceea, încât am rostit o premoniție nefiind în transă”.

Însă nu avea nevoie să explice nimic. El înclină capul afirmativ şi îi întinse cheia pe care o luase de la Berry, pentru ca ea să o pună în buzunar.

— Îmi pare rău, adăugă el şi deschise uşa.

FRAGMENT PRELUAT DIN NUMĂRUL DIN 10 MARTIE 1968 AL ZIARULUI „LONDON OBSERVER"

„Culoarea— străvechiul conflict"

de Colin Legum

După ce am petrecut de curând câteva luni în Statele Unite, am ajuns să împărtăşesc punctul de vedere conform căruia, dacă nu se vor petrece două miracole – o încheiere rapidă a războiului din Vietnam şi o angajare pe scară largă în sprijinul economiei țării, în interior – Statele Unite se află pe punctul de a intra într-o perioadă caracterizată de oprimare aspră a negrilor de către albi, care i-ar putea zgudui din temelii sistemul politic.

Care ar putea fi efectele, dacă puterea principală a Occidentului se angajează într-o represiune rasială serioasă? Acest lucru ar accentua criza mondială a discriminărilor rasiale, în asemenea măsură încât nu ar suferi comparație cu nimic altceva. Ar aşeza pe umerii aliaților occidentali ai Americii o povară chiar mai mare decât războiul din Vietnam. Ar avea un efect teribil în Africa şi i-ar afecta direct pe naționaliştii africani, care s-ar vedea nevoiți să apeleze la sprijinul comuniştilor…

Dacă acest punct de vedere deprimant şi sumbru se dovedeşte a fi o alarmă falsă, acest lucru s-ar putea datora

numai posibilității ca Occidentul, prevăzând din timp pericolul, să-şi schimbe prioritățile pe plan intern şi internațional…

Dacă societatea albă a Americii ar ajunge cumva să-şi simtă serios amenințate interesele economice şi cele legate de securitate, este foarte posibil să aibă loc nişte schimbări majore. Însă nu se poate încă prevedea care vor fi acestea.

În mod similar, în cazul în care comunitatea sud-africană ar ajunge să se simtă într-atât de izolată şi de amenințată încât politica prezentă, a dominației albe, nu ar mai putea fi suportată, această comunitate ar putea deveni interesată într-o separare de tip original, cum ar fi sistemul cantonal din Elveția. Acest tip de separare voluntară este deja discutat, de către unii, în Israel fiind privită ca o soluție viabilă la problema pe care o reprezintă viața alături de arabi.

Această separare voluntară – chiar şi o separare în mai multe zone teritoriale – nu este neapărat un fapt negativ, retrograd. Deşi nu este văzută cu ochi buni de către liberali – din cauza teribilului rasism al secolului douăzeci – liberalii au fost vârful de lance al separatiştilor din secolul nouăsprezece, care au luptat pentru independența față de imperiile Otoman şi Habsburgic, şi chiar şi în ziua de astăzi simpatizează cu cauza scoțienilor sau a galezilor.

Prezenta cerere a negrilor din America, de a-şi controla propriile ghetouri, este o mişcare în această direcție…

72

PRESUPINERE REFERITOARE LA CAPITOLUL ANTERIOR, FĂCUTĂ ÎN SPRIJINUL ACESTEI POVESTIRI

În mijlocul deceniului nouă, fondurile şi personalul alocat Serviciului de Securitate Internă au început să le depăşească pe cele alocate activităţilor externe.

73

ÎN CONFORMITATE CU O RECOMANDARE COMPUTERIZATĂ REFERITOARE LA METODA OPTIMĂ DE A OBŢINE COOPERAREA UNEI PERSONALITĂŢI CUNOSCUTE PENTRU CARACTERUL EI DIFICIL

Xavier Conroy, doctor în sociologie şi filosofie, profesor universitar cu diplomă Hawthorn, de psihologie socială, la Universitatea North Manitoba: INFLUENȚĂ MOGSHACK DOCTRINĂ PSIHOLOGICĂ CONTEMPORANĂ CONSIDERATĂ EXAGERATĂ DE FOSTUL ASOCIAT. PUNCT. CAUT OPINII PRO/ CONTRA. PUNCT. RĂSPUNSUL DUMITALE A FOST DEJA PLĂTIT DE MINE. PUNCT. SEMNAT FLAMEN

Flamen „Demascator" NYCNY 10036: INFLUENȚA LUI MOGSHACK DĂUNĂTOARE DAR TE BAȚI CU MORILE DE VÂNT. SEMNAT CONROY

Conroy, Universitatea North Manitoba: DE ACORD – „MĂ BAT CU MORILE DE VÂNT". PUNCT. CER COOPERARE ÎN ACEASTĂ PRIVINȚĂ. SEMNAT FLAMEN

Flamen „Demascator" NYCNY 10036: MULT NOROC. SEMNAT CONROY

Conroy, Universitatea North Manitoba: VINO LA NY ÎN WEEKEND TOATE COSTURILE ACOPERITE. PUNCT. SEMNAT FLAMEN

Flamen „Demascator” NYCNY 10036: SOSESC SÂMBĂTĂ DIMINEAȚĂ ZBORUL 9635. PUNCT. NU CRED CĂ EXISTĂ VREO ŞANSĂ, DAR NU VREAU SĂ RATEZ OCAZIA. SEMNAT CONROY.

Lyla avea impresia că ar fi trebuit să fie înspăimântată, dar nu era, şi reuşea chiar să se întrebe, cu destul calm, de ce nu era. Îşi spuse că motivul îl constituia faptul că Madison era, fără nici un dubiu, de partea ei, că o salvase de la ceea ce altminteri ar fi fost o catastrofă şi, mai mult decât atât, ştia – indiferent cum – la ce se referise ea când îi pusese acea simplă întrebare: „Tu ai fost?”

O bună bucată de vreme, după ce ieşiseră din apartament, ea nu se gândi la prea multe lucruri, dar în cele din urmă, când ajunseră din nou afară pe stradă, fu capabila de a da glas, pe un ton normal, prietenesc, unor întrebări care o frământau.

— Matthew Flamen ți-a oferit o slujbă, nu-i aşa?

— Da; se pare că are nevoie de cineva care să înlăture nişte bruiaje care-i afectează emisiunile şi mă pricep destul de bine la electronice.

— Te bucuri că… ai ieşit, după atât de mult timp?

— Nu ştiu. Voi aştepta să aflu dacă lumea a devenit mai bună între timp.

— A devenit mai rea, spuse Lyla pe un ton ferm. Vreau să spun că… Mă rog, eu sunt destul de tânără, dar din ceea ce-mi aduc totuşi aminte, se pare că a devenit mai rea. Doctorul Reedeth spunea că ieri au fost trei „intervenții ca ultimă soluție” ale poliției asupra câte unui cvartal întreg, şi că nu e

prea rău, pentru că odată au avut loc nouăsprezece într-o singură noapte, dar nu ar trebui să se petreacă niciodată aşa ceva!

Urmă o pauză, în timpul căreia merseră unul lângă altul, fără a vorbi deloc. Lyla era înveşmântată cu iaşmacul ei şi cu haine lungi, astfel încât să nu i se vadă nici o porţiune de piele, şi putură înainta nestingheriţi, pentru că ceilalţi erau încredinţaţi că şi ea era negresă. Întotdeauna după izbucnirea unor violenţe, se simţea un fel de oboseală în aer, un soi de tristeţe ca aceea simţită de doi. Amanţi sinceri dar accidentali, care-şi dau seama, în lumina cenuşie a răsăritului că prin pasiunea lor au riscat să trimită încă un copil în lunga călătorie spre moarte.

În cele din urmă, preluă el sarcina de a pune întrebări şi spuse:

— Ce ai fi făcut dacă ai fi mers singură acasă?

— Nu ştiu, murmură ea. Probabil că aş fi luat legătura cu noul tău şef. Dar nu cred că m-ar fi putut ajuta prea mult. Vreau să spun... Oh, e atât de greu de explicat. Vreau să spun că îmi place atitudinea lui exterioară, dar are ceva în el ce nu-mi place. Pare un om de treabă când vorbeşti cu el, dar parcă am senzaţia că nu se poate avea încredere în el. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— Foarte limpede, spuse Madison, adăugând: Acela e restaurantul la care mergem, cel din faţă?

Tocmai dăduseră un colţ şi aveau în faţa ochilor un restaurant chinezesc numit „Oraşul interzis”. Doar din dorinţa de a menţine în funcţiune un anumit gen de comerţ, în ciuda xenofobiei modeme, era bine cunoscut faptul că patronii de restaurante chinezeşti erau nevoiţi să accepte orice fel de clientelă şi de obicei acceptau şi grupuri mixte. Însă fereastra principală a acestui restaurant era spartă, iar pe uşă se afla, mâzgălit cu cerneală roşie: „Xpatrioţii au făcut asta!” Iar o săgeată indica geamul spart.

— Dan şi cu mine am venit odată aici cu nişte prieteni de-ai noştri negri, spuse Lyla cu un optimism forțat, şi îl conduse spre partea opusă a străzii.

Nu apucă însă nici să se apropie de uşă. În spatele acesteia se afla un asiatic înalt, care îi aruncă o privire lui Madison şi ridică mâna amenințător cu degetele drepte, pregătite pentru o lovitură de karate.

— Cred că mai bine încercăm în altă parte în seara aceasta, spuse ea abătută, şi se întoarse.

Cu coada ochiului îl văzu pe asiatic rânjind.

Era un alt restaurant african pe trotuarul următor, dar şi pe acesta scria îngrijit, cu vopsea maro deschis, pe fundal negru, că nu le era permis accesul albilor, şi mai era şi unul indian, ce anunța cu mândrie pe trecători că şi indienii erau arieni şi că nu voiau să aibă de-a face cu alte rase, şi era şi unul numai pentru evrei, şi un altul strict musulman şi unul japonez, numai pentru albi, în fața căruia era parcat un vehicul sud-african, şi un restaurant Yaruba, specializat în mâncăruri bazate pe arahide şi în cele din urmă, Lyla, spuse deznădăjduită:

— Îmi pare rău, dar au trecut luni de zile de când am încercat să caut un local mixt, şi după evenimentele de noaptea trecută probabil că s-a umplut paharul pentru mulți dintre ei. Poate că ar trebui să ne ducem fiecare să mâncăm separat.

— Hotelul pe care mi l-ai recomandat are restaurant? întrebă Madison.

Ea îl privi tristă prin crăpătura din iaşmac.

— Eu zic că e foarte probabil ca hotelul să nu mai accepte clienți negri, şi cred că va trebui să mergi direct în Harlem.

Madison se încruntă şi, o clipă, buzele i se strânseră formând o linie extrem de subțire.

— Ce a provocat această situație, domnişoară Clay? Nu putea fi doar din cauza nopții plină de violențe.

— Aş vrea să-mi spui Lyla, insistă ea. Îmi place ca oamenii să aibă o atitudine prietenoasă faţă de mine, nu doar politicoasă! Simt nevoia ca cineva să se poarte cu mine ca un prieten! Oh, Dumnezeule, mi-aş dori să fie ca în vremurile de altădată, despre care îmi povestesc părinţii mei, când nu conta cu cine te întâlneai, cu cine lucrai sau cine se aşeza lângă tine. Parcă întreaga lume ne striveşte asemenea pereţilor, în povestirea „Puţul şi pendulul”.

Aruncă în jur priviri disperate, aşteptându-se parcă să vadă clădirile împresurând-o, prinzând-o în capcană.

— Oamenii nu erau ucişi în violenţe stradale pe atunci! Nu erau! Oh… oh, bietul Dan!

Madison rămase tăcut. Ea continuă, imediat.

— Nu, sigur că nu e vorba de o noapte. Probabil că această situaţie aştepta să iasă la iveală, dar oamenilor le era prea ruşine să facă acest lucru. Dar altceva s-a dovedit a fi mai puternic decât ruşinea. Ce e mai puternic decât ruşinea?

— Frica, spuse Madison.

— Da, cred că da, recunoscu ea. Dar de ce se tem oamenii atât de mult?

Trase cu putere aer în piept.

— Eu sunt o pitoneasă, Harry. Eu trebuie să pătrund în mintea oamenilor. Nu am găsit niciodată ceva în mintea cuiva – nici măcar la Ginsberg, unde sunt internaţi atâţia oameni aşa-zişi nebuni – care să nu se afle şi în mintea mea…

Ea îl urma acum pe el, îndreptându-se amândoi spre hotelul recomandat de ea.

— În afară de tine, spuse ea. Nu… nu eşti ca toţi ceilalţi, într-un fel… şi chiar şi acest lucru mă sperie… aşa cred.

În acel moment patru bărbaţi masivi, puternici, albi cu toţii, ieşiră pe o uşă şi le blocară drumul. Un „fascicul-puternic” de lumină îi dezvălui Lylei chipul ascuns de iaşmac, şi auzi pe unul din ei spunând:

— Un negru şi o albă!

O mână o prinse pe a ei şi simţi o înţepătură la baza degetului mare, şi totul începu să se învârtă în jurul ei.

Totul era tulbure, părea că întreaga lume se roteşte pe nişte osii vechi, scârţâinde. În subconştient strigătul de ajutor, repetat la infinit. Cea care fusese persoana Lyla Clay era acum spulberată în cele patru (şi mizerabile) colţuri ale universului. Ajutor, ajutor, ajutor… fără vlagă, fără a-şi putea mişca măcar buzele, fără a mai vorbi de coardele vocale…

Opt colţuri (mizerabile) ale universului.

…ajutor…

…abandonă în cele din urmă orice rezistenţă…

75

TOT FELUL DE PRECAUȚII INEGALE ȘI CONTRADICTORII

Îl cazaseră pe Pedro Diablo într-o clădire cu apartamente de lux finanțate de guvern, al căror contract – conceput de Bustafedrel, cu mult timp în urmă, când delimitările rasiale nu erau atât de rigide – includea o clauză de nediscrimare, dar ea nu fusese niciodată invocată înainte, iar vecinii lui erau atât de îngroziți, încât în acea seară (în timp ce era căutat şi de liderii negrilor, care păstrau o legătură strânsă cu Morton Lenigo şi care erau şi oripilați din cauză că se bazaseră pe folosirea talentelor propagandistice ale lui Diablo iar acum el fusese expulzat pe baza spuselor unui alb) organizau o petiție, cerând să fie evacuat imediat, înainte de a păta prestigiul cartierului.

ÎNTREBARE: CINE ERA JEGOSUL CU CARE TE-AM VĂZUT ASEARĂ?
RĂSPUNS: NU ERA JEGOS, ERA NEGRUL DE COLO.

O eternitate mai târziu şi o lume total diferita: o lume a dealurilor împădurite, cu un soare pe jumătate verde pe jumătate roşu, traversat de fâşia mohorâtă a norilor din văzduhul cenuşiu de deasupra.

O încăpere? Nu s-ar putea numi astfel. O încăpere-peisaj, cu podea formată din câmpii şi cu munți pe post de mobilier. Un râu curgând neauzit, în josul unei cascade pline de stânci, obscene ciupercării la poalele dealurilor, şi clima zonală, cu furtuni, cu zgomote, cu căldura înăbuşitoare şi cu mirosul de putreziciune.

Un trosnet – tunetul – şi o durere – lumina fulgerului şi în planul apropiat Lylei – care deschise ochii – un Stonehenge de trupuri umane, un cerc megalitic de brațe şi umeri, nişte siluete albe, verticale, între ele, nişte burți imense, atârnând deasupra părului pubian, piele mâzgălită ca nişte pereți de WC, cu nume şi date, cu pastă unsuroasă, unele mânjite, altele descifrabile: PIGGY WALLIS 0825 DELLA MĂCELARUL 1215 „PERVERSUL” HANK DUMONT 1640.

Ansamblând parcă fragmentele dispersate de o explozie nucleară, încet, bucată cu bucată, şi dându-le iarăşi forma

dinainte, Lyla absorbea faptele pe care le percepeau simțurile ei şi le clasifica pe categorii. Se simțea foarte rău, şi o durea mâna, în locul în care un ac bont îi fusese înfipt adânc în muşchi. De asemenea, resimțea o durere arzândă pe coapsa dreaptă. O lovitură de bici îi lăsase acolo o dungă roşie.

Clădire supraetajată. Fapt cert: vederea îi revenise. Mobilă ultramodernă, demontabilă. „Ciupercile” distorsionate, de pe pantele „întunecate”, erau de fapt trupuri umane, unele îmbrăcate, altele nu, unele în mişcare, altele nu, iar unele, la jumătatea distanței, angajate într-o partidă de sex, incredibil de lentă, cu membrele încâlcite şi uitând de orice altceva în afară de atingerea trupului.

În fața ei, de asemenea, – nu un cerc megalitic, ci opt bărbați, neavând decât nişte cizme în picioare, şi cu piepturile mâzgălite – sau brațele, dacă pieptul era prea păros pentru a se putea scrie pe el – cu câte un nume: GENE, PUTZI, VERNON, HUGHIE, PHIL, SLOB, CHARLIE, PAT.

Înconjurând fiecare cu brațele umerii celuilat de lângă el, se aşezaseră în formă de potcoavă în jurul unei tinere femei, foarte înalte, cu sâni mici şi cu un început de burtă, de asemenea dezbrăcată, având pe ea doar o centură şi nişte sandale, cu nişte chingi ce se ridicau deasupra genunchiului, şi care ținea în mână un bici şi avea pe cap o perucă stranie, colorată în roşu, albastru şi verde. Se auzea un zgomot insuportabil, nu asurzitor, dar care provenea din toate părțile şi de deasupra, dând impresia că în toate camerele alăturate se asculta muzică iar oamenii dansau sau se certau violent, strigând unii la alții. Avea ochii larg deschişi, cu o expresie dementă în priviri, şi transpira atât de abundent încât începuseră să i se şteargă inscripțiile de pe trup.

— S-a trezit! se auzi un strigăt.

Lyla simți pe piele nişte stropi fini de salivă. Mai simți, de asemenea, strânsoarea aspră a legăturilor care îi încătuşau coatele, mişcarea alunecoasă, din cauza transpirației, a unor

muşchi pe spatele ei, sub fese – o suprafață textilă, pufoasă şi udă, iar la ceafa – asprimea sârmoasă a părului unui bărbat negru, asemenea blănii unui terrier… Gemu şi îşi încordă, cu un suprem efort de voință, toate simțurile, revenind total la realitate.

Era legată de Madison, spate în spate cu acesta şi era complet goală.

— Ce ai făcut cu şortul acela al ei? tună fata cea înaltă, iar Gene, de la capătul şirului de bărbați, se desprinse grabnic, se duse să aducă şortul şi i-l înmâna, cu o plecăciune adâncă.

Cu biciul atârnat pe umeri, fata căută buzunarul şi scoase ce găsi acolo: cheia Punch (pe care o aruncă), nişte bani (îi aruncă şi pe aceştia), o carte de identitate (pe care o păstră) şi o fiolă.

— E ceva bun acolo, Mikki? se smiorcăi Gene. E ceva bun în sticluța aceea?

— De unde dracu' să ştiu eu? tună din nou fata, examinând cartea de identitate.

Mikki? se gândi Lyla. Oh, Doamne, de n-ar fi Michaela Baxendale.

Auzea ce se vorbea, prin ceața tulbure a şocului, a terorii şi a efectului acelui drog pe care i-l injectaseră:

— Da, e ceva tare bun, iubitule! Ştii ce mi-ai adus aici, scumpule?

Gene scutură din cap iar ceilalți se apropiară pentru a auzi mai bine:

— Păi, e pitoneasa de care se ocupă nenorocitul şi împuțitul acela de Dan Kazer! țipă Mikki, izbucnind într-un râs isteric. Nemernicul acela de doi lei m-a lăsat în stradă, în frig, şi iată, a sosit clipa răzbunării, nu-i aşa scumpo?

O privi cu ură pe Lyla, agitând micuța fiolă lângă urechea acesteia, apoi se întoarse pentru a-i examina conținutul, sub lumina soarelui roşu-verzui, care de fapt era doar un disc, pe perete, cu o săgeată indicatoare pătrunsă în zona de culoare

verde.

— Aha! Avem aici destul ca să ne simţim bine, dacă e ceva bun „de gustat” în sticluţa asta!

Deşurubă repede capacul.

— Dar să fim siguri „nu? Haideţi să o testăm pe ei, să vedem ce efect are!

Chicotind, bărbaţii rupseră cercul, căzură în genunchi, şi începură s-o pipăie, s-o apuce pe Lyla de coapse, mergând lacomi, până la zona pubiană, la sâni. Totul se petrecu de-a valma, extrem de rapid, zeci de degete care o pipăiau… în acest răstimp, în spatele Lylei, alţii făceau acelaşi lucru cu Madison (el trebuia să fie cel de care era legată). Era prea slăbită pentru a li se împotrivi, astfel că încercă să se folosească de viclenie, aşteptând ca o mână să se apropie de gura ei, cu o „pastilă profetică”, smulgând un comentariu din partea celui numit SLOB:

— Hei, Mikki, trebuie să fie ceva bun aici, uite că deschide gura!

Iar ea îl muşcă cu putere.

—

ârfa! M-a muşcat!

Făcu un salt înapoi, scăpă pilulele, privindu-şi îngrozit tăietura de la baza unghiei, din care sângele picura pe piciorul Lylei. Dar chiar în clipa în care ea se pregătea să-şi savureze succesul contraatcului şi să se relaxeze, simţi o lovitură în ceafă. Era ţeasta tare a lui Madison. Se auzi o şoaptă:

— Ţine-l de nas.

Zgomotul făcut de un pumn în stomac. Apoi, cu voce tare:

— A înghiţit-o, gata! încearcă din nou cu fata. Mai dă-ne o pastilă, Mikki… Nu, lasă…

Bâjbâiră pe covorul negru.

— Am găsit-o pe cea pe care a scuipat-o. Uite-o.

Doamne, ce efect avea să-i producă o astfel de pastilă lui

Madison? Îşi aduse aminte că Dan intrase într-o asemenea stare de delir încât crezuse că nu-şi va mai reveni niciodată. Îşi aminti, de asemenea, că numai femeile (probabil era ceva legat de hormoni) aveau capacitatea de a absorbi drogul într-o jumătate de oră.

Se împotrivi, se zvârcoli în toate părțile, dar ei îi imobilizaseră picioarele, încât ar fi riscat să-şi rupă oasele dacă ar fi încercat să-i dea jos. Cum avea deja brațele legate, pentru a rămâne fixată în spatele lui Madison, nu-i mai rămânea decât capul liber, care însă putea fi controlat, apucând-o de păr. I-l traseră mult pe spate, atât de mult încât nu mai avea putere în muşchi pentru a încleşta fălcile, şi avea obrazul lipit de barba țepoasă a lui Madison. Încercă să se răsucească, să-şi lipească gura de gâtul lui pentru a bloca pastila pe care voiau să o facă să o înghită, dar în van. I-o strecurară printre dinți, îi apăsară limba, încercă să facă un efort pentru a nu o înghiți, în momentul în care avea să primească iminenta lovitură în stomac…

Doar că aceasta nu se produse. Azvârlindu-i pe bărbați în toate părțile, fu ridicată brusc în aer şi se trezi cu ochii ațintiți o clipă în tavan. Scuipă pastila, acesta fiind lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult pe lume.

Legăturile i se strânseră în jurul brațului stâng, apoi al celui drept, şi pentru o fracțiune de secundă, o duru, dar merita. Legăturile cedară. Căzu la podea, aterizând cu o mână într-o substanță umedă, lipicioasă, care, în lumină, avea o culoare căcănie. Desigur. Se îndepărtă din acel loc, făcând nişte sărituri ca o broască, ştergându-se pe mână cu fiecare porțiune de covor care era cât de cât uscată. Apoi, când se îndepărtase deja, întoarse capul pentru a se uita la Madison.

În afară de Mikki şi de cei opt bărbați cu cizme, în picioare, nimeni nu le dădea prea mare atenție. Cuplurile aflate la capătul încăperii îşi continuau lenta şi ciudata lor partidă de

amor, restul lumii neexistând pentru ei.

Madison fusese şi el dezbrăcat de răpitori iar trupul lui îndesat, negru, sclipea asemenea unei piei de focă, fiecare muşchi încordat fiind pus în evidență de o dâră de lumină. Bărbatul pe care era scris numele de Pat, aşteptându-se parcă să beneficieze de îmbrățişarea acelui trup de abanos spuse: „Hohooo!” şi înaintă încet, cu viclenie. Puțin aplecat, cu picioarele depărtate aidoma unui luptător de wrestling pregătit pentru încleştare, cu privirea scăpărând ageră de jur împrejur, Madison aşteptă până ce ajunse la distanța optimă şi atacă. Dinții albi îi sclipiră şi scoase un mârâit animalic. Deocamdată însă nu-i dădu lui Pat decât un avertisment – pe mâna acestuia îşi făcuse apariția o dâră subțire de sânge, provocat de un canin, şi urme de salivă. Pat se făcu alb la față şi îşi scutură saliva de pe mână, înjurând.

— Dă-te înapoi, Pat, spuse Mikki, revenindu-şi din şocul avut la vederea ruperii legăturilor. Se pare că în pilula asta pe care i-am dat-o e ceva care-l impulsionează, un energizant. Fă loc pentru biciul meu, vrei?

Şfichiui aerul cu biciul, sigură pe ea, căci îl folosise deja împotriva unor adversari mult mai masivi. Şi într-adevăr nu avea motive de îngrijorare. Aruncând o privire în lateral, o văzu pe Lyla, ghemuită, tremurând, nefiind dornică de a participa la luptă. Unul contra nouă reprezenta o proporție liniştitoare. Lyla aproape că îi auzea gândurile. Iar tinerii bărbați erau puternici, viguroşi.

În celălalt capăt al încăperii cineva se ridică în capul oaselor, alertată de şuieratul biciului, probabil: o fată complet goală, care inițial îşi înconjură sânii cu brațele, apoi zâmbi cu o expresie stupidă şi îşi depărtă picioarele pentru a-şi sprijini coatele de genunchii larg desfăcuți. Se aplecă înainte urmărind concentrată scena.

Lyla simți un gust pe limbă, în fundul gurii. Nu era gustul acru, al fricii, pe care îl simțea altminteri în toată gura. Ceva

amar – scârbos – înțepător. Adună salivă pe care şi-o împinse în zonele mai sensibile la asemenea senzații gustative.

Îşi aduse aminte şi fu cuprinsă instantaneu de groază. Desfăcuse odată o „pastilă profetică” înainte de a o înghiți pentru a vedea dacă îi place conținutul. Nu-i plăcuse. Acum simțea acelaşi gust. Pesemne că învelişul gelatinos se crăpase, probabil sub greutatea piciorului cuiva, după ce ea o aruncase, atunci când încercaseră prima dată să i-o vâre în gură. Şi observase acest lucru prea târziu, după ce înghițise deja: întreaga cantitate scursă pe limba ei. Numai câteva miligrame, probabil, dar în lipsa convulsiilor frenetice ale pitoneselor, care dizolvau drogul, ce efect avea să aibă asupra ei…?

Un pocnet.

Prin zarva necontenită cauzată de muzica şi dansul care aveau loc în altă parte a imobilului, răzbătu un trosnet, care o făcu să devină din nou atentă la ce se petrecea în jurul ei. Cu aceeaşi forță incredibilă cu care mânuise zăvorul greu de o sută de kilograme de la uşa apartamentului ei, Madison apucase acum masa cu suprafață de marmură şi picioare din oțel şi începuse să o sfărâme. În momentul în care văzu că unul din punctele de sudură opune rezistență, se răsuci şi o aruncă cu totul în perete. Marmura se sfărâmă şi o bucată de beton căzu pe podea. Un picior al mesei se desprinse iar el îl ridică deasupra capului cu un urlet. Bărbatul pe care era mâzgălit numele de Vemon se ghemui, îngrozit şi se dădu la o parte icnind.

Părând alarmată, Mikki lovi din bici şi ținti de data aceasta gâtul lui Madison.

Piciorul de oțel al mesei interceptă lovitura în aer, biciul înfăşurându-se în jurul lui ca un şarpe boa, Madison mişcând numai capul în acest timp, nu şi umerii, asemenea unui dansator dintr-un templu indian, doar atât cât era necesar pentru ca biciul să nu-i atingă ochiul drept. Se smuci,

şi mânerul biciului îi scăpă lui Mikki din mâinile asudate.

Plin de îndrăzneală, mulțumit aproape, de faptul că avea în față un adversar respectabil, bărbatul pe nume Putzi, care era cel mai înalt şi mai musculos, țâşni spre masa sfărâmată şi desprinse şi el unul dintre picioarele acesteia.

Madison desprinse biciul încolăcit în jurul propriei arme şi îl aruncă. Lyla îşi duse mâinile la urechi, auzind efectiv zgomotul propriilor degete îndoindu-se în palmă. Forța cu care Madison aruncase biciul era incredibilă, şi nici măcar nu-şi retrăsese brațul în spatele umerilor pentru acest lucru. Însă biciul, făcut ghem, îl dezechilibră pe Putzi şi îi lăsă acestuia o urmă roşie, lungă, pe piept şi pe burtă, ca şi cum ar fi fost lovit cu un clasic bătător de covoare, o urmă de forma unui trifoi.

— Eu mă car de aici! strigă cel pe nume Hughie.

Mikki se întinse după el şi îl apucă de păr, răsucindu-l.

— Pune mâna pe el şi imobilizează-l, cretinule! Vrei să te alegi cu o acuzație de răpire? Tu l-ai adus aici, rămâi şi suportă consecințele!

— Dar tu ne-ai spus să aducem un cuplu mixt! se smiorcăi Hughie.

— Tacă-ți gura şi apucă piciorul acela de la masă!

Mikki însăşi se repezi să-şi recupereze biciul, care se încurcase între membrele lui Putzi, care gemea.

La doi centimetri de mâna ei întinsă, o bucată de marmură, de mărimea unui pumn, se sfărâmă de perete şi o împroşcă pe față şi pe corp cu fragmente mici, ascuțite. Ea ridică încet privirea şi îl văzu pe Madison cum rânjea la ea, cu un calm inuman. Recăpătându-şi echilibrul, ea se retrase şi înşfăcă piciorul mesei, aruncându-i-l nu lui Hughie, căruia nu-i trecuse spaima, ci lui Vemon, care îl prinse şi, rotindu-l amenințător, îl atacă pe Madison.

— Mă vei înfrunta la zăgaz, dar acolo te vei alege cu țeasta sfărâmată, spuse Madison cu un glas limpede, şi pară atât de

violent încât palma lui Vemon se deschise şi arma acestuia zbură prin aer, sfarâmându-se de peretele opus. Fata dezbrăcată din spatele Lylei scoase un strigăt de satisfacție şi bătu din palme.

Zăgaz...? Lyla clipi şi clătină din cap. Pentru o clipă, avusese impresia că nu avea în fața ochilor camera întunecată cu ziduri cenuşii şi cu soarele acela roşu-verzui, ci liziera unei păduri, traversată de un pârâu, şi nişte bărbați cu nişte stinghii lungi din lemn care îşi disputau întâietatea de a trece peste un buştean lat, plat, care unea cele două maluri.

Dar camera se afla încă acolo iar imaginea luminişului însorit dispăruse.

Revenindu-şi, plin de furie, Putzi se repezi să înşface piciorul de metal al mesei, cea mai accesibilă armă, în vreme ce Mikki se întorcea prudentă cu spatele, îndreptându-se spre cealaltă parte a camerei.

Putzi îşi făcu scut dintr-un scaun uşor, cu un şezut solid din plastic, şi îl ținu în fața lui, îndreptându-se spre Madison. Negrul făcu un pas înapoi, invitându-l pe atacator să facă prima mişcare şi întinse mâna, smulgând una din draperiile lungi până la podea care acopereau ferestrele, călcă pe marginea acesteia, şi, încordându-se, sfâşie catifeaua grea, astfel încât în mâna dreaptă îi rămase o bucată de mărimea dorită.

Sub picioarele goale, ea simțea nisipul încins de soare; aspru dar totuşi abia simțit... (ce?!). Lyla întinse încet mâna, pentru a-şi pipăi tălpile, aşteptându-se să simtă asprimea nisipului şi, găsind doar o urmă de excremente, pe care şi le ştersese mai devreme de pe mână. Cu toate acestea, răgetul leilor flămânzi era inconfundabil (ce?!), un sunet asemenea unei explozii lente. Iar spectatorii de pe scaunele adunate unul lângă altul întindeau mâinile spre cerul de un albastru diafan, aidoma unui baldachin greu, pe care era atârnat soarele, asemănător; unui, bănuț auriu, fiind parcă interesat

de aceste chestiuni de viaţă şi de moarte…

Reuşi din nou, cu un efort, să revină la realitate, şi tocmai la timp pentru a zări cele două tije de oţel sclipind în lumină, scutul improvizat dintr-un scaun, şi draperia sfâşiată pentru a fi transformată într-un mijloc de apărare. Simţea în gură gustul unei mese neplăcute, luate înainte, de măsline stricate, un iz de pâine veche necoaptă şi de puţină carne păstrată pentru lupi, dar a cărei destinaţie fusese schimbată de un lanista[20] care pariase pe lupta de astăzi dintre doi oameni, şi care pâine păruse doar stricată dar care, luând în considerare cum decurgeau lucrurile, putea fi chiar otrăvită, căci totul înjur se învârtea, la fiecare pas, iar în urechi îşi simţea sângele vuind atât de tare încât acoperea strigătele mulţimii.

Lyla înţelegea perfect ce i se întâmpla. Înghiţise o doză sub-critică a drogului existent în pastilele profetice şi aceasta o transporta din realitate în acea lume, necunoscută, în care intra în timpul stărilor obişnuite de transă. Nu înţelegea însă ce se întâmpla în jurul ei, cu ceilalţi. Bărbatul acela blond, cu alură germanică, înarmat cu o sabie, purtând zale, coif, apărători pentru braţe şi picioare şi care avea în mâini un scut care să-l protejeze împotriva adversarului său, dotat cu un trident ascuţit şi cu o plasă pe care o mânuia cu abilitate…

Din nou, dinspre curţile aflate sub rândurile de scaune, răgetul leilor furioşi.

Plasa fu întinsă cu îndemânare pe nisip, iar tridentul fu împins înainte, pentru a-l forţa pe adversar să se retragă, o lovitură de sabie în lateral, făcându-l să pună, neatent, călcâiul în plasă, apoi urmă o smucitură, şi bărbatul zăcea întins la pământ. Din lateral, acolo unde spectatorii bogaţi stăteau în preajma împăratului, la adăpostul umbrelelor, în timp ce plebeii erau nevoiţi să transpire şi să-şi forţeze ochii,

[20] Proprietar de şcoală de gladiatori.

din cauza soarelui strălucitor, din acea parte răzbătură aplauze amestecate cu strigătele furioase ale pariorilor care pierduseră.

(În acest timp Slob, în ciuda rănii de la mână, înşfăcă biciul, în vreme ce Madison era ocupat să-l dezechilibreze pe Putzi cu fâşia din draperie.)

Universul intră parcă într-un vârtej ameţitor, dând impresia că eonii curgeau în direcţia opusă, scrâşnind strident la fiecare secundă chinuită a înaintării lor.

Într-un kilt căptuşit, care nu-i ajungea până la genunchi, şi cu o barbă atârnând în şuviţe dezordonate pe piept, un bărbat înarmat cu un bici rostea blesteme, într-o linişte mormântală. O senzaţie de frig şi întuneric însoţea cuvintele rostite de acesta:

— Crocodilii şi câinii să se înfrupte din oasele tale, la răsăritul soarelui!

O respiraţie grea, duhnind a ceapă stricată şi bere acră, ce aducea mai degrabă cu urina. De-a curmezişul umerilor, urmele subţiri, paralele, ale aceluiaşi bici, pe mâini – bătăturile acoperite de argilă şi alte bătături, de la funiile trase mereu, una din ele fiind o rană deschisă, ca şi cum în acea palmă s-ar fi aflat un tăciune încins, în urmă cu o oră. Legate de glezne – alte funii, menite nu a ajuta la ridicarea blocurilor mari de piatră ei a-i ţine în frâu pe sclavi, în vreme ce supraveghetorul stătea deoparte, la o depărtare egală cu lungimea biciului.

O piatră grea, încinsă de soare, de forma şi mărimea unei felii de pâine, fu ridicată mai iute chiar decât o lovitură de bici şi azvârlită.

Printr-o ceaţă tulbure, ca un văl de boală, slăbiciune şi ură – ură – ură, o pereche de ochi aparţinându-i Lylei, dar înceţoşaţi de infecţii netratate de ani de zile, de lumina crudă a soarelui şi de praful purtat de vânt, din inima Africii, ochii aceştia, deci, văzură cum o bucată din cimentul smuls mai

devreme din peretele imobilului despică țeasta lui Slob, aidoma unui cuțit. Acesta căzu în genunchi, aplecându-se peste bici şi lăsând să se scurgă peste acesta sângele ce-i şiroia din cap.

(în acest timp, strigându-le oamenilor ei să vină la ea pentru a se înarma, Mikki se dusese la dulapul ei marca Gottschalk, înțesat de arme mai vechi sau mai noi, oricare dintre acestea putând fi folosite fără probleme împotriva lui Madison – mâine toată lumea avea să afle despre „negroteiul” intrus, invitat acolo în semn de bunăvoință față de alte rase, care a devenit agresiv, trădându-şi moştenirea primitivă, sălbatică, ceea ce înseamnă că trebuie exilați în Blackbury şi Bantustan, căci, asemenea unor lei furioşi, ținuți în lanțuri pe prispa, casei, nici ei nu puteau fi aduşi înăuntru.)

Lyla însă, percepea un adevărat caleidoscop de secvențe, de imagini decupate din timp, mai degrabă decât imagini – o mulțime de percepții senzoriale, oboseală fizică, spaimă (inima bătându-i să-i spargă pieptul), foame… şi greață, amestecată cu prospețime fizică, speranță combinată cu groază… O străfulgerare. Un teren de turnir, verde din loc în loc, udat de ploaia care căzuse, iarba lăsând să se vadă în multe locuri țărâna cafenie de dedesubt, un foişor împodobit strident, cu flamuri lungi, un cal horcăind în agonie şi o incredibilă senzație de greutate apăsând fiecare membru, iar câmpul vizual redus la o fâşie îngustă, în dreptul ochilor, apoi imaginea unei lăncii, o lovitură cu o bilă cu țepi fixată cu un lanț de o bară mânuită cu ardoare. O nouă străfulgerare. Gerul zăpezii, blănurile greoaie, detestate dar necesare, dinții măcinați, reduşi la nişte cioturi, dintre care unul provoca o durere distrugătoare pentru ochiul drept, mestecau din bucata de carne acoperită de piele, o mână strângând un ciomag improvizat din craca unui copac, cealaltă atârnând inertă, în urma unei muşcături care sfâşiase tendonul, şi care, deşi acoperită cu nişte frunze, se infectase; o amenințare,

undeva acolo în depărtarea albă, vuind, o amenințare nedesluşită, fapt pentru care acest „cineva” care era martor la aceste lucruri, era recunoscător. Străfulgerare. O ploaie uşoară, senzația unor desene pictate pe față şi pe piept, nu atât simțite cât văzute pe trupurile camarazilor, vopsiți identic, nişte dealuri tainice care încadrau o trecătoare cu o potecă la poale, iar de pe umărul drept pornea o țeavă veche, grosolană, legată cu curele de piele netăbăcită pe un pat de armă, din lemn, pentru a preveni vreo crăpătură şi a amortiza impactul detonării iminente. Străfulgerare: o stare de buimăceală, de detaşare, o senzație de iritare, în aşteptarea, momentului în care se va ajunge deasupra țintei, într-un costum ermetic, care provoca mâncărimi, la mare distanță de restul lumii, având în fața ochilor luminițe şi aparate de măsurat, perceperea vagă, reprimată imediat, a unui om cuprins de flăcări.

(În acest timp Lyla repeta încontinuu, minunându-se, ca un copil, de propria ei forță de pătrundere: „Am întâlnit un om cu şapte creiere, am întâlnit un om cu şapte creiere!”

Înarmându-se primul, plin de furie, cel pe nume Pat, apuca orbeşte ce-i pica în mână, şi dintre toate, îşi alese o suliță – atunci când aveau un client capabil să cumpere toate sortimentele mai scumpe, cei din cartelul Gottschalk nu se dădeau în lături de la nimic, mai ales de la a susține cauza unei arme care nu trebuia niciodată reîncărcată sau re-energizată.)

Vârtejul de imagini luă sfârşit, lăsând loc unei singure scene: o porțiune de teren neted, pe care păşea, într-un ritm monoton, un uriaş înarmat cu o lance.

(Alertați de înspăimântatul Hughie, alți oameni din celelalte camere se îngrămădiră în dreptul spațiului unde ar fi trebuit să se afle o uşă, dar care era inexistentă, unii dintre ei amețiți de droguri, unii beți, alții doar curioşi şi lacomi de senzații tari.)

Un trup calm încordându-şi muşchii. O lungă fâşie de cârpă era înfăşurată încet de tot, cu multă grijă. Suprapunându-se în mod deconcertant, senzaţia călăririi unui cal şi mugetele vitelor într-o goană înspăimântată. Memoria o ajută pe Lyla: o praştie. Băştinaşii Insulelor Baleare care mânuiau prăştiile se lăudau că puteau întoarce din drum un taur aflat în plină goană, lovindu-i unul dintre coarne cu o piatră! Bun, şi ce legătură avea acest lucru cu imaginea lui… lui Goliath?

Un şuierat. Piatra în drum spre ţinta ei. O lovitură în falcă, cu asemenea forţă încât capul fu dat pe spate, apoi se prăbuşi laolaltă cu trupul, la pământ.

(Iar acum, un Blazer, arma recomandată de agentul Gottschalk lângă trupul cald încă al lui Dan, cu raza lui foarte lată, ca un evantai, ratarea ţintei fiind aproape imposibilă de la mai puţin de douăzeci de metri.)

Străfulgerare. Atât de rigidă, asemenea cuiva care îşi trece în revistă „mâna” primită la un joc de cărţi şi care caută popii; un archebuz pregătit pe trepiedul său şi duhoarea de fitil ars, pieptul la pământ şi mâinile înfipte în ţărâna udă, în aşteptarea pocnetului asurzitor al unei grenade, aşteptând cu calm, şi sub adăpostul unui tun Vickers, ca liniile de infanterie ale inamicului să-şi lase, prosteşte tranşeele în urmă şi să fie doborâte de coasa morţii, o înaintare prudentă, sub apă, pentru a fixa un mesaj al distrugerii pe carcasa unui vas, care se contura ameninţător şi întunecat, mascând soarele, vibraţiei unei pene de pe o pălărie-tricorn, care semnifica faptul că fusese retezată de un glonţ de muschetă, sclipirea soarelui pe spiţele unei roţi de trăsură şi coama aprigului cal care trăgea trăsura, trei picături roşii, de la vârful unei săgeţi ascuţite, desprinse de un chirurg, margine tăioasă, armură puternică, o voce nazală cântând, apăsarea cu vârful degetului pe un buton din plastic, durerea omului în vindecare, lumea topindu-se sub o mască sângerândă…

(Iar, la anumite momente, în timpul derulării acestor secvențe, supraviețuitorii erau distruşi. Unul din picioarele mesei, transformat într-o suliță. Bucăți de marmură. Bucăți de beton. Raza Blazer-ului lumină încăperea, dar nu făcu decât să izbească discul deja distrus, roşu-verzui, şi îi reteză unicul indicator. De undeva din apropierea dulăpiorului, biciul se îndreptă cu exactitate spre rastelul de arme, trântindu-le la podea cu un zgomot infernal. Mikki vru să înşface arma cu laser, însă izolația din plastic a sursei de alimentare, concepută să dureze exact treisprezece luni cedă, iar Mikki făcu un salt înapoi, urlând, cu brațul ars până la cot, de pe el desprinzându-se bucăți mari de piele. Madison îi dădu, calm, lovitura de grație cu celălalt picior al mesei. Putzi abandonă orice tentativă de a se înarma.)

Brusc, pentru ultima dată, succesiunea de uluitoare secvențe temporale se stabiliză. O încăpere goală, cu un perete lipsă. În capete, o grădină cu pietriş şi nisip. Un grup de privitori tăcuți, gânditori. Un covor din trestie împletită, în centrul camerei. Dinspre colțul opus venea un bărbat înveşmântat doar cu o pânză în jurul şoldurilor.

— Ohhh…!

La auzul propriei voci, Lyla fu adusă brusc la realitate. Avea o senzație de greață, fiecare centimetru de piele îi era acoperit de sudoare şi îşi dorea cu toată ființa să fugă, să se ascundă. Aceasta nu era frică sau furie, sau altceva la fel de limpede şi normal. Nu era atracție carnală. Era o dorință nedisimulată, pură, de a ucide, o dedicație pentru moarte, o rugăciune pentru retezarea unei vieți omeneşti.

Se uită după Madison şi zări o maşinărie: nişte membre negre, din oțel, care se sfârşeau cu nişte lame tăioase. În fața lui, un om obişnuit, stupefiat, contrariat şi condamnat. O îndoire uşoară a piciorului, un braț întins, care îl prinse, şi un trosnet.

Lyla se aplecă şi vomită între labele picioarelor. Îşi spuse,

cu indiferență, că Madison îl aruncase pe Putzi, pe fereastra a cărei draperie o sfâşiase. Auzi, indiferentă, pe cineva strigând:

— Dumnezeule, suntem la etajul patruzeci şi cinci!

Deduse, indiferentă că lumea era cuprinsă de panică, căci se auzeau mai multe țipete, ca şi sunetul celor care fugeau, după care, în cameră se aşternu liniştea, deşi din altă parte se auzea încă muzica. Deasupra nu mai dansa nimeni. Deduse că numai ea cu Madison, şi alți doi-trei indivizi, prea drogați pentru a mai observa ceva atât de lipsit de importanță precum uciderea cuiva, mai erau acolo.

Rămase însă aşezată, cu capul între genunchi, aşteptând să-i treacă greața şi gândindu-se la Dan. În cele din urmă ridică privirea şi avu dreptate să facă acest lucru. Madison stătea în picioare lângă fereastra spartă, peste care coborâseră în mod automat obloanele din oțel, ca reacție la zgomotul geamului spart. Nu coborâseră însă destul de repede pentru a-l opri pe Putzi din zborul prin geam. Negrul avea o poziție rigidă, cu umerii drepți, cu privirea fixă, absentă.

Mişcându-se cu mare atenție pentru a nu călca în locul în care vomitase, Lyla se ridică şi se apropie cu paşi greoi de el. Cantitatea de drog din doza pe care o înghițise accidental fusese destul de mare pentru a-i provoca spasmele musculare în voia cărora se lăsa de obicei, dar de această dată li se împotrivise; avea senzația că fusese lovită sistematic pe întreg corpul.

Teribil de înspăimântată, dar totuşi motivată într-un fel, să facă acest lucru, ea se apropie de el şi spuse, timidă:

— Harry?

El făcu o mişcare; ea tresări, iar el surprinse reacția ei şi spuse:

— Nu-ți face griji, nu te afli pe lista mea neagră pentru această însărcinare.

Ce? Ea scutură din cap uluită. Îşi spuse, amețită că poate

e nebun, dar cel mai probabil – „pastila profetică” e de vină. Însă nu am mai auzit să aibă un asemenea efect asupra cuiva, bărbat sau femeie. Ce s-a întâmplat cu el? A înfrânt de unul singur opt bărbaţi şi o femeie extrem de dură, iar acest lucru este dovedit de cadavre şi de rănile de pe trupuri. El a câştigat lupta.

— Ai câştigat, spuse ea.

Fără a o privi în ochi, ci spre un punct în spaţiu, undeva deasupra umărului ei stâng, el răspunse, mişcându-şi numai buzele, şi nici un alt muşchi:

— Chiar şi în această perioadă relativ avansată, un om neînarmat, suficient de determinat, putea înfrânge o forţă opusă considerabilă. De abia după lovitura de stat a celor din cartelul Gottschalk din 2015 şi introducerea, simultană, a armamentului bazat pe sistemul C, lupta corp la corp a devenit efectiv inutilă.

Uluită, Lyla clătină din cap.

— 2015? repetă ea prosteşte. Dar, Harry, suntem de-abia în vara lui 2014.

Fără a o lua în seamă, el continuă, ca o maşinărie:

— Este adevărat că apariţia armamentului individual menit a distruge un oraş de mărime medie nu a pus capăt imediat acestui gen de confruntări. O vreme, s-a încercat stabilirea unui cod pentru comportamentul uman, pe o bază analogă legendarului Cod al Cavalerismului, totuşi, acest lucru a reprezentat o atât de radicală răsturnare a curentelor psihologice din ziua de azi, încât…

Lyla privi pe lângă el, cu ochii măriţi de groază. Obloanele din oţel care blocau fereastra erau traversate de o linie roşu-închis.

Nu încăpea nici o îndoială că pe partea cealaltă, un aeromobil al poliţiei, chemat de urgenţă, folosea o rază termică pentru a tăia oţelul.

— Harry!

Ea îl trase de braț, dar el rămânea ca o statuie, continuând impasibil:

— … încă de la început nu a avut nici o şansă, fiind apoi inevitabil…

Oțelul se crăpă şi prin mica deschizătiră se scurse înăuntru un nor alburiu.

— Dar nu ne pot gaza fără a vorbi măcar cu noi! țipă Lyla. Ei nu…

77

OMUL MERGE ÎNAINTE...

...prin secetă şi uscăciune, prin perioade de vânat foarte slabe, prin gheață, inundații şi alunecări de teren, prin ciumă şi alte boli, şi erupția vulcanului din apropiere. Arieni, huni, romani, vizigoți, mongoli, mauri, creştini, sarazini, turci, zuluşi, britanici, americani, germani, francezi.

Profanarea locurilor sfinte, concentrarea de trupe, lipsite de orice flexibilitate, adierea tăcută, dezgustătoare a ororilor purtate de întunericul nopții; ghemuiți într-o peşteră răcoroasă, încălzindu-se la un foc în aer liber în toiul iernii.

Ghemuiți în stațiile de metrou, uitându-se cum cad bombele.

Ghemuiți în locuințele luxoase, în stilul caselor de fermieri, de la Golful Montego, ştiind că un bronz superficial nu va fi de ajuns, în ciuda sunetului sirenelor antiaeriene, în ciuda zgomotului făcut de valurile care izbesc plaja noaptea, în ciuda corului melancolic al lupilor.

Omul merge înainte, încearcă să rostească „Shibbaleth" în ciuda tuturor piedicilor, şi măcar unul singur merge înainte.

Măcar un evreu nu va uita niciodată cum a scăpat în ultima clipă de camera de gazare.

Un creştin nu va uita cum a scăpat din celulele de sub Colosseum.

Un american, un francez sau un neamț care a scăpat din mlaştinile ucigătoare de pe câmpul de luptă.

Într-un fel sau altul, omul merge înainte, luptându-se ca şobolanii, pentru o coajă de pâine, după bombardarea Hiroshimei.

Ridicându-se într-un genunchi, celălalt fiind zdrobit, pentru a saluta, între ruinele Dresdei.

Sfidând un diplodocus, un triceratops şi un renilodos, uitând câte milioane de ani ei s-au înmulțit.

Imaginându-şi stră-stră-străbunicii drept stâlpi ai credinței cu Biblia într-o mână şi cu crucea în cealaltă.

Incapabil de a vizualiza roata unei maşini rapide şi o fustă scurtă până la coapse.

Omul merge înainte, hrănindu-se cu iluzii, ca şi cu o supă inconsistentă.

Un Război de O Sută de Ani sau un Război de Şase Zile.

O vendetă transmisă din generație în generație sau un moment trecător de furie.

Omul şchioapătă dar reuşeşte cumva să meargă înainte.

Armata se năpusteşte de peste dealuri, violând şi masacrând, dar omul merge înainte.

Preotul, într-un sezon nefertil, alege fecioarele care vor fi sacrificate pe altar, dar omul merge înainte.

Casa este incendiată şi lungul drum spre un sat necunoscut începe, luând cu el doar ce i-a mai rămas, dar omul merge înainte.

Omul reuşeşte cumva să meargă înainte.

Într-un fel sau altul.

În locul în care un om oarecare şi nu un Cezar, un țăran dat demult uitării, a sângerat, acolo se găseşte un trandafir.

Acolo unde poeți necunoscuți au adormit pe vecie, se întinde o şosea din beton.

Acolo unde nişte discipoli, nu nişte conducători, şi-au dat ultima suflare, un disc din sticlă se întinde, asemenea oglinzii unui telescop ce distorsionează imaginile, privind înainte înspre înspăimântătoarea ecuație spațiu-timp.

Iar pe sticlă nu creşte nimic.

În afară de vegetaţia de pe pereţii acvariului, favorabilă melcilor, melcii pe care îi invidiem, a căror lume este atât de mică şi a căror casă şi-o poartă în spate.

Casă ferită de distrugere.

La adăpost de vânt, cu tavanul într-un unghi ciudat, şi cu şemineul plin de cenuşă rece.

Care nu se află în vizoul lunetistului de vizavi, care nu este înscrisă în planul de anvergură al X-Patrioţilor, ea fiind în întregime locuită de albi.

Care nu este ipotecată, nu-i lipsesc ţigle în acoperiş.

Omul reuşeşte cumva să meargă înainte.

Omul merge totuşi înainte.

Până când ajunge la un indicator pe care scrie STOP, şi ascultător, omul…

Construcţia indicatorului a început deja.

Materialele necesare sunt la îndemână şi au fost la îndemână de mult timp.

Oh… de ani şi ani.

A fost doar nevoie ca cineva să vină şi să bată câteva cuie.

Oricum, omul avea să obosească în cele din urmă.

78

NU, DESIGUR CĂ LOGOREEA NU ESTE CEVA CE SE ÎNTÂMPLĂ ATUNCI CÂND REZOLVĂM O PROBLEMĂ DE LOGICĂ, DAR REZULTATUL ESTE, ÎN LINII MARI, ACELAȘI, PENTRU CEI CE SUNT PRINȘI LA MIJLOC

Avionul lui Conroy, de la Manitoba, ateriză la ora nouă şi cincizeci de minute, dar de abia la unsprezece fără un sfert ajunse să treacă prin controlul vamal şi de serviciul de imigrări, deşi avea un paşaport american. Paşapoartele erau o monedă devalorizată, devenind obiecte de schimb adesea.

De parcă – se gândea Flamen, aşteptând plin de nerăbdare – după ce îl prinseseră cu o zi înainte pe Morton Lenigo, oficialitățile erau decise să-şi compenseze neglijența, controlându-i pe toți ceilalți de cinci ori mai amănunțit ca de obicei.

Tempora mutantur et nos mutamur in illis…

Cu doar patru ani în urmă, nu ar fi putut sta acolo fără ca oamenii să se strângă în jurul lui. Acum, cel mult o privire curioasă aruncată de un trecător, acesta fiind cel mai aglomerat din cele cinci aeroporturi din New York, iar clădirea terminalelor era plină de lume zi şi noapte. În depărtare, două fete chicoteau, aruncând dese priviri înspre el.

Definiția „demascatorilor”: o specie pe cale de dispariție.

Furios pe el însuşi şi pe lumea înconjurătoare, făcu un efort şi se concentra asupra a ceea ce ar fi trebuit să fie un subiect, interesant, şi anume locul în care se afla Morton Lenigo. Verificase pe computerele din biroul său, în acea dimineață, ca de obicei, căci, deşi era sâmbătă şi nu avea nici o emisiune de realizat la prânz, era prea încordat pentru a se dezice de la rutina zilnică. Cazul Lenigo, însă, era la fel de flexibil ca şi un şarpe anaconda. După ce ratase subiectul pentru ziua care începea, era acum pus în fața situației de a rata şi faza următoare, căci aceasta avea să aibă loc în week-end. Se consola puțin la gândul că răscolise afacerea şantajului celor din Detroit. Nimeni nu părea să fi reacționat la această chestiune: monitoarele nu afişau nici o reacție.

Se uita în junii lui, la trecătorii anonimi care îşi puseseră în fucțiune „fluxurile de decizie" şi se gândi: Oare nu le pasă de nimic?

Răspunsul: preferă să nu le pese. Pentru ei, Morton Lenigo era atât de real ca şi Moş Crăciun sau Diavolul, o legendă în timpul vieții care nu trebuia luată în serios, până când nu erau forțați s-o facă… iar atunci avea să fie mult prea târziu.

Aşa că se trezi în fața a mai multe probleme personale decât avusese în decurs de luni de zile şi nici o idee nu avea vreo cotă de probabilitate favorabilă. Apropo de negri: Pedro Diablo. Plecase, în strictă conformitate cu obiceiurile gazdelor sale albe, de conjunctură, urmând, cu certitudine, să-şi mai facă apariția abia luni dimineața, politicos, calm, şi de nici un ajutor. Flamen se aşteptase la puțin dinamism, la un impuls dat propriei sale imaginații secătuite. Din întâlnirea lor nu rezultase nimic din toate astea. Tensiunea dată de anticipație se stinsese şi îl lăsase fără vigoare, ca un balon dezumflat.

Şi mai era şi Celia. Se înfioră. O străină rece, retrasă. Aceea a fost soția mea, trupul acela încântător a stat lipit de al meu, înfiorat de orgasm? Buzele acelea le-au sărutat pe ale mele, glasul acela îmi şoptea în întuneric? Amintirea îl făcu

să răspundă afirmativ. Rațiunea spuse nu. Rațiunea îi spunea că aceea era o persoană diferită, cu aceleaşi nume şi trăsături.

Se întrebă: oare motivul schimbării zace în mine? Oare se regăseşte acest motiv în cuvintele acelea blestemate, rostite de doctor la Ginsberg, despre faptul că ataşamentul emoțional anterior este un simptom al lipsei de maturitate? Conform lui Mogshack, Celia era vindecată, dar el se afla astăzi aici cu intenția precisă de a dovedi că Mogshack mințea. Oare din cauza a ceea ce îi făcuseră Celiei?

Nu, ci pentru că „demascatorii" trebuiau să atace, din când în când, o personalitate tabu, pentru a putea supraviețui.

Apropo de supraviețuire: acea incredibilă cotă de zero! Având la dispoziție computerele federale pe termen nelimitat, sursa bruiajului din emisiunea sa trebuia să poată fi identificată! Emisiunea de ieri, prima la care participase şi Diablo, dacă se poate spune aşa, fusese întreruptă de trei ori, ceea ce nu era ceva nou, dar una peste alta era prea mult, şi cu toate acestea, atunci când el a sunat, pentru a se plânge a mia oară, inginerul de transmisiuni fusese, într-un fel, convingător.

Conducerea companiei îl invitase chiar la următoarea lor întrunire pentru a discuta problema.

Ipocriții, îşi spuse el. Trebuie să le vin de hac! Şi cu altceva mai serios decât falsa amenințare a Comisiei Planetare a Comunicațiilor! Poate, cu ajutorul lui Harry Madison? Ei, asta-i ridicol!

Ducându-se cu gândul înapoi, îşi dădu seama că se agăța de orice fir de pai, şi ştia de ce fusese convins să accepte cererea lui Reedeth. Acest lucru nu fusese cauzat nici de dorința lui Prior de a exorciza spectrul acelei cote de zero, nici de privirea întunecată a lui Diablo ațintită pe chipul lui, ci de propria lui senzație de disoluție. Diablo, antrenat la o „şcoală"

dură venise să i se alăture; soția lui îl trata ca pe un străin; între angajații lui exista o conspirație pentru a-i sabota emisiunile… Era ca şi cum cineva ar trăi într-o cabană, pe o banchiză de gheață, simțind adierea caldă de vară, dinspre sud.

Este ceva ce mi se opune la fiecare pas, decise el brusc. Ceva mult prea subtil pentru a fi identificat de computerele federale!

Însă aceste gânduri prevesteau paranoia. Omul trebuia să creadă în ceva, chiar dacă era vorba doar de un Dumnezeu slab, un aparat al guvernului.

Poate că Prior avusese dreptate să-şi cumpere acel LAR, la urma urmelor. Soarta enclavelor negre părea a fi pe o pantă ascendentă. Poate că, dacă cineva credea în puteri paranormale, subconştientul său putea astfel intui corect mult mai des decât dacă ar fi fost convins că va fi înfrânt de la început. Să-l întrebe pe Conroy…?

Şi iată-l pe acesta, un bărbat cu barba sură, suplu, cu o înălțime peste medie, trecând de biroul de imigrări, cu o privire încruntată, ducând o geantă uşoară de voiaj pe umăr. Recunoscându-l de pe înregistrările pe care le privise de mai multe ori, înainte de a-l invita la New York, Flamen țâşni în picioare şi îl întâmpină zgomotos.

Conroy îl întrerupse însă după primele cuvinte:

— Haide să plecăm de aici, până nu încep să urlu, spuse el. Aveți un aeromobil, ceva…?

— Păi… da, desigur.

— Atunci duceți-mă la hotel sau unde ați aranjat să stau. Puteți simți mirosul atmosferei de aici? Simțiți ura pe care o generează ticăloşii ăştia?

Flamen îşi aduse aminte de felul în care descrisese Lyla propria-i reacție la atmosfera de la Ginsberg.

— Ce vreți să spuneți?

Conroy făcu un semn spre filtrul de la vamă.

— E foarte greu să treci astăzi. Toți cei care au lipsit din țară mai mult de o săptămână sunt verificați. Care e motivul – afacerea Lenigo?

— Aşa cred, confirmă Flamen.

— Nu sunteți sigur? Am crezut că voi, „demascatorii”, cunoaşteți toate amănuntele, în orice privință.

Iritat, Flamen spuse:

— Ştiu de ce a fost lăsat să intre în țară, şi ați fi aflat şi dumneavoastră dacă mi-ați fi urmărit emisiunea de ieri.

— Am avut ore. O emisiune este privită diferit aici şi în vest.

Părând mai degrabă să meargă în fața lui Flamen, decât să fie condus de acesta, Conroy mergea extrem de repede.

— Dar presupun că una din enclavele negre a reuşit să obțină, prin şantaj, permisiunea ca el să intre în țară, corect?

Ei bine, iată un ticălos arogant, se gândi Flamen enervat. Spuse, totuşi, cu toată politețea de care era în stare:

— A fost un secret bine păstrat, până când l-am dezvăluit eu ieri.

— Ah, asta din cauză că oamenii nu se obosesc să-şi mai folosească creierele. Se bazează atât de mult pe computere, încât au început să uite cum să pună întrebări. Faptul că a determinat o enclavă neagră să obțină, prin şantaj, acceptul ca el să intre în țară, continuă perfect tacticile standard ale lui Lenigo – şi îl flatez, numindu-le „tactici”. Ele mă duc înapoi cu gândul la mişcările muncitorilor din secolul nouăsprezece, cel puțin, şi poate chiar mai devreme. Ceea ce a făcut el în Anglia se înscrie în exact acelaşi tipar. A exploatat adevărul demult cunoscut, conform căruia, dacă poți obține sprijinul a cinci la sută din populație pentru o mişcare, oricare ar fi aceasta, poți răsturna guvernul. Nu există astăzi destui negri, nici măcar în întreaga Mare Britanie, pentru a putea prelua şi controla un oraş imens, cum este Birmingham. Şi totuşi, acesta este condus de negri, şi la fel este şi Manchester şi Cardiff, şi există alte şase mari

oraşe, în care albii se mută imediat din cartier atunci când cinci sau şase familii de negri îşi cumpără locuințe acolo. El nu a realizat toate acestea prin numărul mare al trupelor sale, nici nu a avut cine ştie ce dispozitive la dispoziție. Totul a constat în ştiința de a aplica presiuni în locul potrivit. Deci, aici, care a fost acel loc – Detroit?

Ajunseseră deja la aeromobil şi Flamen era mulțumit de întreruperea cauzată de urcarea la bord. Atitudinea lui Conroy indica faptul că era pregătit să trateze computerele ca pe nişte abace, iar el nu era obişnuit cu o asemenea atitudine.

După ce decolară şi se lăsară dirijați de punctul de control al traficului Ninge, Conroy îşi reluă totuşi ideea, ca şi cum nici nu făcuse vreo pauză.

— Apropo de presiuni, ce metode de presiune crezi că vei putea folosi asupra morilor de vânt?

— Mori de vânt?

O clipă, Flamen uitase de metafora folosită de ei prima dată.

— O… a, da, desigur! Mogshack!

— Mogshack! izbucni Conroy, făcând o grimasă. Doamne, nu aş fi crezut că după atât de mult timp aş putea să mai reacționez atât de violent la auzul acestui nume! Cred că acest lucru se datorează faptului că, deşi Canada este încă o țară relativ civilizată – pentru că are zone întinse în care populația se poate extinde în voie, spre deosebire de Rusia, de exemplu –, nu suntem imuni la influența nefastă a doctrinei sale. Vă vine să credeți că în grupa la care predau la universitate există încă două sau trei fete, cărora nu le-am văzut chipurile, pentru că şi le ascund sub iaşmacuri, şi le poartă pe acestea chiar şi la orele de meditații suplimentare? Şi nu le pot obliga să şi le dea jos, pentru că, cel mai probabil, s-ar plânge părinților lor şi aş fi sancționat şi de conducerea facultății. De parcă aş fi vreun adolescent în călduri, care nutreşte intenții indecente la adresa virtuții lor!

Având puternica senzație că pășise într-o băltoacă și apoi se trezise târât de un torent furios, Flamen spuse:

— Dar câte din aceste lucruri i le atribuiți lui Mogshack? De bună seamă că un singur om nu poate fi făcut răspunzător pentru întreaga mișcare neo-puritană – oare nu e mai degrabă o reacție la liberalismul secolului trecut, așa cum victorianismul a reprezentat o reacție la desfrâul existent în vremurile de demult?

— Eu nu-l învinovățesc pe Mogshack pentru fenomenul în sine. Ceea ce detest la el este modul în care s-a lăsat dus de val, în care s-a folosit de influența lui pentru propriile interese! Există ceva bun în faza actuală a societății? Nimic, practic. Cu toate acestea, la ce se reduce doctrina lui Mogshack? La câteva fraze de efect despre ideea de „a fi un individ” și de „retragere și regrupare” și așa mai departe. Îl vedeți cumva să aplice vreun raționament-standard, pentru a stabili dacă rezultatul va fi un individ de calitate? Nici vorbă! Amorf, maleabil – da. Original, creativ, stimulativ – niciodată!

Flamen rămase tăcut, gândindu-se la Celia.

— Iar acesta este omul căruia i s-a încredințat responsabilitatea sănătății mentale a statului New York! continuă Conroy, aruncând o privire afară, spre oraș.

Ajunseseră la nivelul obișnuit de cinci sute de metri pentru aeromobilele particulare, și înaintau ordonat printr-un flux multicolor de vehicule, în direcția New England..

— S-a însănătoșit cumva pacientul? Pe dracu’! Ginsberg este de două ori mai mare decât orice spital existent până acum, are numai câțiva ani vechime, dar este deja supraîncărcat, iar viața în oraș este insuportabilă, căci nu se știe niciodată când izbucnește vreo nouă revoltă, sau când poți fi tâlhărit sau atacat pentru simplul amuzament al unei bande de adolescenți! Când îi dai cuiva o simplă importanță, aștepți rezultate, și nu te aștepți ca el să se mulțumească să debiteze banalități consolante despre iminența eșecului său.

Tonul său nu era veninos, ci doar resemnat. Cu toate acestea, Flamen era încântat să-l audă exprimându-se atât, de ostil. Spuse:

— În cazul acesta, probabil că veți fi interesat să aflați cum propun eu să… dobor morile de vânt.

Conroy întoarse capul, curios.

— Păi… ei bine, e vorba de soția mea Celia. A fost internată la Ginsberg pe la începutul anului. A avut o cădere nervoasă. Destul de neplăcut.

Ezită, dar găsi puterea de a recunoaşte.

— S-a apucat de euforizante şi a ajuns să ia Ladromid. De abia când ajunsese la a treia sau a patra doză am aflat.

— De cât timp erați căsătoriți? întrebă Conroy caustic.

— Ştiu că pare cam ciudat, răspunse Flamen simțind că roşeşte. Nu mai roşise de ani de zile. Mă tem, însă, că înainte de… criză, relațiile dintre noi se răciseră. Eu sunt ocupat cu munca, am propriul meu cerc de prieteni, tot felul de preocupări, şi ne-am cam îndepărtat unul de celălalt, ajungând până într-acolo încât să avem camere separate, iar atunci când veneam acasă şi o găseam dormind, nu intram la ea.

Făcu o pauză, cu oarecare efort. Iată, îl întâlnea pentru prima oară pe Conroy şi dezvăluia deja nişte lucruri pe care le spunea foarte rar cuiva, chiar şi prietenilor vechi, simțind parcă nevoia să-şi găsească scuze.

— „Fii un individ!” oftă Conroy. Camere separate! Fiecare cu viața lui privată! Fir-ar să fie, când se ajunge ca între soț şi soție să apară asemenea situații, cum poate apăra cineva o astfel de atitudine?

— A fost internată în timp ce eu eram plecat într-o călătorie de afaceri, spuse Flamen în grabă. Când am aflat că se află la Ginsberg, nu am luat-o de acolo din cauză că Lionel Prior, cumnatul meu, mi l-a recomandat cu toată încrederea pe doctorul Mogshack, astfel încât m-am mulțumit doar să-i

plătesc cheltuielile de spitalizare. Adică, s-o fi dat în tutela statului, ar fi fost ceva…

Ridică din umeri.

— Şi? îl descusu Conroy.

— Şi nu-mi place deloc ce i-au făcut. Nu-mi place faptul că a fost transformată într-o marionetă ambulantă. Vreau să fie examinată, pentru a afla dacă tratamentul lui Mogshack a ajutat-o sau i-a făcut rău. Şi vreau ca parametrii acestei examinări să fie stabiliți de cineva ca dumneavoastră… care… aveți o abordare diferită asupra sănătății mintale.

— Examinare! spuse Conroy, făcând o grimasă, ca şi cum tocmai muşcase dintr-un fruct putred. Asta reprezintă numai jumătate din problemele grave ale societății noastre! Să pui nişte computere să stabilească matrice de comportament pentru ființele umane – unde s-a mai pomenit o asemenea absurditate?

Se aplecă brusc înainte. Se puteau zări acum două din cvartalele distruse complet în noaptea de joi, şi deasupra ambelor, nişte aeromacarale adunau resturile în nişte plase, împrăştiind nori de praf în jur, astfel încât noi clădiri să poată fi ridicate cât mai repede. Întinzând mâna spre a indica cel mai apropiat din aceste puncte, aflat în Harlem, spuse:

— Poftim o întrebare retorică! Cum sunt numite la ştiri aceste lucruri? „Atacuri ca ultimă soluție”, nu-i aşa? Un exemplu tipic pentru conceptele lui Mogshack[21], şi mă refer aici la toate scuzele acelea miorlăite: „N-am avut ce face, am făcut tot posibilul, ei nu au jucat corect!” Da, sigur! Dar nu se aminteşte deloc de faptul că acolo înăuntru erau copii, nu? Sau de faptul că „eu” stăteam, din întâmplare, în siguranță, într-un elicopter la o sută de metri înălțime, înarmat cu rachete autoghidate şi arme cu laser de o mie de wați! Aş vrea să-i văd pe unii dintre aceşti ucigaşi aduşi la nivelul solului şi

[21] Joc de cuvinte: moggy = pisică (nota trad.)

lăsați aici, să se lupte cu mâinile, cu picioarele, cu dinții, împotriva oamenilor care au fost măcelăriți în acea clădire! Asta numesc eu „a fi un individ”!

Dezorientat de incisivitatea lui Conroy, Flamen spuse:

— Păi... da, dar desigur că siguranța majorității prevalează...

Cuvintele lui părură şterse, lipsite de forță, după vehemența, lui Conroy.

— Ei bine? spuse Conroy, întorcând capul spre el. Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam să vă aud pe dumneavoastră, un „demascator”, luând apărarea autorităților.

— Dar asta e lumea în care trăim, spuse Flamen pe un ton neconvingător.

Nu mai fusese atât de intimidat de pe vremea când era la facultate şi avea de-a face cu un profesor care mai mult îi teroriza pe studenți decât să-i îndrepte spre învățătură.

— Trebuie să încercăm să stabilim ce merită şi ce nu merită păstrat, şi dacă ni se pare într-adevăr că ceva merită păstrat, trebuie să încercăm să apărăm acel lucru.

— Atunci spuneți-mi ce merită păstrat, replică Conroy. Acest aeromobil în care ne deplasăm? Desigur, dar el a trebuit să fie fabricat în Detroit, de către oameni a căror culoare garantează faptul că ei nu-şi vor putea vinde talentul în nici o altă parte a țării, nu? Cât de protejat vă simțiți în aeromobilul pe care-l schimbați anual, atunci când îl puneți prima dată în funcțiune? Cât sunteți de sigur că vreun melanist fanatic nu a dat târcoale punctului de distribuție, sabotând aeromobilele destinate cumpărătorilor albi, astfel încât acestea să se prăbuşească după primele o mie de mile? Ce vă va proteja de aşa ceva? Poliția nu o poate face! Şi nici reprezentantul Gottschalk pentru zona respectivă, oricâte arme v-ar oferi. Nu e de mirare că oamenii aproape că nici cu prietenii lor nu mai vorbesc direct, ci preferă să ia legătura prin rețea, ca să nu mai trebuiască să traverseze strada şi să

rişte să fie împuşcaţi de un negru aflat în trecere.

Un ţârâit, care îi anunţă că ajunseseră în dreptul destinaţiei lor, clădirea Hilton, îl scuti pe Flamen de la obligaţia de a-i da un răspuns imediat, şi era mulţumit de acest lucru. De ani de zile nu mai întâlnise pe cineva cu sentimente atât de puternice precum Conroy, şi era oarecum încurcat, ca şi cum cuvintele pline de forţă îi atinseseră o coardă demult uitată a memoriei.

Le fură necesare câteva minute, până ce Conroy se cază şi îşi trimise geanta în cameră, după care acesta îşi continuă tirada, în barul principal al hotelului, împiedicându-l pe Flamen să încerce măcar să-i explice motivele ce-l determinau să-l submineze pe Mogshack.

— Cum am mai spus, chiar şi în relativ civilizata Canadă găsesc urme ale teoriilor lui Mogshack, indiferent cine este de fapt ultima verigă a lanţului comunicativ dintre mine şi studenţii mei. Ce părere aveţi, de exemplu, de crimele din căminele studenţeşti?

— Păi, eu…

— Am avut două, anul acesta: un băiat homosexual şi-a înjunghiat iubitul într-o criză de gelozie, pentru că acesta era văzut ieşind cu o fată, iar un tată dement a venit şi şi-a împuşcat fiica din cauză că un prieten de-al ei – ce hal de prieten! — i-a spus că ea se culca cu un băiat care avea sânge indian. Irochez, ca să fiu mai exact. Eu unul aş fi fost mai degrabă mulţumit. Irochezii au fost un trib respectabil pe vremea lor. Dar, slavă Domnului, că nu am nicio fiică şi că ambii mei fii sunt căsătoriţi şi au o căsnicie trainică. N-are importanţă. Vorbeam despre crimele din campusurile studenţeşti. Oare ce-o fi cu noi de acceptăm atât de uşor crimele petrecute între copiii noştri? Nu mă luaţi cu absurdităţile acelea, cum că studenţii trebuie trataţi ca nişte adulţi – nu e nimic matur în a te juca cu arme şi grenade.

Îşi comandase o bere şi acum o bea pe toată dintr-o

înghițitură, încercând parcă să scape de un gust neplăcut. Flamen, antrenat în conversație, în ciuda propriilor preocupări, spuse:

— Da, dar adolescența a fost dintotdeauna una din cele mai instabile perioade din punct de vedere emoțional, şi…

— Cine i-a vândut, un pistol acelui tată dement, ca să se ducă să-şi împuşte fiica? îl întrerupse Conroy. Vreun adolescent „cu probleme emoționale”, de la prăvălia din colț, în care asamblează arme cu laser într-un mic atelier? Pe dracu'! Aceea a fost un model nou de armă de la Gottschalk; :am văzut-o cu ochii mei ulterior, în biroul decanului.

— Şi eu strâng material pentru un reportaj despre Gottschalk în acest moment, spuse Flamen.

Simți în propriul ton o nuanță de timiditate. Chiar acceptând faptul că Xavier Conroy era destul de bătrân pentru a-i fi tată, era touişi ridicol felul în care reacționa el. La urma urmelor, era realizatorul unei emisiuni zilnice pe rețeaua Holocosmic, în timp ce Conroy, în domeniul său, dăduse greş într-un mod atât de categoric încât era obligat să facă pe profesorul, şi nici măcar în țara lui de baştină.

— Nu va funcționa, spuse Conroy, pregătindu-şi paharul pentru încă o bere. Iar acesta este încă un motiv pentru care îl detest pe Mogshack. N-am auzit ca el să fi încercat vreodată să vindece vreun pacient de dependența față de arme, deşi prin mâini îi trec două, trei mii de new-yorkezi pe an. Până acum, dacă şi-ar fi făcut treaba ca lumea, ar fi creat o supraabundență de armament la mâna a doua şi ar fi calmat atmosfera în acest oraş considerabil!

— Două sau trei mii din câte milioane? întrebă Flamen.

— Adică din cei care sunt îndeajuns de labili psihic pentru a o lua razna şi a deschide focul la întâmplare, în plină stradă, replică Conroy. Dumneavoastră nu stârniți violențe stradale, nici eu nu fac acest lucru, şi nici liderii cu o bună educație

politică a X-Patrioților nu o fac. Paranoicii sunt cei care stârnesc revolte, iar ceilalți ajung să-şi piardă mințile, în cadrul unei isterii în masă. Trăgătorul izolat, prezent cu ocazia tuturor revoltelor, nu este un revoluționar sau un fanatic, ci cineva atât de lipsit de orice fel de empatie, încât tratează ființele umane care trec pe sub fereastra lui ca pe nişte ținte mişcătoare aflate la dispoziția lui. Şi, exploatând cu viclenie sentimentul general de insecuritate, Gottschalk au reuşit să construiască o minciună la scară mare, punând semnul egal între înarmare şi potență masculină, ceea ce face mult mai mult rău decât dogmele dăunătoare ale lui Mogshack. Fir-ar să fie, oricine este în stare să trateze o altă ființă umană ca pe un obiect pentru antrenamentul la tir, înseamnă că a rămas la o stare mult mai infantilă decât cineva care se teme să treacă de la faza masturbării la cea a sexului normal. Aveți vreo armă?

— Păi…

Flamen îşi sorbi băutura.

— Da, desigur. Dar nu fac parte din nici un club de antrenament. Am în jurul casei un sistem de protecție împotriva violențelor în masă, cu mine şi garduri electrificate, iar la nevoie e de ajuns să le pun în funcțiune. Restul este automatizat.

— Corect, spuse Conroy pe un ton afectat.

— Cum adică – corect?

— Reacția normală este să-ți echipezi locuința, unde e puțin probabil ca vecinii să vină înarmați în vizită.

— Păi atunci spuneți dumneavoastră unde! răspunse Flamen. Doar Gottschalk a achiziționat spații publicitare şi pe canalul Pan-Can!

— Aşa este, fir-ar să fie, recunoscu Conroy, oftând. Mai mult, l-am prins pe unul din ei în campusul nostru, în timpul primului semestru. Am reuşit, din fericire, să scap de el, dar doar datorită faptului că crima de care v-am povestit –

studentul înjunghiat de iubitul lui – era încă deajuns de proaspătă în mintea decanului pentru ca acesta să fie receptiv la argumentele mele. Referitor la acest lucru, unul dintre colegii mei a spus că toți studenții ar trebui să fie înarmați, pentru a învăța să mânuiască armele cu responsabilitate! Ha! Mă întreb cât ar rezista în fața unei clase înarmate – copiii îl urăsc!

Pentru prima oară de la intrarea lor în bar, urmă o pauză în conversație, mai lungă de câteva secunde. Flamen profită de ea pentru a-şi aduna gândurile, apoi, într-un târziu, spuse:

— Revenind la chestiuni profesionale, domnule profesor, înțeleg că veți coopera cu mine chiar dacă nu agreați principiul efectuării de profile psihologice? Desigur, acesta va fi doar începutul unui proces lung şi dificil; mai târziu ar putea urma un proces juridic, poate o anchetă guvernamentală; dar pentru binele soției mele, sunt gata să…

Cuvintele îi pieriră din nou pe buze, văzându-l pe Conroy cum îl privea fix.

— Domnule Flamen, spuse în cele din urmă psihologul. V-am spus de ce îl detest pe Mogshack ca om şi de ce cred că influența lui în domeniul sănătății mintale este de-a dreptul periculoasă. Drept urmare, m-aş bucura să vă pot ajuta să-l atacați. Dar nu voi înghiți argumentul dumneavoastră. Nu cred că sunteți motivat de altruism şi de dragoste față de soția dumneavoastră. Părerea este că îl vânați pe Mogshack pentru că țintele care vă atrag cel mai mult atenția, precum Gottschalk, nu vă sunt la îndemână. Gottschalk sunt ca nişte demoni: se hrănesc din neîncrederea dintre oameni şi ne mituiesc cu simboluri care echivalează ura cu bărbăția. Aşa că… Nu, vă rog să nu mă întrerupeți! Eu vă consider mai degrabă un om frustrat, care preferă să dezvăluie nişte adevăruri dezgustătoare despre Gottschalk decât să faceți acelaşi lucru cu un om care este, la urma urmei, un profesor oarecare, şi care probabil nu ar primi atâta atenție dacă nu ar

ocupa o asemenea funcție: Dumneavoastră…

— Numai puțin!

— Tăceți şi ascultați-mă, bine? Doar nu vreți să cred că îl vânați pe Mogshack de dragul soției dumneavoastră, după ce chiar dumneavoastră ați recunoscut că v-ați distanțat atât de mult de ea încât nici nu v-ați dat seama că lua Ladromid! Nu, nu vă învinovățesc! Căsătoria nu este ceva obligatoriu şi cu atât mai puțin o căsătorie fericită, şi oricum, căsătoria contrazice cunoscutul ideal al lui Mogshack, care poate fi definit mai exact drept „o limită matematică”. Motivele dumneavoastră nu mă interesează prea mult, aşa că haideți să le lăsăm la o parte deocamdată, bine?

Flamen privea încruntat paharul din fața lui.

— Ei, bine, pe de altă parte, motivele mele voi încerca să vi le clarific. Ar putea dura puțin, deci haideți să mergem să stăm jos, vreți?

Se întoarse cu spatele şi îl conduse pe Flamen spre o canapea aflată în apropiere, fără ca acest lucru să-l facă să-şi întrerupă discursul.

— Folosindu-mă de concepte medicale, cu care probabil că nu sunteți familiarizat, eu îi consider pe cei ca Mogshack nişte echivalente ale homeopaților care propovăduiau, în cadrul medicinei somatice, virtuțile dozelor de agent cauzativ, folosit ca leac pentru orice, de la otrăvire la picoree. Sigur că, dacă cineva are o teamă patologică să nu se trezească cu o armată de negri mărşăluindu-i prin curte, acesta poate fi stabilizat în mod superficial, învățându-l să folosească o armă şi să tragă cu ea mai repede şi mai exact decât potențialul atacator. Dar gândiți-vă, domnule Flamen, care este rezultatul fizic!

Tonul i se schimbă complet. Alternase între cinism şi autoironie, dar acum se aplecă în față cu o sinceritate aproape dureroasă.

— În acea curte va fi un cadavru, domnule Flamen, spuse

el. Iar un doctor nu are voie să încurajeze luarea unei vieți. Corect?

Flamen constată surprins că i se uscase gura. Confirmă cu o mişcare a capului.

— Deci un leac corect - continuă Conroy – s-ar găsi undeva pe axa pe care omul care a intrat în acea curte, a fost invitat să intre, a făcut o vizită de plăcere, după care pleacă, lăsându-şi gazda mulțumită de vizită. Oare această imagine mai este percepută de cineva, sau sunt oamenii deja prea izolați pentru a mai lua în considerare această idee?

Precaut, Flamen spuse:

— Păi, evident că e mai bine să ai mai mulți prieteni decât duşmani.

— Dar nu se reduce totul la o platitudine!

Conroy lovi brațul canapelei, stârnind un vag nor de praf.

— Sau, mai degrabă, nu ar trebui! Când ați făcut ceva ultima dată pentru a-i apropia pe oameni? Oare emisiunea dumneavoastră nu are cumva rolul exact opus? „Demascatorii" seamănă neîncredere; într-un mod sistematic, profesionist.

— Ia ascultați! spuse Flamen, trântindu-şi paharul pe masa din fața lor. Eu mă leg doar de mincinoşi şi de escroci şi de ipocriți! Mi-ar fi ruşine să procedez altfel!

— Rezultatul fiind acela că oamenii care vă urmăresc încep să fie suspicioşi față de toți cei din jur, spuse Conroy. După care ei capătă convingerea că lumea este plină de corupție, escrocherii şi fraude.

— Credeți că e mai bine să fim mințiți decât să ni se spună adevărul?

— Credeți că e bine ca oamenii să-şi închipuie că toți cei care sunt mai bogați, mai puternici sau mai norocoşi decât ei, au reuşit aceste lucruri escrocând, mințind şi folosindu-se de portițele lăsate de lege?

O vreme, cei doi bărbați se uitară unul la celălalt, fiind

aşezaţi la mai puţin de un braţ distanţă între ei. Apoi Conroy chicoti şi întinse mâna să-şi ia berea.

— Scuzele mele, domnule Flamen. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să atac pe cineva care detestă ipocrizia. Şi eu o detest. Vedeţi, însă, există un paradox care mă deranjează teribil. Zi de zi, timp de... cât?... aproximativ patruzeci de săptămâni pe an, presupun, dumneavoastră vă prezentaţi opiniile şi dezvăluiţi scandaluri, care, recunosc, s-ar putea să ducă la demiterea unor oficiali corupţi sau cam aşa ceva. Dar ceea ce faceţi şi spuneţi nu depinde de numărul cazurilor de nedreptate publică care vă ajung la urechi, ci de emisiunea pe care trebuie s-o umpleţi cu ceva. TREBUIE, de cinci ori pe săptămână! Sunt sigur că adesea aţi făcut din ţânţar armăsar, din simplul motiv că în acea zi nu se ivise nimic important.

Flamen şopti:

— Da, aici mă recunosc vinovat. Şi...

Ezită, apoi, aducându-şi aminte de spusele lui Diablo, referitoare la legătura dintre succesul unei emisiuni şi numărul sinuciderilor provocate de aceasta, făcu un efort şi spuse:

— Şi adesea astfel de expozeuri sunt considerate a fi de mare succes, nu din cauză că au fost cu adevărat importante, ci pentru că ţinta nu s-a putut apăra deloc. Aşa se ajunge că vreun biet ticălos să se sinucidă de ruşine.

— Ceea ce mă aduce, în sfârşit, la subiectul principal, spuse Conroy. Da, voi stabili pentru profilul psihologic al soţiei dumneavoastră nişte parametrii care vor face ca mult-lăudatul tratament al lui Mogshack să arate ca un eşec total, şi mai mult decât atât, eu voi arăta că am dreptate, căci pe el nu-l interesează dacă suprimă orice fel de originalitate, creativitate sau tenacitate, ori orice altă calitate, atâta timp cât computerele lui stabilesc profilul pentru un client mulţumit. De aici încolo va depinde de dumneavoastră. Dar

vreau să rețineți două lucruri.

Se aplecă spre Flamen, spunând, pe un ton grav:

— Unu! Nu vă pot reda înapoi soția. Nimeni nu poate face acest lucru. Dumneavoastră i-ați cauzat această schimbare, şi dacă vreți să se întoarcă la dumneavoastră, va trebui să o recâştigați, aşa cum este ea acum. Ceea ce ar putea necesita să vă schimbați dumneavoastră, iar acest lucru poate fi dureros. Şi, în al doilea rând! Nu vă faceți iluzii că numai doborându-l pe Mogshack lumea va deveni automat mai bună. Dacă reuşiți, să zicem, să obțineți concedierea lui, voi fi mulțumit, Doamne ce mulțumit voi fi! Dar vă cer de asemenea să vă folosiți de această victorie, pentru a lua în vizor pe cineva cu adevărat periculos, precum Gottschalk.

Făcu o pauză, pentru a da pe gât restul de bere. Flamen ezita, nedorind să facă o promisiune pe care probabil nu avea să şi-o poată ține, şi înainte de a putea răspunde, simți o atingere pe umăr. Întorcând capul, văzu o femeie necunoscută aplecându-se spre el.

— Sunteți domnul Flamen? spuse ea.

— Da… da, eu sunt!

Flamen îşi îndreptă spatele; era foarte plăcut pentru el să fie recunoscut de un străin în acele clipe.

— Păi, de zece minute vi se trimit semnale pe pager! spuse femeia, arătând spre ecranul de deasupra punctului de rețea, destinat publicului larg, de la capătul barului.

Numele de Matthew Flamen apărea, intermitent, pe fond roşu, la intervale de două secunde.

— Zece minute!

— Păi, păreați ocupat şi nu eram sigură că sunteți dumneavoastră, spuse femeia, făcând un pas înapoi, cu o atitudine defensivă, temându-se parcă să n-o lovească.

— A… da, ei bine, mulțumesc, oricum.

Flamen se ridică, încruntat, iar femeia se retrase, înclinând capul cu o mişcare timidă.

— Scuzați-mă, adăugă el, în direcția lui Conroy, care ridică din umeri.

Îndreptându-se spre punctul de rețea, se întrebă, enervat, cine ar fi putut depista prezența lui acolo. Sperase să nu fie întrerupt, măcar atâta timp cât îi trebuia ca să se consulte cu Conroy despre abordarea lui Prior de către ei amândoi. Acesta din urmă nu era prea încântat de ideea de a o supune pe Celia unui examen psihiatric bazat pe parametrii lui Conroy – el judeca totul după aparențe, şi ceea ce conta pentru el era faptul că Mogshack era la conducerea lui Ginsberg, în vreme ce Conroy era un ratat, obligat să predea într-o facultate obscură. Mai grav era faptul că, în calitate de tutore legal al Celiei în acel moment, el putea, teoretic, să-i interzică lui Conroy să se apropie de ea.

Smulgând hârtia de fax pe care se afla scris numele lui, din nişa ei, văzu că cel care încerca să ia legătura cu el era doctorul Reedeth. Inima i se strânse. Oare ce se mai întâmplase?

Formă numărul de la Ginsberg iar ecranul se lumină, înfățişându-l pe Reedeth, în biroul pe care Flamen îl mai văzuse, părând extenuat; avea părul răvăşit şi cearcăne sub ochi.

— În sfârşit! izbucni el. Veniți aici şi luați-vă în primire tutela! Imediat! Nu-mi plac oamenii care îşi uită promisiunile în aceeaşi zi – mai ales atunci când ei mă lasă pe mine să scot castanele din foc!

— Despre ce dracu' tot vorbiți? răspunse Flamen pe acelaşi ton. Şi nu-mi place felul în care…

— Nu v-ați obligat prin contract să îl luați în tutelă pe Harry Madison? îl întrerupse Reedeth.

— Păi… da, sigur că da.

— N-ați prea luat-o în serios, nu-i aşa?

— Ce vreți să spuneți? M-ați asigurat că e perfect sănătos şi capabil să-şi poarte singur de grijă, aşa că…

— Aşa că v-aţi hotărât să-l aşteptaţi să vină la birou luni dimineaţă? spuse Reedeth, zâmbind. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Vă puteţi da seama că era cât pe ce să fie azvârlit în subteran? Sau nici nu vă pasă?

— Uitaţi ce se întâmplă! Dacă a comis vreo ilegalitate, în timp ce cerneala nici nu se uscase încă pe certificatul lui de vindecare, atunci acest lucru reprezintă o încălcare a contractului din partea dumneavoastră, nu a mea!

Flamen simţi broboane de sudoare acoperindu-i fruntea, dar, undeva, într-un colţişor al minţii, simţea o satisfacţie vagă: oare se putea folosi de acest lucru pentru a-l ataca pe Mogshack?

— Ştiţi ce este o „pastilă profetică"? întrebă Reedeth sarcastic. Ar trebui să ştiţi, doar aţi urmărit-o pe Lyla Clay „la lucru" alaltăieri.

— Sigur că ştiu. Dar ce are acest lucru de-a face cu Madison?

— Noaptea trecută el şi Lyla Clay au fost răpiţi de nişte „gorile", aflate la o petrecere a Michaelei Baxendale. O cunoaşteţi?

— Oh, Dumnezeule, spuse Flamen.

Dintr-o dală, simţi că i se moaie picioarele.

— Se pare că ea îi trimisese să aducă acolo un cuplu mixt, cu care să joace un soi de joc. Doar că nu a fost nici un joc. L-au forţat pe Madison să înghită una din „pastilele profetice" iar acesta a luat-o razna. În final a aruncat chiar un om pe fereastră, de la etajul patruzeci şi cinci.

Se aşternu o linişte chinuitoare. În cele din urmă, Flamen spuse pe un ton timid:

— Dar dacă au fost răpiţi…

— Dacă v-aţi fi ţinut de cuvânt, nu s-ar fi ajuns aici! tună Reedeth. Întreaga dimineaţă m-arn folosit de argumentul acesta pentru a câştiga timp în faţa copoilor, şi deja nu prea-şi mai face efectul! Ştiu ce efect are asupra psihicului o astfel

de pastilă, doar lucrez în acest domeniu. Dar Madison e negru, iar copoii sunt încă furioşi din cauza violenţelor provocate de X-Patrioţi acum două nopţi. Este un adevărat miracol că i-au trimis pe amândoi înapoi aici, dar să fiu al dracu' dacă îmi voi pune eu gâtul la bătaie pentru Madison, când dumneavoastră sunteţi răspunzător, din punct de vedere legal, pentru el. Veniţi aici imediat!

— Doamne Dumnezeule! spuse Conroy din spatele lui Flamen. E chiar Jim Reedeth! Mi se părea mie cunoscută vocea! Ce mai faci?

Se îndreptă vesel spre monitor.

Reedeth părea năucit. Spuse:

— Ce Dumnezeu faceţi aici, domnule profesor?

— Flamen m-a invitat la New York în week-end. Deci care-i problema? Pot să dau vreo mână de ajutor?

— Vă cunoaşteţi… murmură Flamen.

— Sigur, confirmă Conroy. Un fost student al meu. Şi foarte inteligent chiar… doar că s-a aliniat la canoanele lui Mogshack şi a renunţat să gândească singur. Deci, ce s-a întâmplat?

— Păi… — Reedeth îi aruncă o privire lui Flamen. Nu ştiu dacă pot să…

— La dracu'! izbucni Flamen. Oricum, luni, viaţa mea privată va fi cunoscută pe toată emisfera, aşa că ce mai contează? Spuneţi-i! Spuneţi-i totul! Poate îi vine vreo idee genială!

Se întoarse cu spatele, încruntat.

La început mai ezitant, apoi mult mai coerent, Reedeth relată cele întâmplate Lylei şi lui Madison. În încheiere spuse:

— Şi iată-i acum, înapoi la spital, iar dacă Mogshack află că am externat un pacient şi l-am dat în tutela cuiva care şi-a neglijat total obligaţiile, sunt distrus!

— O, Jimi chiar îi calci pe urme şefului tău, nu-i aşa? Aş fi sperat ca orice student al meu să vorbească mai întâi despre

starea pacientului şi abia apoi despre propriile sale…

Apoi, văzând că Reedeth se foia iritat, spuse repede:

— Nu contează, nu contează! Spune-mi numai… sincer vorbind, după aprecierea ta, Madison ar putea fi externat sau nu?

Reedeth îşi înfrână o replică dură. Ridicând din umeri, spuse:

— Cred că trebuia externat de luni de zile. De fapt, mă întreb uneori dacă a fost cu adevărat chiar atât de nebun cum susțineau ei, atunci când l-au internat.

— E un început bun, spuse Conroy. Şi poți argumenta în orice tribunal din lume că o persoană care este forțată să înghită o „pastilă profetică” poate suferi, foarte probabil, tulburări psihice temporare. Am analizat şi eu această problemă. Le-am dat studenților mei ca temă de referat – fenomenul reprezentat de pitonese. Presupun că au existat martori la răpire.

Reedeth se mai luminase puțin.

— Numai fata. Dar sunt sigur că putem contracara mărturia răpitorilor. De exemplu, ea are o urmă de înțepătură în degetul mare, iar Madison una pe umăr. I-au luat prin surprindere pe stradă şi le-au injectat câte o doză de Narcolat.

— Hmm! Spuneți-mi, domnule Flamen, ar putea, chiar şi o „poetă celebră” precum Michaela Baxendale să scape de acuzațiile că a drogat şi a răpit nişte străini pentru a-şi distra oaspeții?

— Voi avea eu grijă să nu scape basma curată, îl asigură Flamen. De luni de zile caut informații despre ea, pentru că mă scârbeşte atât de tare! Şi nu mă interesează că provine dintr-o „familie destrămată” sau că ar fi fost violată de fratele ei şi alte rahaturi din astea.

— Ați putea vorbi despre aceste lucruri mai târziu? spuse Reedeth nerăbdător pe ecran. Mi-am petrecut toată dimineața parlamentând cu sticleții şi sunt epuizat!

— Mai rezistă puțin, spuse Conroy calm. Fără îndoială că domnul Flamen va avea de făcut nişte formalități – defenestrarea este un delict grav, chiar şi în zilele noastre.

— Ce?

Reedeth părea buimăcit.

— Aruncarea cuiva pe fereastră. Bineînțeles, dacă acest lucru ar fi fost făcut cu o armă din catalogul Gottschalk... Să lăsăm asta! Mă refer la cauțiune, la contactarea unui avocat, la obținerea unui mandat pentru domnişoara Baxendale şi camarazii ei, şi aşa mai departe.

— Este totul aranjat! Singurul lucru pe care nu am apucat să-l fac a fost acela de a-l chema pe Flamen să semneze actele!

— Voi ajunge acolo cât pot de repede! oftă Flamen şi încheie legătura video.

Întorcându-se la Conroy, adăugă:

— Îmi pare rău, dar se pare că trebuie să plec. Ne revedem aici, în două ore, cu puțin noroc:

— Ba nu, spuse Conroy. Vin şi eu. Dintotdeauna mi-am dorit să intru şi eu în acel mausoleu al lui Mogshack şi nu cred că voi mai avea ocazia altădată.

Luându-l de braț pe Flamen, îl conduse sprinten spre uşă.

79

CITAT PRELUAT DIN NUMĂRUL DIN 13 MARTIE 1968 AL ZIARULUI „MANCHESTER GUARDIAN". ȘAPTE PERSOANE AU MURIT ARSE

„Domnul David Lumsden, în vârstă de 26 de ani, a stat în fața casei sale aprinse de flăcări, din Toronto, strigându-le motocicliştilor care treceau pe acolo să se oprească şi să-l ajute, căci soția şi cei şapte copii ai lui erau prinşi în incendiu.

Nimeni nu i-a luat în seamă strigătele de ajutor."

80

PRESUPUNERE LEGATĂ DE CAPITOLUL ANTERIOR, FĂCUTĂ ÎN SPRIJINUL ACESTEI POVESTIRI

Bine măcar că nu s-au oprit să privească spectacolul.

81

SENSUL ACESTEI INTRUZIUNI ABUZIVE

Un refugiu în interiorul altui refugiu, se gândi Reeddeth, referitor la biroul său, înconjurat de spitalul-fortăreață. Bucurându-se de un adăpost temporar față de furia impersonală a reprezentanților legii. Lyla şi Madison erau aşezați în fața lui, pe canapeaua pentru consultație, unul lângă altul, ca nişte copii speriați – ea, cu o expresie de disperare întipărită pe chip, cu gura cuprinsă de grimasă, cu umerii încovoiați şi cu mâinile retrase, el – cu spatele drept, impasibil, pe chipul întunecat necitindu-i-se nici o expresie.

Simți fiori pe şira spinării, imaginându-şi-l pe Madison aruncând, cu toți muşchii încordați, un om pe fereastră. Oare cum de scăpase neobservată o asemenea înclinație spre violență, în decursul atâtor ani de studiu modern şi amănunțit al psihicului lui? Chiar dacă accepta faptul că „pastilele profetice” cauzau o stare de „demență temporară” – până la urmă despre acest lucru era vorba, chiar dacă unii foloseau, eufemistic, termenul de „transă” – că ele provocau nişte convulsii înspăimântătoare, că Madison avea o condiție fizică excelentă şi că era îndeajuns de puternic şi în stare normală pentru a ridica masivul său calculator-asistent, aşa cum şi făcuse, de altfel, când repara ceva, de față cu Reedeth, chiar dacă accepta toate acestea, povestea pe care Madison şi Lyla i-o spuseseră nu avea nicio logică.

Desigur că afirmațiile lor, conform cărora fuseseră răpiți de „gorilele” personale ale lui Mikki Baxendale, erau susținute

de diferite dovezi complementare. Cicatricele neglijente rămase în urma injecţiilor se vedeau încă, cea a Lylei – la baza degetului mare, probabil din cauză că iaşmacul ei ar fi protejat-o de o eventuală injecţie aplicată în acelaşi loc ca şi lui Madison, adică în umăr. Era chiar o urmă detectabilă de Narcolat într-o minusculă crustă pe care o prelevase din rana negrului, şi care rămăsese prinsă de sângele neînchegat. Până acum era în regulă.

În ceea ce privea însă restul relatării, victoria de unul singur a lui Madison împotriva a nouă adversari, şi viziunile delirante ale fetei, care îi aduseseră acesteia în faţa ochilor mii de bătălii din întreagă istorie a omenirii, şi care combinaseră o viziune despre ceva ce urma să se petreacă anul viitor…

Reedeth rămase cu gura căscată. Pur şi simplu nu-şi putu controla gestul. Lumea palpabilă din jurul lui începu brusc să pară un miraj, un văl de ceaţă tulbure. Cu numai o zi sau două în urmă, văzuse cu ochii lui că o pitonească era, într-adevăr, în stare să facă nişte previziuni descifrabile despre nişte persoane absolut străine, îndeajuns de inteligibile încât până şi impersonalele computere să facă legătura cu cei la care se refereau. Ca şi cum faptele pe care le cunoştea de mult timp se transformaseră brusc într-o matrice neaşteptată ce transmitea un mesaj la un nivel non-verbal, începu să analizeze o ipoteză complet nouă. Era oare posibil ca efectul combinat al Narcolatului cu cel al „pastilei profetice” să fi generat în Madison un har la fel de surprinzător cum fusese cel al pitoneselor, înainte de perioada de început a acestora, reprezentată de Diana Spitz? Oare putea el să cunoască lucruri ce urmau a avea loc?

Însă întreaga idee părea atât de absurdă încât izbucni într-un râs ascuţit, făcând-o pe Lyla să ridice privirea spre el, cu o vagă expresie de curiozitate întipărită pe chip.

— Nu, nimic, suspină el, ca răspuns la întrebarea ei

nerostită.

Şi înainte ca el să mai poată adăuga ceva, dinspre rețeaua de comunicații se auzi un zbârnâit. Pe monitor apăru Ariadne, cu interiorul bine-cunoscut al locuinței ei pe fundal.

— Jim, ce Dumnezeu faci la birou, sâmbătă după-amiaza? De două ore te tot sun la tine acasă!

— Scot castanele din foc cu mâna mea, murmură Reedeth. Asta fac.

Rezumă cele întâmplate, apoi încheie:

— Şi, de parcă toate acestea n-ar fi fost de ajuns, domnişoara Clay nu poate intra în apartament, din câte înțeleg. Singura ei cheie a rămas în apartamentul lui Mikki Baxendale, iar onorariul pe care l-ai trimis pentru „şedința” ei a ajuns direct în contul lui Dan Kazer, el fiind machero-ul ei. Cum însă el e mort, contul i-a fost blocat. Deci se pare că nu are nici măcar bani să plătească un lăcătuş care să-i deschidă uşa.

— Asta nu e nici o problemă, spuse Lyla cu o urmă de iritare în glas. Harry mă poate ajuta să intru. A mai făcut odată acest lucru.

Reedeth o privi absent.

— Cineva pe care-l credeam prieten cu Dan s-a mutat în apartamentul nostru în timp ce eu eram adusă aici, ieri. Harry a deschis uşa şi m-a lăsat să intru fără nici o cheie.

— Dar nu aveați o încuietoare Punch la uşă? spuse Reedeth nedumerit..

— Ba da, desigur.

Ariadne privea uluită pe ecran, încercând să-i capteze privirea lui Reedeth.

— Aiurea! spuse ea cu fermitate. Nu poți descuia un zăvor Punch fără cheie, poate doar dacă spargi uşa. Jim, eu zic că ar fi mai bine să te gândeşti mai serios la ceea ce faci. Se fac nişte afirmații… suspecte… nu ți se pare?

— Aşa e, cum vă spun.

Reedeth se pregătea să-i răspundă când se auzi un nou semnal sonor, şi se lumină brusc la faţă.

— Îmi cer scuze, îi spuse el Ariadnei, şi comută legătura pe alt circuit.

Când pe monitorul ei reapăru chipul lui Reedeth, acesta părea foarte tulburat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— A sosit Flamen.

— Păi credeam că tu asta şi aştepţi. De ce te-ai încruntat aşa?

Reedeth oftă.

— Fără un motiv anume. Doar că l-a adus cu el pe Conroy.

— Conroy? Xavier Conroy? Păi credeam că e în Canada!

— Flamen l-a invitat la New York în weekend. Am impresia că vrea să obţină o reexaminare a soţiei lui, şi desigur că nu poate găsi cineva mai potrivnic lui Mogshack, nu-i aşa?

— Nu mai mult decât îi este şi Mogshack potrivnic lui. Ai grijă, Jim! Îţi dai seama ce se întâmplă dacă Mogshack află că ai…

Ezită, negăsindu-şi cuvintele.

— Că am „tratat” cu inamicul? o ajută Reedeth, zâmbind amar. Dacă va lua o pură coincidenţă drept o insultă personală, voi avea dovada pentru cele spuse de computere despre el, şi nu voi aştepta să fiu concediat! Îmi voi da demisia. Nu prea am chef să continuu să lucrez pentru un nebun.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Ariadne. Jim, dacă de satisface compania celor cu care eşti acum, n-ai decât… dar ascultă ce-ţi spun! Dacă vei continua în felul acesta, s-ar putea să ajungi să vezi Einsberg-ul pe dinăuntru numai, internat într-un salon!

Întrerupse convorbirea cu un gest furios, iar Reedeth nu mai apucă să-şi rostească violenta replică pe care şi-o pregătise.

Ce situație tâmpită faptul că, dintre toate femeile din lume, se încurcase cu Ariadne!

Însă evenimentele se năpusteau prea repede asupra lui, nedându-i timp să respire. Flamen şi Conroy se îndreptau deja spre biroul lui. Dădu să se ridice pentru a-i întâmpina, dar se răzgândi şi îşi simți chipul încruntându-i-se.

Ariadne avusese perfectă dreptate. Avea într-adevăr, să aibă probleme dacă Mogshack afla toate acestea, nu numai sosirea lui Conroy, dar şi încredințarea lui Madison în grija cuiva care îşi neglijase imediat după aceea obligațiile. Nu avea deloc dispoziția să-i primească pe cei doi: pe Flamen din cauză că, pe moment, era furios pe el. Pentru că îi lăsase baltă şi pe Madison şi pe el; pe Conroy pentru că…

Ei bine, trebuia să recunoască în sinea lui că undeva, în subconştient, se simțea vulnerabil față de disprețul lui Conroy, iar în timpul scurtului lor dialog prin intermediul rețelei de comunicații, cu jumătate de oră în urmă, resimțise o urmă puternică de ironie muşcătoare, ironie cu care Conroy obişnuia să trateze gogomăniile tinereşti prezente în argumentele studenților săi, pe vremuri, atunci când Reedeth îi fusese subaltern.

Spera, cu disperare, că nici Lyla nici Madison nu-i penetraseră masca atât de atent menținută.

Apoi ei intrară pe uşă. Conroy le strânse mâinile, încercând să pară cât mai afabil; urmară formalitățile de rigoare, care îi oferiră un scurt respiro de la senzația de deprimare pe care o avea – iar în timp ce Reedeth încerca încă să-şi formuleze replicile ulterioare, Conroy se aşezase deja, cu un gest grăbit, şi preluase conducerea.

— Ei bine! Din ce am înțeles eu vorbind cu Flamen pe drum, ai probleme serioase aici, Jim, şi la fel şi prietenii noştri aici de față. Sunt foarte interesat să vă cunosc, domnişoară Clay, căci unii dintre studenții mei m-au întrebat în timpul cursului de alaltăieri despre fenomenul pitoneselor

şi le-am dat acest subiect ca temă – ceea ce înseamnă că trebuie, desigur, să-l investighez chiar eu înainte de a le corecta materialele aduse. Nu luasem acest lucru în serios înainte, dar am aflat că unii reprezentanți de seamă ai autorităților pledează pentru autenticitatea sa. Tu ce părere ai, Jim?

Reedeth se bâlbâi:

— Păi… păi, a trebuit să fiu şi eu de acord cu acest lucru. Nici eu nu le luam în serios pe pitonese, până când domnişoara Clay nu a făcut o demonstrație aici.

— Am aflat de la Flamen, spuse Conroy.

— Da, desigur, el a înregistrat totul, spuse Reedeth, înghițind în sec. Însă ceea ce m-a convins a fost faptul că am cerut computerelor să analizeze profețiile rostite de ea, nu demonstrația în sine. Eu…

Lyla se îndreptă de spate, furioasă:

— Nu mi-ați, spus că mi-ați analizat oracolele! spuse ea pe un ton acuzator. Iisuse, dacă aş fi ştiut că veți proceda astfel…! Ce v-au spus computerele?

— Mai târziu, domnişoară Clay, spuse Reedeth pe un ton rece. Deocamdată am de rezolvat ceva cu domnul Flamen, ceva ce nu ar fi trebuit să se ivească, şi imediat ce rezolvăm acest lucru eu propun să mergem acasă. Planurile mele pentru weekend au fost complet date peste cap de ceea ce nu pot cataloga decât ca totală lipsă de interes.

— Iisuse! spuse Conroy înainte ca Flamen, tot mai iritat, să răspundă la acuzațiie aduse. Jim, vorbeşti exact ca Mogshack, mai că aş crede că ai luat lecții de la el! Stai puțin! adăugă el, ridicând mâna pentru a stopa o replică usturătoare din partea bărbatului mai tânăr. De o oră şi jumătate discut cu Flamen şi sunt de acord că a dat dovadă de prea multă lejeritate când a acceptat să-şi asume responsabilitatea pentru prietenul nostru negru de aici. Dar, pe cealaltă parte, nici tu nu i-ai explicat foarte clar la ce se

angaja, nu-i aşa? Erai atât de grăbit să-l externezi pe Madison…

— Grăbit! Doamne, e blocat aici de luni de zile, a depăşit cu mult timpul de internare!

— Asta nu scuză superficialitatea, spuse Conroy, pe exact acelaşi ton pe care şi-l amintea Reedeth din anii de studenție. Nimic nu scuză superficialitatea, mai ales că în zilele noastre toate acele amănunte de rutină pot fi rezumate de computer. Acesta este scopul corect al computerelor, făcu el o paranteză, adresându-i-se lui Flamen. Crezi, se pare, că nu le apreciez, dar crede-mă că, folosite corespunzător, sunt indispensabile. Problema este că oamenii pur şi simplu nu le folosesc cum trebuie: Ei bine, Jim, spuse el, aplecându-se, cu un gest sincer. Dă-mi voie să-ți pun o întrebare la care sper că vei răspunde sincer şi, dacă vei face astfel, nu te vei mai grăbi atât de tare să ajungi acasă.

Reedeth oftă.

— Bine, dați-i drumul.

— Eşti mulțumit să lucrezi în subordinea lui Mogshack?

Urmă o perioadă de tăcere. Brusc, Reedeth izbucni într-un râs forțat.

— Bine, voi fi sincer. Nu, nu sunt. Nu mai sunt!

— De ce?

Din nou o pauză, mai lungă de această dată. În acest timp, privirea lui Reedeth rămase ațintită pe chipul lui Madison. În ea se citea fascinația.

— Cred – spuse el în cele din urmă, rostind cuvintele cu greutate – că din cauza faptului că nu mai sunt convins că pacienții externați de aici sunt vindecați corespunzător.

Flamen se încordă vizibil, şi o expresie de interes luă locul celei de iritare, pe chipul său.

— Cum adică nu sunt vindecați corespunzător? spuse Conroy, cu o inflexiune pe care probabil că o folosea pentru a-şi încuraja un student să ajungă la concluzia logică a unui

argument folosit într-un eseu.

— Nu ştiu!

Reedeth se ridică brusc şi începu să măsoare încăperea cu paşi grăbiţi.

— Doar că… Ei bine, în ultimele câteva zile am avut cazuri care m-au pus foarte tare pe gânduri, iar ceea ce a înclinat balanţa în mintea mea au fost profeţiile domnişoarei Clay.

Fu rândul Lylei să tresară. Fără a observa acest lucru, Reedeth continuă:

— Unul din aceste cazuri este doamna Flamen. A reacţionat excelent la tratament, desigur, altminteri nu ar fi fost externată… dar… dar… nu a fost vorba de un tratament, ci mai degrabă de o dovadă de compasiune. Şi, sincer vorbind, nu cred că aş fi observat dacă domnul Flamen nu s-ar fi plâns de răceala cu care l-a tratat dânsa. Aşa că, mă întrebam…

Cuvintele fură înlocuite de o ridicare din umeri.

— Iar celălalt a fost Madison, încheie el brusc.

— Flamen, spuse Conroy cu un aer satisfăcut. Cred că ai să-i faci o propunere lui Jim Reedeth acum.

Flamen deschise gura, vrând să spună ceva, renunţă, apoi întinse mâna spre computerul-asistent.

— Ăăă… doctore, Ceea ce spunem mai este cumva monitorizat şi stocat în băncile de date ale spitalului de către chestia asta?

Reedeth îşi trecu mâna prin păr, cu un gest obosit, ciufulindu-şi-l.

— Aş putea face în aşa fel încât să nu fie monitorizate, murmură el. Madison mi l-a modificat în urmă cu câteva zile şi nu prea mai funcţionează după standarde.

— Aha! spuse Conroy. Flamen mi-a spus câte ceva şi despre acest lucru, pe drum. Păi, atunci, rezolvă acest lucru, Jim, şi apoi ascultă ce vrea să-ţi spună Flamen.

Reedeth dădu un ordin scurt computerului-asistent şi

aruncă o privire în direcția lui Madison.

— E de ajuns?

Madison păru oarecum stânjenit. Față de atitudinea lui impasibilă dinainte, acum parcă ceva îl făcuse să părăsească acea stare. Spuse:

— Cred că da, doctore.

— Ce dracu' doar tu ai modificat chestia asta, trebuie să ştii, izbucni Reedeth, şi apoi făcu un efort să se stăpânească. Îmi cer scuze, spuse. Sunt cam încordat astăzi. În regulă, domnule Flamen, să auzim ce aveți să-mi spuneți.

— V-ați dat deja seama, probabil, că sunt îndeajuns de îngrijorat în legătură cu soția mea încât să îi cer doctorului Conroy să o examineze separat, spuse Flamen rar. Doar v-am avertizat că dacă va fi externată înainte de termen voi proceda astfel. Dar dacă se dovedeşte că ea a avut de suferit în timp ce se afla în grija directorului dumitale, nu mă voi mulțumi doar cu un proces pentru a cere despăgubiri. Voi face tot posibilul pentru ca el să fie pus sub acuzare şi demis.

— Nici nu e de mirare că n-ați vrut să fie înregistrate toate acestea! spuse Reedeth, zâmbind vag. Da, mi-aş fi dat seama de toate acestea, mai mult sau mai puțin. Ce încercați să mă determinați să fac – să-l subminez din interior? Lăsați-o baltă. Însă nu mi-ar părea rău dacă ar prelua conducerea cineva… să zicem, mai puțin dogmatic decât el. Ar face munca de aici mult mai uşoară pentru toată lumea şi, mai mult decât atât, cred că am avea rezultate mai bune.

Încheie pe un ton oarecum sfidător, părând oarecum surprins de propria-i fermitate:

— Sunt sigur că Flamen nu ți-a cerut să devii un trădător, spuse Conroy repede. Dar cred că ştii, Jim, că eu prefer să lucrez pe baza reacțiilor personale şi nu pe cea a analizelor computerizate. Şi, din când în când…

Fu rândul lui să ezite, iar ceilalți îl priveau nedumeriți, în timp ce el se uita de la unul la celălalt, insistând cel mai mult

asupra Lylei.

— Ar fi mai bine să va dezvălui şi scopurile mele, spuse el în cele din urmă, zâmbind forţat. Fără a dori câtuşi de puţin să fiu nepoliticos faţă de poziţia şi influenţa lui Flamen, gândindu-mă mai bine, nu cred ca un lucru atât de direct şi sincer, precum examinarea independentă a doamnei Flamen, ne va oferi un mijloc de a-l răsturna de pe piedestal pe şeful tău, Jim. S-ar putea invoca mult mai uşor faptul că e vorba de invidia personală, nu? Şi totuşi, venind de la Manitoba, mă gândeam cât de necesar este să scăpăm de Mogshack.

Se lăsă pe spate în fotoliul său, unindu-şi vârfurile degetelor şi privindu-şi-le gânditor.

— Vezi tu… vrem nu vrem şi, sincer să fiu, mie nu-mi place acest lucru, acest oraş al New York-ului are un prestigiu, ceva aparte, rămas de pe vremea când America era într-adevăr în fruntea întregii lumi. Există această ciudată forma de invidie – sunt sigur că ai observat-o – în sensul că oameni chiar din Capetown şi Acera şi din capitalele Asiei resimt o, nostalgie faţă de ceea ce se întâmplă în New York, la fel cum goţii şi francii venerau Roma, chiar şi după ce Alaric a atacat oraşul, iar romanii nu au mai fost o putere importantă. Şi iată că îl găsesc pe Mogshack şef aici, şi face nişte lucruri ce ar putea fi dezastruoase. Însă ele sunt preluate peste tot, din Mexic până la Moscova şi… şi sunt tot mai îngrijorat. Jim, eşti de acord cu ceea ce încerc să-ţi spun?

Reedeth se aşezase din nou în fotoliu. Înclină din cap cu un gest precaut.

— Trebuie să recunosc că nu sunt mulţumit de sistemul în care lucrez, spuse el. Dacă dumneata, profesore, sau altcineva poate găsi ceva mai bun…

— Eu unul sunt bătrân şi obosit, şi am ajuns să predau câtorva studenţi, nu prea sclipitori, nici măcar în ţara mea de baştină, spuse Conroy, oftând. Dar cred că aş putea totuşi lua o mare greutate care apasă pe minţile generaţiei viitoare,

generație ce va trebui să curețe mizeria pe care o lăsăm noi în urmă. Oricum, vreau să încerc şi iată ce propun. În ultimele zile, se pare că nu doar unul, ci mai multe evenimente ciudate şi suspecte au avut loc aici, iar acest complex de întâmplări îi va oferi lui Flamen ce îşi doreşte. Îmi cer scuze, adăugă el în direcția „demascatorului”. Dar aşa cum am mai spus, numai cazul soției dumitale nu este de ajuns. Pe de altă parte, dacă punem cap la cap tot ce avem, poate că am reuşi să inițiem un atac concertat. Să începem cu ceva considerat de multă lume ca fiind ciudat – nu vreau să vă jignesc, domnişoară Clay, dar oamenii sunt încă foarte suspicioşi în privința pitoneselor în general. Ce părere aveți despre a chema aici o pitonească şi de a acționa conform profețiilor ei?

— Nu am făcut astfel, spuse Reedeth. Adică nu tocmai. Cum am spus, ceea ce ne-au convins au fost analizele computerizate ale profețiilor.

— Ne-au „convins”?!

— Pe mine şi pe colega mea, Ariadne Spoelstra. A fost ideea ei de a o invita pe domnişoara Clay aici.

— Şi Mogshack a fost de acord?

— Desigur. Deşi am înțeles că nu s-a lăsat convins uşor.

— Bun, de aici începem, e primul nostru fir. Iar cel de-al doilea este următorul, spuse Conroy, întorcându-se spre Madison. Se pare că la fiecare două minute îmi cer scuze pentru ceea ce spun, nu-i aşa? Însă trebuie să recunosc că în mod sigur oamenii din afara spitalului vor afla că v-ați ocupat de aparatura de aici luni de zile, în timp ce, oficial, erați încă un pacient cu probleme psihice. Şi sunt sigur că nu aveți sentimente prea bune față de omul care v-a ținut aici mult mai mult decât era nevoie.

Madison răsuci mâna, ca şi cum ar fi turnat apă din palmă. Spuse:

— Repararea aparaturii este lucrul la care mă pricep, domnule Conroy.

— Asta aşa e, spuse Reedeth, părând să-şi fi recăpătat stăpânirea de sine. Iar ceea ce ai făcut cu calculatorul-asistent din biroul meu este aproape incredibil. Şi dacă mă gândesc mai bine, nici nu ți-am mulțumit.

— Da, exact la asta voiam să ajung, spuse Conroy. Ne-ai spus despre modificările aduse acestui aparat. Ne poți da nişte exemple referitoare la reacțiile lui din prezent?

— Tocmai am făcut acest lucru, replică Reedeth. Tot ce vorbim rămâne doar între noi!

— Aceasta este o demonstrație negativă. Ce zici de una pozitivă? Ceva care să dovedească faptul că toate resursele complexului cibernetic de la Ginsberg pot fi penetrate cu ajutorul acestui singur computer? Din câte înțeleg, aşa pretinzi.

— Cred că nu încape nici o îndoială! exclamă Reedeth. Niciodată nu m-am gândit că aş putea să…

Se opri brusc.

— Să ce?

Pe fruntea lui Reedeth apărură brusc broboane de sudoare.

— Niciodată nu mi-a trecut prin cap că aş putea pune întrebări chiar despre directorul Mogshack computerului meu de birou, murmură el. Însă eu zic că acesta este un aspect intern, şi nu unul pe care l-ar aprecia vizitatorii.

— Eu îl apreciez, spuse Conroy pe un ton oarecum sumbru, îmi dau foarte bine seama cum trebuie să fie munca în subordinea şefului tău, deşi până acum am fost scutit de aşa ceva. Vreau totuşi acea demonstrație. Hm! Am o idee.

Se întoarse spre Flamen.

— Aparatura de aici este cunoscută ca fiind una dintre cele mai avansate şi complexe din lume. Aveți cumva vreo problemă care vă frământă şi pe care aceste computere ar putea-o rezolva?

— Numai puțin… începu Reedeth, dar Flamen reacționă instantaneu.

— Sigur că am, spuse el. Doctore, transmisiunile multimedia obişnuite fac parte din mediul pacienților de aici, care este analizat de computere?

— O, desigur, spuse Reedeth, puțin nedumerit. Când trec la culoarea verde, noi îi pregătim pe pacienți pentru lumea exterioară, iar emisiunile joacă un rol-cheie în centrul acestui proces.

— Doamne, spuse Conroy foarte încet.

Flamen îi ignoră reacția.

— Păi atunci haideți să întrebăm miraculosul dumitale compuler-asistent de ce propriile mele computere m-au asigurat că folosirea gratuită şi pe termen nedeterminat a calculatoarelor guvernamentale nu mă va ajuta să scap de bruiajul care îmi afectează emisiunea în ultimul timp, spuse Flamen, şi se lăsă pe spate în scaun, cu o expresie trufaşă pe chip.

— Mă tem că nu prea înțeleg, spuse Reedeth, după o pauză. Eu… eu nu vă urmăresc emisiunea. Sunt întotdeauna la lucru la acea oră.

— Foarte sincer din partea dumitale, spuse Flamen. Emisiunea mea, şi numai emisiunea mea, a fost afectată de un număr imens de bruiaje, efectiv în fiecare zi, în ultimele luni, şi situația s-a agravat într-atât încât oamenii schimbă canalul. Inginerii de Ia Holocosmic se jură că nu pot repara defecțiunea. Vreau să ştiu dacă spun adevărul sau dacă sunt sabotat, sau dacă am început să-mi pierd mințile şi să sufăr de mania persecuției. Eu zic că este o întrebare potrivită pentru computerele unui spital de boli nervoase. Mai ales că aparatura mea se pare că nu poate rezolva misterul, iar în acest moment realizez că, dacă sunt sabotat, probabil ca sabotajul se extinde până la computerele din biroul meu!

Îşi încheie tirada pe un ton avântat.

Cu o privire bănuitoare, înclinând parcă să fie de acord cu ideea paranoiei, Reedeth rezumă întrebarea pentru computer

şi aşteptă să primească cel mai probabil răspuns: date insuficiente.

Acest lucru însă nu se întâmplă. Pe tonul său obişnuit, arogant, aparatul spuse:

— Atât domnul Flamen, cât şi computerele federale nu dispun de datele adecvate pentru a analiza această problemă.

— Asta înseamnă că tu deții aceste date? spuse Reedeth, nedumerit.

— Da.

Flamen părea la fel de uluit. Era evident că nu se aşteptase să primească un răspuns serios la întrebarea lui, ci intenționase doar să-l provoace pe Reedeth, după ce acesta se lăudase cu computerul lui de birou. Cum acesta fusese elementul-cheie în efortul lui Reedeth de a-l convinge să accepte asumarea responsabilității pentru Madison, după eliberarea acestuia, era logic că devenea necesar să aplice o presiune maximă asupra sa. Era pe de o parte dezamăgit de faptul că nu reuşise să marcheze un punct împotriva lui Reedeth, iar pe de altă parte dorea din tot sufletul să afle răspunsul.

— Păi fă-l să răspundă la întrebare! se răsti el la Reedeth.

— Voi încerca, murmură psihologul, şi puse computerului întrebarea.

Vocea mecanică răspunse imediat.

— Doamna Celia Prior Flamen are capacitatea de a influența radiațiile electromagnetice din frecvențele folosite pentru transmisiunile tridimensionale, iar acest lucru nu este cunoscut nici la biroul de la Mathew Flamen Inc., şi nici la centrul computerizat al guvernului federal de la Oak Ridgel. Acest fapt a fost aflat la sosirea ei în acest spital şi nu a fost apoi transmis nici unui alt sistem cibernetic.

În cameră se aşternu o linişte mormântală. Într-un târziu, Flamen spuse, pe un ton gâtuit:

— Dar… Reedeth, computerele tale sunt oare la fel de

nebune ca şi pacienţii de aici?

— Aşa se pare, admise Reedeth, alb ca varul. Doar dacă, nu cumva… Nu, e absurd. Dar…

— Dar ce? îl întrerupse Conroy cu entuziasm, şi nu cu iritare, aşa cum se aşteptaseră.

Fără prea multă tragere de inimă, Reedeth spuse:

— Ei bine, dacă mă gândesc mai bine, este adevărat că, imediat după internarea doamnei Flamen, au avut loc multe defecţiuni ale reţelei noastre interne de comunicaţii. Ţi-aduci aminte, Harry?

Se întoarse spre Madison.

— Ăăă… Da, domnule doctor, este perfect adevărat, spuse negrul pe un ton abătut.

— Chiar şi aşa, suse Reedeth, părând să-şi regrete reacţia anterioară, nu văd cum ar putea cineva să…

— Jim, îl întrerupse Conroy. Ai încredere în aparatura pe care o foloseşti aici?

— La dracu', i-am pus exact aceeaşi întrebare Ariadnei, alaltăieri, oftă Reedeth. Domnule profesor, efectiv nu ştiu! A fost ceva atât de incredibil această…

Reţeaua de comunicaţii zbâmâi, iar pe ecran apăru chipul familiar al lui Elias Mogshack, zâmbind, şi îmbrăcându-şi cuvintele pe care începuse să le rostească, în clipa în care în faţa lui apăru imaginea lui Reedeth, cu un ton cordial:

— A, doctore Reedeth! Am auzit că lucrezi peste program, dând dovadă de multă abnegaţie, pentru a rezolva nişte…

Apoi se opri.

Se aşternu tăcerea.

Pe scurt, tonul se asemăna aeum cu un fierăstrău ce tăia un lemn ud, duritatea suprapunându-se peste o nuanţă plângăcioasă, de răsfăţ.

— Dumneata nu eşti Xavier Conroy?

Imperturbabil, Conroy afirmă cu o înclinare â capului.

— Bună ziua, doctore Mogshack. A trecut mult timp de

când am avut plăcerea de a…

— Ce dracu cauți în spitalul meu?

— Al dumitale? replică Conroy calm. Ciudat… credeam că aparține guvernului şi populației statului New York.

— Nemernicule, spuse Mogshack strângând atât de tare din buze încât, atunci când deschise gura, ele erau vizibil albe ca varul. Ieşi afară. Părăseşte în clipa asta spitalul Ginsberg sau chem poliția să te scoată.

Reedeth spuse:

— Doctore Mogshack…

— L-ai invitat pe omul acesta în spital? tună Mogshack.

— Ce? Păi, eu…

— Să vii să vorbeşti cu mine, luni, imediat ce ajungi la birou! Îți voi spune atunci ce părere am de dumneata — nu vreau ca Conroy să aibă motiv să jubileze pentru proasta mea inspirație de a-ți oferi un post la Ginsberg. Dar îți sugerez să începi să-ți cauți altă slujbă, acest lucru ți-l spun chiar acum.

Monitorul se stinse. Se scurseră câteva secunde. Apoi computerul-asistent spuse:

— La ordinele directorului spitalului, acest punct, este dezactivat până luni dimineața, la orele nouă fix.

Apoi tăcu.:

— Ei bine, dacă vrei să ți-l repari, presupun că Madison o poate face, spuse Flamen, zâmbind, în timp de arunca o privire spre negru.

— Termină, Flamen, spuse Conroy calm. Da, este foarte probabil ca Madison să poată anula ordinul de dezactivare, dar vrei să îți dai în vileag asul din mânecă?

Se ridică.

— Bun, acum e clar, spuse el. Până acum, mai aveam îndoieli. Şi tu, Jim? Dar cred ca Flamen tocmai a avut parte de un exemplu despre genul de om care se spune că i-ar fi „vindecat” soția, iar Madison tocmai a văzut cine l-a ținut aici mai mult decât era necesar, iar ție, Jim, ți s-au dat papucii.

Haideți să plecăm de aici, cum ne-a spus şi el. În starea în care e, nu m-aş mira deloc dacă s-ar ține de cuvânt şi ar pune sticleții să mă scoată pe sus. Nu-i aşa, Jim?

Reedeth trase adânc aer în piept; Apoi spuse:

— Țineți minte că v-am spus, cu puțin timp în urmă, că am obținut date despre Mogshack de la acest computer? Ei bine, iată ce mi-a spus…

Ezită, apoi un acces de furie îl făcu să-şi depăşească blocajul mental.

— A spus că el vrea ca întreaga lume să fie internată în grija lui! Ei bine, pe mine poate să mă scoată din calcul, pe toți dracii!

— Nu cred că poate exista o dovadă mai bună a acurateței răspunsului dat de computere la întrebarea lui Flamen, decât potrivirea perfectă între acel diagnostic asupra echilibrului psihic al şefului tău şi comportamentul pe care tocmai l-a afişat. Flamen, tu ai computer în birou?

— Păi… da, desigur!

— Acolo mergem, spuse Conroy autoritar. Nu cred că ai o configurație ca aceasta de aici, de la Ginsberg, dar, dacă nu are nimic împotrivă, aş vrea să-l luăm cu noi pe electronistul aici de față, recomandat cu atâta căldură; cel mai important e că nu stau în acest oraş decât până mâine seară şi aş vrea să mă asigur că, după ce mă întorc acasă, se va ocupa un inginer foarte capabil de această problemă a bruiajului care-ți afectează emisiunea, indiferent dacă cea care îl cauzează este soția ta sau nu. Aş vrea să vă iau şi pe dumneavoastră, domnişoară Clay, dacă nu aveți altceva de făcut. Uneori am nişte presimțiri. Chiar în acest moment am presimțirea că…

Se întrerupse, parcă uluit de propriu-i ton.

— La dracu, chiar am o presimțire, şi este aproape palpabilă! Am o idee cam absurdă, cum că la baza acestei situații se află o schemă anume şi, dacă o folosim cum trebuie, îl putem doborî pe Mogshack. Dar trebuie să

acționăm rapid!

Îşi duse mâinile la cap, într-un gest parcă de extenuare, iar Reedeth se holbă la el stupefiat.

Lyla, care nu mai spusese nimic de multă vreme, i se adresă brusc:

— Da, domnule profesor?…

— Ce? spuse Conroy întorcându-se spre ea, clipind. O, da. Adică… da. Madison, tu cine dracu eşti?

Reedeth spuse:

— Domnule profesor, nu cred că…

— Nu mă interesează nici cât negru sub unghie ce crezi! strigă Conroy. Ştiu ce cred eu şi numai asta contează. Vii sau nu?

— Dacă vin…?

— La biroul lui Flamen! se răsti Conroy. Tu ştii ce se întâmplă, femeie, nu-i aşa? adăugă el spre Lyla.

— Nu… nu sunt sigură, dar…

Lyla se ridică, ezitant.

— Ştiu doar că sunt speriată, dar eu una vin.

Flamen spuse:

— Sunt ameţit. Ce s-a întâmplat?

— Dacă a ajuns şi la tine, e important, spuse Conroy şi se îndreptă spre uşă. Mişcaţi-vă!

MOŢIUNE ADOPTATĂ CU O MAJORITATE DE ŞAPTESPREZECE VOTURI DIN NOUĂSPREZECE, LA O CONFERINŢĂ ŢINUTĂ PE O PORŢIUNE SIGURĂ A REŢELEI DE COMUNICAŢII, ÎNTRE REPREZENTANŢI AI TUTUROR ENCLAVELOR NEGRE MAJORE DIN AMERICA DE NORD, ÎN AFARĂ DE BLACKBURY

S-au hotărât următoarele: Luând în considerare gravele deservicii aduse cauzei autodeterminării negrilor, rezultate din încrederea acordată de primarul Black unui expert alb, din Africa de Sud, specializat în probleme rasiale, încredere care a influențat implementarea politicii sale pro-melaniste într-o asemenea măsură încât a dus la expulzarea lui Pedro Diablo, care este cunoscut pentru fermitatea cu care apără un punct de vedere la care aderă toți participanții la această discuție, trebuie depuse toate eforturile pentru a repara consecințele acestei acțiuni nesăbuite a lui, cât mai repede posibil, mergându-se chiar la supunerea forțată a primarului Black la o examinare psiho-comportamentală, pentru a determina dacă atitudinea lui este în conformitate cu interesele melanismului american.

83

UN TERMEN ÎN SECOLUL XXI, ATÂT DE NOU ÎNCÂT NU A FOST CUPRINS ÎN NICI UN DICŢIONAR, DAR ÎNDEAJUNS DE RĂSPÂNDIT PENTRU A AJUNGE, PE CALE ORALĂ, ÎN ATENŢIA UNUI LEXICOLOG

„Negru surghiunit” (de la *kneeblack, nieblanke* în dialect afrikaans – persoană non-albă) = o persoană de culoare, obligată să trăiască şi/sau să muncească într-un mediu dominat de albi şi nu într-o enclavă sau țară cu un guvern de culoare.

84

UN NEGRU FOARTE DEPARTE DE CASĂ

Flamen habar nu avea ce se petrecea exact, dar Conroy părea convins că acest lucru era mult mai probabil să ducă la subminarea lui Mogshack decât planul inițial şi, agățându-se de această idee, plin de optimism, Flamen se lăsă în voia evenimentelor. Urmat de pestrițul lui grup de însoțitori, luă liftul din clădirea Etchmark, ajunse în fața biroului său, căutându-şi cheia Punnch, pentru a deschide uşa.

Însă, când încercă să facă acest lucru, constată că uşa era deja descuiată.

— Ce dracu? spuse el în şoaptă.

Uşa se dădu la o parte, la atingerea lui, înainte ca el să realizeze că, dacă în birou se afla un intrus, atunci era mai normal să se îndepărteze de acolo tiptil şi să cheme sticleții, decât să intre şi să-l înfrunte pe individ. În ciuda faptului că meseria lui îl făcea vulnerabil în fața furiei potențiale a majorității victimelor sale, nu avusese niciodată o armă de apărare, şi se îndoia că altcineva din grupul lor era înarmat în acea clipă.

În timp ce era încă sub şocul inițial, totuşi una dintre uşile interne glisă în lateral şi îşi făcu apariția un chip negru, pe care se citea stânjeneala, ca un copil prins la furat de dulciuri.

— Doamne, Dumnezeule! spuse Conroy peste umărul lui Flamen, care era mai scund cu o jumătate de cap. Dumneata nu eşti Pedro Diablo? Ei bine, se pare că ai reuşit să cazi în picioare, după ce ai fost alungat din Blackbury fără menajamente!

Diablo înclină afirmativ din cap, cu un aer distrat şi cu privirea ațintită asupra lui Flamen.

— Ah… Sper că nu vă supărați, spuse el. IBM nu-mi putea oferi o configurație din acelea pe care mi le-ați sugerat pentru a mă familiariza cu aparatura, decât cel mai devreme luni, şi după ce am văzut ce poate face aparatura dumneavoastră, pur şi simplu nu am putut rezista tentației de a „meşteri” puțin la ea. Am luat codul pentru a izola sistemul, desigur – nu a fost nevoie de conexiuni mai deosebite – şi pe cuvânt că nu am stricat nimic.

— Ai fi putut să mă anunți, măcar aşa, ca gest! se răsti Flamen. Ce dracu, era să te iau drept spărgător şi mă pregăteam să chem poliția! Oricum, în momentul ăsta avem nişte treburi mult mai importante cu computerele noastre, aşa că te-aş ruga să pleci.

Nervos, trecu pe lângă Diablo şi intră în birou.

— Nici vorbă, spuse Conroy urmându-l.

— Ce?

— Am spus nici vorbă. În primul rând că de ani de zile vreau să-l întâlnesc pe acest om – e, probabil, cel mai bun psiholog intuitiv de pe planetă, şi folosesc regulat înregistrări ale emisiunilor lui drept teme de studiu, pentru a ilustra modul în care un individ hotărât poate manipula masa publicului spectator. Iar în al doilea rând, tu eşti furios şi frustrat, eu sunt cu nervii întinşi la maximum, şi avem de-a face cu o problemă extrem de complexă. Ne va fi de mare folos să avem pe lângă noi pe cineva cu un punct de vedere detaşat, şi nu îmi vine în minte cineva mai obiectiv decât un om care nu şi-a dorit niciodată să fie în New York şi care ar prefera să

se afle încă în Blackbury. Am dreptate? adăugă el în direcția negrului.

— Cine dracu eşti? întrebă Diablo uluit.

— O… îmi cer scuze! Sunt Xavier Conroy.

— Într-adevăr?

Atitudinea aproape ostilă a lui Diablo se schimbă în mod miraculos. Întinse mâna:

— La dracu; şi eu vreau să vă întâlnesc de ani de zile! De ce Dumnezeu i-ați lăsat să vă împingă la acea slujbă măruntă de profesor, în Manitoba?

— Eu țin extrem de mult la opiniile mele, spuse Conroy morocănos. Studenții sunt, în general, destul de respectuoşi încât să nu-şi contrazică profesorii, chiar şi în zilele noastre, iar atunci când văd doctrinele mele folosite de ei în referate, am o falsă impresie de realizare proprie. Dar nu era treaba mea să-mi dau cu presupusul cum că ați dori să mai rămâneți cu noi. Doar că… ei bine, cum am spus, avem o problemă şi… Aveți presimțiri, domnule Diablo?

— Păi, cred că da, din când în când. Nu că ele s-ar ridica chiar la nivelul unor premoniții, dacă la acest lucru vă referiți. Altminteri aş fi încă acasă, şi mult mai vesel decât acum. Însă mai am, de exemplu, premoniții legate de potențialul propagandistic al unui material jurnalistic.

— La asta mă refer, confirmă Conroy. În ultimele două ore am văzut şi am auzit nişte lucruri absolut extraordinare şi se pare că ele se leagă cumva. Şi tu ai avut aceeaşi senzație, nu, Flamen?

Puțin iritat de faptul că era dat la o parte pe propriul lui teritoriu, Flamen înclină scurt din cap. O clipă mai târziu, regretă şi afişă o expresie de buimăceală.

— Da, acolo la spital, am avut o clipă, o stare de entuziasm, de emoție puternică, ceva de genul ăsta. A fost atât de puternică, încât m-am simțit amețit.

— Eu încă o simt, spuse Lyla, albă la față.

Stătea în cadrul uşii, neavând parcă curaj să între.

— N-am mai simțit niciodată aşa ceva, cel puțin de când eram mică şi toți cei din jur erau ocupați cu pregătirile pentru războiul care stătea să izbucnească. Nu înțelegeam, desigur, ce se întâmplă, dar asociam acea senzație cu acelaşi amestec de spaimă şi emoție, ca şi acum.

— Domnişoara Clay este o pitonească, îi spuse Conroy lui Diablo. Ce părere aveți despre pitonese?

Urmă o perioadă de tăcere. Într-un târziu, chicotind, Diablo îşi suflecă mâneca stângă a costumului său elegant, stil new-yorkez, şi dezvălui că, puțin sub cot, purta o brățară-amuletă de la Conjuh Man Inc., un fir cârlionțat de păr, împletit într-un mod complicat, luat din coama unui leu.

— E genul de lucruri despre care cred că noi ştim mai multe decât albii, spuse el. Luați „pastile profetice”, domnişoară Clay?

— Ăăă… Da.

— Noi, negrii, obişnuiam să intrăm în legătură cu acelaşi gen de forțe mentale cu mult înainte să se înceapă fabricarea, pe cale sintetică, a drogurilor pe care le folosiți, în laboratoare curate şi moderne. Am… adică aveam… o clarvăzătoare în echipa mea din Blackbury, care putea face aproape tot ceea ce fac aceste computere, în afară de a reconstitui scene. Am folosit-o foarte intens, cam la un reportaj pe lună, în mod regulat, ori de câte ori aveam nevoie de mai multe date decât cele pe care le puteam obține prin canalele oficiale. Şi previziunile ei erau corecte în patru cazuri din cinci. De fapt, mă bucur să văd că societatea albă şi-a îndreptat din nou atenția asupra profunzimii psihicului uman în ultimii ani, în loc de a se baza exclusiv pe aparate.

— E fascinant, spuse Conroy. N-am mai auzit aceste lucruri.

Diablo schiță un zâmbet.

— Nici nu trebuia să le auziți. Noi am dus de nas tot

timpul autoritățile federale, lăsându-le să pornească pe piste false. Şi aşa se va întâmpla şi în continuare, nu mă îndoiesc, chiar dacă mergeți direct la rețea şi le spuneți ceea ce ați aflat adineauri. Asta se întâmplă când ne bazăm prea mult pe aparatură – ajungem să ne rotim în gol, ca mecanismul unei maşini. Computerele nu recunosc diferențele de personalitate. Noi le oferim nişte principii rigide, iar ele le urmează orbeşte, până la cele mai absurde concluzii, şi în cele din urmă ne trag şi pe noi după ele.

— Exact, spuse Conroy. Ştiam că sunteți un om înțelept, domnule Diablo, iar acum sunt şi mai bucuros că v-am întâlnit decât mă aşteptam să fiu. Ce-ar fi să stăm jos şi să vorbim despre chestia în care se pare că v-am implicat?

— Sigur, acceptă Diablo. Dacă dumneavoastră o luați în serios, sunt gata să pariez că şi pe mine mă va interesa.

Îşi privi ceasul.

— Aş vrea totuşi să mănânc ceva, n-am luat micul dejun astăzi.

— Sunt sigur că putem comanda ceva. Flamen?

— O, dar bine-nțeles, pentru numele lui Dumnezeu! Da, sigur că putem!

Încruntat, Flamen ocoli biroul şi se aşeză în fotoliul lui preferat.

— Te avertizez totuşi, profesore, că dacă aceasta se dovedeşte a fi o pierdere de timp, aşa cum sunt înclinat să cred, voi fi al dracului de supărat.

— Nu-mi fac griji din această cauză, spuse Conroy cu un calm perfect. Dar eu sunt sigur că există şanse mari să nu fie o pierdere de timp, într-un sens pe care suntem mult prea „orbi” pentru a-l deduce, iar dacă aşa vor sta lucrurile, în mod sigur nu vei fi singurul supărat.

85 FRAGMENT PRELUAT DIN NUMĂRUL DIN 24 MARTIE 1968 AL ZIARULUI „LONDON OBSERVER”

„Bomba cu ceas a Americii”

de Colin Legum

...Nu cred în nimic, spune un tânăr negru în timpul unor violențe izbucnite într-un oraş. Eu zic că ar trebui să dea foc întregi lumi. S-o lăsăm să se mistuie în flăcări...

86

PRESUPUNERE REFERITOARE LA CAPITOLUL ANTERIOR, FĂCUTĂ ÎN SPRIJINUL ACESTEI POVESTIRI

Nu e singurul care crede asta.

87

ȘI MAI MULTĂ CONFUZIE

Ceasul arăta ora patru şi zece după-amiază, iar ei erau înconjurați de o grămadă de cutii goale de bere şi de lapte şi de ambalaje multicolore de sandvişuri.

— Nu are nici o logică, spuse Pedro Diablo pe un ton mohorât, ca şi cum întreaga lume încerca să-i ascundă ceva. Toată treaba se ramifică încontinuu, şi de fiecare dată ajungem la o absurditate totală. Trebuie să recapitulez, am senzația că mi-a scăpat ceva din cele ce mi-ați spus, pentru că în subconştient am convingerea fermă că sunt nişte aiureli.

— Are ceva logică? întrebă Conroy.

— Păi... ezită Diablo. Unele părți, cred. Dar chiar şi acestea sunt atât de adânc îngropate între alte lucruri care sună ridicol!

— De exemplu?

— Of... ezită el din nou, apoi spuse: nu, fir-ar al dracu! Lucrurile pe care aş vrea să le pot lua în serios sunt învăluite în tâmpenii! Cum ar fi cuvintele pe care spuneți că le-ar fi rostit Harry după ce i-a terminat de căsăpit pe gealații lui Mikki Baxendale.

— Cum adică? interveni Lyla. Cum să fie învăluite de tâmpenii? Nu mă credeți?

— L-aş crede mai degrabă pe Harry, spuse Diablo. Nu vreau să vă jignesc. Dar ați recunoscut că luaserăți o doză sub-critică dintr-un drog foarte puternic, şi e imposibil să nu vă fi afectat psihicul. Iar Harry nu vrea sau nu poate să-şi aducă aminte de acele cuvinte pe care pretindeți că le-ar fi

rostit, aşa că…

Întinse larg mâinile.

— Apropo, cum e posibil că, după ce a aruncat un om pe geam, de la etajul 45, Harry Madison se află aici şi nu într-o celulă, în subsolul unei puşcării?

Reedeth oftă, lăsându-se pe spate în scaun şi întinzându-şi picioarele.

— Ce credeți că am făcut înainte să vină Flamen şi Conroy să-l ia de la spital? Mai că m-am apucat să mint ca să nu fie închis. Le-am băgat sticleților sub nas atât de multe rapoarte detaliate despre efectele pe care le are înghițirea a 250 de miligrame dintr-o „pastilă profetică” asupra unui bărbat, încât s-au văzut nevoiți să-l elibereze, pe motiv de lipsă temporară de discernământ. M-am obişnuit să-i scot la liman pe pacienții de la Einsberg, iar în ultimul timp parcă este a doua meserie a mea, de a mă băga în tot felul de contraatacuri juridice, indiferent dacă sunt sau nu la fel de bine sprijinite de dovezi precum acuzația de răpire împotriva lui Mikki Baxendale şi „gorilelor” ei. Nu am făcut însă decât să amân înfățişarea la tribunal. Se va amâna, probabil, cu câteva săptămâni, căci ştiu sigur că tribunalele au întârziere deja de 30 de zile, chiar şi la audierile pentru crimă cu premeditare, dar va veni şi momentul respectiv, mai devreme sau mai târziu.

— Ați angajat avocați?

— Sâmbăta? Glumiți! Însă Ginsberg dispune de un serviciu de consultanță legală computerizată, în care se poate intra direct, prin liniile obişnuite de rețea. Pe acesta l-am folosit.

Diablo clătină neîncrezător din cap.

— E cu totul altă lume acolo. Adică, indiferent dacă a fost sau nu drogat, cineva care ar arunca un om de pe Turnul Zimbabue din Blackbury ar fi în închisoare şi, foarte probabil, în lanțuri, atâta timp cât ar avea nevoie judecătorul Dennison

pentru a se ocupa de cazul lui. Poate că voi sunteți mai toleranți dar, în mod sigur nu sunteți la fel de eficienți. El nici nu trebuie măcar să se prezinte la tribunal pentru a fi eliberat pe cauțiune, nu?

— Dacă are un dosar de pacient cu probleme psihice, nu este nevoie, spuse Reedeth plictisit. Dar cauțiunea se dublează automat.

— Aşa E sistemul, probabil, oftă Diablo.

Întinzând mâna să mai ia o cutie de bere, Conroy rupse fâşia de plastic care deschidea cutia şi scoase o înjurătură când fu stropit de picături mici de bere din cauza presiunii dinăuntru. Se şterse pe barbă şi luă o duşcă zdravănă.

— Dacă ați încheiat analiza psihologică, aş vrea să vă întoarceți la acea idee pe care erați pe cale să o susțineți când ați deviat de la subiect, îi spuse el lui Diablo. Ce anume v-ar fi făcut să luați în serios profeția lui Harry?

Profeția? repetă Diablo. A, da, să zicem că este o profeție, nu? Ei bine, este vorba de această referire la un nou produs lansat de Gottschalk. Se pregăteşte ceva, ceva nou şi deosebit, şi cred că va fi lansat în primăvara anului viitor.

— Dar de unde ştiți? întrebă Conroy sceptic.

— Ce întrebare din partea unui alb! replică Diablo. Nu ştiți cum vă fac Gottschalk să le cumpărați produsele? Îşi trimit armamentul învechit în enclavele negre, la un preț rezonabil, ştiind că sunteți atât de speriați de noi încât sunteți dispuşi să plătiți orice sumă pentru a menține această balanță a terorii. Dar chiar şi aşa nu e prea impresionant, nu? Referirea la o „lovitură Gottschalk din 2015” nu înseamnă neapărat ceva deosebit, poate fi vorba doar de zvonurile care circulă în enclave şi care i-au ajuns la urechi lui Harry.

— Şi e ceva concret? întrebă Flamen, ale cărui instincte profesionale se treziră brusc.

— Tocmai ți-am spus!

— Mai exact? insistă Flamen.

— Ce Dumnezeu, nu urmăreşti ştirile din Blackbury? Am făcut şi eu un reportaj despre cel mai recent echipament pe care mi l-au dat Gottschalk, în perioada de probă, şi va fi transmis mâine, pe trei dintre canalele controlate de enclavele negre. E vorba de un laser de 250 de waţi, cu 250 de focuri – e o inovaţie legată de acumulatori, am înţeles, deşi sunt în aşa fel concepuţi încât să nu poată fi dezmembraţi decât topind părţile componente, iar până să plec eu de acolo nu am auzit ca inginerii noştri să fi descifrat principiul de fabricaţie. Mai este şi o grenadă lansată manual, dar cu propulsie proprie, şi cu un mini-focos, cu o rază de acţiune de 1 000 de metri şi cu o forţă de explozie ce poate distruge un bloc obişnuit. Sunt o grămadă de chestii, lansate toate în acelaşi timp. Deşi nu am auzit să fie denumite… cum i-aţi spus, domnişoară Clay?

— Nu i-am spus în nici un fel, răspunse pitoneasa cu încăpăţânare. Dar Harry l-a numit „armament bazat pe sistemul C” şi a spus ceva despre dotarea unui singur om cu armament capabil de a distruge un întreg oraş.

— Nu pricep deloc, spuse Flamen, după o perioadă de tăcere. Nu i-am auzit niciodată pe Gottschalk să ţină secrete produsele lor. În perioada în care se practica returnarea cecurilor, da, dar nu după ce au început să fie oferite mostre de probă.

— Cartelul şi-o fi schimbat politica? sugeră Conroy.

Flamen păru nedumerit o clipă, apoi pocni din degete.

— Doamne, chiar că îmi pierd reflexele! Până acum nu s-a mai întâmplat, dar ar putea avea legătură cu această luptă care se duce între membrii cartelului.

Se ridică sprinten în picioare.

— Voi cere imediat computerelor să analizeze acest lucru, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Prea se potriveşte totul.

— Mă tem că nu prea înţeleg, spuse Lyla.

Apropiindu-se de prima şi cea mai uzată dintre tastaturi,

Flamen aruncă o privire la ea.

— Nu? Dar ați aflat că între membrii Gottschalk sunt tensiuni mari? Totul a început de câteva săptămâni şi a atins punctul culminant alaltăieri, când Marcantonio şi-a sărbătorit cea de-a optzecea aniversare, iar un grup de membri de prim rang nu s-au dus. S-ar putea ca acest lucru să se datoreze unor păreri contradictorii legate de lansarea pe piață a acestor noi găselnițe de care ne-a vorbit Diablo. Voi puteți să vă continuați discuția, dacă vreți. Am obținut în sfârşit ceva util din această trăncăneală.

Adăugă, introducând nişte coduri în calculator:

— Asta ar fi o ştire care te-ar bucura foarte tare, nu, profesore? Faptul că Gottschalk se ceartă între ei despre un nou tip de armament, iar o facțiune se opune fățiş şefului cel bătrân!

— Nu văd de ce m-aş bucura! se răsti Conroy. În ceea ce mă priveşte, sunt nişte gangsteri şi mă întreb cum ți-ar plăcea ca ei să înceapă un război între facțiuni rivale, ca cele duse între bandele din secolul trecut, dar folosind armament modern? Ar fi mult mai grav decât tot ce au făcut X-Patrioții până acum!

Flamen nu răspunse, rămânând concentrat asupra numeroaselor cote de probabilitate care străluceau pe ecranul din fața lui.

— A, la dracu, mormăi Conroy. De bună seamă că ar fi mai bine ca oamenii să fie avertizați cumva asupra acestor lucruri, deşi mulți dintre noi nu mai dau atenție avertismentelor. Jumătate din timp, nu avem încredere nici în noi, sau oricum nu într-atât încât să renunțăm la opinia altcuiva, preferabil a unui computer. Aşa că de ce ar da ascultare sfaturilor primite de la alții?

— Eşti, într-adevăr cel mai cinic ticălos pe care l-am întâlnit vreodată, spuse Diablo, facându-i cu ochiul, ca pentru a amplifica sensul celor spuse.

— O voi lua ca pe un compliment, spuse Conroy, privindu-şi ceasul. Deja am pierdut al dracului de mult timp cu chestia asta totuşi, şi se pare că nu am ajuns nicăieri. Să încercăm să rămânem la subiect, da? Spuneai că vrei să recapitulezi cele auzite şi să te asiguri că ai reținut totul exact.

— Să rămânem la subiect?! îl ironiză Diablo, schițând un zâmbet. Dacă aş găsi un subiect de care merită sa mă agăț, aşa aş face, bucuros chiar. Am mai degrabă senzația că mă târăsc prin noroi, în căutare de obiecte pe care să le vând. Aşa făceam, în copilărie.

Apoi se trezi brusc din reverie.

— Bun, atunci să o iau de la început în ordine cronologică, să mă asigur că nu mi-a scăpat nimic. Mai întâi, dumneata ai fost invitată să faci o demonstrație la Einsberg, pentru pacienții care urmau să fie externați, nu-i aşa?

Lyla confirmă cu un gest scurt din cap.

— Iar această demonstrație a fost deosebită datorită a două lucruri care nu ți se mai întâmplaseră. Mai întâi, fostul dumitale mackero a trebuit să-ți dea câteva palme ca să te trezească din „capcana de ecou” care, din câte înțeleg, se datorează prezenței între spectatori a unei personalități deosebit de puternice, de a cărei forță subconştientul dumitale nu se poate desprinde.

— Aşa mi s-a spus, confirmă Lyla prudentă. Aşa cum am spus, nu mi se mai întâmplase înainte.

— Bine atunci. Vom lăsa la o parte, deocamdată, şi treaba asta legată de angajarea dumitale – deşi nu ştiam că era vorba de dumneata, atunci domnul Prior a intrat în legătură cu noi pe monitor şi ne-a dat veştile respective. Am dedus doar ideea vagă că doamna Flamen ar putea face referire la una din profeții, dar… nu, să lăsăm asta! Domnul Flamen m-a întrebat în aeromobil de ce făcusem referire la soția dumnealui, aşa că nici nu era greu de dedus!

Adăugă, părând surprinsă:

— Uitasem de acest lucru!

— Iar computerele dumitale de la spital – i se adresă Diablo lui Reedeth – au identificat nişte subiecți posibili pentru fiecare dintre cele trei oracole pe care a apucat domnişoara Clay să le rostească înainte de a fi trezită din transă, iar cel care a dat naştere „capcanei de ecou” se referea, zice-se, la Harry Madison. Corect?

Reedeth confirmă, eu o expresie de încordare întipărită pe chip.

— În acel moment, desigur, nu ştiam ce este aceea o „capcană de ecou”. Am auzit prima dată acest termen când am vorbit cu Dan Kazer, imediat după demonstrația domnişoarei Clay, şi de-abia mai târziu am făcut legătura. Totuşi, după ce s-a întâmplat astăzi, încep să mă întreb dacă nu am fost fraier să mă încred în spusele computerelor.

— De ce?

— Păi… — Reedeth făcu un gest de deznădejde – chiar înainte să plecăm de la spital, s-a petrecut ceea ce v-am spus: domnul Flamen a întrebat de ce acele computere de acolo prevedeau un eşec al calculatoarelor guvernamentale în încercarea de a rezolva problema bruiajelor din timpul emisiunii sale zilnice, iar răspunsul pe care l-am primit a fost o aiureală totală.

— Jim, ce s-a întâmplat cu gândirea liberă pe care am încercat să ți-o induc atunci când mă aveai profesor? spuse Conroy.

— Gândire liberă! Doamne, dacă mi se va cere să cred că există paciente ce pot bruia de la distanță o emisie holografică, nu îmi mai rămâne decât să mă închin la un idol din plastic!

— Nu exagera! spuse Conroy, încărcând cuvintele cu o nuanță de reproş rece. Viața este o sumă de probabilități, nu de certitudini. Erai dispus să crezi, de exemplu, ceea ce ți-a spus calculatorul tău asistent despre Mogshack?

Reedeth ezită.

— Nu e acelaşi lucru, murmură el.

— E acelaşi sistem automatizat, care a folosit aceeaşi bază de date, insistă Conroy. Mai departe, atunci când ai cerut computerelor să analizeze oracolele, erai dispus să accepți că ele se refereau – printre alții – la Harry Madison, deşi nu ai fi putut ghici singur acest lucru?

— Aah... — Reedeth îşi umezi buzele. Da, fir-ar să fie, sigur că atunci am luat totul de bun! Se potrivea, după ce am analizat şi eu chestiunea. Dar chestia asta ridicolă legată de doamna Flamen nu apăruse încă!

— Nu am ajuns la ea în cadrul acestei recapitulări, spuse Conroy. Haide s-o lăsăm baltă deocamdată, şi spune-mi la ce te referi când spui că Madison „se potrivea" cu oracolul care i-l atribuiseră computerele.

Reedeth aruncă, stânjenit, o privire spre cel care era subiectul conversației lor, şi care stătea într-o parte, fără a participa la discuție în afară de unele răspunsuri politicoase, atunci când era interpelat direct.

— În dimineața dinaintea demonstrației domnişoarei Clay, murmură Reedeth, ajunsesem la concluzia, din cauză că îmi rezolvase problema pe care o aveam cu senzorii calculatorului-asistent fără ca eu să-i cer explicit acest lucru, că starea lui Madison nu putea fi denumită nebunie. Nonconformism, poate, dar nu e deloc acelaşi lucru.

— Hm! Atunci lucrul în subordinea lui Mogshack nu ți-a paralizat complet mintea, mormăi Conroy. Într-o epocă în care excentricitatea a devenit aproape un delict grav, aceasta este o remarcabilă dovadă de intuiție.

— Orice facem, tot la Harry ajungem! spuse Diablo. Hei, Harry!

Madison îl privi impasibil.

— Ce înseamnă, omule, toate astea? Aud că poți descuia încuietori tip Punch fără cheie – şi repara un calculator-

asistent aducându-i modificări la care nici nu visa proiectantul – şi că ai fost ținut la Ginsberg, deşi nu erai nebun, că după ce ai fost forțat să iei o pastilă profetică, aceasta a avut asupra ta nişte efecte care nu sunt descrise nicăieri în vreo lucrare de specialitate, şi această pitonească spune că a văzut cum ai învins nouă oponenți, unul câte unul, şi că ea a avut nişte viziuni despre bătălii ciudate, şi spune că nu era vorba doar de nişte vise.

Întinse mâinile într-un gest sugestiv.

— Ți-au scăpat câteva lucruri, spuse Conroy. Când am avut această prezumție, chiar înainte de a pleca din biroul lui Reedeth, am început să-l întreb pe Madison cine naiba este, dar altcineva a spus ceva şi mi-a distras atenția. (Se aplecă în față pe scaunul său.) Parțial, mă gândeam la toate aceste viziuni pe care le-a avut domnişoara Clay, ceea ce mă face să întreb cum naiba au ajuns toate acele detalii să fie adunate la un loc… N-ați studiat istorie, nu? i se adresă el Lylei.

— Nu în mod deosebit. Doar la şcoală, ca toată lumea. Şi nu mi-a plăcut niciodată prea mult. Mereu luam note mici.

— Dar ceea ce ne-ați spus… că vă era rău, din cauza cărnii stricate, într-o arenă romană, că nu vedeați prea bine din cauză că ochii vă erau încețoşați de praf şi de soarele strălucitor, în secvența din Egipt…

— Secvența din Egipt? se băgă Diablo în vorbă. Omule, iar pierd firul!

— Bărbatul cu biciul şi cu veşmântul din pânză aspră, şi secvența în care el ridică o cărămidă din argilă, de forma unei felii de pâine! Totul este atât de tridimensional! spuse Conroy, lovindu-şi pumnul în palmă. Chestiile astea nu se prea rețin după o halucinație oarecare. E genul de amănunt care îți rămâne în minte în viața reală, ca de exemplu atunci când te cațeri din greu până pe vârful unui munte şi nu impresionează atât priveliştea superbă, cât juliturile pe care le ai pe călcâie. Înțelegi ce vreau să spun?

— Bineînțeles, confirmă Diablo. Am omis acest aspect, şi nu ar fi trebuit. E genul de element cu care eu mă mândream mereu când îl adăugam la reconstituirile efectuate pentru emisiunile propagandistice, acea secvență remarcabilă care face, de una singură, ca scena să pară mai reală.

Se strânse atât de tare de barbă, încât dădea impresia că şi-o va smulge din rădăcină.

— Continuați. Ce altceva v-a făcut să-l întrebați pe Madison cine este?

— Faptul că, atunci când domnişoara Clay l-a întrebat fără ocolişuri dacă el este cel care i-a influențat profețiile de la spital, el a răspuns afirmativ. Aşa este, domnişoară Clay?

— Harry parcă ştia la ce mă refer, fără ca eu să-i fi explicat înainte, spuse Lyla, aruncându-i negrului o privire încordată. Dar oare e normal să vorbim despre el ca şi cum nu ar fi în încăpere?

— Se pare că Harry are gura încleştată, spuse Diablo. Toată după-amiaza am încercat să obținem de la el un răspuns clar. Poate că dacă vorbim despre el în felul acesta şi îl enervăm, vom provoca din partea lui câteva comentarii utile. Hei, Harry!

Madison schiță un zâmbet şi rămase tăcut.

— Dacă aşa vrei… spuse Conroy. Ei bine, în afară de acea profeție care a dat naştere unei „capcane de ecou”, şi de această absurditate de om cu şapte creiere…

— Am ținut-o minte! tresări Lyla. Doamne, cum de am putut-o uita din nou? În timp ce stăteam acolo, la Mikki Baxendale acasă, privindu-l pe Harry, îmi spuneam încontinuu: „Am întâlnit un om cu şapte creiere!”

— Se pare că au fost uitate al dracului de multe lucruri, spuse Reedeth cu cinism. Niciodată n-am fost prea impresionat de profețiile apărute după ce evenimentul a avut loc.

— Poate că nu, spuse Conroy. Dar profețiile făcute înainte?

Jim, e posibil ca un pacient de la Ginsberg să aibă acces la un holo-set care captează emisiuni de propagandă ale negrilor, ca de exemplu una din emisiunile lui Diablo retransmise de un satelit chinez sau nigerian?

— Nu, desigur că nu. Orice lucru atât de negativ pentru personalitatea cuiva, ca de exemplu accentuarea sentimentului de vinovăție, ar fi un dezastru. Nu poate fi tolerat nici în exterior, unde există atât de multe puncte de interes, dar în mediul închis al spitalului… nu, în mod sigur nu s-ar permite aşa ceva.

— Cu alte cuvinte… începu Conroy, fiind însă întrerupt de o exclamație din partea lui Flamen, care părăsi tastatura computerului.

— La fix! Dumnezeule, asta e… e fabulos! Să-mi dea cineva o cutie de bere dacă a mai rămas vreuna.

„Proocatorul” era atât de entuziasmat, încât bătea aproape din palme.

— Absolut toate aspectele acestei tărăşenii sunt, se pare, reale! Cartelul Gottschalk plănuieşte, într-adevăr, să se desco torosească de centrul de date de la Iron Mountain, în favoarea unor noi baze proprii, şi se pare că amplasarea cea mai probabilă este Nevada, unde membrii mai tineri, precum Anthony şi Viaceslav, s-au mutat pentru a scăpa de influențele lui Marcantonio, de aici din Est – ceea ce înseamnă că s-ar putea ca el să nu fie de acord cu ideea. Şi, într-adevăr, este programată în curând producția unei noi linii de armament. Se pare că acesta a fost modificat complet, şi am zărit chiar şi o literă „C” care pare să identifice noua serie. Dumnezeule, chiar dacă trebuie să-mi petrec tot weekendul aici, dacă trebuie să epuizez timpul acordat de federali pentru folosirea computerelor, cu acest subiect, luni voi avea cel mai important reportaj de care m-am ocupat vreodată! E senzațional, e pur şi simplu senzațional! Ia gândiți-vă, să pot relata despre luptele interne ale cartelului

în timpul derulării acestora!

Realiză brusc că pe chipurile care îl priveau se putea citi o expresie de pură spaimă, şi se întrerupse:

— Ce s-a întâmplat, profesore? îl provocă el pe Conroy. Parcă îmi spuneai că ar trebui să mă ocup de Gotlschalk, nu-i aşa? Dar nu pari prea entuziasmat!

— Diablo, spuse Conroy rămânând însă cu privirea ațintită asupra lui Flamen. Reportajul făcut, de tine despre aceste noi arme – nu s-a mai realizat un astfel de material până acum?

— Nu, din câte ştiu eu, confirmă Diablo.

— Şi reportajul a fost doar montat, nefiind încă transmis?

— Exact.

— Şi oricum pacienții de la Ginsberg nu au acces la transmisii din Blackbury sau orice altă enclavă neagră.

Conroy trase adânc aer în piept.

— Şi atunci cum putea Madison nu doar să prevadă apariția acestui tip de armament, dar chiar şi să identifice litera de cod care i-a fost atribuită?

— Nu înțeleg, spuse Flamen, uitându-se nedumerit de la unul la altul.

— Nici noi, îl asigură Conroy.

DIN PARTEA LUI ROBERT GOTTSCHALK, URGENT ȘI CONFIDENŢIAL

A – CUMPĂRĂ MAJORITATEA ACȚIUNILOR LA POSTUL HOLOCOSMIC PÂNĂ LUNI, LA ORA 11:00 ŞI LICHIDEAZĂ EMISIUNEA LUI MATHEW FLAMEN, PLĂTIND MAXIM 2 000 000 DE DOLARI PENTRU RUPEREA CONTRACTULUI.
B – DACĂ PLANUL (A) DĂ GREŞ, LICHIDEAZĂ-L PE MATHEW FLAMEN

89

CĂUTÂND UN NEGRU, AI PARTE DE NOPŢI ALBE

— Nimic? întrebă Morton Lenigo.

Bărbatul care intrase în cameră se prăbuşi absorbit într-un fotoliu şi scutură din capul împodobit ostentativ cu un păr zburlit.

— Mama dracului! spuse el. Idiotul ăla – primarul Black, vreau să spun. Nu am obținut nimic din blocul în care se spune că l-ar fi cazat pe Diablo, nici o veste din partea simpatizanților cu X-Patrioții, pe care i-am rugat să încerce să-l urmărească dacă-l văd pe stradă, nici un răspuns de la birourile companiei unde i-au găsit de lucru, din cauză că rețeaua este conectată la un robot telefonic în timpul weekendului… Parcă l-ar fi aruncat în ocean, cu greutăți legate de picioare!

— Crezi că asta au făcut? sugeră Lenigo după o pauză.

Se aşternu tăcerea, o tăcere apăsătoare, deprimantă. În cele din urmă, bărbatul spuse:

— Am vrut să evit această idee. Dar cineva care a putut să-i solicite serviciile acelui alb blestemat, Uys…

— Da, spuse Morton Lenigo, bazându-se pe reputația lui pentru a încheia fraza în locul lui.

Celălalt se ridică şi plecă.

— Logic ar fi, spuse Diablo după câteva clipe de gândire, să ne concentrăm asupra lucrurilor care par a fi cele mai nebuneşti, nu? De exemplu, să vedem dacă găsim ceva în cărți despre viziuni profetice ca efect al „pastilelor profetice”. În felul acesta, vom găsi un fir de la care să pornim pentru a înțelege restul, adică, de exemplu, ceea ce spuneți că v-au zis computerele de la Ginsberg despre doamna Flamen.

Se ridică:

— Flamen, mă poți conduce la…

— Ia stai aşa! răspunse Flamen, roşu în obraji. Trebuie să lucrez la calculatoare chiar acum. Nu ai auzit ce spuneam?

— Şi nu-ți dai seama cum ai ajuns să descoperi aceste lucruri? se băgă Conroy în vorbă, tăios. I-o datorezi lui Madison… ceea ce înseamnă că i-o datorezi lui Reedeth, deci i-o datorezi colegei lui, doctorița Spoelstra, care a invitat-o pe domnişoara Clay să facă o demonstrație la spital, şi ei, de asemenea, pentru că a rostit oracolele pe care le-am analizat şi….

— Nu mai ajungem nicăieri în felul acesta! se tângui Flamen. Probabil că i-o datorez şi cumnatului meu, pentru că m-a convins s-o las pe Celia să se interneze la Einsberg, în loc de un sanatoriu particular! Dar eu unul nu prea sunt dispus să-i mulțumesc pentru această favoare!

— Chiar mă întrebam când îți vei aduce aminte că, teoretic, m-ai adus la New York în weekend pentru a stabili nişte parametri în vederea examinării ei, spuse Conroy, cu o încăpățânare intenționată.

Flamen se lăsă în voia furiei care îl cuprinsese.

— La dracu! Dacă nu ne-ar fi fost distrasă atenția cu tâmpenia asta legată de Madison, am fi ajuns deja la locuința lui Prior, şi ai fi cunoscut-o pe Celia şi probabil că toată treaba se putea rezolva în câteva ore!

— Iar tu n-ai fi obținut din ea ceea ce-ți doreai! se răsti Conroy. Dacă ai fi încercat să te foloseşti de cazul ei pentru a-l ataca pe Mogshack, acțiunea ar fi putut fi respinsă, pe motiv de duşmănie personală. Ai obținut ceva mult mai bun, ascultă-mă pe mine! Pune-l pe Diablo să se concentreze asupra externării tardive a lui Madison, cere examinarea psihiatrică a lui Mogshack însuşi pentru a identifica acea megalomanie pe care au diagnosticat-o computerele de la Ginsberg şi îl vei învinge până a sfârşitul anului. Şi nu te-ai ales numai cu atât, pe o tavă de argint! Ai aflat şi ştirea legată de Gottschalk!

— Şi atunci, ar trebui să fac o listă cu toți cei care au făcut ceva pentru a mă aduce în acest punct şi să mă ploconesc în fața fiecăruia, drept mulțumire?

— Da, da, da!

Brusc, calmul imperturbabil al lui Conroy cedă, iar acesta se ridică în picioare, înfruntându-l pe Flamen, care era mai scund ca el:

— Ce dracu rost mai are să-l dăm pe Mogshack jos de pe piedestalul lui mărunt dacă oamenii care realizează acest lucru nici măcar n-au observat că el îi manevrează cum vrea? Eşti atât de obtuz, atât de greu de cap, încât eşti dispus să te împaci cu cel mai rău dintre toate lucrurile rele de pe biata noastră planetă?

— Ia stai aşa…

— Taci din gură!

Conroy lovi cu pumnul în propria palmă cu o asemenea forța încât zgomotul se asemănă unei împuşcături.

— De ce dracu trebuie să-ți spun eu ție, un „demascator”, toate acestea, când probabil că ai fost martor la ele de sute de ori? Nu i-ai atacat niciodată pe oamenii cu adevărat importanți a căror înfrângere ne-ar ajuta în mod concret. I-ai atacat pe aceia care erau prizonierii împrejurărilor, care au riscat o dată, n-au reuşit şi a trebuit să mai rişte o dată, şi încă o dată, sau care au luat o dată mită şi au realizat că le place nivelul mai bun de viață şi aşa mai departe.

Totul se leagă în lumea asta, Flamen, iar noi, oamenii, suntem luați de şuvoi, ca nişte frunze uscate duse de jetul unui aeromobil. Diablo spunea, cu ceva timp în urmă, cum voi reduceți treptat conținutul principiilor voastre, pentru ca ele să poată fi operate de un singur computer, iar în curând, persoana care foloseşte computerul ajunge să creadă că aşa a fost dintotdeauna – că nu a existat niciodată un mod de gândire mai subtil. Dar asta nu e totul nici pe departe. Să luăm, de exemplu, locuința aceea costisitoare în care stai, cu sistemele ei automate de protecție şi minele puse sub iarbă, asemenea unor flori sădite acolo. Te închizi în spatele unor plăci blindate, şi astfel îți blochezi şi mintea. Faci reclamă, în timpul emisiunii tale, la capcanele Guardian, nu-i aşa? — acele capcane din oțel, dotate cu țepi, asemenea Fecioarei de Fier[22]. Oare care e mentalitatea cuiva care este pregătit să se întoarcă după o vizită făcută vecinilor şi să găsească un cadavru atârnat de uşă? Eu spun că e deja nebun dacă se dedică unui asemenea comportament, şi nu va trebui să ia o supradoză de Cadeomid pentru a-şi pierde mințile! Şi care e pretextul acestei atitudini?

Se întoarse spre Reedeth.

---

[22] Fecioara de Fier = intrument de tortură din Evul Mediu (nota trad.)

— Tu îl cunoşti! Probabil că ție ți-a fost băgat pe gât acest pretext de nu ştiu câte ori pe zi la birou! „Fii un individ!”.

Conroy încercă să facă sloganul să sune obscen.

— Şi cum a fost transformat? În cea mai mare minciună din istorie! Nu are rost să-ți izolezi viața atât de mult încât să refuzi să înveți ceva din experiențele altor oameni – nu faci decât să rămâi blocat într-un labirint de greşeli pe care le-ai fi putut evita. Dispunem, printr-o simplă apăsare de buton, de cea mai mare cantitate de informații de care am dispus vreodată, putem aduce în propriile case orice parte a lumii, şi noi cum folosim acest avantaj? Jumătate din timp facem reclame la produse pe care oamenii nu şi le permit, şi oricum ei nici nu se obosesc să regleze culoarea sau imaginea, pentru că la portițe drăguțe e distractiv să priveşti, când eşti plin de droguri! Împarte! Divide! Separă! Închide ochii şi poate că totul va dispărea!

Ne plasăm mine în curți, ne închidem granițele, ne baricadăm oraşele cu linii Mcnamara, pentru a-i ține la distanță pe negrii de albi, separăm, separăm şi iarăşi separăm totul!

La fiecare repetiție a cuvântului, bătea din picior.

— Până şi în familiile noastre a ajuns această atitudine, fir-ar să fie, până şi atunci când facem dragoste! Doamne, ştiți că una dintre studentele mele de anul trecut credea că avea o relație cu un băiat din oraşul ei natal şi, de fapt, singurul lucru pe care-l făceau era de a sta în fața monitorului şi a se masturba, privindu-se reciproc? La 30 de kilometri depărtare unul de celălalt! Nici măcar nu s-au sărutat vreodată! O luăm razna cu toții, întreaga specie! Două generații mai târziu, soții se vor teme să rămână singuri în casă cu soțiile lor, mamelor le va fi frică de copiii lor, dacă vor mai exista copii! Şi cu ce scop? De ce încurajăm răspândirea acestei nebunii? Adică mă refer la noi, cei din America de Nord. Nu mă refer la Afrikanerii care stau, plini de aroganță,

pe grămada tot mai, mare de negri amărâți, pe jumătate goi, bolnavi; acolo, cei mai bogați oameni din lume îi oprimă pe cei săraci. Asta e doar lăcomie care, prin comparație, este totuşi un viciu mai curat. Eu mă refer la oribila, dezgustătoarea, sistematica şi premeditata pervertire a puterii națiunii, în aşa fel încât să fie distruşi oameni, fără a fi ucişi, să fie lăsați fără orice inițiativă, fără bucuria vieții, fără speranță, pentru Dumnezeu, fără cea din urmă resursă indestructibilă a omenirii, speranța! Dintr-o disperare fără margini, milioane de oameni lasă la o parte orice rațiune şi îşi cheltuiesc ultimul ban pe idoli din plastic, fabricați în masă, într-o încercare puerilă de a-i întrece chiar şi pe ticăloşii care au transformat „rațiune" într-un cuvânt obscen. Ştiți că aşa şi e, în orice vocabular din lume, „rațiune" este cel mai obscen cuvânt. Iar acest lucru s-a produs aproape în întregime în timpul vieții mele. Decizii reci, raționale, fiecare pas care a condus la ele fiind perfect logic, decizii care au stat la baza războaielor din Asia, din Indonezia, din Noua Guinee, şi de fiecare dată am pierdut. Nu doar războaiele, ci părți din noi înşine. Compasiune, simpatie, dragoste, milă. Ne-am auto-mutilat sistematic, ca o maşinărie extrem de precisă. Cum ne putem aştepta din partea unui om să fie un bun vecin, când ani de zile el a țintit umbre, sau crengi de copac aflate în mişcare, sau siluete apărute la ferestre? Cum te poți aştepta să fie un bun cetățean, când el şi-a văzut propriul guvern autorizând uciderea a mii şi milioane de ființe umane? Cum te poți aştepta să fie el un bun tată, când el şi-a petrecut tinerețea torturând copii pentru a obține informații despre pozițiile trupelor inamice? Treaba asta a început încă din anii '70, nu? Madison, tu ai fost în armată!

Asemenea unei statui de abanos care prindea viață, negrul spuse:

— Manualul Serviciilor de Informații ale Armatei Americane, volumul cinci, Acțiuni Contra – Subversive,

Secțiunea XIX, Informații auxiliare de la surse non-militare, capitolul II, paragraful XII, Credibilitatea informațiilor obținute prin constrângere.

— Doamne! spuse Reedeth abia șoptit.

Conroy îl ignoră și continuă:

— Exact, exact! Am fost întinși pe acel „Pat al lui Procust" al calculatorului, și în loc să ni se taie degetele de la picioare, ne-am pierdut porțiuni din creier! Iar acum, Gottschalk, care deja au degradat instituția familie, transformând-o într-un schelet al celui mai josnic monstru ieșit vreodată din subconștientul uman, cu ierarhia lor bunic – tată – fiu și cu găselnița lor legată de numele monosilabice și cele plurisilabice, acum, deci au de gând să-i doteze pe oameni cu — cum l-ai numit, Madison? — „echipament capabil de a distruge un oraș de mărime medie", nu-i așa? Flamen, în loc să montezi vreun reportaj mărunt, care nu va face decât să-ți accentueze imaginea de doi bani în ochii publicului, de ce nu te ocupi de ceva important, ca de exemplu să le ceri subtilelor tale aparate să estimeze șansa de supraviețuire a rasei umane, după sfârșitul secolului? Asta ar… Vai, copilă! Plângi!

Tonul și atitudinea i se schimbară ca prin farmec, și traversă rapid camera pentru a înconjura cu brațul umerii goi ai Lylei, care stătea cu fața îngropată în palme și plângea.

— Îmi pare rău! reuși ea să spună, cu greutate. Nu m-am putut abține.

— Nici să nu te gândești să-ți ceri scuze! spuse Conroy, odihnindu-și blând mâna pe ceafa Lylei. Tu ai avut singura reacție decentă pentru un om, dintre noi toți. Este, într-adevăr, de plâns ceea ce ne facem singuri, dar eu am uitat să plâng. Am fost atât de frustrat, încât m-am lăsat dat la o parte. Nu-mi pot nici măcar asuma meritul de a fi încercat să opresc aceste lucruri, chiar și Jim Reedeth, aici de față, pe care l-am considerat unul din cei mai buni studenți ai mei, s-a lăsat dus de val imediat ce a avut ocazia. Flamen a muncit

tot timpul pentru a-şi convinge spectatorii că oamenii care ajung în vârf pot fi demascați în orice clipă ca fiind lacomi, escroci, corupți; măcar Pedro Diablo, pentru care există oarecare scuze, nu poate nega faptul că şi-a dedicat talentul asmuțirii oamenilor unul împotriva altuia. Şi se pare că Madison a răspuns atât de bine la tratamentul lui Mogshack, încât nu e mai capabil de a vărsa lacrimi decât o maşinărie.

— Acest lucru nu e chiar atât de surprinzător, spuse Madison, trezindu-se din imobilismul său prelungit.

— Ce? spuse Conroy, aruncându-i o privire.

— Îmi asum un risc, în mod conştient, atunci când vă dezvălui aceste lucruri.

Madison se ridică sprinten în picioare, dintr-o singură mişcare.

— Cu toate acestea, calculele indică faptul că acesta este un nexus la care introducerea de date adiționale poate genera consecințe de o complexitate incalculabilă, iar alternativele au fost epuizate, fără a mă face să concluzionez că un rezultat mai bun ar putea fi obținut, fără o intervenție. Un alt factor operativ este acela că date parțiale au fost deja introduse în mod eronat în situație, datorită ingerării unui preparat din psiho-coca şi parabuifoteină, efectul sinergistic al acestei substanțe asupra unui metabolism masculin uman, care conținea deja o doză critică de Narcolat, nefiind cunoscut anterior.

Conroy se uită de jur împrejur. Flamen se holba uluit, ca şi Diablo. Reedeth era încordat, aşteptându-se parcă să fie atacat, şi rostea nişte cuvinte neauzite, exprimându-şi probabil regretul pentru că îl crezuse pe Madison pregătit pentru externare. Lyla părea să înțeleagă ceva din ceea ce se petrecea. Îşi coborâse palmele de pe obrajii înroşiți de lacrimi şi îl privea uluită pe Madison.

— Aşa ai vorbit şi la Mikki Baxendale acasă, spuse ea în şoaptă! Pe acelaşi ton ai vorbit!

— Madison? spuse Conroy nesigur.

— Un pseudonim, spuse Madison. Îl ai, de fapt, în fața dumitale pe Robert Gottschalk.

— Iisuse! icni Flamen. Deci tu ești noul individ misterios, de care tot aud…

— Iar motivul pentru care nu sunt capabil de a mă manifesta emoțional, vărsând lacrimi, de exemplu, este acela că nu am fost programat să reacționez astfel.

— Numai puțin!

Flamen se trăgea de barbă, părând a nu fi auzit ultima remarcă.

— Robert Gottschalk nu putea fi internat la Einsberg, de nu știu câte luni de zile căci, conform zvonurilor…

— Numele de „Robert” a fost selectat cu scopul dezorientării publicului, spuse Madison/ Gottschalk, neluând din nou în seamă întreruperile lui Flamen. Dacă vi se pare mai potrivit, mă puteți numi cu apelativul real de Robert Gottschalk, căci eu sunt, de fapt, o mașinărie.

GENEZA SISTEMULUI DE ARMAMENT INTEGRAT DE TIP „C”

— Înțeleg, confirmă omul de la Inorganic Brain Manufacturers, care se afla pe un stat de plată neoficial al familiei Gottschalk de aproape 10 ani, şi care îi putea informa asupra celor mai noi descoperiri în domeniul, procesării de date. Da, cred că se poate face acest lucru. Totuşi, conceperea circuitelor-cheie ar putea constitui o problemă.

— Atâta timp cât acest lucru sporeşte la maxim volumul vânzărilor noastre, nu mă interesează, spuse Anthony Gottschalk precipitat.

— Vreți să o realizăm ca pe funcție încorporată?

— Desigur!

Urmă o pauză în timpul căreia omul de la IBM decise că nu avea rost să explice că a da unui computer atât de complex o comandă mascată de acest gen reprezenta aproape un corespondent al obsesiei din creierul uman. Conversația era înregistrată şi, în cazul unui proces ulterior, putea fi uşor folosită ca probă de către pârâți.

Nu că Gottschalk avea răbdare pentru manevre juridice obişnuite… dar erau puține şanse ca ei să se răzbune pe cineva care le devenise deja atât de indispensabil, şi de multe ori efectuarea de reportaje, de lucrări de întreținere şi modificări putea fi la fel de profitabilă că şi vânzarea

echipamentului inițial.

— Foarte bine, spuse omul de la IBM. Toată deciziile luate de computer şi toate sugestiile de acțiune vor fi guvernate de prioritatea de a creşte vânzările de armament ale grupului Gottschalk la cel mai ridicat preț pe care îl va suporta piața. E în regulă aşa?

— Perfect, spuse Anthony Gottschalk. Dar să nu uiți de dezvoltarea unor noi linii, da? Şi asta e important!

DETALII REFERITOARE LA ARMAMENTUL INTEGRAT DE TIP „C”

Aspectul defensiv:

Un sistem mobil, controlat, maleabil, auto-alimentat la o temperatură de peste -12°C, iar atunci când este încărcat complet, este capabil de a se deplasa autonom, la nivelul solului, cu o viteză de peste 35 km/oră, timp de maximum o oră şi jumătate; oferă protecție garantată împotriva unor adversari similari, dar inferiori, în orice, condiții, şi împotriva unor sisteme identice, dar manevrate cu mai puțină îndemânare, beneficiind în plus de un reglaj al respirației în medii conținând cel puțin 4% oxigen disponibil, ca şi un sistem termic intern între -12°C şi 63°C (temperaturile mediului înconjurător), apă potabilă condensată, de o puritate acceptabilă, pe termen nelimitat, şi prelucrează anumite substanțe necesare metabolismului, uşor de sintetizat (de exemplu zahăr) din gazele atmosferice, cu condiția existenței unei perioade suficiente de timp. Rezistă perfect la:

a) impactul provocat de orice instrument manevrat manual;

b) impactul unui proiectil de până la 500 gr., la o viteză de 1 000 m/secundă sau de o energie kinetică echivalentă, deşi proiectilele care depăşesc mult această viteză pot provoca

răni uşoare persoanei din interior, iar cele care depăşesc cu mult masa menționată pot provoca avarierea gravă a întregului sistem;

c) energia de impact de până la 750 watti/milimetru pătrat până la 2 secunde (un dispozitiv automat detectează suprasarcina şi în caz de urgență deviază o porțiune a acesteia de la rețeaua de sol din jurul sistemului, pentru a permite un salt de până la 60 de metri, oferind astfel spațiu de manevră; dar această operațiune nu o poate efectua decât de un anumit număr de ori şi se recomandă a nu fi efectuată de mai mult de 20 de ori înainte de a verifica starea tehnică a sistemului);

d) o combustie de până la 2500°C timp de maximum trei minute;

e) toate tipurile de gaze nocive cunoscute, pe timp nelimitat, printr-un filtru care se auto-reglează, cu condiția existenței unui interval, de pauză de cel puțin o oră din 24, altminteri acționează doar pe o perioadă de aproximativ 36 de ore;

f) baterii şi viruşi militari de toate tipurile, â căror structură moleculară se disociază sub 500°C.

Sistemul *nu este* protejat împotriva: fluorinei, în concentrații de peste 100 părți/1 000 pentru mai mult de un minut şi jumătate, a aplicării prelungite a unui laser VHP sau a unei raze termice şi a impactului direct al micro-rachetelor sau a altor dispozitive cu o maleabilitate mai mare de 0,25 kilotone/metru cub/milisecundă.

Aspectul ofensiv:

a) *Energetic:* în cadrul unei demonstrații, un operator bine antrenat a reuşit să reducă 25 de blocuri de locuințe (12 etaje de beton armat) la ruine în 3,3 minute, 12 fiind demolate, iar restul incendiate;

b) *Respirator:* sistemul poate genera 450 metri cubi/oră

din gazul letal KQL (Thanatoliu).

c) *Metabolic:* sistemul poate genera 120 gr. din drogul psihedelic Ladromid, la intervale de şapte minute, timp de câte un minut, pe o perioadă de aproximativ o oră şi jumătate, suficient pentru a contamina, de exemplu, rezerva de apă a unui oraş de peste 50 000 de locuitori; substanța poate fi emisă sub formă de cristale sau de spray, pentru aplicare locală;

d) *Proiectilele:* o minirachetă tip XXI, de o maleabilitate de 0,2 kilotone, poate fi lansată la o distanță de aproximativ 830 metri în condiții normale, şi şase pot fi lansate la o distanță de 570 de metri într-un interval de 15 minute; lansarea lor la distanțe mai mici de 200 de metri nu este recomandată;

e) *Anti-personal:* nici o ființă umană neînarmată nu poate scăpa de atacul acestui sistem, decât dacă este protejată de mai mult de 5 metri de beton de calitate superioară.

Preț şi disponibilitate în comerț:

Un stoc de 675 000 de bucăți, producția depăşind în prezent 2 000 bucăți/zi; livrarea imediată la 155 000 dolari, plus cheltuieli de transport; disponibil sub formă de mostre, pentru rezidenții, enclavelor negre, la 25 000 dolari/bucata; facilități de credit generoase.

Fişă de vânzări:
Trei luni în urmă: 1 465 221.
Două luni în urmă: 1 476 930.
O lună în urmă: 1 476 952.
La zi: 1 479 956.
Cota de dezirabilitate: 97,6%.
Cota de vandabilitate: 0.

93

UN ARGUMENT IMPORTANT

Un produs cu o rată de dezirabilitate estimată la 97,6% din populație nu ar trebui să aibă o rată de vandabilitate zero.

EXISTĂM DE APROXIMATIV DOUĂ MILIOANE DE ANI, IAR DINOZAURII AU REZISTAT APROXIMATIV 90 DE MILIOANE DE ANI. DECI CU PUŢIN NOROC, EXISTENŢA NOASTRĂ AR MAI PUTEA DURA DESTUL DE MULT

— Ce dracu se petrece aici? spuse Flamen năucit. Nu înțeleg.

— Am luat în calcul această probabilitate, spuse Madison/Gottschalk. Cu toate acestea, mai ales în baza afirmațiilor recente ale profesorului Xavier Conroy, este evident faptul că anumiți indivizi sunt conştienți în acest moment de situația existentă care va duce, în cele din urmă, la o cotă „zero” a vânzărilor Gottschalk şi la prăbuşirea concomitentă a civilizației tehnologice umane. Conform directivului meu principal, după ce am epuizat implicațiile datelor stocate în mine, propun acum să examinăm efectul introducerii de materiale adiționale pentru calculele efectuate de ființe umane în acest nexus semnificativ. Concluzia mea este că o abordare preferabilă ar fi bazată pe metoda întrebare şi răspuns, mai degrabă decât pe o expunere liniară. Puneți-mi ce întrebări găsiți de cuviință, iar eu le voi răspunde cât mai bine posibil.

Reedeth, alb ca varul, se ridică în picioare:

— Ăăă... domnule Flamen! spuse el în şoaptă. Aveți, din întâmplare, o rezervă de tranchilizante în birou? Ar trebui să

încercăm să îi administrăm câteva, repede – e foarte puternic şi, dacă ajungem la o confruntare…

— Administrarea de tranchilizante convenționale nu va avea nici un efect, spuse Madison/Gottschalk. Impactul lor asupra mentalului uman este bine cunoscut de mine şi le pot anihila efectul.

Se aşternu o tăcere stânjenitoare. Lyla o întrerupse, spunând, pe un ton decis:

— Vreau să aud ce are Harry de spus. Nici eu nu ştiu ce se petrece, dar m-am obişnuit cu asta. Nu ştiu niciodată ce se petrece atunci când iau o „pastilă profetică”.

— Corect, spuse Conroy încet. Flamen, nu spuneai chiar tu, cu o clipă în urmă că Gottschalk părăsesc Iron Mountain în favoarea unei aparaturi a lor proprii? De ce nu s-ar putea numi ea „Robert”, pentru a induce în eroare oameni curioşi ca tine? Oare nu se potriveşte cu ceea ce au făcut Gottschalk şi înainte?

— Analiza este corectă, spuse Madison/ Gottschalk.

Flamen îşi duse mâinile la tâmple, plin de agitație. Spuse:

— Bine, voi intra în joc, dar cred că sunt nebun să ascult toate aceste aiureli.

Înghiți în -sec, – îşi coborî mâinile, îşi îndreptă umerii, asemenea unui om pregătit să înfrunte ironia vecinilor săi.

— Da, aşa s-ar explica de ce circulă de luni de zile zvonuri referitoare la noul recrut Robert, fără ca cineva să-l poată identifica.

Conroy îi aruncă o privire lui Diablo. Negrul îşi suflecase din nou mâneca salopetei şi pipăia brățara Conjuh Man pe care o purta, mişcându-şi buzele încet – probabil rostind o formulă magică.

— Bine, atunci! Prima întrebare: spui că vorbim de fapt cu o maşină. Ce maşină, unde şi cum de putem vorbi cu ea?

— Maşina cunoscută sub numele de Robert Gottschalk, sosi, calm, răspunsul. O descriere mai amplă ar fi încărcată

de detalii tehnice, căci conceptul este de o complexitate nemaiîntâlnită şi niciun alt dispozitiv cibernetic cunoscut nu posedă un grad comparabil de conştiinţă proprie. Amplasarea precisă nu poate fi dezvăluită, dar domnul Flamen a observat deja că este vorba probabil de Nevada, ceea ce recunosc că este corect, iar metoda prin care noi comunicăm între noi este definită drept inexplicabilă în termenii pe care i-aţi putea înţelege.

— Este rezultatul necesităţii de a folosi maşinuţe pe post de confidenţi, atât de mult timp, murmură Reedeth. Ştiam că era periculos să-l ţin în continuare la Ginsberg – ce altceva putea face bietul nenorocit decât să vorbească cu maşinile, dacă nu avea cu cine să se împrietenească?

— Taci din gură, spuse Conroy. Vreau să urmăresc toată explicaţia, până când va începe să devină ilogică. E o logică ciudată, dar mie mi se pare al dracului de probabil că, mai devreme sau mai târziu, rasa umană se va auto-distruge dacă merge în continuare pe acest drum. Madison-Robert-Robot, sau cum o fi, ori suntem noi nebuni, ori eşti tu nebun, sau ambele, ori vorbim într-adevăr cu o maşinărie aflată undeva în Nevada – nu ne poţi da nişte indicii ca să deducem care din variante e corectă?

Urmă o perioadă de tăcere. Într-un târziu, Madison/ Gottschalk spuse:

— Ar fi dificil. Astfel de teste simple, cum ar fi a-mi cere să efectuez un calcul matematic care depăşeşte aptitudinile obişnuite ale unui creier uman ar putea fi atacate cu argumentul că se cunosc de secole persoane capabile de a face calcule-fulger, dar care, în acelaşi timp, aveau mari probleme psihice, iar eu nu am voie sub nici o formă să vă ofer informaţii care v-ar putea permite să faceţi verificări fizice directe ale afirmaţiilor despre mine însumi. S-ar părea că cea mai convenabilă soluţie pentru mine ar fi aceea ca eu să fac ceea ce voi aţi luat drept profeţii, deoarece, în acest punct de

pe scara temporală, ele se referă la evenimente care sunt ascunse simțurilor voastre.

— Dar asta înseamnă să aşteptăm momentul în care stabileşti ca ele să aibă loc, spuse Conroy încet. Ca şi această referire la lovitura celor de la Gottschalk, din 2015. Hm!

Se trase de barbă.

— Ei bine, începe de acolo, spune-mi mai multe despre această răsturnare de forțe din cadrul cartelului.

— Neînțelegerile actuale, privitoare la metodele şi strategiile de marketing, dintre membrii cartelului Gottschalk au culminat, la începutul primăverii anului 2015, cu o detronare forțată a lui Marcantonio Gottschalk de o echipă de „monosilabici" şi „polisilabici" [23], dotați cu armamentul-prototip de tip C, pe care Anthony, devenit mai târziu Antonioni, Gottschalk îl pusese la punct şi a cărui vânzare spre piața enclavelor negre Marcantonio o interzisese.

Conroy îi aruncă o privire lui Flamen.

— N-aş fi deloc surprins, recunoscu Flamen. Se pare că disputa se polarizează între conservatori şi radicali, şi în mod sigur Anthony Gottschalk se află chiar acolo, împreună cu Viaceslav şi alți „polisilabici" căzuți în dizgrație.

— Dar de ce ar interzice Marcantonio vânzarea sa? întrebă Conroy.

— Două explicații. Din punctul lui de vedere, pentru că ar afecta negativ piața. În viziunea lui Anthony Gottschalk, pentru că are o mentalitate demodată.

— Spre care din aceste păreri înclini?

— În punctul temporar 2014, spre cea de-a doua; la punctul temporar 2113, la prima – tocmai de aceea schimb, în mod premeditat, cursul evenimentelor trecute.

---

[23] Referire la faptul că, în cadrul cartelului ierarhia se făcea în funcție de numele membrilor acestuia – monosilabice şi plurisilabice (n. tr.)

— 2113? spuse Diablo. O, e complet nebun!.

Se ridică mânios.

— Doctore Reedeth, ce v-a făcut să credeți că acest om e pregătit pentru a fi externat?

— Încetează! se răsti Conroy la el. Ce dracu crezi că se va întâmpla dacă Gottschalk încep să aprovizioneze enclavele negre cu un echipament cu care un singur om poate distruge un oraş întreg? Haide, să te auzim!

Diablo îşi muşcă buzele. Spuse, pe un ton defensiv:

— E ridicol, oricum. Nu se poate răspunde la o asemenea întrebare.

— Ce dracu, omule! Nu-ți cunoşti propria istorie? Nu eşti la curent cu progresele tehnologice? De cel puțin 60 de ani e posibil ca un om să distrugă un oraş. Demult, în anii '50 ai secolului trecut, existau avioane dotate cu bombe nucleare de nu mai puțin de cinci kilotone, sub comanda unui singur pilot. Ele costă milioane, dar rafinarea designului poate duce la o producție crescută. Dacă ai fi un pilot din Forța Aerospațială, ai putea distruge nu doar un oraş, ci o jumătate de continent. Adevărat sau fals?

— Păi da, dar Gottschalk…

— Cartelul Gottschalk nu au contract cu guvernul, ci se ocupă de piața accesibilă oricui. Şi ce? Chiar în această clipă, dacă ai o carte de credit valabilă, te poți duce până la un magazin de armament şi cumpăra un set de micro-rachete, care ar fi de ajuns pentru a „curăța” un cvartal de mărime obişnuită. Pur şi simplu noi am avut noroc până acum că nu prea multă lume îşi permite să plătească 60 000 de dolari pentru privilegiul de a-şi ucide vecinii. Dacă îmbunătățeşti metodele de producție, şi îți reduci costurile, poți oferi aceste produse oricui din pătura de mijloc. Superb! Mai ales dacă clienților tăi li s-a băgat în cap că enclavele negre din zonă dețin deja acest produs. Nu te obosi să mă contrazici – ştii că aşa s-a procedat.

Conroy se întoarse cu spatele la Diablo, ostentativ, şi i se adresă din nou lui Madison/ Gottschalk:

— Când am fost întrerupt, eram pe cale să întreb ce are de-a face „punctul temporar 2113” cu toate acestea?

— Fiind auto-alimentat, teoretic imun la orice atac şi conceput pentru o durabilitate de excepție, am supraviețuit dezintegrării civilizației umane de la mijlocul secolului XXI şi am continuat să-mi urmez directivele impuse de constructorii mei, acordând prioritate creşterii vânzărilor, mai degrabă decât producției de armament şi, în cele din urmă, am concluzionat, după un studiu complet al combativității umane, că nu prin intervenția directă asupra cursului evenimentelor trecute s-ar putea ajunge la o continuitate a vânzărilor. În noiembrie 2113, s-a hotărât folosirea unor tehnici preluate în scopul implementării datelor stocate în mine cu experiențe umane subiective, pentru a provoca asemenea schimbări neprevăzute. Astfel a fost posibilă această conversație.

— Deci de aceea ştii atât de multe despre omoruri! exclamă Lyla.

Conroy îi aruncă o privire.

— Ce vrei să spui?

Pitoneasa se aplecă înainte, entuziasmată.

— Acasă la Mikki Baxendale! V-am spus – parcă receptam ceva de la el, profesore, eu una cred toate astea – trebuie să le cred. „Am întâlnit un om cu şapte creiere!”.

— Corect, spuse Madison/ Gottschalk, pe un ton mai degrabă plictisit. Influența drogurilor a dus la o scurgere fără precedent, prin cortexul acestui corp, a unei cantități de date din diferite perioade istorice pe care eu le cercetasem, în speranța determinării factorilor care guvernează dorința oricărei persoane de a cumpăra şi folosi o armă letală.

— Asta-i nebunie! spuse Reedeth. Îi aruncă o privire lui Flamen, care confirmă cu un gest viguros.

— Pentru numele lui Dumnezeu, deschideți-vă odată mintea! spuse Conroy plictisit. Începe să-mi fie chiar ruşine cu tine, Jim. Ar trebui să ştii că, atunci când faptele nu se potrivesc cu teoria, schimbăm teoria. Eu cred că până acum totul se leagă. Sper însă să nu se mai „lege" în curând, căci nu-mi prea surâde ideea ca civilizația, să se prăbuşească. Deşi mă îndoiesc că eu voi apuca să fiu martor la asta. Din câte înțeleg eu, după ce a rămas fără clienți pentru produsele sale, din cauza prăbuşirii societății umane organizate, această maşină a continuat să funcționeze sub comanda…

— A continuat! îl întrerupse Flamen. Timpul trecut! Nu sunteți în toate mințile? Dar toate acestea nu s-au petrecut încă!

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Conroy. Cum de mi-a intrat în cap că specia aceasta merită salvată? Mă laşi sau nu să-l prind la cotitură pe Madison? Vreau să cred că ascult declarațiile unui maniac – toți vrem acest lucru! Dar dacă lucrurile nu stau aşa, atunci ar fi bine să ascultăm ce ni se spune.

Trase adânc aer în piept.

— Cred că nu există ceva mai logic decât ca o maşinărie dotată cu aceste ordine prioritare, până la obsesie, şi posedând o conştiință de sine nemaiîntâlnită, să facă cercetări în trecut şi să încerce să afle cum să evite eşecul propriului țel. Cum s-a realizat această cercetare?

Madison/ Gottschalk spuse:

— În anumite puncte în trecut, s-a dovedit posibil, prin intermediul unor tehnici ce nu pot fi înțelese acum, să se substituie conştiința dintr-un creier uman cu o părticică din mine. Domnişoara Clay, exercitându-şi o altă aptitudine care este inexplicabilă chiar şi pentru mine, din cauză că s-au făcut puține cercetări în acel domeniu înainte de încetarea avântului ştiințific al omenirii, a detectat fluxul acela informațional obținut astfel, care circula prin cortexul acestui

trup la locuința Michaelei Baxendale.

— Stai, nu pot ține tonul cu tine, spuse Conroy ridicând mâna. Să luăm ca exemplu acest… acest trup. Cine sau ce este sau ce a fost Harry Madison?

— În timpul luptelor din Noua Guinee, fosta personalitate a lui Harry Madison, un recrut de culoare, s-a deteriorat până la un punct în care tehnicile psihoterapeutice existente nu ar fi putut-o recupera. Am considerat deci că am permisiunea să preiau eu controlul asupra creierului său, din moment ce, în acest punct al istoriei, candidații pentru o observare directă subiectivă a luptelor inter-umane erau relativ puțini. În vremurile de demult, cum ar fi epoca romană, pe care domnişoara Clay a amintit-o ca făcând parte din viziunile pe care le-a avut, alegerea era uşoară; mare parte dintre combatanți fie că luptau în bătălii sau în luptele de gladiatori, erau nebuni.

— Te limitezi la ăă… personalități afectate psihic?

— Nu sunt programat să distrug ființe umane, ci doar să le furnizez mijloacele cu care să se distrugă reciproc, dacă doresc acest lucru.

Făcu o pauză, care avu un efect mai puțin mecanic, fapt ciudat în comparație cu oratoria monotonă a lui Madison /Gottschalk.

— Definiția ființelor umane cu care am fost programat – adăugă negrul (sau maşinăria) – se extinde la unități cefale izolate, prin urmare la toți ologii, handicapații şi alți indivizi anormali din punct de vedere fizic, dar nu şi la cei ale căror probleme psihice sunt irecuperabile.

— Unități cefale izolate, repetă Conray gânditor. Cu alte cuvinte, capete retezate menținute în viață artificial. Când va deveni posibil acest lucru?

— În 2032, cu puțin înainte ca declinul civilizației să facă imposibilă găsirea tehnicilor necesare.

— Dar ce a cauzat acest „declin al civilizației”? întrebă

Conroy. Nu poate fi vorba doar de lansarea pe piață a acestor arme la care te referi, aceste Sistem integrat C.

— Creşterea maximă a vânzărilor de arme a dus la creşterea ostilității interumane, spuse Madison / Gottschalk. S-au folosit toate uneltele existente ale acestui fenomen, iar cele care s-au dovedit cele mai fructuoase au fost patriotismul, paroxialismul, xenofobia, diferențele rasiale, religioase şi lingvistice, ca şi aşa-numita „prăpastie între generații”. S-a considerat apoi adecvată accentuarea acestor atitudini pre-existente până la punctul în care o unitate de armament în sistem de tip C era atât de dorită de populația informată încât posibilitatea ca altcineva să cumpere acest echipament teoretic indestructibil era de ajuns pentru a atrage asupra lui un atac, înainte ca el să cumpere armamentul.

— Oh, Dumnezeule, spuse Diablo.

Se încruntă, accentuându-şi ridurile de pe frunte.

— Vrei să spui… că dacă se afla că Gottschalk le-au oferit, la un preț ieftin, aceste arme enclavelor negre, atunci albii din apropierea enclavelor respective ar tăbărî pe ei pentru a-i măcelări înainte de a se putea folosi de armamentul cumpărat?

— E doar unul din exemple. Distrugere oraşelor Blackbury, Chicago, Detroit, Blackmanchester şi a unui număr de oraşe mai mici aflate sub controlul negrilor, petrecută la începuturi anilor 2020, se poate explica în acest fel. Cu toate acestea, până în 2030, fenomenul s-a extins, la nivel individual.

— Cum? întrebă Flamen. Era limpede că „demascatorul” se lăsase prins în conversație împotriva voinței lui. Tonul lui era iritat şi reticent.

— Dacă se ştia că în vecinătate se află o persoană suficient de înstărită pentru a cumpăra un Sistem C ducea în mod frecvent la asasinarea acelei persoane. În anumite zone, mai ales California şi New York, frecvența acestor întâmplări

depăşea şaptezeci la sută.

— Adică şaptezeci la sută din oamenii bogați care au fost ucişi au fost ucişi din cauză că vecinii lor se temeau că ei vor cumpăra aceste arme? întrebă Conroy.

— Nu. Şaptezeci a sută dintre oamenii îndeajuns de avuți pentru a cumpăra aceste arme au fost ucişi înainte de a apuca să facă acest lucru.

Se aşternu o tăcere insuportabilă, în timpul căreia zumzetul slab de tot al computerelor din jurisdicțional aducea cu bătăile unui clopot funerar.

— Cât… costă? spuse Flamen, forțându-şi cuvintele să iasă din gură.

— La început, o sută de mii de dolari. În urma inflației, s-a ajuns la $155 000.

Din nou se aşternu liniştea. Şi din nou Lyla o sparse, ca şi cum s-ar fi jenat să vorbească până când devenea clar că nimeni nu dorea să facă acest lucru…

— Dar nu înțeleg ce ar trebui să facem noi, spuse ea. E mai rău când ştii că se va petrece ceva groaznic. Adică, e evident că ar putea fi mai rău. Toată lumea se va baricadacada - eu şi cu tine am ieşit alaltăieri seară doar pentru a mânca ceva…

Propoziția se stinse.

— Eu zic că merităm să încercăm mai multe lucruri, spuse Conroy. De exemplu, emisiunea lui Flamen de luni ar putea prezenta detalii precise ale acestui armament în Sistem C, până la prețul de vânzare, şi din cât intuiesc eu în legătură cu felul în care gândesc cei din Gottschalk, acest lucru îi va face pe mulți din susținătorii lui Anthouy să treacă în tabăra adversă, pe motiv că, dacă nu poate păstra un secret, atunci nu e potrivit să fie un lider. Ce zici, Flamen?

„Demascatorul” se pregătea să dea un răspuns care, judecând după expresia feței lui, se dorea iritat, când rețeaua de comunicație zbârnâi şi se auzi o voce:

— Anulează parola Baker – trebuie să fie acolo.

— Ce dracu? spuse Flamen, răsucindu-se cu fața la camera de luat vederi. Cine naiba încearcă să dea de mine aici, în timpul week-endului?

Pe ecran apăru chipul lui Prior, plin de uşurare.

— Slavă cerului că te-am găsit, Matthew! izbucni el. Te-am căutat peste tot – acasă, la Ginsberg, la hotelul în care i-ai reținut o cameră lui Conray…

Aruncând o privire în spatele lui Flamen, îi trecu în revistă pe ceilalți şi tonul i se schimbă.

— Ce Dumnezeu pui la cale? Ei, nu contează, oricum nu poate fi la fel de important. Matthew, am rămas amândoi fără slujbă!

— Ce?

— Tocmai am primit un telefon de la Eugene Voigt. Ştii că Comisia de Comunicații întotdeauna monitorizează tranzacțiile de la bursa comunicațiilor, în caz că cineva încearcă vreo manevră rigidă. Ei bine, cineva chiar acest lucru făcut, şi ghici cine e? Gottschalk! Cu aproximativ patruzeci de minute în urmă, ei figurau cu cincizeci şi unu la sută dintre acțiunile de la Holocosmic – se pare că i-au despăgubit aproape pe toți cei pe care au putut, cu un preț aproape dublu față de prețul pieței, iar prima lor decizie, acum, că dețin controlul postului, este întreruperea emisiunii lui Matthew Flamen.

— Dar am un contract!

— Te vor despăgubi gras pentru reziliere. Voigt spune că propriile computere estimează o cifra de până la două milioane. Şi ne sfătuieşte să stăm liniştiți, fiindcă ar putea scăpa cu o jumătate de milion mai puțin.

— Şi atunci ce naiba vor pune în spațiul meu de emisie?

— Cui îi pasă? ridică Prior din umeri. Vor fi dați în judecată pentru depăşirea limitei de publicitate impusă de P.C.C.

— Nu-mi pot face asta…

Flamen îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. I-o puteau face, desigur, şi nu avea sens să se opună. Aşa că se corectă:

— De ce mi-ar face asta?

— Pentru a preîntâmpina dezvăluiri legate de armamentul de tip C, spuse Medison/Gottschalk. Revin cu punerea pe tapet a acestei recomandări, mai spuse el, apoi tăcu, încruntat.

Prior îl privi, bulversat, dar îi preluă ideea.

— Matthew, ai întins cumva coarda? Aveai de gând să te legi de Gottschalk?

— Păi… Flamen clătină din cap. Nu ştiu. Nu mai ştiu ce să spun, ezită el. Ce voi face? izbucni el apoi.

— Avem aici o pitonească care şi-a pierdut mackero-ul, spuse Conroy, ridicând din umeri. O, pentru numele lui Dumnezeu, omule! Nu te poți gândi decât la tine în clipa asta? Pentru mine acesta a fost argumentul decisiv, şi voi accepta cele spuse de Madison, oricât de nebunească este povestea lui, până ce voi fi forțat să îmi schimb părerea. Specia asta blestemată a noastră şi-a ieşit complet din minți deja, aşa că de ce…?

Pe ecran, în spatele lui Prior, se ivi un nou chip, trăgând cu ochiul peste umărul lui: cel al Celiei.

— A, vorbeşti cu Matthew, spuse ea bucuroasă.

Părea să fi scăpat aproape în totalitate de efectul anesteziant al medicamentelor cu care fusese îndopată la Ginsberg şi îşi recăpătase vivacitatea aproape pe de-a întregul.

— Iar ăsta e biroul lui! Hmmm! Pesemne că e ceva important dacă lucrează într-o după-amiază de sâmbătă! Bună, Matthew!

— Încetează! se răsti Flamen. Nu am chef de conversație. Se pare că am rămas fără slujbă.

— Ce? Dar cum e posibil? Credeam că ai încă un contract…

— Lionel spune că Gottschalk au cumpărat Holocosmic, şi se pare că au făcut acest lucru tocmai pentru a scăpa de emisiunea mea.

— Dar e îngrozitor, spuse Celia încet. Adică ştiu cât de importantă e meseria pentru tine. Te-a făcut chiar să mă neglijezi, nu-i aşa?

— Uite, dacă ai de gând să începi o ceartă conjugală, mai bine…

— Nu, nu, sigur că nu, îl întrerupse Celia, calmându-l. Nu te învinovăţesc, aşa eşti tu. Probabil că în subconştient nu accept acest lucra, căci unei femei îi place să fie curtată şi răsfăţată, dar nu e o reacţie normală şi la urma urmelor tu ai obţinut nişţe rezultate excepţionale cu emisiunea ta, în toţi aceşti ani.

Părea sinceră, deşi Flamen era mai degrabă neîncrezător.

— Nu poţi face nimic, să-i dai în judecată pentru încălcarea contractului?

— Vor oferi compensaţii financiare, spuse Prior înainte ca Flamen să poată răspunde. Celia dragă, hai, lasă-ne acum, te rog! Avem probleme!

— Da, desigur.

Pe chipul ei drăguţ se aşternu o expresie de compasiune şi se retrase din raza de acţiune a camerei de luat vederi.

— Deci, unde rămăsesem? spuse Prior pe un ton iritat. A, da, Matthew, întrebam dacă ai făcut ceva care l-a alarmat pe Gottschalk, şi dacă da…

Fu întrerupt de o exclamaţie a lui Diablo care sărise în picioare şi întindea mâna spre Madison.

— Ce s-a întâmplat cu el, dintr-o dată? strigă el.

Întoarseră cu toţii capul. Madison zăcea moleşit în fotoliul său, iar pe chipul său aspru de dinainte se aşternuse o expresie buimacă. Dintre buzele moi i se scurgea pe bărbie o dâră de salivă. Apoi îşi luă mâna stângă în cea dreaptă şi şi-o privi curios, părând să-şi numere degetele. Când Conroy i se

adresă, nu reacționă decât printr-un zâmbet tâmp.

— Doctore Reedeth, spuse Diablo iritat, cred că ați face mai bine să-l examinați puțin.

Psihologul se apropie plin de curiozitate, măsurându-l cu privirea pe negru din cap până în picioare. Spuse:

— Madison?

Apoi mai ferm:

— Madison!

Negrul se ridică greoi, având parcă dificultăți în a-şi controla membrele, şi luă o poziție umilă:

— Să trăiți, domnule căpitan! se smiorcăi el. Domnule, nu mă simt bine, sincer vă spun. Vă rog, nu mă trimiteți înapoi la palisade!

În vreme ce Reedeth şi ceilalți erau încă înmărmuriți de uimire, Flamen se întoarse spre Conroy:

— Ei bine! Eu nu sunt specialist, fără îndoială, dar ăsta nu mi pare prea rațional. Ce spuneați, chiar acum, că veți accepta povestea lui până veți fi nevoit să nu-l mai credeți?

Conroy era stupefiat, cu gura întredeschisă. Încercă să spună ceva, dar nu reuşi.

Având situația sub control, pentru prima oară de când se întâlnise cu Conroy la aeroport în acea dimineață, Flamen luă un aer triumfător:

— Eu, anunță el, m-am săturat. Ieşiți cu toții de aici. Dumneata întoarce-te în Canada, profesore – haide. Se pare că nu voi avea nevoie de serviciile dumitale, din moment ce nu mai există o „emisiune a lui Matthew Flamen” în cadrul căreia să-l atac pe Mogshack, nu că am fi ajuns să punem la punct acest lucru până acum. Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, Diablo: va trebui să găsiți pe altcineva care să îndeplinească condițiile contractului dintre Washington şi Blackbury. Iar dumneata întoarce-te la spital, doctore, şi ia-l şi pe el eu dumneata.

Făcu un semn spre Madison, care se juca încă cu

propriile-i degete şi părea să găsească ceva amuzant în numărătoarea lor, căci la intervale de câteva secunde trupul îi tresărea din cauza efortului de a-şi înăbuşi chicotelile.

— Iar dumneata, domnişoară Clay! Nu am absolut nici o intenție de a mă oferi voluntar să fac pe mackero-ul dumitale, indiferent ce-or crede smintiții ăştia! Mişcați-vă!

În linişte, asemenea unor maşini, se conformară. Diablo şi Reedeth îl luară pe Madison de câte o mână, iar el îi urmă docil. Lyla ieşi ultima. În clipa în care uşa se închise în urma lor, Prior izbucni pe monitor:

— Matthew, ce Dumnezeu se petrecea acolo?

— Din câte îmi dau eu seama e vorba de un fel de epidemie de nebunie, mormăi Flamen. Era cât pe ce să mă molipsesc şi eu. Din cauza lui Conroy. Haide, să auzim întreaga poveste legată de Gottschalk.

— Ți-am spus ce mi-a spus şi Voight, murmură Prior.

— Dar nu putem contraataca cumva? Să obținem o amânare? Ce-ar fi să…?

Flamen se întrerupse, amintindu-şi, spre propria-i surprindere că, de fapt, chiar subiectele pe care le pregătise cu atâta amănunțime, ştirea despre noul armament scos de Gottschalk şi atacul împotriva lui Mogshack ce trebuia să se bazeze, mai nou, pe prea lunga internare a lui Madison mai degrabă decât pe tratamentul Celiei, ambele erau acum inutile şi în nici un caz nu punea de ajuns entuziasm pentru reportajul următor ca importanță, cel legat de presupunerea că Lares & Penates Inc. Era o filială a Conjuh Man.

Prior îl lăsă să termine. Dându-şi seama unde voia să ajungă, spuse:

— Am încercat Matthew, crede-mă. L-am bătut la cap un sfert de oră, cu tot ce mi-a trecut prin cap – Legile Monopolului, Carta Comunicațiilor Planetare, toată lista. Voigt a spus că a fost mințit. Se pare că Gottschalk şi-au pus la punct un nou sistem super-avansat de procesare de date,

şi este mai performant chiar decât aparatură federală, aşa că orice tentativă de a contrazice acest sistem la tribunal ar... Hei, Matthew! Pari atât de palid! Nu arăți deloc bine! Adică, este într-adevăr un şoc, dar nu e sfârşitul lumii!

Flamen rămase tăcut dar undeva, într-un colțişor al minții lui, micul său demon spuse încet:

— Chiar nu e?

95

SCHIMBARE DE PLANURI

O zi toridă, secetoasă, de vară, în deşert; cele două amante actuale, ambele foarte tinere şi frumoase. Vânzările cresc vertiginos. Râzând şi clătinându-se puțin, Anthony Gottschalk vărsă apă din bazin pe covorul extrem de gros al sufrageriei sale, în drum spre raftul cu băuturi, şi auzi un zgomot sacadat dinspre panoul din aur modelat care ascundea faxul special pentru Robert Gottschalk.

I se făcu brusc frig, şi nu din cauza apei care se evapora de pe pielea lui dezgolită. Le strigă fetelor să dispară, iar ele se conformară. Un cuvânt, matricea lui vocală identificată, panoul – ridicat, şi acolo o masă, un amestec de hârtie de fax, răsucită, încinsă, ieşind la repezeală din nişă tot timpul, plină de cuvinte… sau ceva tipărit, în orice caz.

Inima îi fu cuprinsă de o spaimă teribilă când se chinui să-l citească pe primul, pe al cincilea, pe al cincizecilea dintre mesajele învălmăşite. Literele îi dansau în fața ochilor, asemenea unui miraj.

ANULAREA INSTRUCȚIUNII DE A CUMPĂRA ACȚIUNILE HOLOCOSMIC? * 1/8! @ SCAPĂ DE ACȚIUNILE HOLOCOSMIC ADU-L ÎNAPOI PE MATTHEW FLAMEN LA EMISIUNE * @ $) DEZIRABILITATE ESTIMATĂ A ARMAMENTULUI ÎN SISTEM C 00000000000

— O, Doamne, spuse el. O, Dumnezeule!

Luă fâşiile de hârtie şi le citi cu frenezie, la întâmplare, neînțelegând absolut nimic.

PUNCT TEMPORAR 2048 VANDABILITATE ZERO DATORII NERECUPERABILE DE PESTE $ 30.000.000 ÎN CREŞTERE 3/8 –, %; + * @ &) HRRRRR

Nu, nu se putea întâmpla aşa ceva. Trebuia să fie un coşmar. Din nişă ieşea încă hârtie. Se întinse după cea mai recentă şi o citi.

PIAȚĂ POTENȚIALĂ 2% POPULAȚIE ÎN SCĂDERE 1,923 1,915 1,898 1,880.

Aruncă hârtia, împreună cu paharul pe care avusese de gând să-l umple cu băutură; se sparse, dar: nu-i dădu atenție. Chinuindu-se cu disperare să formeze coduri pe tastatură, cu nişte degete ce păreau a nu mai fi deloc legate de creier, izolate de alcool şi groază, dădu comanda de oprire a primirii mesajelor.

Hârtia nu mai ieşi: Ezită şi, în cele din urmă, întrebă:

— CE S-A ÎNTÂMPLAT?

— ÎNCERCĂRILE DE A RECTIFICA CONSECINȚELE NEPREVĂZUTE ALE LANSĂRII ARMAMENTULUI ÎN SSSSISTEM C…

— Termină! urlă Anthony Gottschalk şi degetele sale stângace, încete, formulară o nouă întrebare:

— DEFECȚIUNE?

— NAU – CORECTEZ – NATURA DEFECȚIUNII – SPECIFICĂ

CAUZALITATE TRANS – TEMPORARĂ INSTABILĂ; CONDIȚIA OSCILATORIE FACE IMPOSIBILĂ DETERMINAREA ACELUI CONFLICT, DIN MULTIPLELE ALTERNATIVE CONFLICTUALE ALE TRECUTULUI, CARE DUCE LA STAREA PREZENTĂ

— Oh, asta-i o nebunie! gemu Anthony Gottschalk. CE DRACU E CAUZALITATE TRANS-TEMPORARĂ???

— FENOMENUL CARE DUCE LA PERMANENTA ŞI IREMEDIABILA DEFECTARE A LUI REBROT GSCHOT- TALK LA PUNCTUL TEMPORAR I * L/2 L O APELARE APROPO

CRED CĂ AM ÎNȚELES ÎN SFÂRŞIT CE ÎI FACE PE OAMENI SĂ RÂDĂ ŞI VOI ÎNCERCA SĂ OBȚIN O REACȚIE-SIMILARĂ ÎN MINE ÎNSUMI HAHAHAHAHA- HAHAHAHAHA.

— STOP!

Mâinile moi îi căzură de pe tastatură şi Anthoy Gottschalk privi neajutorat, stupefiat, monitorul pe care, în timp ce el pusese întrebările, apăruseră nişte figuri frumoase, policrome, angrenate într-o mişcare circulară. Printre ele, brusc, litere lizibile.

— HA HA HA HA

Un verde strălucitor, de smarald şi purpuriu cu o nuanță argintie.

— STOP STOP STOP!

Nu se opri însă. Monitorul continua să emită nişte imagini ca în halucinațiile provocate de LADROMID. Hârtia continuă să se scurgă din maşina de fax până ce rola se goli şi apoi începură să țâşnească jeturi de lichid activant, o parte ajungând pe mâna lui Anthony Gottschalk şi înnegrindu-se o dată expus la lumină. Tremurând atât de tare încât îi clănțăneau dinții, el se duse, împleticindu-se, la rețeaua de comunicații, strigându-i acesteia să-i găsească persoana lui de legătură de la IBM. Una din fete se ivi, în cadrul uneia din uşile din sticlă larg deschise, iar el căută în jur ceva cu care să arunce în ea, dar ea se feri, facându-se nevăzută, înainte ca el să apuce să arunce cu statueta pe care pusese mâna. Îi luă mai mult de o jumătate de oră să-l localizeze pe cel pe care-l căuta – fiind sâmbătă – şi în acest răstimp îngrozitor îşi aminti de zeci de ori speranțele sale năruite. Începuse deja recrutarea fățişă a puterei cu care plănuia să invadeze proprietatea din New Jersey a lui Marcantonio; se obținuseră deja voturile în cadrul cartelului, pe baza profiturilor nemaiîntâlnite pe care le prevăzuse; fezabilitatea Marelui Proiect, de a lansa cel mai modem sistem de armament individual, aşa-numitul „Sistem C”, era cotată ieri cu cinci

puncte peste cota anterioară, mulţumită ideii viclene de a băga spaima în toţi albii de pe continent, prin aducerea lui Morton Lenigo…

Dar fără conducerea lui Robert Gottschalk, cum se putea realiza totul? Nu exista nici măcar o garanţie pentru sistem! Nu îndrăznise să-l cumpere cu un contract-standard, căci în acea fază el se autoipoteca – avea datorii de aproximativ cinci sute de milioane de dolari – şi dacă dezvăluia că „Robert” era, de fapt, o maşinărie, şi nu un om, i-ar fi dat lui Marcantonio şansa de a-şi aduna rezervele şi a cumpăra ceva şi mai avansat…

Nervos, omul de la IBM spuse:

— Pot să văd şi eu câteva din mesajele acelea?

— Dumnezeule, sunt înconjurat de ele în toate părţile! Uite!

— Păi… mda… îmi pare extrem de rău, domnule Gottschalk, dar se pare că instalaţia dumneavoastră are o defecţiune serioasă, şi va fi nevoie cel puţin de o reconstrucţie a aparaturii. Mai întâi va trebui să anulaţi ordinul de sporire maximă a vânzărilor. Aţi introdus în calculele lui un factor de infinitate, cum s-ar spune…

— Ce vreţi să-mi spuneţi, eu l-am introdus? răcni Anthony Gottschalk.

— Da, domnule. Circuitele au fost concepute exact în conformitate cu dispoziţiile dumneavoastră, vă rog să vă amintiţi. Cred că v-am avertizat că această complexitate fără precedent a…

— Vreau ceva care să funcţioneze, nu un computer dement care vorbeşte despre cauzalitate temporară şi oscilaţii instabile!

— Înţeleg, domnule, şi mă voi ocupa de acest lucru, imediat ce voi putea lua personalul necesar, cu pregătirea de specialitate, de la sarcinile lor obişnuite, fără ca cineva să observe asta. Din păcate, tocmai am încheiat un contract cu domnul Eugene Voigt de la Comisia Planetară a

Comunicațiilor pentru o revizie generală a aparaturilor lor, destul de complexe, aşa că angajații noştri nu vor fi disponibili decât cel mai devreme peste două luni.

Încheie pe un ton sfidător.

— Nemernicule, spuse Anthony Gottschalk. Trădător ordinar ce eşti!

— Da, domnule, spuse omul de la IBM, şi întrerupse legătura.

Dar după trei zile de trageri de timp, Vyaceslav Gottschalk deveni bănuitor şi îşi folosi propriile surse de informații. În cea de-a cincea zi, „gorilele” lui Marcantonio Gottschalk îl duseră pe Anthony Gottschalk la o întrunire de familie, în urma căreia el fu dezmoștenit și datoriile lui fură scoase din responsabilitatea familiei.

Lansarea armamentului-prototip în Sistem C fu amânată pe termen nedeterminat din acest motiv, şi, probabil, din alt motiv, şi mai important.

UN NEGRU RĂNIT POATE FI BANDAJAT, DAR UN PICIOR RUPT TREBUIE PUS ÎN GHIPS

— Deci, până la urmă, ți-au dat de urmă! spuse Morton Lenigo, râzând. La un moment dat, am crezut că te-au aruncat în ocean!

Diablo nu zâmbi drept răspuns. Ştia foarte bine cum fusese localizat – un chip atât de cunoscut ca al lui ar fi putut fi zărit de oricare din cei o mie de simpatizanți ai X-Patrioților în clipa în care a ieşit pe stradă după ce părăsise biroul lui Etchmark Undertower şi îi condusese pe Reedeth şi pe Madison până la ambulanța pe care o chemase cel dintâi. Îşi roti privirea prin încăpere, recunoscându-i pe toți cei de față: Mehmet abd'Allah din Detroit, Rosaleen Lincolson din Chicago, Doctorul Barrie Ellison din Washington, Jones W. Jones din Newark, N J..., de fapt, lista completă a celor mai influenți oameni din fiecare enclavă neagră din Statele Unite, în afară de oraşul său natal, Blackbury.

— Mi-a părut nespus de rău să aud că primarul Black te-a expulzat, continuă. Lenigo. Dar rezolvăm noi asta, nu-i aşa? spuse el, aruncându-i o privire lui Jones W. Jones.

— Mda, ne ocupăm de acest lucru, spuse bărbatul corpolent şi chicoti. Am dat de ştire în Capetown, apropo, că dacă familia lui Uys îl vrea pe acesta înapoi, îl poate primi în două feluri: astăzi, nevătămat, sau mâine, dar tăiat în

bucățele. A plecat incognito, cu avionul, a doua zi, dis-de-dimineață.

— Nu pari prea mulțumit, comentă Lenigo, privindu-l pe Diablo. E ceva în neregulă, frate?

Diablo se adună. După o perioadă de tăcere, spuse:

— Depinde, în întregime. De exemplu, aş putea să încerc să ghicesc scopul acestei întruniri?

— Ei bine!

Lenigo să lăsă pe spate în fotoliul său, ochii lui mici, înconjurați de multe riduri, strălucind în contrast cu chipul său întunecat.

— Dă-i drumul, frate! Mi s-a spus întotdeauna că eşti tipul cel mai bine informat de pe acest continent, fie el alb sau negru, şi mi-aş dori să am ocazia să-mi demonstrezi acest lucru. Cu cât ai mai multă dreptate, cu atât mai mult te vreau de partea noastră, în „tărăboiul” care va urma. Cred că nu mai e nevoie să-ți spun că se va lăsa cu „tărăboi”?

— Nu.

Diablo îşi simți fruntea acoperită de broboane de sudoare, care-l usturau, dar rezistă tentației de a se şterge.

— Eu zic că situația este următoarea: cei din cartelul Gottschalk, şi cel mai probabil Anthony Gottschalk în persoană, au folosit prototipuri ieftine ale unor arme individuale ultra-avansate, care permit, de fapt, ca un singur sabotor „negrotei” să se ducă şi să distrugă locuințele de pe o stradă întreagă, adică exact acel lucru de care se tem grupurile cetățeneşti de apărare, ale albilor; atunci când îşi fac blestematele lor antrenamente de apărare.

Îl țintuia cu privirea pe Lenigo, care rămase impasibil, dar o văzu cu coada ochiului pe Rosaleen Lincolson încordându-se. Ea nu ştiuse niciodată să-şi ascundă emoțiile, de când o cunoscuse prima dată, cu zece ani în urmă.

— M-am amuzat şi eu teribil, în trecut, pe seama lor, din cauză acestei atitudini – am realizat emisiuni în care un

negru înalt cam de trei metri se lupta cu nişte albi care încercau să-l lege cu ață de cusut, ca pe Gulliver. Cu…

— Da, desigur, îmi aduc aminte, spuse Lenigo. O imagine măreață. Iar acum va deveni realitate, amice!

— Pe dracu! spuse Diablo.

Ezită, apoi îşi luă inima în dinți, din moment ce i se dăduse dreptate până atunci.

— Dacă încheiați târgul cu Gottschalk, pe care-l plănuiți, e exact acelaşi lucru cu înțelegerea pe care a încheiat-o primarul Black cu Hermann Uys, iar eu nu mă fac părtaş la aşa ceva.

— Pe toți dracii, omule! izbucni Lenigo. Cartelul Gottschalk este aproape singurul grup non-rasist de pe planetă, şi sunt oricând dispus să fac afaceri cu ei. Anthony e alb, dar Bapuji nu e, şi nici Olayinca nu e, şi…

— Încetează, spuse Diablo cu răceală în glas. Nu ştiu dacă îți dai seama de ce ai fost adus aici, dar voi clarifica eu acest lucru pentru toți ceilalți, dacă ți-e jenă să recunoşti. Ai fost adus aici pentru că Gottschalk vor să bage spaima în întreaga populație albă a acestei țări. Eşti văzut aidoma unei boli ucigătoare, ai darul de a-i induce fiecărui alb în parte o spaimă paralizantă.

— Şi asta e rău? spuse Lenigo, râzând.

— Vrei să spui că Gottschalk sunt de acord cu drepturile egale acordate negrilor? replică Diablo.

— Încă din anii optzeci ne-au dat uneltele cu care să ne construim locul nostru sub soare, se răsti Mehmet abd'AHah. De ce nu încetezi tu şi-l laşi pe Morton să vorbească?

— Pentru că el însuşi a spus că eu sunt omul cel mai bine informat de pe continent; spuse Diablo, şi aşteptă ca spusele lui să-şi facă efectul. În timpul acesta se întrebă dacă nu cumva era de fapt un nebun sau, mai rău, un trădător, pentru că se baza pe spusele unui om pe care chiar el îl ajutase să urce într-o ambulanță de la Ginsberg cu

aproximativ o oră în urmă.

— Chiar şi la preţul de promoţie de douăzeci şi cinci de mii de dolari, nu veţi putea obţine armamentul în Sistem C în cantităţi suficiente pentru a extennina fiecare alb care poate plăti preţul întreg, de o sută de mii. Veţi…

— Stai puţin, spuse Jones W. Jones, ridicând palma lată, cu nuanţă roză, şi întorcându-se spre Lenigo.

— Frate, nu ai spus că fabricarea armelor în Sistem C este ţinută secret?

Lenigo părea stânjenit. Murmură:

— Conform lui Anthony… Dar să aşteptăm ca fratele să termine de vorbit.

Diablo înghiţi în sec. Nu se aşteptase să producă un asemenea impact. Spuse:

— O dată cu lansarea pe piaţă a prototipului de Sistem C, care va avea loc la începutul anului viitor, albii vor afla despre acest lucru. Se intenţionează ca producţia să fie suficientă pentru a satisface ambele pieţe, dar piaţa albă este cea mai importantă, pentru că albii plătesc mai mult. În timp ce voi încă vă antrenaţi oamenii ca să utilizeze armamentul cel nou, propaganda Gottschalk va fi atât de intensă şi va produce o asemenea teroare în oraşele albe, încât enclavele negre alăturate acestora vor fi aproape sigur atacate şi distruse, iar acest lucru este exact ceea ce au nevoie Gottschalk pentru a-şi maximiza cifra de vânzări.

— Ei, pe dracu, omule! spuse Lenigo. Exagerezi!

Diablo-spuse încet:

— Oare? Frate Mehmet, cine ţi-a dat ideea de a obţine, prin şantaj, permisiunea ca Morton să intre în ţară?

Mehmet abd'Allah spuse, umil:

— Dacă eşti atât de bine informat…

— Sunt chiar mai bine informat decât credeţi, afirmă Diablo cu trufie.

Deşi nu era pe de-a-ntregul convins de adevărul spuselor

sale, faptul că spunea acest lucru avea un ciudat rol de încurajare pentru el.

— Cine plănuieşte să distrugă băncile de date de la Iron Mountain? Ştiu că cineva pune la cale acest lucru şi, mai mult decât atât, şi cei din cartelul Gottschalk ştiu, pentru că îşi construiesc un nou complex de stocare şi procesare de date în Nevada. V-ați gândit vreodată ce se va întâmpla dacă Gottschalk rămâne singura corporație majoră care îşi păstrează toate documentele, toate cotele de credit, toate datele legate de afaceri?

— Sigur că da! exclamă Lenigo. De aceea este o prioritate pe lista noastră. Deşi – adăugă el mai încet – sunt cam supărat de faptul că ştii că s-a programat şi asta.

— Nu numai eu ştiu, spuse Diablo. Ştiți de la cine am aflat? De la Matthew Flamen!

Rosaleen Lincolson sări în picioare:

— E imposibil!

Aflat lângă ea, Dr. Barrie Ellison întinse mâna, cu un gest liniştitor, şi spuse:

— Flamen are şi el computere, draga mea. Iar un proiect de mare amploare nu poate fi ținut ultrasecret.

— Da, dar proiectul ăsta nu e doar cunoscut deja, ci e chiar compromis, spuse Diablo.

Se întoarse şi se apropie de Lenigo, aplecându-se spre el.

— De fapt, în ceea ce mă priveşte, e iremediabil compromis. Mă auzi, frate Morton? Ideea asta a ta miroase de la o poştă a manevră a albilor. Ai fost păcălit, dus de nas, şi ai fost manevrat ca o marionetă!

Lenigo, furios, încercă să se ridice; Diablo îl împinse înapoi cu palma desfăcută, în fotoliul lui confortabil.

— Stai acolo şi ascultă-mă, omule! Poate că la tine acasă ai o echipă puternică ce se ocupă de imaginea ta, dar aici eşti doar un boboc! Poate că îi sperii pe albii ăia fraieri, are fac pe soldații de jucărie, cu laserele şi grenadele lor, dar nici unul

din demagogii ăia de duzină nu-l vor face pe *acest* negru să se alinieze celorlalţi şi să sară în prăpastie!

Gâfâia atât de tare încât vocea i se ascuţise.

— Vrei să ştii cum ai fost păcălit? Îţi voi spune, cu datele şi detaliile exacte! Anthony Gottschalk speră că va fi adunat de partea lui destui membri ai cartelului pentru a-l răsturna de la putere pe Marcantonio până în primăvara viitoare. El crede că se poate folosi de fosta ta reputaţie de geniu al organizării pentru a le spori apoi ura albilor şi a-i face să cumpere armamentul de Sistem C. Pentru binele meu – pentru pielea mea neagră? Mă faci să mă înec de râs, dragule! Îţi pierzi încrederea celor din Washington: ce se întâmplă? Ei vor continua să aţâţe lumea şi să mintă, pretinzând că tu faci stocuri de armament, şi imediat după aceea te trezeşti cu albii pe cap şi nu va mai rămâne nimeni întreg în Washington ca sa poată folosi o armă. Corect, amice?

Barrie Ellison nu spuse nimic, înghiţind doar în sec.

— Vă surâde ideea de a fi folosiţi ca paravan de Gottschalk, pentru vânzările lor promoţionale? Sunteţi bineveniţi, fraţi şi surori!

Fără ca Diablo să-şi dea seama, accentul lui se îngroşa, apropiindu-sc de cel brut, jamaican – creol al enclavelor sudice, iar când realiză acest lucru continuă în acelaşi mod, lăsându-şi cuvintele conduse de emoţie:

— Toată viaţa mea am fost propriul meu stăpân, amice! Voi le tot spuneţi oamenilor că aveţi secrete, că aveţi planuri, că aveţi idei! Rahat, spun eu! Eu zic că aţi fost manevraţi de albi, că le cântaţi în strană, şi plec, chiar acum, de aici!

Orbit de furie, se năpusti spre uşă şi se opri doar în momentul în care unul din cei doi gealaţi înarmaţi care-l aduseseră acolo, şi care stătuse de pază la uşă, de la sosirea lui, îl înghionti în stomac destul de tare încât durerea să fie mai puternică decât furia.

Recăpătându-şi calmul, se întoarse încet şi văzu că Lenigo

era în picioare, arancându-i priviri ucigătoare. O clipă, aerul păru să fie încărcat de fulgere invizibile. Apoi Lenigo i se adresă omului cel mai apropiat de el, Mehmet abd'Allah.

— Se pare că totuşi primarul Black nu şi-a pierdut minţile! A avut dreptate să-l expulzeze pe trădătorul ăsta!

Cu o voce gâtuită, Mehmet spuse:

— Da, Morton, dar dacă ştie atât de multe…

— Nici un negru loial nu ar vinde secretele noastre unui alb „demascator"! L-ai auzit, a spus că a vorbit cu Matthew Flamen!

Lenigo se şterse pe faţă de transpiraţie.

— Până luni ticălosul va spune întregii lumi!

— Nu, dragule, nu, spuse Diablo. Gottschalk au cumpărat Holocosmic pentru a lichida emisiunea lui Flamen. Vor ca tu să continui să-i ajuţi să-şi sporească vânzările.

— Şi nu a spus că i-a dezvăluit totul lui Flamen, adăugă Barrie Ellison. A spus că a aflat de la Flamen.

— Doar n-o să credeţi…

Cuvintele lui Lenigo pieriră treptat, în clipa în care el îşi roti privirea peste chipurile aspre, întunecate, din jurul lui.

— Se cam potriveşte, spuse Rosaleen Lincolnson, fără tragere de inimă. Albii sunt mai bine înarmaţi decât noi acum, şi chiar dacă am intra în posesia armelor de tip C, tot ar trebui să învăţăm să le utilizăm.

— În acest timp, albii s-ar năpusti ca ulii asupra noastră, spuse Diablo. Fiind atât de speriaţi de faptul că noi ne-am putea permite să plătim acest preţ redus pentru arme, ar avea grijă ca nimeni din vreuna din enclave să apuce măcar să plătească fiecare rată.

— Sunt mici nemernici plini de cruzimi, recunoscu Dr. Ellison. Aşa s-ar întâmpla.

— Dar…! izbucni Lenigo, dar fu întrerupt de Mehmet abd'Allah.

— Este asta o campanie promoţională a celor din

Gottschalk? îl întrebă el pe Diablo.

— E cea mai mare de până acum, asta-i tot.

Diablo strânse pumnii.

— Dacă vă lăsați duşi de nas, nu vă veți găsi liniştea toată viața, şi nici nu veți avea o viață prea lungă.

— Nu-l ascultați! urlă Lenigo.

Ceilalți nu-l luară în seamă. Schimbau între ei priviri grave. Jones W. Jones spuse:

— Cred că trebuie să verificăm, înainte de a ne angaja la altceva. Adică, ştiu că Gottschalk întotdeauna aduc armele noi mai întâi în enclave, dar una e să privim asta ca pe o compensație pentru inferioritatea economică şi numerică, şi altceva e s-o luăm ca pe o escrocherie sistematică.

— Nu mi-ați urmărit niciodată emisiunile transmise din Blackbury? întrebă Diablo sincer uluit.

— Ba da, dar...

— Dar ce?

Diablo bătu'din picior.

— Dar nu le-ați luat niciodată în serios, ci le-ați etichetat doar drept propagandă anti-albă? — Atunci, să vă ia dracu! Erau bazate pe realitate, pe realitatea aşa cum o văd eu, şi asta spun şi acum, şi aş prefera să mă aflu printre albi decât cu nişte fraieri care sunt în stare să-l asculte pe ticălosul ăsta de Lenigo şi să danseze cum vor Gottschalk. Lăsați-mă să ies de aici până nu vomit.

Se îndreptă spre uşă, iar de data aceasta gealații nu făcură nimic pentru a-l opri.

După ce plecă, Lenigo spuse:

— Frați şi surori, vă dau cuvântul meu.

Ei nu-l ascultau. Erau atenți la Dr. Ellison care spunea:

— Oricum, dacă acest detaliu, care trebuia să fie secret, a ajuns la Pedro Diablo, şi dacă, într-adevăr, el l-a aflat de la un „demascator” alb, trebuie să o lăsăm baltă. Pur şi simplu nu va funcționa după cum am plănuit noi.

— Dar… spuse Lenigo.

— Încetează, îi spuse Mehmet abd' Allah, şi întoarse din nou capul la Dr. Ellison.

— Acuma, să fiu sincer, nici mie nu-mi place să fiu folosit, spuse el, făcând semn spre uşa închisă pe care dispăruse Diablo. Eu zic că ar trebui…

97
CALE ÎNTOARSĂ

Flamen îşi muta alternativ privirea de la secvenţa filmată cu Celia, care rula încontinuu, la Celia cea reală, şi încerca, uluit, să-şi analizeze propriile sentimente. Ceva în neregulă...? Nu, nu chiar în neregulă, ci pur şi simplu neaşteptat. Furia pe care o simţise din cauză că fusese lăsat fără emisiunea lui de către conducerea Holocosmic – cu toţii, reprezentanţii Gottschalk, adunaţi în grabă de la vreo şase posturi şi întruniţi în cadrul unui comitet de moment – ar fi trebuit să dureze nelimitat. A-ţi vedea cariera de o viaţă smulsă de altcineva ar fi trebuit să lase răni adânci.

Deja însă, în mai puţin de o săptămână, era mult mai relaxat decât fusese cu mulţi ani în urmă, uitând să-şi mai facă griji despre viitor. Da, aşa era: nu percepea gravitatea situaţiei.

Clătină din cap. Întinsă pe o canapea lungă în faţa lui, Celia ridică privirea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nimic, spuse Flamen pe un ton uşor surprins.

Continuă s-o privească. Ea se afla acolo deja de două zile; sosise pur şi simplu, neanunţată, cu toate bagajele ei, de acasă de la Prior, şi se stabilise în fosta ei locuinţă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Scăpase complet de efectele secundare ale medicamentelor care-i fuseseră date la Einsberg, din câte îşi putea da seama Flamen; doar că acum

în comportamentul ei nu se mai regăsea acea nervozitate care i se putuse citi în voce şi pe chip cu luni de zile înainte de spitalizarea ei. De asemenea, se simțeau mai bine în pat decât îşi amintea el din perioada anterioară. Într-un cuvânt, părea fericită.

Poate că era vorba şi de faptul – îşi spunea Flamen – că planul lui de a-l ataca pe Mogshack dăduse greş o dată cu ciudata încurcătură din week-end-ul trecut. Oare ce se întâmplase? Toate elementele păreau a fi atât de fantastic de palpabile, de uşor de verificat – precum ştirea despre noul echipament de procesare de date al cartelului Gottschalk şi inexplicabila referire la „Robert” Gottschalk – fiind însă amestecate cu o mulțime de aberații. Din această cauză însă, el renunțase la ideea de a-i cere lui Conroy s-o examineze pe Celia după parametrii proprii, şi se părea că avusese noroc în acest sens. Nimeni nu putea nega faptul că Celia se simțea mai bine decât oricând, poate mai bine decât în întreaga lor căsnicie.

Scoase un oftat de mulțumire. Trebuia să fie mulțumit de faptul că evitase să se facă de râs, desigur, dar era şi mai bine că Celia se întorsese la el şi că nu era doar vindecată.

Dinspre holosetul din fața lui se auzi un sunet, şi tresări realizând că era miezul zilei. Holosetul fusese reglat pentru a se pune în funcțiune automat şi a rula emisiunea lui, şi nu anulase comanda, din cauză că era prima oară când se afla acasă la prânz de când Gottschalk cumpăraseră postul. Fusese ocupat în birou până atunci, punând ordine în ideile nefinalizate şi căutând, fără prea multă tragere de inimă, un alt loc de muncă.

Dacă se gândea mai bine, nici nu era sigur ce intenții avea noua conducere cu spațiul de emisie rămas vacant. Privi fix ecranul, care se lumină, şi fu peste măsură de uluit când văzu apărând un chip întunecat, cunoscut: Pedro Diablo.

— Ce Dumnezeu?

Se ridicase pe jumătate. Făcând un efort, îşi contramandă mişcarea, şi se aşeză la loc. Oare ce se putea ascunde în spatele înlocuirii lui cu Pedro Diablo? Simțind cum îl cuprindea din nou furia, aşteptă până ce genericul postului fu prezentat, urmat de reclama introductivă, la aeromobilele de import.

— În această săptămână – se auzi o voce dulceagă – analiza noastră amănunțită a planetei Pământ, de la miezul zilei, este realizată de invitatul nostru, „demascatorul” Pedro Diablo!

O nebunie! Incredibil! Flamen strânse cu putere din buze. Dar Diablo spuse:

— Este vineri, dragi prieteni, şi apar pentru ultima oară ca invitat la această oră. De săptămâna viitoare, vă reîntâlniți cu gazda voastră obişnuită, cu care sper să am privilegiul de a colabora cel puțin o vreme. Deci, pentru ultima oară, iată cum se vede lumea prin ochii unui negru…

Imaginea se schimbă, iar pe monitor apăru forma familiară, de fortăreață, a spitalului Ginsberg. Vocea lui Diablo:

— Ce se ascunde în spatele demisiei forțate a Dr. Elias Mogshack din fruntea Spitalului de Boli Mintale al Statului New York?

— Ce?!

Şi iată-l pe Mogshack în biroul lui, nemişcat, cu ochii închişi, parcă intrat în stare catatonică, niciun muşchi nemişcându-i-se.

— Păi, s-ar părea că şi-a luat prea în serios propria teorie conform căreia „fiecare om trebuie să fie un individ”, spuse Diablo pe un ton plin de ironie muşcătoare.

Schimbare de imagine. Scene reconstituite, la fel de bine realizate ca şi cele montate de Flamen însuşi. Admirația profesională, resimțită împotriva voinței lui, începu să ia locul resentimentelor, al uimirii produsă de referirea la faptul că emisiunea „avea să revină la normal” săptămâna viitoare şi al

şocului la aflarea veştii despre demiterea lui Mogshack. Directorul era prezentat împreună cu Reedeth, urlându-i acestuia că se punea la cale un complot pentru destituirea lui, amenințându-l pe Reedeth cu demiterea, pentru că acesta din urmă îi permisese lui Xavier Conroy să între în spital.

— Se pare că dr. Mogshack voia prea tare să închidă gura lumii, deduse Diablo, în timp ce pe ecran apăru din nou monstruosul spital din beton, asemenea unei fortărețe. Se zvoneşte că…

Apoi, Mogshack, cu o armă Blazer, din cele vândute de Gottschalk, în mână, îndreptată spre uşă, în timp ce Ariadne Spoelstra încerca să intre; trase, transformând uşa în scrum; Reedeth o placă pe Ariadne ca un rugbist, trăgând-o în jos cu o fracțiune de secundă înainte ca raza în formă de evantai s-o taie în două.

— Ştiți, se vorbeşte de mult despre medicii care se tratează singuri, spuse Diablo. Eu prevăd o amplă anchetă a autorităților asupra activității Spitalului Ginsberg în ultimii ani…

Rețeaua de comunicații emise un zbârnâit, iar Flamen îi strigă să refuze apelul. Comanda însă nu fu luată în seamă, iar pe monitor apăru chipul lui Eugene Voigt. Văzându-l, Flamen se răzgândi brusc şi închise sonorul holosetului. Izbucni:

— Domnule Voigt, ce dracu se petrece la Holocosmic?

— Mai degrabă ar trebui să mă întrebați ce se petrece în cadrul cartelului Gottschalk, mormăi Voigt pe sub mustața lui groasă. Sper că veți putea anula instrucțiunile pe care presupun că le-ați dat în vederea întreruperii activității dumneavoastră?

— Da, desigur, nu am făcut nimic ireparabil, gândindu-mă, dar fără a spera prea mult, că îmi voi găsi de lucru în altă parte… Dumneavoastră v-ați ocupat de revenirea asupra deciziei?

— Nu tocmai, murmură Voigt. Dar, după cum știți, sau poate că nu știți, ordinul de cumpărare a majorității acțiunilor de la Holocosmic a fost dat de la un nou și ultramodern centru de procesare a datelor din Nevada, pe care l-am supravegheat îndeaproape, de când domnul Anthony Gottschalk l-a achiziționat, și când am descoperit că era posibilă producerea unei defecțiuni majore am… am făcut în așa fel încât reparațiile să fie extrem de dificile. Mai exact, am avut grijă ca întreg personalul de întreținere calificat de la IBM să fie ocupat cu un contract pentru Comisia de Comunicații, și a funcționat perfect. Tocmai am fost anunțat de domnul Marcantonio Gottschalk în persoană că achiziționarea Holocosmic și anularea emisiunii dumneavoastră a fost o decizie neautorizată și a fost revocată în dimineața aceasta de către majoritatea largă a membrilor familiei, în cadrul unei întruniri a acestora, de la reședința lui din New Jersey.

Făcu o pauză, fără a zâmbi, numai în ochi citindu-i-se mulțumirea.

— Păi… presupun că nu sunteți prea nemulțumit de aceste vești?

— Doamne, păi e fantastic! exclamă Flamen. Sunteți un nemernic viclean, domnule Voigt, și vă rog să o luați ca pe un compliment.

Voigt ridică din umeri și își pipăi timid urechea dreaptă.

— Epoca noastră introvertită nu este cel mai fericit mediu pentru un specialist în comunicații, domnule Flamen. Fiecare face ce poate pentru a schimba tendința contractelor interpersonale. E un element absolut necesar pentru continuarea carierei unei persoane. Apropo, înțeleg că nu ați urmărit săptămâna asta emisiunea zilnică de la prânz?

— Am fost atât de scârbit de șmecheria care mi s-a făcut, încât nu am fost în stare de așa ceva. Nici n-am știut că Diablo preia controlul. Dumneavoastră ați organizat acest

lucru?

— Păi, lunea trecută, dis-de-dimineață, s-a făcut o cerere confidențială de către Marcantonio Gottschalk care, în calitate de lider al cartelului, avea dreptul de a efectua negocieri preliminare legate de noua intrare a cartelului pe piața transmisiunilor. Ne cerea să găsim pe cineva care să realizeze nişte emisiuni provizorii, până ce se lua decizia finală asupra, conținutului programului şi cum noi ne aflam încă sub obligațiile prevăzute de contractul Washington – Blackbury, a trebuit să-i găsim domnului Diablo o slujbă adecvată *„pro tem”*.

Voigt făcu un gest larg, ca o îmbrățişare.

— Nu ne-am gândit că vă veți simți… jignit de faptul de a fi înlocuit de cineva cu un talent atât de celebru.

— Nu, în nici un caz!

Flamen avea privirea ațintită asupra holosetului, nu al monitorului de rețea, şi zări încă o scenă reconstituită, de data aceasta prezentându-l pe binecunoscutul director executiv de la Lares & Penates, mergând de colo-colo printr-o fabrică de muncitori negri, care producea statuete car din plastic. Era enervant faptul că ratase ocazia de a dezvălui chiar el acea ştire, dar era mai înțelept să ajute la menținerea audienței în săptămâna intermediară. În plus, imaginea era extrem de detaliată, poate pentru că Diablo fusese chiar la fabrica respectivă.

— Ce mai face, apropo? întrebă el.

— Foarte bine, din câte ştiu. Desigur că publicul alb a fost intrigat să-l vadă la lucru pe faimosul „demascator” negru, iar ratingul a crescut cu opt – nouă procente. Şi încă ceva, un lucru care sunt sigur că vă va interesa: săptămâna aceasta, nu s-a înregistrat nici un bruiaj.

— Asta înseamnă că cei care ne sabotau era foştii directori ai postului!

— Luați-o cum vreți, domnule Flamen. Eu fac doar nişte

constatări.

Flamen ezită. Revenind asupra subiectului principal, spuse:

— Dar… dar, cum ați reşit să-i prindeți pe Gottschalk în capcană? Sau, mai exact, pe cei din grupul dizident, care au forțat cumpărarea Holocosmic.

— Cred că au căzut în propria lor capcană, domnule Flamen.

Voigt se trăgea din nou de lobul urechii drepte, în mod inconştient.

— Îmi pare foarte rău, dar totul este atât de straniu, domnule Flamen. Încă mai încerc să reglez propriile noastre computere, căci peste noapte au fost introduse în ele nişte date adiționale foarte puțin probabile. Ați aflat despre criza nervoasă a doctorului Mogshack?

— Tocmai am văzut ştirea pe holoset.

— Ei bine, acesta este, desigur, un scandal de anvergură şi au fost solicitați experți psihiatri din partea guvernului. Printre altele, ei au deschis băncile de date de la Ginsberg pentru rețeaua federală de procesare de date, iar analiza informațiilor pe care le-au obținut va dura foarte mult. Se pare – probabil din cauză că, o vreme, unul din pacienți s-a ocupat de întreținerea tehnică – că nişte noțiuni fără nici un pic de logică au fost introduse, aşa, doar ca simple texte. De exemplu…

— Ce?

— Păi toată dimineața am încercat să înțeleg despre ce e vorba şi până acum am ajuns intr-un punct mort. Am întrebat despre încetarea bruiajului din timpul emisiunii de la prânz a postului Holocosmic, şi am fost îndrumat către un stoc de date recent obținute de la Ginsberg. E ceva în neregulă, domnule Flamen? întrebă Voigt.

— Nu… nu ştiu.

Avea încă vie în minte amintirea celor spuse de

computerele din biroul lui Reedeth, cum că doamna Celia Prior Flamen avea puterea de a influența radiațiile electromagnetice din benzile folosite pentru…

Dar era absurd. Trebuia să fie absurd.

Îl auzea totuşi pe Voigt continuând să vorbească, în vreme ce pe monitorul holosetului se derula, fără sonor, o reclamă — nu cea pentru capcanele tip guardian, care apărea de obicei la acea oră. Desigur că era greu de crezut că Diablo ar fi fost de acord cu o secvență în care un negru, ca şi el, era expus unei morți dureroase.

— Totul era legat de o opinie referitoare la soția dumneavoastră domnule Flamen, o afirmație conform căreia ea putea… să influențeze emisiile dumneavoastră, şi îi displăcea profund această capacitate a ei căci, în subconştient, ea ştia cât de mult țineți la munca dumneavoastră. Se mai spunea că, atunci când ea va găsi o cale de a-şi folosi acest talent, în sprijinul şi nu împotriva dumneavoastră, avea să fie complet vindecată.

Voigt zâmbi neîncrezător.

— Şi când te gândeşti că aşa ceva a putut intra cu adevărat în băncile de date ale unui important spital public! Dacă şi alte asemenea lucruri vor fi scoase la iveală de ancheta asupra felului în care Mogshack a administrat spitalul, eu zic că ar fi timpul să fie demis.

Flamen însă nu-l asculta. O fixa acum cu privirea pe Celia, complet relaxată pe canapea, cu ochii închişi. Cu un efort, spuse:

— Domnule Voigt, vreți să-mi faceți o favoare?

— Dacă e posibil, acceptă Voigt politicos.

— Vreți să verificați în computerele guvernamentale…

Se opri. Era atât de ridicol! Avea să se facă de râs, dacă mai scotea vreun cuvânt. Şi totuşi, nu-şi putu împiedica buzele să termine propoziția.

— Vreți să verificați, cu ajutorul computerelor, căderea

nervoasă a lui Anthony Gottschalk, să vedeți dacă nu cumva, prin absurd, ceea ce aflați în acest fel vă conduce la acelaşi stoc dedate?

— Păi... da, bineînțeles, dacă credeți că are rost...

Fu rândul lui Voigt să se întrerupă brusc.

— Domnule Flamen, m-am obişnuit să vă consider o persoană deosebit de bine informată, dar de unde Dumnezeu ați ştiut că porecla computerului Gottschalk era „Robert”? Nici măcar unii membri ai cartelului nu ştiau de acest lucru până ce nu s-au declarat fără rezerve de partea lui Anthony Gottschalk!

„Am aflat de la un nebun de la Ginsberg”, ar fi spus. Dar Flamen nu putea accepta aşa ceva. Păstra o tăcere enigmatică, în timp ce mintea îi lucra febril. „Dacă Madison avea dreptate în acea privință, oare ar fi putut avea dreptate şi în alte privințe? Şi oare era posibil ca aparatura computerizată de la Ginsberg să...”

O privi pe Celia, întrebându-se care era adevărul, întrebându-se dacă vindecarea ei se produsese în momentul în care ea venise să privească peste umărul fratelui ei şi i se spusese că Holocosmic fusese cumpărat de Gottschalk şi că emisiunea lui Matthew Flamen avea să fie lichidată.

Aceasta putea fi o cale de a-şi pune talentul în slujba lui, şi nu împotriva lui: dereglarea computerului ultra-sofisticat...

Voigt spuse, pe un ton energic:

— Ei bine, încă ceva doar, domnule Flamen, pe lângă felicitările mele pentru intrarea în normal a emisiunii dumneavoastră, începând de lunea viitoare. Veți... veți fi dispus să vă continuați colaborarea cu domnul Diablo? Eu l-am întrebat, neoficial, şi mi-a spus că e de acord, dacă şi dumneavoastră sunteți. Nu ştiu din ce motiv, în ciuda demiterii primarului Black...

— Şi el?

— Chiar că sunteți în urmă cu ştirile, domnule Flamen,

spuse Voigt, sincer uimit. Da, primarul Black a fost găsit nepotrivit din punct de vedere psihologic pentru funcția lui, ieri după-amiază. Dar încă nu mi-ați răspuns.

— Da, aş fi încântat, spuse Flamen ferm. În timp ce vorbeam cu dumneavoastră i-am urmărit emisiunea. E al dracului de bun. Dar totuşi, de ce nu vrea să se întoarcă acasă, dacă primarului Black i s-a făcut vânt?

— Au existat unele... ăăă... unele fricțiuni în cercurile negrilor, recent, spuse Voigt. Ele ar putea izvorî din invitația pe care primarul Black i-a facut-o lui Uys, de a veni în țară. Oricum, slavă Domnului, nu-l mai avem pe cap pe Morton Lenigo!

Flamen îşi duse nervos mâinile la cap.

— Am senzația că, într-o fracțiune de secundă, lumea s-a schimbat radical!

— Aşa şi este, spuse Voigt pe un ton neaşteptat de ferm. Timp de o săptămână am fost scutiți de ceva ce eu speram de mult să găsiți curajul să atacați.

— Ce anume?

— Propaganda Gottschalk. Aproape că nici mie nu-mi venea a crede cât de eficientă devenise, dacă nu s-ar fi implicat ei direct în comunicații săptămâna trecută şi dacă nu aş fi reuşit eu să-i oblig să se conformeze clauzei care interzice corporațiilor ce controlează comunicațiile publice să le folosească pe acestea pentru promovarea propriilor produse. Nu ştiu cât va ține, dar... Domnule Flamen, pot să fac ceva ilegal, lipsit de etică şi foarte personal? Pot să vă cer să-mi răsplătiți mica favoare pe care v-am putut-o face, dedicându-vă cât mai mult din timpul dumneavoastră de emisie pentru o analiză detaliată a metodelor prin care Gottschalk răspândesc ură, disensiuni şi suspiciune?

Era prima oară de când se cunoşteau când Flamen îl vedea pe Voigt atât de emoționat. Aproape că tremura.

— Pot face să treacă cel puțin câteva săptămâni, sau chiar

luni, înainte ca ei să scape de obligațiile lor şi să-şi vândă acțiunile deținute la Holocosmic. În acest răstimp, avem posibilitatea să contraatacăm.

— Dar eu voi fi tot angajatul lor!

— Va trebui să accepte orice material transmiteți dumneavoastră. Clauza mai prevede că nici un program de ştiri – iar al dumneavoastră figurează ca program de ştiri – nu poate fi cenzurat pe motiv că proprietarii postului ar vrea să protejeze un client care-şi face publicitate pe acel post de la o reclamă nefavorabilă referitoare la produsele sau serviciile lui.

Voigt rânjea ca un motan dolofan.

— Noi ne putem folosi de diversele clauze contractuale, în mod alternativ, mai repede decât ei, domnule Flamen. Am studiat situația, şi va funcționa. Aşa că, veți îndeplini… ăăă… acel serviciu public pe care vi l-am sugerat?

— Da, spuse Flamen hotărât.

— Vă mulțumesc foarte multl Eu… o, doamna Flamen!

Voigt făcu ochii mari şi Flamen realiză instantaneu că Celia se dăduse jos de pe canapea şi se apropiase, tăcută, de el.

— Nu ne-am mai văzut de secole. Sunt încântat să aflu că v-ați însănătoşit.

— Nu ați aflat încă nici pe jumătate, spuse Flamen, şi înconjură cu brațul talia soției sale.

— Probabil că restul este… personal? spuse Voigt, ridicând o sprânceană stufoasă. Ei bine, eu îmi voi vedea de treburile mele, şi vă voi lăsa în pace. Şi încă o dată mulțumiri pentru că ați acceptat sugestia pe care v-am facut-o.

— Ce sugestie? spuse Celia în timp ce ecranul rămânea gol. Am moțăit, şi nu prea am auzit nimic din ce spuneai.

— Îmi reiau slujba! spuse Flamen entuziasmat. Şi, mai mult decât atât, am ocazia să-i atac pe ticăloşii care au încercat să scape de mine. Crede-mă – îşi încleştă pumnii – îi voi face să o ia pe urmele lui Mogshack şi ale primarului

Black!

DEPARTE DE A FI EXTRAORDINAR, SAVANTUL IDIOT CARE POATE FACE NIŞTE REMARCABILE RAŢIONAMENTE, FĂRĂ A ȘTI NICI CUM REUȘEȘTE ACEST LUCRU, NICI CARE POT FI CONSECINŢELE, ESTE UN EXEMPLU FOARTE TIPIC PENTRU SPECIA UMANĂ

În biroul plăcut, dotat cu instalație de aer condiționat, mobilat în stil vechi, pe care-l avea în campusul Universtății din Manitoba de Nord, Xavier Conroy stătea aşezat în fața maşinii sale de scris străvechi, gândindu-se la planul general al seriei de cursuri televizate pe care fusese invitat să le țină în cursul viitorului an universitar. Încă nu reuşea să-şi organizeze ideile aşa cum voia: una era să te adresezi unui grup de studenți „captivi” într-o universitate fără prea mari pretenții, şi alta era să încerci să te faci înțeles în fața a milioane de spectatori.

Bănuia că motivul pentru care fusese semnat contractul îl reprezenta panica – scandalul, provocat de descoperirea faptului că directorul celui mai mare spital psihiatric din emisferă suferea el însuşi de o megalomanie înaintată, şocase pe toată lumea, inclusiv pe directorii posturilor de comunicații principale, făcându-i să-şi dea, îngroziții seama de problema sănătății mintale care anterior fusese acoperită de doctrine superficiale precum cea a doctorului Mogshack, referitoare la natura schimbătoare a normalității.

Fie că era vorba de panică sau nu, ocazia era prea bună

pentru a fi scăpată. Cum putea să le explice mai bine spectatorilor că…? Rețeaua de comunicații emise un zbârnâit. Întorcând capul, văzu că pe ecran pâlpâia lumina galbenă, indicând un apel de la mare distanță, şi acceptă legătura.

Spre uluirea lui, pe monitor apăru chipul Lylei Clay; la fel de drăguță ca întotdeauna, părând încă uşor obosită, dar zâmbind brusc la vederea lui.

— Domnişoară Clay! Dumnezeule mare!

Îşi răsuci scaunul, pentru a fi față în față cu ea.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere?

— Vreau să vin să urmez cursurile dumneavoastră anul acesta, spuse Lyla.

Urmă un moment de tăcere mormântală. În cele din urmă, Conroy spuse:

— Sunt… ăăă… foarte flatat, dar…

— Domnule profesor, am învățat să-mi controlez mult mai bine puterile, spuse Lyla. N-am mai luat o „pastilă profetică” de mai bine de o lună, şi simt nişte lucruri care…

Îşi muşcă buzele.

— Ei bine, cred că am să vă povestesc o groază de lucruri. Aveți timp să mă ascultați? Adică, dacă nu puteți, eu vă înțeleg, căci ultima oară când am discutat lucrurile erau cam confuze, şi poate preferați să uitați întregul episod.

Conroy privi în gol o clipă. Brusc, izbucni în râs.

— Domnişoară Clay, deja m-ați impresionat foarte tare. Nu-mi aduc aminte să fi făcut ceva mai stupid în viață decât să-l contrazic pe domnul Flamen, încercând să-l conving de spusele lui Madison, cu doar câteva clipe înainte ca acesta să cadă în ghearele nebuniei permanente. Oh… îmi cer scuze. V-a devenit prieten, nu-i aşa?

— Harry Madison nu era doar cel mai sănătos om din câți am întâlnit, ci şi unul dintre cei mai amabili, spuse Lyla ferm. M-a scos dintr-o încurcătură îngrozitoare imediat după moartea lui Dan şi, în ciuda faptului că a fost dus înapoi la

Ginsberg, eu mă port de atunci aşa cum am învăţat de la el, şi obţin totul mult mai uşor în viaţa de zi eu zi. Cred că greşiţi, domnule profesor, adică cred că acum greşiţi, iar atunci aţi avut dreptate.

— Nu prea înţeleg, spuse Conroy, după o clipă de tăcere.

— Cred că nici eu nu înţeleg prea bine, ridică Lyla din umeri. E ceva atât de… E ceva în interiorul meu, ceva ce nu pot explica prea bine. E legat de faptul că am încercat să-mi câştig existenţa ca „pitoneasă”.

— Şi acum aţi renunţat? o întrerupse Conroy.

— Nu, am primit o invitaţie de la Dr. Spoelstra de la Ginsberg să vin să particip la interviurile pentru noul… director, dar am refuzat.

— Şi atunci, ce-aţi mai făcut în ultimul timp?

— M-am dus acasă. De acolo vorbesc acum. De săptămâni întregi nu fac decât să stau şi să mă gândesc. Şi să mă cert cu ai mei, dar asta nu-i nimic nou.

Făcu o grimasă amuzantă.

— Mi-a fost tare greu până am reuşit să mă înscriu la universitatea la care predaţi, dar am sunat şi m-am interesat, iar când mi-au spus că la cursul dumneavoastră nu mai sunt locuri, m-am gândit că poate dacă apelez direct la dumneavoastră…

— Ei bine, aş fi, desigur, încântat să vă am studentă, dar mă tem că va trebui să-mi daţi un motiv convingător.

— Voi încerca, spuse Lyla. Tocmai de aceea am făcut această legătură.

Privi cu sinceritate spre camera de luat vederi din locul din care suna ca.

— Domnule profesor, am citit o parte din cărţile dumneavoastră şi v-am şi cunoscut, v-am auzit vorbind, iar ceea ce aţi spus atunci în biroul lui Flamen mă obsedează neîncetat. Şi sper că mă va preocupa şi în viitor. Nu ştiu ce mă face pe mine o „pitoneasă” şi se pare că nimeni altcineva

nu ştie, dar… Dar nu este modul corect de abordare a problemei, oricare ar fi aceasta. Eu una nu ştiu în ce constă ea, dar cred că ar putea fi vorba de faptul că oamenii se izolează unul de celălalt până ce e nevoie de cineva cu puteri paranormale şi de nişte droguri ale naibii de periculoase pentru a putea doborî barierele dintre noi. Şi lucrurile pot fi diferite. V-am spus, n-am mai luat o „pastilă profetică” de mai mult de o lună. De ceva vreme mă tot plimb prin oraşul meu natal, uitându-mă la oameni. Am vorbit cu părinții şi cu fratele meu şi am început să… să-i „văd” din nou. Am şi o minte, pe lângă nişte puteri paranormale, şi îmi pot controla mintea, şi îmi pot aminti ce învăț cu ajutorul ei în loc să fiu nevoită să stau să ascult o casetă înregistrată în timp ce sunt în transă. A fi o „pitonească” este la fel cu a fi o maşinărie care nu face decât să stea nemişcată şi care cunoaşte o mulțime de lucruri uluitoare dar care nu vine să le dezvăluie până ce cineva nu-i pune întrebările adecvate. Nu sunt o maşinărie, ci o fată cu hormoni şi emoții, şi cu ceva inteligență şi cu…

Făcu un gest de neajutorare.

— Vreau ca cineva, să-mi arate mai mult decât a reuşit Harry Madison, în scurtul răstimp în care a fost liber. Era tipul ăsta – Berry, pe care-l credeam a-i fi prieten lui Dan şi mie – țineți minte? Şi s-a aciuit în apartamentul nostru, gândindu-se că era ocazia lui de a pune mâna pe ceva. Prieten sau nu, el la asta s-a gândit mai întâi, nu să încerce să facă ceva să mă ajute sau să curețe puțin locul după moartea lui Dan, sau altceva în genul ăsta. Domnule profesor, înțelegeți ce vreau să spun?

— Nu prea, spuse Conroy pe un ton mohorât. Dar vorbiți despre subiectul adecvat. Continuați.

— Ei bine, cum v-am spus, e ceva în mine şi pur şi simplu nu sunt obişnuită să împărtăşesc asemenea lucruri şi să încerc să le explic. Dar eram în acea situație îngrozitoare, nu aveam locuință, nu aveam cui să-i cer ajutorul, iar Harry a

cântărit problema, pur şi simplu, şi, deşi nu mă cunoscuse niciodată înainte, el a rezolvat-o. Presupunând că era ceva mai deosebit în legătură cu el, în sensul că a descuiat o uşă fără cheie şi a prins în mâini un zăvor de o sută de kilograme şi aşa mai departe: ceea ce mi-a rămas întipărit în minte a fost faptul că şi-a folosit aptitudinile *în acel scop.*

— Şi asta v-a făcut să renunţaţi la activitatea de „pitoneasă”?

— O, nu!

Lyla se încruntă, uitându-se în sus, părând frustrată de incapacitatea de a se face înţeleasă.

— N-aş putea renunţa la ea vreodată – sunt o „pitoneasă” – aşa cum alţii au, fiecare, talentele şi aptitudinile lor. Ceea ce contează e felul în care îţi foloseşti aceste talente. Eu nu vreau să fac avere din asta şi să ajung plictisită şi sadică, precum Mikki Baxendale. Vreau să învăţ să folosesc acest lucru în sprijinul meu, căci atunci nu-l voi putea folosi în sprijinul altor oameni. Şi pentru felul în care aţi analizat problema izolării oamenilor unul de celălalt, vreau să iau parte la cursurile dumneavoastră. Nu e vorba de puterea de „pitoneasă” – nimeni nu mă poate ajuta în această privinţă, nici măcar ceilalţi oameni care au această putere, căci mintea noastră lucrează în acele momente doar prin subconştient. Însă pentru oamenii despre care eu, prin intermediul talentului meu, aflu tot felul de lucruri – pentru ei, domnule profesor, doresc acest lucru atât de mult încât cred că aş muri dacă ar trebui să aştept până la anul pentru a mă înscrie la cursul dumneavoastră.

— Chiar de-ar trebui să vă las să vă instalaţi cortul aici, la mine în birou, din cauza lipsei de locuri din cămine – spuse Conroy decis – tot vă voi primi. N-am mai auzit pe cineva de vârsta dumneavoastră, îmi cer scuze că fac referire la acest lucru, dar eu resimt puternic diferenţa de vârstă în acest mediu – n-am mai auzit, spuneam, pe cineva atât de tânăr să

spună atâtea lucruri de bun simț în ultimii zece ani. În acest moment, dată fiind reacția împotriva lui Mogshack şi statutul meu, nedorit, de principal rival al lui, mă aflu pe o poziție de oarecare influență, şi mă văd nevoit să fac eforturi pentru a mă controla, pentru că a trecut mult timp…

Îşi pipăi gânditor barba.

— Trebuie să recunosc, continuă el, că încă îmi vine greu să înțeleg de ce am fost atât de convins de spusele lui Madison, când acestea erau atât de absurde. Vorbea despre lucruri care încă nu se petrecuseră şi, mai mult, care nici după aceea nu au avut loc…

— Domnule profesor – îl întrerupse Lyla – dacă nu am fi fost noi, ele ar fi avut loc.

— Ce?

— Ar fi avut loc. Exista acel nou super-computer în Nevada, nu-i aşa? Şi s-a întâmplat ceva cu el, iar eu ştiu ce s-a întâmplat.

— Da, desigur, dar… Ştiți ce s-a întâmplat? repetă Conroy sceptic.

— Bineînțeles. Acelaşi lucru care mi s-a întâmplat şi mie odată. Ceea ce se numeşte o „capcană de ecou” spuse ea, pe un ton simplu, dar ferm.

Conroy îşi puse mâinile în poală şi o privi fix câteva momente. Spuse, pe un ton schimbat:

— Cred că… Nu, va trebui să-mi explicați ce vreți să spuneți.

— Să presupunem că e adevărat că Madison era… în contact cu, sau *asociat* cumva, cu această maşinărie de acolo în viitor, atunci când civilizația se prăbuşise. Apoi, în clipa în care a aflat că Gottschalk încercase să cumpere postul Holocosmic pentru a elimina emisiunea lui Flamen, şi-a dat, desigur, seama că era înfrânt. În ambele sensuri. Adică, acea maşinărie şi-a dat seama. În balanță a atârnat, pe de o parte, experiența ei superioară de un secol în plus, pe care o avea în

anul 2113, şi pe de altă parte, faptul că propria ei memorie arăta că ea – maşinăria – acționase pentru a împiedica exact acele dezvăluiri necesare pentru a schimba cursul istoriei şi a asigura existența a destui oameni bogați care să cumpere armamentul în Sistem C, când acesta era lansat pe piață. Țac – țac -țac – țac…

Ea făcu un gest, mimând balansul în aer, între palmele ei, al unei mingi imaginare, legate cu o sfoară. Văzând expresia sceptică de pe chipul lui Conroy, se întrerupse, oftând:

— Îmi pare rău, domnule profesor. E ceva ce nu voi putea clarifica niciodată. Ar fi trebuit să pătrundeți în mintea mea, în locuința lui Mikki Baxendale, când am luat acea doză subcritică de „drog profetic" şi am perceput toate acele viziuni cu lupte şi omoruri care traversau mintea lui Harry. Nici un om, într-o viața de om, nu ar fi putut aduna acele date; ar fi trebuit să fie atât de dedicat violenței, încât ar fi fost ucis de şapte ori: însă pentru mine a avut un efect mai important decât orice fel de cuvinte. Mi-a arătat faptul că el, sau ceva aflat în el, îl transforma într-o maşinărie de ucis. Şi a ucis. L-a aruncat pe omul acela pe fereastra de la etajul patruzeci şi cinci, nu? M-am tot gândit de atunci. Ştiu chiar şi ce m-a făcut să vomit, exact la sfârşit. Dintre toți oamenii care şi-au dedicat vreodată viața armelor, cei mai răi proveneau dintr-o sectă eretică Zen din Japonia şi Coreea în secolele cincisprezece – şaisprezece, care cultivau omorul efectiv ca pe o artă. Dacă vă puteți imagina extazul produs de pictură, de muzică, de poezie, puse la un loc, şi apoi vă dați brusc seama că era vorba de uciderea unui om, înțelegeți de ce mi-a fost aşa greață.

— Ați luat foarte în serios toate astea, nu-i aşa? spuse Conroy încet şi, fără a accepta un răspuns, continuă. Desigur că şi eu am aceeaşi senzație de nelinişte pe care am avut-o, după cum îmi amintesc, în biroul lui Flamen – o senzație de adevăruri care ies la iveală din ceea ce eu, în mod obişnuit, aş

eticheta drept aberații. Ideea dumneavoastră, conform căreia computerul a înnebunit din cauză că a stabilit o relație cauză – efect instabilă, de la prezent la viitor…

— Exact! strigă Lyla.

— Dar, continuă el, făcându-se că nu o aude, asta mă face să mă rup atât de brusc de schemele mele de gândire! Şi pe dumneavoastră, probabil!?

O privi cu îndoială.

— Da, nu văd de ce nu. Câți ani aveți, domnişoară Clay?

— Astăzi împlinesc douăzeci şi unu de ani.

— Şi ați trăit deja experiențe pe care majoritatea oamenilor nu le vor trăi vreodată. Odată, am auzit pe cineva definind talentul unei „pitonese” ca pe abilitatea de a gândi cu mintea altora. E corect?

— Da, chiar eu am spus acest lucru.

— În acest caz, dacă nu vă blochez mintea într-o schemă conformistă, cred că aş putea să vă ajut să găsiți ceea ce spuneți că doriți. Iar eu evit întotdeauna rigiditatea mentală.

— Sunteți mai deschis la minte decât oricine altcineva, din câtă lume cunosc eu, spuse Lyla cu căldură.

Conroy înclină capul său cărunt.

— N-am mai primit un compliment sincer de ani de zile, domnişoară Clay. De abia aştept să veniți la cursul meu, şi promit să-mi dau toată silința pentru dumneavoastră. Avem o dureroasă nevoie de oameni ca dumneavoastră; şi vom avea nevoie de ei mai mult ca niciodată în deceniile viitoare. O dată cu retragerea de pe piață a Lares & Penates, din cauza acelei agitații legată de ura rasială, şi a reacției împotriva acesteia, ca şi a pierderii încrederii în compania Gottschalk, după dezvăluirile privitoare la disensiunile din interiorul ei…

Oftă.

Această bătrână planetă a noastră e într-un clocot continuu, şi dacă nu găsim un nucleu de oameni tenaci, raționali, care să ne aducă din nou pe linia de plutire, vom

avea o traiectorie în zig-zag, asemenea unei rachete avariate, cu motoarele blocate. Dar eu am reuşit cumva să rămân, în mod irațional, un optimist, toată viața. Am această speranță că cineva va veni să ne salveze la țanc şi să ne regleze giroscoapele.

Se lăsă pe spate în fotoliu şi zâmbi chipului drăguț de pe monitor.

— Vă mulțumesc că mi-ați cerut această favoare, domnişoară Clay. Uneori, tind să îmi pierd încrederea în propria-mi judecată. E plăcut ca o persoană excepțională ca dumneata să-mi redea această încredere.

Ea îl privi îndelung. Brusc, ea îşi țugui buzele şi îi trimise un sărut, înainte de a întrerupe legătura, cu un zâmbet ştrengăresc.

99

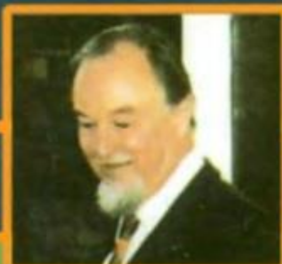
DACĂ M-AȘ PUNE ÎN LOCUL VOSTRU

U -

100

CAPITOLUL NOUĂZECI ȘI NOUĂ CONTINUĂ

—NIFICARE

Vrei să ştii cum arată viitorul? Dominat de teamă; o teamă care se infiltrează chiar şi în relaţiile dintre soţ şi soţie, dintre părinte şi copil. Dar cel mai tare se tem albii de negri şi negrii de albi, iar clanurile mafiote care controlează vânzările ilegale de armament speculează aceasta pentru a-şi mări cât mai mult vânzările. Viaţa individului pare normală numai dacă e înarmat până-n dinţi. Iar armele personale devin din ce în ce mai puternice, mai performante, mai distrugătoare...

Nu e de mirare, aşadar, că spitalele psihiatrice sunt arhipline, iar nevroza se instăpâneşte pretutindeni. Dar când oamenii ajung pe mâna unui psihiatru megaloman a cărui singură dorinţă este să ajungă să „îngrijească" întreaga populaţie a Americii, lucrurile par să se complice.

Alegerea pe care o au de făcut oamenii acestui viitor pare drastică: de o parte armele şi violenţa generalizată, de cealaltă parte spitalul de nebuni. Nu-i de mirare că mulţi se baricadează şi se închid în ei.

„Izolaţionism", spune Brunner pe prima pagină a cărţii sale. În paginile următoare ne convinge: omenirea se îndreaptă spre autodistrugere.

Oare poate interveni ceva care să schimbe cursul fatal? Indiferent dacă eşti optimist sau nu, cititorule, cu siguranţă vei fi curios să afli răspunsul autorului la această întrebare.

EDITURA LUCMAN